

Tào Đình

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Lời giới thiệu

Nếu nói rằng: “Yêu là mỗi sợi tơ. Tám vãi tình yếu nhất định phải do hai người dệt từng sợi một mới tạo nên hạnh phúc” thì yêu đơn phương, hỏi có phải tình yêu?

Yêu đơn phương đã khổ. Yêu chính anh trai của mình lại càng khổ hơn nữa. Mai Mai yêu anh trai Dương Dương, một tình yêu tội lỗi nhưng không bệnh hoạn, tội lỗi mà vẫn đáng thương.

Bởi, Mai Mai là cô gái câm. Trong thế giới “hư ảo, lạnh lẽ, không người”, trống rỗng và cô độc của cô, duy nhất chỉ có người anh trai ngự trị. Yêu anh

và muốn độc chiếm người anh, Mai Mai đã tự tước đi niềm vui hồn hậu của tuổi thơ, đẩy mình vào vòng xoáy của những mâu thuẫn giằng xé giữa hờn ghen ích kỷ và tình yêu thương. “Chị em sinh đôi, chị em như hoa, tương thân tương ái không rời xa”. Vậy mà Mai Mai đã ghen với từng tiếng gọi “anh” nũng nịu, ngộ nghĩnh của An An, Người em gái sinh đôi láu lỉnh, thông minh, hoạt bát, dễ thương.

Có lần, An An bị ngã - một vết sẹo dài theo cô suốt cuộc đời, nhức nhối trong tim một nỗi đau không nói nên lời. Cô tinh nghịch, bất cần. Cô sống đơn giản và bông bộ. Có ai hình dung cô thế nào trong những khoảnh khắc mơ màng đứng bên cửa sổ, ánh mắt u ám nhìn xa xăm, khao khát về một “ngọn đèn” cho riêng mình?.....

Tào Đình

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Phần I - Khế ước

Những mùa hè của thời thơ ấu, không khí tràn ngập mùi hương cỏ dại và mùi bánh pizza làm cho cái nắng gắt như nhát đi và mong manh hơn. Chúng tôi học làm người lớn, cố tỏ ra tự lự với nụ cười buồn rầu thường trực.

Khế ước

Một buổi sớm mùa xuân, Hà Tặc, gã trai cùng lớp với tôi, sững sờ khi nhìn thấy Mai Mai lần đầu tiên. Không kìm được, gã reo lên đầy kinh ngạc:

“Trời, đẹp quá!”

“Chị là người ở đâu thế, trông chị rất đặc biệt!”

“Chị học trường nào?”

“Chị tên gì?”

“Sao khinh người thế?”

Gã hỏi liền một thôi một hỏi; lần đầu tiên cảm thấy lẩn tẩn về sức hấp dẫn của mình đối với người khác giới.

Mai Mai nhìn Hà Tặc, lại nhìn tôi, nụ cười hồn hậu, vẻ bình thản, êm đềm như mặt nước mùa thu.

Mai Mai mặc sơ mi trắng, bên trong là áo bó và váy đều màu hồng. Nắng xuân đã về nhưng không khí vẫn còn phảng phất hơi lạnh. Trông em tao nhã, tràn trề sức sống, ánh mắt như cười, như giấu cợt sự vụng về, bất cẩn của người đối diện.

Mai Mai đem bút và màu ra ban công ngồi vẽ.

“Ông bạn, ích kỷ thật đấy, có cô bạn đẹp như vậy mà không sớm giới thiệu với anh em!?” Hà Tặc lại quay đầu về phía tôi, đùa đùa thật thật; đột nhiên nét mặt thoáng băn khoăn, gã lẩm bẩm: “Ồ, mà tại sao nàng lại không thêm đề ý đến tớ nhỉ, “Trái tim không ngủ yên” của tớ bị tổn thương mất.”

“Mai Mai không phải là bạn gái của tớ.” Tôi nói, thâm tâm cũng thấy hơi tiếc. “Vả lại, Mai Mai không biết nói, làm sao trả lời cậu.”

Hà Tặc chưa kịp phản ứng, đúng lúc đó cánh cửa bật mở, một cô bé đầu quấn khăn màu da cam tươi rói đường đột xông vào: “Em về rồi đây! Hôm nay chúng ta ăn món nem công hay chả phượng?”

Hà Tặc nhìn người con gái nhanh nhẩu, nhí nhảnh như một con chim từ trên trời rơi xuống, lại nhìn cô gái đang miệt mài vẽ tranh ngoài ban công. Không thể tin được. Cô ấy, cô ấy... họ là...?”

Tôi mỉm cười, giải đáp thắc mắc của cậu ta. “Rất đơn giản. Họ là chị em sinh đôi.”

Tào Đình

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Phần I - Chương 1

Tâm sự của tôi

Tôi lại nằm mơ thấy Hồ Khả. Lần này tôi mạnh dạn hơn, hình như còn có những hành động không đứng đắn với nàng nữa thì phải.

Khi tỉnh giấc, vừa mở mắt đã bắt gặp ngay đôi mắt to, đen tròn của Mai Mai. Em đang lặng lẽ cúi xuống bên giường, nhìn chăm chăm vào chỗ tôi để bàn tay phải ở đũng quần.

“Ồ, Mai Mai!”. Tôi đã tỉnh hẳn, người đầm mồ hôi. “Sao em lại ở đây?” Tôi bối rối rút tay về, hoàn toàn bất ngờ vì sự xuất hiện lặng lẽ như bóng ma của cô em gái.

Vốn định làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, nhưng bắt gặp ánh mắt của em, tôi lại càng lúng túng không biết để tay vào đâu. Tôi đành cố ho khan vài tiếng để có thời gian trấn tĩnh. Tôi vừa muốn tỏ ra là một người ông anh trai hiền lành nói với cô em gái rằng chuyện đó là bình thường, vừa muốn chứng tỏ mình là đàn ông cảnh cáo cô lần sau vào phòng của người khác giới thì phải gõ cửa.

Khi tôi còn chưa biết nên mở đầu thế nào thì Mai Mai đã đứng lên, giơ tay ra hiệu đã đến giờ ăn cơm, rồi đi ra.

Thì ra em vào gọi tôi ra ăn sáng.

Em đã nhìn thấy cái lẽ ra không nên thấy.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái quần lót đang cầm trên tay, lại liếc nhìn cánh cửa em vừa khép vào, không biết làm thế nào mang cái quần vào nhà tắm để giặt. Chắc em sẽ không tiết lộ chuyện này đâu, tôi tự trấn an.

Lần đầu tiên cảm thấy may mắn bởi vì em không biết nói. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua. Sự thực em là đứa trẻ đáng yêu – một đứa trẻ cần đáng thương.

Có lẽ tôi đã chần chừ khoảng nửa tiếng trong phòng, cuối cùng kiên quyết ném cái quần lên giường, cầm cúi ra khỏi phòng, làm như không có chuyện gì xảy ra. Tôi đi thẳng vào nhà tắm. Trong lúc vội vã đã giẫm vào con mèo của An An khiến nó kêu thảm thiết. Rửa mặt, chải đầu xong, tôi đường hoàng ngồi vào bàn ăn với kiểu tóc như của một học giả. Lúc đó Mai Mai và An An đã ăn được một nửa.

Vừa ngồi vào bàn tôi đã nhận ra cặp mắt tinh nghịch của An An đang liếc tôi cười. Tôi nói: “Con lỏi này, không ăn mau đi còn ngồi cười cái gì? Trông chị kia kìa, người ta lịch sự, nhã nhặn là thế, không biết làm sao mẹ lại sinh ra hai chị em sinh đôi khác nhau đến thế cơ chứ? Ai lại vừa ăn vừa cười suốt bữa như vậy?” Tuy nhiên, phải thú thực là cái kiểu cười này của nó khiến tôi không thể không cảnh giác.

“Anh, Mai mai nói là anh nằm mơ.” An An bắt đầu.

Vừa nói câu đó, An An vừa gấp thức ăn nhưng tôi biết, nó đang nhìn trộm tôi. Vừa bê bát cháo lên thì nghe thấy vậy, mặt tôi đỏ lựng, chỉ muốn chui tọt vào bát cháo cho xong. Tôi liếc nhìn Mai Mai; em đang bình thản bóc trứng, dường như không để ý đến cuộc đối thoại của chúng tôi.

“Sao? Mai Mai đã nói gì?” Tôi cố trấn tĩnh.

“Chị nói... Có lẽ anh đã nằm mơ thấy Hồ Khả.” Nói xong nó nháy mắt với tôi, lại bật cười, tiếp tục ăn.

Tôi nín thở chờ nghe nó nói tiếp, nhưng An An không nói gì nữa.

“VẬY... Mai Mai đã nói gì nữa?” Tôi không kìm được, bật hỏi.

“À... không nói nữa, sau đó anh lao ra khỏi phòng như tàu hỏa, còn giẫm lên con mèo Spin của em, em còn chưa tính cổ với anh đấy!”

Spin là con mèo yêu của An An.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn Mai Mai. Em thản nhiên nhìn tôi cười, bỏ quả trứng đã bóc vỏ vào bát của tôi. Quả trứng bóc rất khéo, không hề sót sẹ. Tôi cắn một miếng, thăm nghĩ quả trứng tinh khiết vẹn toàn như khuôn mặt của Mai Mai, nhưng đáng tiếc, đôi môi đỏ hồng kia không thể nói được. Mai Mai bị câm từ nhỏ.

Người câm khi có điều gì bức bối thường phát ra những tiếng u ú.

Nhưng Mai Mai thì không. Ngoài tiếng khóc lúc nhỏ, từ khi biết nhận thức đến nay, chưa bao giờ tôi thấy em phát ra âm thanh nào, ngay một tiếng kêu cũng không. Xưa nay em vẫn vậy, lặng lẽ, bình thản giơ tay làm hiệu, thực hiện một số giao tiếp đơn giản. Lúc nào cũng thường trực nụ cười trên môi, thanh khiết như nước suối.

Lúc nhỏ tôi thường nghe mẹ nói, Mai Mai là thiên sứ, thiên sứ đương nhiên không biết tiếng nói của con người. Đang học lớp bảy, em bỏ, không đến trường nữa. Em bắt đầu học vẽ và vẽ rất đẹp.

Thực ra hồi ấy Mai Mai và An An cùng học vẽ, nhưng An An hiểu động, không thể ngồi yên nổi mười phút, so với vẽ tranh, tôi cảm thấy có lẽ công việc nhuộm lông cho mèo còn hợp với nó hơn. Hồi nhỏ, tôi hay thấy đám trẻ con ngồi tụ tập ở sân, rất chuyên tâm và nghiêm túc vẽ bầu trời của chúng. Đối với cặp song sinh này, tôi thích cả sự dịu dàng của Mai Mai và sự hiểu động của An An.

Nhiều lúc An An giả vờ hay ghen tỵ, dẫu môi lên, nói tôi thiên vị Mai Mai.

Rồi lại quay sang Mai Mai nói dối: “Sao chị chỉ bóc trứng cho một mình anh?”

Những lúc như vậy, Mai Mai chỉ mỉm cười, không có phản ứng gì. Nhưng sau đó, sáng sáng em vẫn bóc sạch vỏ trứng rồi bỏ vào bát của tôi.

Khi tôi quyết định rời nhà đến Trùng Khánh học, Mai Mai hai chị em đều quyến luyến tôi theo những cách khác nhau. Mai Mai chỉ nhìn tôi chăm chăm, còn An An ôm riết lấy tôi không cho đi. Không ngờ chỉ hai năm sau An An đã thi đỗ vào một trường đại học cùng thành phố với tôi.

Mới ngày nào qua điện thoại mẹ còn nhắc tôi chú ý chăm sóc hai em, tôi rồi rít văng dạ, vậy mà bây giờ mỗi sáng, Mai Mai lại bóc sạch vỏ trứng cho tôi, chợt thấy đắng đắng trong lòng.

So với Mai Mai, An An rắc rối hơn nhiều. Nó suốt ngày đàn đúm với lũ bạn cùng trường. Chúng nói tiếng lóng, khi nói còn hay khoa chân múa tay. Mặc dù Mai Mai và An An rất giống nhau, nhưng lại dễ phân biệt. An An đen hơn. Và Mai Mai có vàng trán rất đẹp. Các cô gái thích nhất là có cái cổ thon nhỏ và vàng trán rộng trong sáng. Mỗi khi Mai Mai mặc áo thấp cổ, hở ra cái cổ thon, trắng ngần, gợi cảm, mái tóc dài óng ánh, vén cao, khoe vàng trán rộng, trong sáng, tinh khiết, nói theo lời An An thì “thực sự phi phàm, thoát tục.”

An An để một cái bờm dày trước trán, không khoe vàng trán đẹp như chị gái một cách kiêu hãnh bởi vì trên đó có một vết sẹo dài. Tôi nhớ lúc hai chị em khoảng năm tuổi gì đó, đang chơi thì An An bị ngã, va vào cái đinh trên cửa, để lại vết thương vừa sâu vừa dài. Bố mẹ tôi được một trận hoảng hồn. Vết thương lành nhưng vẫn để lại vết sẹo. An An vui vẻ nói không sao, không sao, sau này để mái che đi là được.

Vậy là với cái bờm dày trước trán, cộng với đôi mắt to đen, tròn xoe, trông An An như búp bê. Nó thường giơ ngón tay trỏ chọc vào cổ tôi nũng nịu: “Anh thân yêu ơi, hôm nay đưa em đi đâu chơi nhé!” Thế mà bây giờ tôi đã học đại học năm thứ ba, còn nó là sinh viên năm thứ nhất. Tôi thuê một căn

nhà ba phòng sống cùng với hai cô em gái sinh đôi. Nếu ví Mai Mai như biển Bắc Băng Dương tĩnh lặng thì An An là xích đạo náo nhiệt. Tôi ở giữa Bắc Băng Dương và xích đạo, ngày tháng trôi qua, cuộc sống với hai cô em đầm ấm và rất dễ chịu, thực không đến nỗi nào.

Trùng Khánh là một thành phố khá sạch sẽ nhưng phụ nữ vẫn rất chú trọng bảo vệ mắt và bảo vệ môi trường. Ở trường, tiếp xúc với các nữ sinh xinh tươi, tôi lập tức quên ngay hai cô em gái, và quên cả khuyết tật đáng tiếc của Mai Mai. Tôi thích nhìn ngắm các nữ sinh trong giờ thể dục, lại càng thích nghe thầy giáo nhắc họ không được mặc váy tập thể thao, thậm chí mong gió thổi bay váy các cô lên. Nhưng ông trời không nghe thấy lời cầu khẩn của tôi, nên tôi không thể nào đoán được cái gì ẩn dưới tấm váy các nữ sinh.

Các cô gái xúng xính áo váy, rực rỡ trong ánh nắng xuân, huyền bí, cuốn hút như đóa hoa hàm tiếu.

Tôi nhìn thấy Hồ Khả đang kiêu hãnh uốn bộ ngực thanh xuân đi lại trên sân vận động.

Tôi nghĩ lại giấc mơ ban sáng, lập tức hình dung ra tấm thân non trẻ của cô với những ý nghĩ đậm màu sắc dục. Tôi khao khát muốn nhớ lại xem trong giấc mơ tôi đã làm gì, nhưng không thể...

Hồ Khả lướt qua tôi đi về phía ban phụ trách thể thao của lớp, tôi cảm thấy thương cho cái thân hình cao 1m78 của mình chẳng có nghĩa lý gì trong mắt Hồ Khả.

Hồ Khả đang đi về phía tôi, hai bím tóc nhún nhảy. Trong tôi chẳng còn một dư âm nào về chuyện đó cả, có lẽ là đã sợ hết vía bởi sự xuất hiện của Mai Mai. Đằng nào thì đó cũng là chuyện của lứa tuổi 8X! Tôi tự bao biện, cảm thấy nhẹ hơn đôi chút.

Lúc đó, Hồ Khả đi về phía tôi, bất giác tôi đứng thẳng người. Tôi thích Hồ Khả. Những anh chàng cùng lớp trưởng thành hơn tôi đều biết chuyện đó.

Chỉ riêng Hồ Khả không biết.

Điều mà tôi có thể làm chỉ là: làm chuyện đó với nàng trong giấc mơ, để rồi khi nhìn thấy nàng, tôi sẽ nói với nàng bằng một giọng điệu mà chỉ có mình tôi hiểu: “Tôi qua tôi đã... với cô!” Nhịp bước, đôi mắt trong veo lấp lánh, lúc cười trông như vàng trắng, khi nàng đi ngang qua, tôi ngửi thấy cả mùi hương trong gió vẫn còn mang hơi lạnh, thậm chí tôi còn nhìn thấy giọt mồ hôi trên cổ nàng chảy xuống ngực. Bạn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, có một giọt tuyết rơi, đọng trên núi tuyết, huyền ảo, lung linh mê hồn.

Hồ Khả luôn mỉm cười với Vương Quân, trưởng ban thể thao của lớp. Mỗi khi chứng kiến cảnh đó, tôi thường nhìn họ với ánh mắt dừng đọng để chứng tỏ tôi không thêm qua tâm. Nhưng tôi vẫn không thể không liếc mắt về phía họ. Tôi tưởng tượng ra giọng nói dịu dàng và hương thơm tỏa ra từ miệng Hồ Khả.

Hồ Khả chẳng khác gì một tiên nữ khiến người ta mê đắm; còn tôi chỉ là một kẻ tầm thường chưa bao giờ có ý nghĩ không đúng về thân phận. Hồ Khả là hoa khôi khoa Tiếng Anh, tôi học khoa Vật Lý. Tôi đã may mắn có được thời khóa biểu của Hồ Khả do Hà Tặc hỏi giúp; nhờ đó tôi có thể tìm cách xuất hiện đúng giờ ở những lớp học mà Hồ Khả nghe giảng.

Khi nghe tôi thích hoa khôi của khoa Tiếng Anh, An An kinh ngạc hét tướng lên: “Thôi đi ông anh, hoa khôi khoa Tiếng Anh ư? Làm sao anh với được! Anh chỉ cần tấn công hoa khôi lớp anh là được rồi.”

Điều đáng nói là lớp tôi có ba mươi tư sinh viên, song tất thấy đều là con trai. Thực ra lúc đầu cũng có một số cô gái nhưng không chịu nổi sự lè loi nên cô ta đã xin chuyển sang khoa khác.

Khi Hà Tặc hỏi dò cho tôi lịch nghe giảng của Hồ Khả, gã nói cô ấy đâu phải loại sắc nước hương trời. Tôi nghĩ gã đã mê em gái tôi như động vật mê cỏ, đương nhiên là thấy Hồ Khả chẳng có gì đặc sắc cả.

Hà Tặc thích An An, nói tính cách của An An rất hợp để làm vợ cậu ta. Đương nhiên khi cậu ta dám nói câu đó là đã chuẩn bị sẵn tinh thần để An An cho một cái cốc vào đầu, kèm theo câu nói: “Anh ấy à, chẳng khác gì que tăm”.

Hồ Khả có đôi mắt cong như vầng trăng khuyết. Lúc này, nàng chưa biết đến sự hiện diện của tôi; khi đi ngang qua tôi, nàng hếch cái cằm thon nhỏ lên đầy kiêu hãnh. Nhìn dáng điệu kiêu kỳ của Hồ Khả, chắc bạn không thể nào tưởng tượng rằng, không lâu sau nàng đã trở thành người tình bé nhỏ của tôi.

Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Bây giờ Hồ Khả vẫn chưa biết đến sự tồn tại của tôi. Nàng đang hồ hởi nói nói cười cười với anh chàng Vương Quân đen như củ tam thất. Tôi ngồi trên sân vận động, lặng lẽ quan sát Hồ Khả. Cũng lạ, chỉ cần nhìn thấy nàng là tôi không thể trấn tĩnh được nữa. Tôi thề sẽ đeo đuổi nàng đến cùng, mặc dù hiện nay nàng kiêu hãnh như một con thiên nga.

Sau khi tan học, mấy đứa rủ nhau đi uống rượu, mãi hơn mười giờ mới về, ai nấy đều chệnh choáng. Về đến phòng, phát hiện mấy chiếc quần lót ban sáng để trên giường đã không cánh mà bay, tôi bỗng tỉnh hẳn rượu.

Tôi liếc nhìn hai cô em đang say sưa xem ti vi một cách đáng yêu.

Đúng lúc tôi cảm thấy mình đang bay lên chín tầng mây thì bỗng thấy cái quần đó phơi ngay ngắn ngoài ban công. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Ai đã động vào quần lót của tôi?

Tào Đình

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 2

Hồ Khả

Lúc tôi ngủ dậy thì đã đến giờ lên lớp. Lần đầu tiên tôi bật dậy mà không hề luyến tiếc. Tôi lao ra khỏi phòng ngủ, vừa đánh răng rửa mặt vừa căn nhắc Mai Mai không đánh thức, rồi lao ra khỏi nhà mà không kịp buộc dây giày. Sáng nay có giờ tiếng Anh; ông giáo già dạy tiếng Anh là khắc tinh của tôi, Hà Tặc và A Thụ. Ông ta là giảng viên duy nhất vẫn giữ thói quen điểm danh khi lên lớp, hơn nữa không phải chỉ một lần trong một buổi học. dường như điểm danh là công việc thú vị nên ông mới có thể lập đi lập lại mà không thấy ngán.

Cho nên dù không muốn, tôi vẫn phải lên lớp.

Đúng ra có thể nhờ người khác điểm danh hộ. Rất đơn giản, chỉ cần khi thầy gọi tên thì người đó đứng lên thưa một tiếng: “Có” như trong những giờ học khác – sinh viên lớp nào chả vậy, bao nhiêu học trò làm sao thầy nhớ hết.

Vậy là tôi, Hà Tặc và A Thụ giao hẹn với nhau, mỗi khi có giờ tiếng Anh, chỉ cần một người lên lớp, trực thay cho cả ba. Nhưng một lần đến phiên A Thụ “trực chiến”, sau giờ học, gã bực bội tìm tôi và Hà Tặc, hét tướng lên: “Tớ không đi nữa!” Chúng tôi không kịp phản ứng. Cả hai đều thấy bực bội, không hiểu vì sao gã đột ngột bãi công.

“Ông Sao (biệt hiệu của thầy tiếng Anh) vừa gọi Hà Tặc trả lời câu hỏi!” A

Thụ phần nộ nói. “Nhưng tớ không trả ời được, lúc đó tớ đang ngủ gật.” A Thụ làu bàu.

“À hiểu rồi, bị tấn công bất ngờ chứ gì? Không ứng cứu được đồng đội phải không, thôi được, dù sao vẫn coi như cậu có công”, tôi dễ dàng gã.

“Nhưng lúc sau ông già lại bảo: Em ngồi xuống. Câu hỏi này mời sinh viên Lý Kiến Thụ trả lời.”

Tôi nghe vậy, ngẩng phắt đầu, bắt gặp ánh mắt Hà Tặc, và chúng tôi cùng cười phá lên, cười đến đau cả bụng.

Về sau A Thụ bãi công, gã nói gã không hợp tác với chúng tôi nữa. Sự đình công của A Thụ khiến tôi và Hà Tặc đành phải ngoan ngoãn đi học, à mà không, đi điểm danh.

Hôm ấy tôi đang chạy như bay trên đường lớn, giống như con tuấn mã phi nước đại, đến khi phát hiện phía trước có người thì đã không ghìm được dây cương.

Trời ạ, va phải tiên nữ!

Tôi vội làm ra vẻ tốt bụng chạy đến đỡ tiên nữ đang ngồi trên mặt đường.

“Tiên nữ... ồ không, dám hỏi cô nương, tại hạ làm cô bị đau ở đâu?” Nói xong tôi mừng thầm, may mà sáng nay chưa ăn gì, nếu không có lẽ đã nôn thốc nôn tháo vì cái kiểu tốt bụng đột xuất của mình. Hóa ra là Hồ Khả. Tôi ra vẻ như vừa sực nhớ ra điều gì đó, “Còn không đau được sao?” Nàng gắng gượng ngồi dậy, xuýt xoa, vẻ đau đớn. “Anh đùa đấy à? Cô nương nào? Tôi là Hồ Khả!” Tiên nữ phản bác tôi bằng một giọng Trùng Khánh rất chuẩn. Tôi đã biết tên cô từ lâu, mà có phải chỉ biết cô tên là Hồ Khả thôi đâu! Nghĩ vậy nhưng miệng tôi lại nói: “Đến đâu cũng nghe mọi người nhắc đến tên Hồ Khả, không ngờ lại chính là bạn! Tôi đang định tìm bạn xin chữ ký!”

Quả nhiên sắc mặt của tiên nữ có thay đổi, giọng dịu hẳn, nàng nói: “Lần

sau đi đứng phải cẩn thận, ai lại mạo hiểm lao đầu như vậy, suýt nữa thì anh giẫm bẹp tôi rồi!”

Nghe nàng nói, lại nhìn mặt nàng, tôi bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Hồ Khả ngượng ngịu, đầu cúi thấp, hai má thoáng ửng hồng, vết hồng loang dần từ má đến tai. Đó chính là sức hấp dẫn của hoa khôi; chỉ cần một cử chỉ rất nhỏ cũng quyến rũ hơn hẳn các cô gái khác. Quả thực tôi rất thích cú va chạm này, lòng mừng rơn. Tôi có tật cứ có gì vui là quên ngay giờ học sắp tới. Tôi nói nhỏ với Hồ Khả: “Sáng nay bạn không phải lên lớp đúng không? Tôi mời bạn đi ăn sáng nhé?”

“Sao anh biết sáng nay tôi không phải lên lớp?” Nàng nhìn tôi nghi hoặc.

“Em gái tôi học cùng lớp với bạn mà.” Tôi buột miệng nói ra ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu: “Đi thôi, còn nghĩ gì thế?”

Hồ Khả không để ý đến chuyện tôi cố tình lảng tránh, tiếp tục hỏi: “Sao anh biết tôi học lớp nào?”

“À, em gái tôi thường nói về bạn, cái tên Hồ Khả nổi như cồn, ai mà chẳng biết?”

“Em gái anh tên gì?”

Tôi nhận thấy cái kiểu tra hỏi đến cùng của nàng quả là đáng yêu, nhưng không có cách nào khác đành phải nói ra tên cô em gái An An.

“Dương An?” Nàng lại nghi hoặc nhìn tôi. “Tôi không quen!”

Tôi nghĩ thầm, em gái tôi học ở trường khác, cô mà quen với nó thì mới lạ.

Trong khi tôi đang bối rối thì Hồ Khả đã nói: “Nhưng trong lớp, thực tình tôi cũng chỉ biết tên một vài người, tôi không thích quan hệ rộng.”

Rồi nàng cười, nụ cười đặc trưng của người Trùng Khánh, làm dịu đi cái nắng gay gắt. Tôi thở phào, nhìn nàng cười, thời tiết có vẻ dễ chịu hơn thì phải!

Vậy, tôi mời bạn đi ăn sáng nhé! Bạn muốn ăn gì?” Tôi lại mời lần nữa,

giọng đĩnh đạc như một triệu phú, tay phải bắt giắc sờ vào túi quần, trong đó chỉ lèo tèo vài ba đồng, thầm mong cái miệng với cặp môi hồng kia sẽ không nói tên một nhà hàng đặc sản nào cả; khi ấy, chắc tôi không thể giả bộ nghe nhầm thành quán ăn bình dân được!

Thế là tôi lại kèm thêm một câu gợi ý. “Ăn sáng nên đậm bạc, sẽ tốt cho sức khỏe, nhất là làn da.” Nói câu đó, tôi cảm thấy có lý do để nhìn vào mặt nàng, điều mà trước đó tôi không dám. Da mặt của Hồ Khả mịn như hoa phù dung, trắng như sữa.

Hồ Khả cười, bảo tôi thật chu đáo.

Tôi nghĩ thầm, không chu đáo, chẳng lẽ tôi đưa cô đi ăn ba ba tần? Tôi bèn nói thêm: “Hay là chúng ta đến nhà bếp ăn? Đi xa quá sợ bạn sẽ mệt.”

Tưởng rằng nói vậy nàng sẽ vui vẻ tán thưởng, ồ anh thật chu đáo, không ngờ nàng nói: “Ăn ở nhà bếp không ngon.”

Tôi vội vã phụ họa: “Đúng thế! Đúng thế! Thức ăn ở nhà bếp không ngon!”

Thực ra, trong bụng tôi lại lẩm bẩm: “Nhưng ăn ở nhà bếp rất rẻ, cô biết không?”

Tuy nhiên, đi cùng với hoa khôi trong trường sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt – cảm dỗ đó khiến tôi không nghĩ nhiều nữa.

Hồ Khả là hoa khôi. Cô ấy rất đẹp. cô ấy đang đi bên tôi; gã trai đi cạnh cô ấy là tôi lúc này đang cảm thấy mát rượi trong cái nắng oi ả của mùa hè Trùng Khánh.

Khi ra khỏi cổng trường, tôi chợt đề nghị: “Chúng ta đi ăn vặt thán nhé, tôi biết một nhà hàng vặt thán rất ngon.”

Thực ra khi nói câu đó tôi cố gắng thận trọng hết sức; tôi sợ cái miệng cao quý của Hồ Khả không quen ăn những thứ tầm thường như vậy. Không ngờ nàng nói, thánh thót như chim: “Được đấy, ăn món đó đi!”

Tôi kinh ngạc, một tiên nữ mà lại thích món ăn bình dân này sao, trong lòng

càng thêm yêu mến. Khi một bát vằn thắn được đặt trước mặt Hồ Khả, nàng ngơ ngác: “Thì ra đây là vằn thắn sao?”

Mấy tháng sau, khi đã là bạn gái tôi, nhớ lại chuyện đó Hồ Khả nói, lúc đó nàng thật sự không biết vằn thắn là món gì, bởi vì nàng chưa từng nghe nói tới món đó bao giờ.

Người Trùng Khánh gọi đó là món xào chay, người miền Bắc chúng tôi gọi là vằn thắn.

Sau năm phút tôi đã giải quyết xong phần của mình, còn Hồ Khả vẫn chưa động đũa.

“Thế nào, không hợp khẩu vị ư?” Tôi hỏi.

“À, không, từ nhỏ tôi không ăn xào chay.” Nàng nhìn tôi, vẻ bất lực, khiến tôi vô cùng bối rối.

Tôi đành nói thực với Hồ Khả, hôm nay tôi không mang nhiều tiền, không thể đãi nàng món ăn đắt tiền. Nói xong, để cứu vãn thể diện, tôi tiếp lời:

“Lần sau nhé, lần sau tôi sẽ bù cho bạn một châu cơm Tây.”

Tôi nhìn Hồ Khả, nàng không nói gì. Tôi cực kỳ thất vọng. Tôi hoàn toàn mất tự tin.

“Đương nhiên là với tiền đề còn có lần sau.” Tôi thận trọng tự trào.

Hồ Khả ngây người trong giây lát mới bật cười khiến tôi ngạc nhiên; cười xong nàng nói: “Thà anh mời tôi một đĩa mỳ xào còn hơn!”

“Cái gì?” Tôi tưởng mình nghe nhầm.

“Tất nhiên nếu có thêm thịt bò thì càng tốt.” Khuôn mặt trắng ngần của nàng thoáng hồng.

Không để ý tới phản ứng của Hồ Khả, tôi hấp háy mắt. Tôi cảm động bội phần. Cô gái xinh đẹp, diễm đạm, cao quý này lại yêu cầu tôi chiêu đãi mỳ xào thịt bò?!

“Cô ơi, cho một đĩa mỳ xào thịt bò, đĩa to nhé!” Tôi phấn khởi cao giọng, đã

lấy lại đôi chút tự tin.

“Này, anh định hại tôi hả, làm sao ăn hết nhiều như vậy!” Hồ Khả kêu lên.

Tôi chỉ cười.

“Sao anh lại cười như thằng ngốc vậy?” Nàng mắng, rồi cũng bật cười theo.

Lúc tiễn nàng về, Hồ Khả chỉ vào ban công tầng năm nhà số bảy, nói: “Đó là phòng của tôi.”

Tôi ngửa mặt, nhắm mắt nhìn lên ban công có chiếc cối xay gió đồ chơi màu da cam. Đó là phòng của Hồ Khả; đúng là nàng nói như vậy. Tôi nghĩ đó cũng chính là nơi tôi muốn tới

Trên ban công đó có mấy cối xay gió màu vàng; có cái tự động quay tít khi có gió, kích thích tính hiếu kỳ trẻ con trong tôi, và cả sự ái mộ của tôi dành cho hoa khôi nữa.

Hồ Khả lên tầng. Mấy phút sau, từ ban công tầng năm, nàng vẫy tay với tôi, nói: “Anh về đi!”

Tôi nhảy lên xe, trong tay nắm chặt số điện thoại di động Hồ Khả chủ động đưa cho tôi, lòng vui phơi phới.

Buổi chiều, gặp A Thụ trong giờ Vật Lý, gã mừng ra mặt thông báo: tôi đã bị ông giáo tiếng Anh đề mắt tới.

Tôi vẫn còn chìm đắm trong những hồi ức về Hồ Khả nên không lấy thế làm buồn; trái lại, với giọng hồ hởi, tôi nói: “May quá, cuối cùng cũng được ông ta đề ý!”

A Thụ nhìn tôi chưng hửng: “Cậu bị bệnh rồi, mau đi khám thôi!”

Buổi tối về đến nhà, tôi vẫn không sao giấu nổi niềm vui, cứ bồn chồn không yên. An An nói tôi giống như con hắc tinh tinh được tiêm thuốc kích thích.

Tôi thậm nghĩ nhất định Hồ Khả tin rằng tôi sẽ gọi ngay cho nàng; vậy là buổi tối hôm đó, tôi quyết tâm kìm chế chưa gọi vội. Qua mấy ngày, để nàng

chờ đợi đến sốt ruột hãy gọi thì mới có hiệu quả.

Ha ha, mình đúng là người có chỉ số IQ cao.

Giống như người vừa trúng số độc đắc, suốt đêm tôi không tài nào ngủ được, gần sáng mới thiếp đi.

Hôm sau là ngày cuối tuần, khi tôi tỉnh dậy thì đã trưa, ý nghĩ đầu tiên ập đến là cảnh đi ăn sáng cùng Hồ Khả. Ý nghĩ đó bám riết lấy tôi thực dễ chịu, nó khiến toàn thân tôi lâng lâng như không trọng lượng.

Bật dậy, phát hiện thấy cửa phòng đã mở, tôi có một dự cảm không hay – lại có ai đã vào phòng tôi!

Ra phòng khách thấy Mai Mai và An An đang ăn sáng, Mai Mai nhìn tôi cười tinh nghịch, An An lườm bâu trách tôi dậy quá muộn, Mai Mai đã nấu cơm và giặt quần áo xong xuôi rồi.

Tôi ngồi xuống bàn ăn, ăn được một nửa thì An An lại hỏi: “Anh, sao hôm nay anh cứ cười mãi thế?”

“Thực ư?” Tôi mặc nhiên thừa nhận.

“Có phải chúng em sắp có chị dâu không?” An An hét to.

“Vớ vẩn!” Tôi chỉ nói có vậy rồi lại tiếp tục im lặng.

Đột nhiên tôi thấy cái quần bò phơi ở ban công dường như đang nhìn tôi cười nhạo. Sóng lưng đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

Tôi lập tức buông bát đĩa, chạy ra rút cái quần từ trên dây phơi – trong túi quần có mẫu giấy ghi số điện thoại của Hồ Khả. Khi tôi thấy mẫu giấy nhàu nát không còn nhìn ra chữ gì, nỗi tuyệt vọng khiến tôi choáng váng như bị đánh một cú vào đầu. Tôi kêu lên: “Khổ thân tôi thế này!”

An An ngơ ngác nhìn vẻ thất thần của tôi. Mai Mai vẫn mở to đôi mắt vốn tĩnh lặng của nó nhìn tôi một cách vô tội. Tôi lặng nhìn hai đứa em sinh đôi, lại nhìn mẫu giấy nhàu nát không còn đọc được chữ gì trong tay, muốn bật khóc.

Tào Đình

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 3

Kẹo Đắng

Đêm dường như luôn gắn với rượu. Ở các thành phố, những kẻ sợ ánh nắng mặt trời hoặc những kẻ phóng đảng thường lang thang một mình trong bóng đêm.

Không biết cuộc sống ban đêm bao trùm lên quán bar hay quán bar đã đi vào cuộc sống ban đêm của con người?

Gần tám giờ, khi Liêu Văn Đạo tắt máy vi tính, nói “bai bai” với cô bạn chat thì cũng đến giờ anh phải đi làm. Sau đó Liêu nhanh chóng thay quần áo, đi về phía quán Địa Đàng.

Anh biết khi màn đêm buông xuống, các yêu linh lại bị kích động một cách ngu ngốc.

Liêu Văn Đạo ngồi trong quán Địa Đàng uống hồng trà. Chủ quán quy định hằng ngày trong giờ làm việc, món đồ uống duy nhất được dùng miễn phí là hồng trà – cái thứ đồ uống đóng hộp, khi vào họng thì ngọt, khi vào dạ dày thì mát. Chỉ sau một tuần lễ Liêu đã mê cái cảm giác ngọt ngào ở cổ họng khi uống nó, quyết định mua mấy hộp để trong nhà uống dần; trước đây anh thường dùng nước khoáng.

Cậu Vệ, nhân viên bảo vệ, nhân khi quán còn chưa đông tranh thủ luyện tay nghề. Anh chàng để mấy vỏ chai rượu trên khuỷu tay, đoạn hát lên không

trung, rồi lại chìa khuỷu tay đỡ, hoặc luyện trò tung hứng với mấy quả chanh. Anh chàng tập luyện rất chuyên tâm, thậm chí có lúc còn tập liền mấy tiếng đồng hồ, chỉ tạm dừng khi cần vào nhà vệ sinh. Hôm trước Liêu Văn Đạo hỏi hẳn: “Ngày nào cũng luyện như thế mà không chán sao?”

Hắn trả lời: “Chán đến mấy cũng cần miếng ăn.”

Bây giờ Vệ lại bắt đầu luyện tập với mấy cái bình rượu không và những quả chanh. Rõ ràng hẳn là người mới vào nghề nên bắt không chuẩn, mấy cái chai liên tục rơi xuống thảm. Nhưng sư phụ của Vệ thì rất cừ. Liêu Văn đạo từng mãi mê xem anh ta làm xiếc với những cái vỏ chai.

Liêu rót trà vào cốc thủy tinh, cho thêm mấy viên đá, quay người, tựa lưng vào tủ rượu, chân phải gác lên ghế, chân trái duỗi dài một cách lười biếng. Chàng Béo, nhạc công, đứng cạnh sân khấu sắp lại mấy cái băng đĩa, lát nữa sẽ cho vào máy hát, khi anh ta cúi đầu, mấy sợi tóc ló ra dưới cái mũ lưỡi trai che nửa vầng trán và khuôn mặt. Chàng Béo thực ra không béo, chàng ta là nhạc công, chỗ anh em với Liêu Văn đạo. Anh ta để cái đĩa vào máy hát, những âm điệu chậm chậm, nhẹ nhàng khe khẽ cất lên.

Mùa hè Trùng Khánh đến một cách đột ngột, vội vã; mới cuối tháng Tư mà đã nóng đến mức phải mặc áo cộc tay.

Mùa hè về, cư dân thành phố dù bận việc đến mấy vẫn không quên nguyên rửa thời tiết. Mặt trời mùa hè tỏ ra rất lưu luyện ban ngày, vậy nên đã gần tám giờ tối mà vẫn treo lơ lửng ở phía đường chân trời. nhưng chỉ cần màn đêm buông xuống là những cảnh tượng hài hước điển hình bắt đầu xuất hiện. Các đôi trai gái dập dìu ôm riết lấy nhau như không biết đến cái nóng chảy mỡ, không biết cả thành phố vẫn đang không ngừng vận động, quay cuồng trong vòng xoáy nhu cầu của con người.

Đã hơn mười giờ nhưng số người đi dạo xem ra còn đông hơn lúc sẩm tối.

Địa Đàng là quán bar lớn mới mở ở trung tâm thành phố. Trong cái thành

phố đã bão hòa các quán bar như Trùng Khánh thì Địa Đàng chưa đủ nổi tiếng, vì vậy ngoài hôm kia trương khách đến tương đối đông, còn các ngày khác rất vắng.

Vài đôi trai gái đi vào quán, đa số đều gọi ít đồ uống, vừa nhâm nhi vừa ghé sát tai nhau thăm thì, đến khi nhạc rậm rịch nổi lên thì kéo nhau ra sàn. Liêu Văn đạo vẫn ngồi cạnh quầy rượu, chơi game với cái điện thoại di động.

Kẹo Đắng nhắn tin nói cô rất buồn, hỏi tại sao, cô im lặng.

“Em muốn gặp anh, anh ở đâu?” Mẫu tin hiện ra trên màn hình.

Kẹo Đắng là người bạn Liêu Văn Đạo vừa quen trên mạng mấy tuần trước; cô ta rất sôi nổi khi hai người chat với nhau. Không biết tại sao cô lại lấy nickname ai oán như vậy? Kẹo Đắng bảo: “Có một loại kẹo, tỏa hương thơm phức, rất đắng, nhưng đích thực là kẹo, vì vậy có tên là kẹo đắng.”

Liêu Văn đạo xem đoạn giải thích đó, mãi không hiểu nổi, lại nghĩ có lẽ đó là trò chơi chữ của các cô gái trẻ nên cũng không bận tâm.

Kẹo Đắng rất sôi nổi. Liêu Văn đạo mới qua mấy tuần chat với cô, đã cảm thấy rất thân thiết, như em gái.

Lần đầu tiên anh nói với cô về nghề nghiệp của mình, cô rất đổi kinh ngạc, hỏi lại bằng một ngữ điệu không thể tưởng tượng: “Cái gì? Anh là vũ công sao?” Vẻ kinh ngạc của cô khiến Liêu Văn đạo toát mồ hôi: “Vũ công đâu phải là nghề danh giá!” Cô thẳng thừng buông một câu, nhưng Liêu Văn đạo lại thấy cô bé cực kỳ đáng yêu.

Cô nàng Kẹo Đắng đáng yêu muốn gặp anh, Liêu cho rằng đó chỉ là trò đùa của cô bé nghịch ngợm, anh nói địa chỉ quán Địa Đàng, sau đó cũng quên luôn.

Đã hơn mười giờ tối. Kẹo Đắng sống ở khu Sa Bình, Sa Bình cách quán Địa Đàng khá xa, Liêu cho rằng cô ta chỉ nói chơi thể thôi, chẳng có chuyện gì đến thật. Cho nên, bốn mươi phút sau, khi Liêu nhận được điện thoại hỏi anh

mặc áo màu gì, anh buột miệng trả lời: “Màu hồng”, rồi quay về với cốc hồng trà của mình, lim dim ngắm nhìn các đôi ôm nhau đung đưa trên sàn. “Em uống Coca.” – Khoảng một phút sau, từ đằng sau vang lên một giọng nữ trong trẻo; cô ta vỗ nhẹ vào vai Liêu Văn đạo.

“Cô là...?” Anh ngược nhìn. Trước mặt anh là một thiếu nữ xinh đẹp, đầu quấn khăn màu vàng cam, mắt long lanh, tinh nghịch; cô ta cũng nhìn anh, nheo mắt cười rất đáng yêu, đúng như ấn tượng khi chat với cô trên mạng. “.... Kẹo Đắng ư?”

“Ha ha, đương nhiên!” Cô ta cười, đoạn nước tới ngồi cạnh Liêu Văn đạo.

“Quả nhiên anh thích uống hồng trà! Nhưng em thích Coca, anh phải chiêu đãi em Coca nhé!”

“Em chờ, anh đi lấy!” Nói xong, Liêu chạy như bay ra khỏi quán; quán này không bán Coca nên phải ra siêu thị bên cạnh mua.

Liêu Văn đạo quả thực rất bất ngờ, anh không ngờ Kẹo Đắng lại có thể nhanh chóng xuất hiện với vẻ trẻ trung, thơ ngây, tự nhiên mà lại xinh đẹp đến thế.

Khi Liêu người đẫm mồ hôi chạy về quán thì không còn thấy Kẹo Đắng ở đó nữa. Chưng hửng! Anh cảm thấy Kẹo Đắng giống như con cá nhỏ, con cá biết bay, đột nhiên bay đến, đột nhiên đi. Nhưng niềm vui của anh lập tức trở lại.

Trong đám người đông đúc, chiếc khăn màu da cam của Kẹo Đắng nổi hẳn lên; cô ta đang uốn éo vòng eo mảnh mai, nhảy cuồng loạn giữa đám đông. Nói thực, Liêu không nghĩ một cô gái xinh đẹp, đáng yêu như vậy lại có thể nhảy một cách phóng đảng thế; chiếc khăn trên đầu cô ta dập dờn như cánh bướm.

Nhạc dừng.

“Ôi! Lẽ ra em không nên lấy tên là Kẹo Đắng!” Liêu chạy lại đón, đưa hộp

Coca cho cô.

“Vậy em nên lấy tên gì?” Kẹo Đắng hỏi, đột nhiên bật cười, tiếng cười vừa tự nhiên vừa hoang dại. Mấy sợi tóc dằm mồ hôi, lộ ra dưới chiếc khăn, Kẹo Đắng buộc lại mái tóc xõa tung – mái tóc giờ được cột thành túm cao sau gáy; Liêu thấy cô ta để kiểu tóc nào cũng đẹp, cũng tự nhiên, thậm chí không cần trang điểm.

“Tôi thấy em như con sâu sặc sỡ biết nhảy nhót.” Liêu nói thật ý nghĩ của mình.

Kẹo Đắng lại cười, tiếng cười hồn nhiên; rất nhiều người nói mình đẹp nhưng chưa có ai bảo mình như con sâu. “Anh hạ thấp tôi hay khen tôi thế?” Kẹo Đắng vừa bật nắp hộp Coca, đưa lên miệng ngửa cổ tu, động tác vừa mạnh mẽ vừa duyên dáng.

“Đương nhiên là khen...”

“Này, Seven! Đến lượt cậu. Mau đi!” Liêu Văn đạo chưa nói hết thì Chàng Béo đã chạy đến, giơ tay ra hiệu đến lượt anh biểu diễn.

“Biết rồi!” Anh trả lời, đoạn quay người nói với Kẹo Đắng:

“Đến lúc tôi phải làm việc rồi, cô ngồi đây đợi tôi, nếu có hứng thì ra nhảy cho vui.”

“Được!” Cô gái vẫy tay ra hiệu anh cứ đi làm việc của mình.

Liêu Văn đạo chạy về phía quầy rượu, tiện tay với cái mũ lưỡi trai đội lên đầu. Khi đeo tai nghe vào, đầu anh gật gù, lúc lắc thân hình, hai tay bắt đầu lướt trên bàn phím, hợp âm rộn rã lập tức vang lên.

Liêu Văn đạo đắm mình trong tiếng nhạc, cảm giác êm ái dễ chịu chưa từng có; anh thậm chí thấy tự hào vì mình đã tạo nên những hợp âm tuyệt diệu.

Khi một người say sưa làm việc, bao giờ cũng có sức hấp dẫn, hướng hồ một nhạc công. Biết người đẹp đang nhìn, Liêu Văn đạo càng hào hứng, ngón tay lướt trên bàn phím một cách điệu nghệ; anh biết dáng điệu của mình lúc này

cực kỳ quyến rũ.

Kẹo Đắng mỉm cười ngấm chàng nhạc công kiêm vũ công trẻ hào hoa cô vừa quen qua mạng. Nhưng nụ cười đột nhiên tắt ngấm. Cái trán bị quần khăn quá chặt, mồ hôi túa ra gây cảm giác ngứa ngứa. Cô đưa tay lên gãi nhưng bàn tay vừa giơ lên đã kịp dừng lại, ngập ngừng trước trán – chỗ đó có một vết thương, không thể đụng vào. Cô mãi mãi không quên khuôn mặt non nớt nhưng đầy thù hận pha lẫn đắc ý của người chị gái song sinh lúc vết thương trên trán cô trào máu.

Chỉ có một mình cô biết vết thương đã thành sẹo không chỉ hiện diện nơi vàng trán!

Mặc những cái liếc nhìn kín đáo của vài ba người xung quanh, Kẹo Đắng ngửa cổ tu Coca, ánh mắt dị thường, lòng trĩu nặng. Cô cũng nhìn thấy anh chàng nhạc công đưa mắt ra hiệu bảo cô khiêu vũ, cô liếc nhìn sàn nhảy, bản nhạc Liêu Văn đạo chơi rất khác lạ, mới mẻ, kích động, các đôi trai gái trên sàn uốn éo quay cuồng theo tiếng nhạc. Ánh đèn màu loang loáng, không gian huyền ảo.

Nhưng Kẹo Đắng vẫn không thể lấy lại hứng thú.

Cô lại cảm thấy sự hiện diện của vết sẹo trên trán; cứ đến mùa hè là vết thương lại bị ngứa như côn trùng đốt. Hồi ấy, Kẹo Đắng năm tuổi, mùa hè rất nóng, ánh nắng chói chang, nắng đến nhức mắt. Cô bé năm tuổi là cô lúc đó bị một vết rách dài trên trán, máu trào ra, phải khâu mười hai mũi; cô nhìn thấy chị mình đang cười.

Chị không nói được.

Lúc đó cô nằm ở ngay bậc cửa, vết đau tê dại, cô quên mất là phải khóc rõ to. Cô nhìn thấy người chị sinh đôi của mình; chị đứng trước mặt cô, cười, nụ cười trắng hơn cả ánh nắng, cả mắt cũng cười, trắng lóa.

Cũng từ mùa hè đó, cô biết sau này cô chỉ có thể để một cái bờm dày trước

trán, che đi vết sẹo xấu xí, bất luận trời nóng thế nào. Còn chị cô có thể vén mái tóc mây lộ ra vàng trán trong sáng, tinh khiết, đua sắc với ánh mặt trời. Nhưng cô vẫn không muốn tin người đứng sau lưng đây cô là chính là người chị gái sinh đôi.

Người chị xinh đẹp như thiên thần của cô.

Có một loại kẹo, tỏa hương thơm phức, rất đắng, nhưng đích thực là kẹo, vì thế có tên là kẹo đắng.

Quán Địa Đàng càng về khuya càng huyền bí, bởi vậy mỗi người đều có thể là chủ nhân của dạ hội hoặc là yêu linh. Họ nhảy cuồng loạn, phóng đảng.

“Cô em, uống rượu một mình sao?” Một người đàn ông trung niên có vẻ là người thành đạt đi đến, hỏi.

“Không, tôi uống Coca.” Kẹo Đắng từ chối một cách lịch sự, quay mặt đi, không muốn bắt chuyện.

“Coca có gì hay, đây là quán rượu cơ mà, tôi mời em uống rượu ngoại nhé?”

Người đàn ông thấy Kẹo Đắng nói khẩu âm phương Bắc liền nói với cô bằng tiếng phổ thông.

Kẹo Đắng bực bội, cau mày, cô ghét nhất là loại đàn ông kiêu ngạo, thích điều khiển người khác. Ai biết khi họ dụ dỗ tán tỉnh các cô gái ở quán bar thì những người vợ của họ ở nhà đang mỏi mắt trông chờ.

“Này, Bộ Con, sao vậy, anh vừa ra ngoài đã cho anh cảm sùng ư?” Đó là Liêu Văn đạo, anh đã đến bên Kẹo Đắng, để tay một cách tự nhiên lên vai cô, cố tỏ ra vui vẻ, nhưng mắt gườm gườm nhìn gã đàn ông đầy thù địch.

“Xin lỗi! Thì ra cô không phải một mình?” Ông ta lịch sự nghiêng người tỏ ý xin lỗi.

“Bộ con, chẳng ngoan tý nào! Sao lại nói với người ta là em chỉ có một mình, em để chồng em ở đâu hả?” Anh vừa nói vừa luồn tay vào người cô, vẻ chiếm hữu.

Người đàn ông bỏ đi.

“Này, em định cảm ơn tôi thế nào đây?” Liêu mỉm cười nhìn cô

“Nếu anh không đến, tự tôi cũng biết cách thoát khỏi hẳn, hướng hồ anh lại lợi dụng cơ hội bắt nạt tôi!” Kẹo Đắng lại bật cười, vẫn nụ cười thoải mái, cởi mở như lúc đến.

Có phải cô ta là cô gái ngây thơ, suốt ngày cười nói vô tư?

Liêu Văn đạo nhìn cô gái xinh đẹp với nụ cười hoang dã, hồn nhiên như một sơn nữ chần cừu trên thảo nguyên, anh bỗng thấy mê mẩn.

“À này, anh tên là Liêu Văn đạo sao người ta lại gọi anh là Seven?” Vừa rồi, rõ ràng cô nghe Chàng Béo gọi như vậy.

“À, chỉ là lấy một cái tên tiếng Anh gọi chơi cho vui vậy thôi, theo trào lưu ấy mà!” Liêu Văn đạo gọi bồi bàn mang đến cho mấy viên đá bỏ vào cốc trà, đoạn đưa lên miệng nhấp một ngụm. “Xã hội này, phàm những gì là một điều có sức ảnh hưởng rất lớn. Dù mình rất muốn nhưng cũng không thể tránh.”

Kẹo Đắng bật cười thật sự, cô cười vì câu nói tầm thường cố tỏ ra triết lý của Liêu Văn đạo.

“Sao anh lại gọi tôi là Bọ Con, tôi không có tên ư?”

“Trước đây không có ai gọi em như thế sao? Vậy tôi xin đăng ký bản quyền. Vả lại tôi cũng không biết tên em. Thưa cô, cô có thể cho tôi biết tên thật của cô không?” Đôi mắt quyền rũ của anh ta nhìn cô chăm chăm.

“Tôi họ Dương, tên Dương An. Mọi người gọi tôi là An An.” Cô nói, chủ động chạm cốc với Liêu Văn đạo, và cũng nhìn chăm chú vào mắt anh ta, đúng là anh ta rất quyền rũ.

“An An?” Liêu nhắc lại, nụ cười mơ hồ.

“Đúng thế! Chứ không phải sâu bọ như anh gọi đâu.” Cô nói, ánh đèn hắt lên khuôn mặt, lấp lánh vẻ yêu kiều thiếu nữ pha chút tinh nghịch. Liêu Văn đạo cảm thấy ánh đèn màu của quán bar trở nên mờ nhạt trước vẻ đẹp của cô

gái này.

“Tôi lại cho là em sinh ra đã thích gây sự, không có được sự điềm đạm của một thực nữ.” “Thực nữ? Chị gái tôi là một thực nữ đích thực.” Kẹo Đắng nói, nét mặt đột nhiên tự lự.

“Chị em có đẹp không?”

“Đẹp hơn tôi nhiều”, nghĩ đến chị gái An An không khỏi không khâm phục và yêu thích.

“Tôi rất hiếu kỳ, liệu có thể gặp chị em không?” Liêu Văn đạo chăm chú nhìn cô gái chỉ thấp đến vai mình, trong lòng cảm thấy thân thiết như người bạn đã lâu không gặp.

“Ha ha! Anh định theo đuổi chị tôi sao? Vậy thì anh phải xếp hàng một dãy. Nhưng nếu anh chịu hồi lộ, tôi có thể chiếu cố cho anh chen ngang. Ha ha!” An An nói, giọng thánh thót như chim.

“Ha ha!” Anh bật cười, nghĩ sao lại thú vị đến thế, một cặp song sinh kỳ lạ, chị điềm đạm, em sôi nổi, cả hai đều rất xinh đẹp.

“Anh làm xong rồi ư?” An An vừa uống Coca vừa nhướn mày hỏi.

“Đương nhiên là chưa, mới chỉ giải lao thôi, tôi phải làm việc đến mười hai giờ đêm.” Liêu Văn đạo vừa nói vừa chỉ Chàng Béo trên sân khấu. “Bây giờ cậu ấy đang làm thay tôi.”

Lát sau Liêu Văn đạo đã nhảy lên sân khấu; anh vụt trở thành một nhạc công phóng khoáng, chuyên nghiệp. An An quay đầu, nhìn lên sân khấu, nét mặt lại trầm tư.

Lúc tan ca, Liêu Văn đạo nói: “Để tôi đưa em về.”

Cô trả lời: “Không, anh có thể cho tôi về nhà anh không?” Họ đi về phía trung tâm, đến gần bức tượng Giải Phóng Quân; khi cô hỏi câu đó, ánh đèn đường hắt lên mặt, trông thơ ngây như một đứa trẻ.

“Anh có thể cho tôi về nhà anh không? Chỉ một đêm thôi?” An An nhắc lại, giọng nài nỉ, tội nghiệp.

Tào Đình

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 4

Mai Mai

Thành phố Trùng Khánh một ngày nắng, ánh mặt trời rực rỡ trùm lên nhịp sống khá êm đềm của những con người ở đây. Người ta ung dung đi lại trên khắp phố phường.

Nơi chính diện khu trung tâm có bức tượng, dưới chân tượng, một gã điên trai đang ngồi trầm ngâm.

Tôi đang đợi A Thụ.

Tôi ngồi dưới chân bức tượng, nơi chán game với cái điện thoại di động rồi cứ để ánh nắng thả sức vuốt ve. Màn hình điện thoại liên tục hiện lên một dãy số điện thoại. Tôi nheo mắt ngắm nhìn đám mây lướt nhẹ trên bầu trời. Tôi biết chủ nhân của số điện thoại này là một mỹ nữ.

Tôi mừng thầm, trong lòng phấn chấn. niềm vui cứ lộ ra, không che giấu được.

Buổi trưa, khi đi ăn cơm, tôi gặp Hồ Khả ở nhà ăn; lúc ấy tôi lúng túng, không biết nói gì. Hồ Khả đi cùng với mấy cô bạn, nàng cũng nhìn thấy tôi, cười, giơ tay vẫy chào: “Hi !” rất tự nhiên và đáng yêu.

“Hi ! Hi !...” Luống cuống đáp lại, tôi vô tình giơ tay phải đang cầm cái bát

ăn cơm lên vậy.

Hà Tặc đứng bên cạnh, cười giễu tôi là vừa nhìn thấy người đẹp đã hồn siêu phách lạc, trông như thằng ngố.

A Thụ cũng hòa theo, hai gã bắt đầu công kích tôi. Tôi cảm thấy mặt mình đang đỏ dần lên.

Cố gắng kìm chế! Cố gắng trấn tĩnh!

“Dương Dương, trấn tĩnh lại đi!” Tôi thềm nhắc bản thân, cố giữ vẻ ngoài bình thường.

Cô bạn của Hồ Khả nói một câu gì đó, cả hội cười phá lên, Hồ Khả liếc nhìn tôi khiến tôi vừa xúc động vừa ngạc nhiên.

Lúc ăn cơm, dưới sự cổ vũ của Hà Tặc và A Thụ, tôi để điện thoại ở chế độ không rung chuông, đến trước mặt Hồ Khả, vờ hỏi mượn điện thoại của nàng.

“Hồ Khả, có thể mượn điện thoại của bạn gọi một cuộc không? Điện thoại của tôi hết pin.” Tôi thềm nghĩ, xin mẹ tha lỗi cho đứa con hư này. Mẹ vẫn dạy tôi nói dối là xấu.

Mấy cô gái lại nhìn tôi cười, làm tôi khó khăn lắm mới giữ cho tóc không dựng đứng. Hồ Khả ngậy người trong giây lát, sau đó rút điện thoại đưa cho tôi. Tôi lấy làm đắc ý.

“Dùng điện thoại của em, dùng điện thoại của em đây này.” mấy cô bạn gái nhao nhao, vội vã rút điện thoại trong túi nhét vào tay tôi. “Gọi đi anh!”

Tôi cầm điện thoại của một cô, nghĩ bụng, cô gái, tôi quả thật chịu không nổi cử chỉ hào hiệp này của cô. Trong lúc tôi đứng ngậy người như trời trồng thì chợt thấy khuôn mặt nhăn nhó của Hà Tặc và A Thụ. A Thụ đã cười đến mức suýt ngã xuống đất. Không còn cách nào khác, tôi đành cầm điện thoại của cô gái kia tự bấm số của mình; đứng cách chỗ họ hai mét, tôi nói với cái máy không có người ở phía bên kia. Tôi làu bàu mấy câu chẳng có đầu có

cuối rồi tắt máy trở lại chỗ Hồ Khả, nói không gọi được, đoạn lúng túng định đi.

“Này, thử dùng máy của tôi xem, máy nhắn tin có lúc hay mất tín hiệu.” Hồ Khả đứng dậy đưa điện thoại cho tôi. Tôi nhìn Hồ Khả cười rạng rỡ, đang quay quay cái dây đeo điện thoại trong tay, vội giơ lên đón, ngạc nhiên, lý nhí cảm ơn nàng. Lúc đó, mấy cô bạn của Hồ Khả lại cười rộ lên khiến tôi không biết giấu mặt vào đâu. Suy nghĩ của các cô gái luôn kỳ quặc và bất thường!

Bây giờ tôi đang ngồi dưới chân bức tượng trước cổng trường, tôi đang đợi A Thụ. Tôi đã gọi điện về nhà bảo Mai Mai chuẩn bị cơm tối. “Tối nay A Thụ sẽ đến và nghỉ ở nhà chúng ta, bọn anh sẽ cùng xem bóng đá.”

A Thụ là người Hà Bắc. Anh chàng thật thà này đến giờ vẫn giữ bí mật về mối tình đầu của mình. Mười mấy năm liền, gã chỉ là tên một sách, không biết đàn bà sinh ra là để đàn ông yêu, phụ nữ luôn có một “đóa hoa đẹp”.

Mỗi khi tôi và Hà Tặc bàn luận với nhau về bạn gái của đứa này gọi cảm, đứa kia hấp dẫn, A Thụ luôn tỏ vẻ khó chịu; gã làu bàu: “Có gì đâu, mẹ tớ và bà tớ cũng là phụ nữ.”

Đối với gã cao tăng đắc đạo này, ban đầu cả tôi và Hà Tặc đều lấy làm lạ, lâu dần cũng quen, mặc kệ gã dị ứng với người khác giới. Rừng lớn thiếu gì chim. Tôi và Hà Tặc đã háo sắc rồi thì cũng phải có một A Thụ hòa thượng chứ, như vậy mới “cân bằng sinh thái”.

Sáng chủ nhật, A Thụ bỗng tỏ ra hào hứng, đồng ý đi cắt tóc. Bây giờ tôi đang chờ gã. Tối nay có một trận bóng quan trọng. A Thụ chưa bao giờ đến nhà thuê của chúng tôi. Không như Hà Tặc, ngay buổi đầu nhìn thấy An An đã không giấu giếm ý đồ theo đuổi, và từ đó đến nhà tôi suốt.

Mặt trời đang chệch về tây, A Thụ vẫn chưa đến. Tôi nhận được tin nhắn thứ tư hẹn là mười phút nữa sẽ đến. Tôi nghĩ tuổi thanh xuân của tôi có được

bao nhiêu lần mười phút để mà chờ đợi! Không thể lãng phí thời gian. Vậy là tôi lại mở điện thoại ngắm nhìn số máy của Hồ Khả – nhìn những con số đó, tôi cảm thấy yên lòng.

Cuối cùng A Thụ, sau n lần mười phút đã chạy đến, trông chẳng khác gì con ngựa vừa phải chạy một vạn dặm đường.

Tôi nói: “Cảm ơn cậu đã ban cho tôi mười phút dài đến thế.”

A Thụ đánh trống lảng, hỏi: “Cậu thuê nhà ở một mình sao?”

“Không, tớ ở cùng với hai cô em gái.” Tôi nói.

“Ừ nhỉ, suýt thì quên, cậu còn có hai cô em gái.” Hấn lẩm bẩm.

A Thụ nói như vậy cũng chẳng có gì lạ. Bởi vì mỗi khi tôi và Hà Tặc tranh luận xem Mai Mai và An An, ai đẹp hơn trước mặt A Thụ thì hấn coi như chúng tôi đang bàn chuyện Coca và nước ngọt, thứ nào ngon hơn. Quả thực, hấn không để mắt đến phụ nữ.

Đến trước cửa, khi tôi còn chưa kịp lấy chìa khóa ra thì cánh cửa bỗng bật mở, An An lao ra như một con sói nhỏ bị nhốt cả tuần, tông ngay vào A Thụ đang đứng cạnh tôi.

“Ồi!” Khi phát hiện người húc vào mình là một cô gái, A Thụ hốt hoảng kêu lên.

So với phản ứng của A Thụ thì An An tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều; nó vội vàng lách khỏi A Thụ, miệng làu bàu câu chửi gì đó. Nó liếc tôi một cái, liền thoáng: “Anh đã về, em ra ngoài một lát!”, rồi phóng vụt đi như một con chim. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã không còn thấy bóng dáng nó nữa.

Con bé An An dạo này không hiểu có chuyện gì mà hay qua đêm đến thế.

Tối qua nó ở nhà, tôi còn chưa kịp chỉnh cho một trận, bây giờ lại chạy biến đi đâu không rõ. Tôi kêu trời về sự phức tạp của thế giới phụ nữ. Không biết làm thế nào để quản lý cô em bất trị này.

Nhà cửa đã sắp xếp gọn gàng, thoang thoảng mùi thức ăn, khỏi cần nghĩ cũng biết là do Mai Mai làm. Mai Mai rất chăm chỉ, chu đáo. Bây giờ, việc nhà đã xong, nó ngồi vẽ tranh trên ban công. Tôi bảo A Thụ ngồi xem ti vi để tôi chuẩn bị bàn ăn.

Khi quay trở lại phòng khách, tôi nhận thấy nét mặt A Thụ có cái gì khang khác; hỏi tại sao, gã nói là vì trong nhà có phụ nữ, rồi chỉ vào con mèo Spin đang dụi đầu vào chân gã – Spin là mèo cái.

Tôi bật cười: “Cậu nói thật đấy chứ? A Thụ, cậu không nên cực đoan thế! Lẽ nào cậu đúng là một hòa thượng?” Tôi băn khoăn hỏi lại gã. Sau đó, nhận thấy mặt gã đỏ dần rồi chuyển sang tái, bối rối xoay xoay cái điều khiển ti vi, tôi bèn bế con Spin ra ngoài, trầm nghĩ, cha này hâm thật rồi. Tôi quay trở lại phòng khách.

Khoảng mười phút sau, A Thụ thì thầm với tôi, vẽ bí mật: “Có một nàng tiên”, gã giơ tay vẽ lên không trung một hình người, vẽ xúc động, “ở trên ban công nhà cậu”.

Tào Đình

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 5

Tiên nữ ở ban công

“Ngoài tiên nữ, tớ không biết chọn từ nào khác thích hợp hơn để nói về người đang ngồi vẽ tranh ở ban công trong buổi hoàng hôn đầu hạ.” A Thụ thở gấp. “Phải, ánh nắng vàng nhạt phủ lên cô ấy, cái đầu... mái tóc,

không... suối tóc, khuôn mặt diễm lệ, nghiêng nghiêng... Tiên nữ, đúng là tiên nữ, giống như trong cõi bồng lai...”

Trước sự miêu tả đầy kích động của A Thụ, tôi hiếu kỳ chạy ra ban công, tay vẫn cầm cái muỗng múc canh.

A Thụ nói ở ban công có một tiên nữ gián trần.

Mai Mai là tiên nữ. Mai Mai là em gái của tôi. Em gái tiên nữ của tôi không dễ dàng giáng thế trong buổi hoàng hôn chớm hạ tầm thường như vậy!

Mai Mai ngồi trên ban công đang lặng lẽ phết lên những mảng màu. Vàng trắn đẹp tinh khiết, mái tóc óng ả đổ xuống bờ vai và tấm lưng yêu kiều của em, một bức tranh hoàn mỹ. Em chăm chú vào công việc như không liên quan đến thế giới loài người. Tôi nhìn A Thụ. Nhiều khả năng gã đã bị tiên nữ hấp hồn.

Bạn không thể nào hình dung ra vẻ dịu dàng, yêu kiều như thiên nga trong cái quay đầu của Mai Mai khi tôi gọi em thông báo nhà có khách. Đầu tiên Mai Mai nhìn tôi, rồi lướt ánh mắt sang A Thụ. Em mỉm cười, gật đầu với A Thụ. Sau đó, em dịu dàng dùng tay ra hiệu bảo chúng tôi ăn cơm trước, em sẽ vẽ xong ngay thôi.

Ngôi nhà chúng tôi thuê ở ven sông, hoàng hôn mùa hạ thường có màu đỏ ối, bầu trời phía tây được tạo nên bởi vô số những hình thù kỳ dị, đỏ ối hoặc sẫm hồng. Bạn có thể đứng ở ban công mơ mộng sau một ngày bận rộn, thiên nhiên hoàn toàn thuộc về bạn. Còn Mai Mai như một nàng tiên vô hình lọt vào tầm mắt của bạn, khe khẽ lay động con tim bạn, khiến bạn ngọt thờ. Về sau A Thụ nói với tôi, Mai Mai lúc đó như một dòng suối trong vắt chảy vào thế giới yên tĩnh, cuốn trôi tất cả, làm cho Trái Đất trở nên tinh khiết, trong đó có cả trái tim run rẩy của gã và vầng mặt trời đang chệch về tây. A Thụ nói: “Khi Mai Mai vẽ thiên nhiên cũng là lúc thiên nhiên đang lặng lẽ chiêm ngưỡng cô ấy.” Tôi cười nhạo những câu nói lãng mạn của gã, đồng

thời nhắc nhở gã giữa mơ mộng và hiện thực còn một khoảng cách khá lớn.

“Chẳng phải cậu đã nói phụ nữ sinh ra là để duy trì nòi giống, nuôi dạy thế hệ sau hay sao?”

“Nhưng cô ấy không phải là phụ nữ bình thường!” A Thụ vẫn chìm đắm trong những hồi ức về Mai Mai.

“Chẳng lẽ em gái tớ là yêu quái?”

“Không, cô ấy là tiên nữ!” A Thụ ngược nhìn trần nhà, nói như đinh đóng cột.

Tôi liếc chàng trai mà chỉ số IQ đang có vẻ giảm sút, không thể tin được là hòa thượng lại bàn về phụ nữ!”Ồ, quả nhiên Thượng đế ghen tỵ với một giai nhân tuyệt thế.” Gã lẩm bẩm một mình.

Sau đó, trong bữa ăn, A Thụ bỗng trở nên lăm lăm. Mai Mai lặng lẽ ăn cơm, thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho tôi. Tôi nói: “A Thụ, cậu bớt mồm đi, tớ sắp điếc tai rồi”, nhưng gã không nghe. Đến giờ A Thụ vẫn chưa từng yêu ai; những tưởng gã quyết tôn thờ chủ nghĩa độc thân. Một A Thụ vốn cho rằng không có tình yêu, chỉ có những nhu cầu thực tế, vậy mà trước Mai Mai lại tỏ ra đặc biệt thích thú, không hề giấu giếm. Gã không che giấu tình cảm đối với Mai Mai, gã dành tất cả ánh mắt cho Mai Mai.

Tôi lờm gã: “A Thụ, ăn cơm đi, cơm do Mai Mai nấu đấy.”

Gã nhồi luôn hai thìa cơm vào miệng, ra ý bảo: “ngon lắm”.

Tôi nghiệm ra một điều, hòa thượng cũng yêu, hơn nữa còn rất dễ gục ngã trước cái gọi là “tình yêu sét đánh”.

Mai Mai vẫn lặng lẽ ăn cơm, vẫn đều đặn gấp thức ăn vào bát cho tôi, không mảy may ngượng ngùng hay đỏ mặt trước thái độ khác thường của A Thụ. Mười một giờ đêm mới có trận bóng đá. Khi cả tôi và A Thụ đều đang dán mắt vào màn hình thì Mai Mai xuất hiện.

Mai Mai từ nhà tắm đi ra, mái tóc uốn cao, nước vẫn đang nhỏ giọt, thoang

thoảng mùi thơm nhẹ của dầu gội. Em đến bên cạnh tôi, lặng lẽ ngồi sửa móng tay. Ánh mắt A Thụ lập tức di chuyển, có lẽ cảm thấy không thể chạy tới chạy lui quanh đi vắng như con mèo Spin nên gã đến ngồi bên Mai Mai. Khi có những pha gay cấn, tôi và A Thụ hò reo ầm ĩ. Chỉ có điều, trong khi tôi hét: “Hay quá!”. Tôi nhìn sang A Thụ, người gã đang run run như lên cơn sốt.

Sợ Mai Mai thức khuya sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe và làn da nên lúc một giờ đêm, tôi giục em đi ngủ. Em đặt tay lên một bên má, nghiêng đầu ra hiệu xin phép đi ngủ.

Mai Mai vừa rời bước thì A Thụ nhảy căng lên, rồi rít cảm ơn tôi đã mời gã về nhà.

Tôi bảo: “Tôi rủ cậu đến cùng xem bóng đá mà cậu cứ làm như tôi bán em gái cho cậu không bằng.” Anh chàng vội im bặt, cười hì hì.

Buổi tối, tôi sợ A Thụ mộng du làm kinh động đến Mai Mai, liền bảo gã ngủ ở giường của tôi, còn tôi ra nằm ngoài phòng khách. Có động tĩnh gì tôi sẽ lập tức xử lý.

Nhiều lần tỉnh giấc, tôi chỉ thấy con mèo Spin của An An ngủ ngon lành trên bụng. Khi thấy tôi tỉnh giấc, nó cất tiếng kêu meo meo khiến tôi sợ hết hồn. Đêm đó tôi hơi khó ngủ.

Tôi nghĩ làm anh khó thật. Làm anh trai của tiên nữ lại càng khó.

Về sau, tôi ngủ thiếp lúc nào không hay.

Khoảng bốn giờ sáng, không hiểu sao tôi lại thức giấc. Trong ánh sáng mờ, tôi thấy con Spin có những bốn con mắt. Tôi hốt hoảng tỉnh hẳn. Nhìn kỹ thấy có một con mèo khác ngồi sát chân tường. Thì ra là cô em An An!

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 6

Em là con mèo lang thang của tôi

Dương An ngồi dưới chân cột đèn đường, ánh đèn khuya hắt lên khuôn mặt xinh đẹp nhưng mệt mỏi. cô đưa mắt lơ đãng nhìn ra xa, tíu tít đếm mút con đường có những ngọn đèn nhỏ dần. vừa rồi cô đã thỉnh cầu Liêu Văn Đạo cho ngủ nhờ một đêm.

Đêm về khuya, ở những tòa nhà xung quanh, thỉnh thoảng có ô cửa sổ vẫn còn sáng đèn. An An vô cùng cô đơn.

Liêu Văn Đạo đang nhìn người con gái ngồi co ro dưới chân cột đèn đường không chịu về nhà, chợt cảm thấy thật ảm đạm.

Một cô gái mười tám, mười chín, xinh đẹp, tự tin lại tự dưng rơi vào cảnh ngộ khiến người ta có cảm giác cô đang bị xa lánh, đang trốn chạy tội lỗi, hoặc gặp chuyện éo le nào đó – đây là lần đầu tiên anh gặp tình huống như thế này.

Các cô gái thời nay quả đáng sợ. Anh cho rằng Dương An cũng chỉ là một trong bao nhiêu thiếu nữ được nuông chiều giận dỗi bỏ nhà ra đi vì bị cha mẹ mắng mấy câu mà không biết rằng bên ngoài có bao nhiêu cạm bẫy.

Lẽ ra Liêu Văn Đạo phải lấy làm mừng, bởi vì một cô gái xinh đẹp chủ động đưa ra lời đề nghị - tưởng chỉ có trong giấc mơ của cánh mày râu.

Liêu cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cô gái trẻ, hai tay ôm gối ngồi dưới chân cột đèn đường nhất định không chịu về nhà thì anh bắt đầu do dự. Anh có cảm giác cô ta không giống đứa con hồn dỗi cha mẹ. “Dối bố mẹ bỏ nhà đi hả?” Liêu tiến lại gần, đặt tay lên vai cô. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh, tự dưng mỉm cười, môi hơi nhếch lên vẻ chế nhạo, lại quay đi, nhìn xa xăm. Về tội nghiệp, yếu đuối lập tức bị thay thế bởi cái ngang tàng, bất cần cố ý.

“Tôi đưa em về nhà!” Liêu Văn Đạo không thích kiểu cách phóng đảng cố ý của một cô gái trẻ măng. Anh nói, giọng cương quyết.

“Về nhà ư? Anh dựa vào đâu mà bảo tôi nên về nhà? Tôi không thích cô đơn.” Cô ngược nhìn anh, chun mũi, nhăn mặt, trông rất ngộ. “Cảm giác cô độc thật khó chịu.” Cô buột miệng.

“Vì sao?”

“Bởi vì...”, cô ngoẹo đầu, đứng dậy, một tay nắm chặt cột đèn đường xoay người một vòng rồi mỉm cười, ngửa đầu về sau, vừa liếc nhìn anh vừa thung thả buông một câu chẳng hề phù hợp với dáng điệu bất cần của cô lúc đó.

“Khi chỉ có một mình, người ta sẽ nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ.”

Liêu Văn Đạo nhìn cô gái hồi lâu. Cô ta xoay người quanh cột đèn đêm của

thành phố với vẻ sung sướng lạ thường. Vẻ tội nghiệp yếu đuối dường như đã biến mất từ lúc nào.

Liêu phân vân, thì ra mỗi người đều có tâm sự riêng, mà nếu có chuyện gì xảy ra với một người xa lạ thì mình cũng không phải chịu một trách nhiệm nào hết. Trong xã hội này, đàn ông sợ nhất hai chữ: “trách nhiệm!”. Đôi vai của bao nhiêu đàn ông đã oằn xuống bởi trách nhiệm mà vẫn phải giả bộ đàng hoàng trước người khác. Có người cho thế là giả dối nhưng thực ra, nó thể hiện một điều rất quan trọng: sự mệt mỏi.

“Tôi không dám đảm bảo tôi là người tốt. Em có hiểu ý tôi không?” Anh nói rất thật, bởi anh ái ngại cho sự ngây thơ, khờ khạo của cô gái.

“Đêm nay có thể xảy ra chuyện gì ư?” Cô gái người nhìn anh, ánh mắt trong sáng, chân thật.

Liêu Văn Đạo không nói gì nữa, lẳng lặng đưa cô về nhà, trong lòng không chút áy náy.

Trong khoảnh khắc quay người đi về nhà, Liêu Văn Đạo nghĩ, dường như với cô gái ngày nay, tuổi tác tỷ lệ nghịch với tình sử. Không biết đó là phúc hay họa của đàn ông?

Liêu Văn Đạo là người Trùng Khánh. Anh vừa hoàn thành khóa đào tạo nhạc công ở Thẩm Quyến. Quán Địa Đàn nơi anh làm việc, nằm ở trung tâm thành phố, gần nơi có bia tưởng niệm quân giải phóng, anh cùng với bạn thuê phòng ở gần đó.

Từ quán Địa Đàn đến nơi ở của Liêu mất khoảng mười phút đi bộ; trên đường đi, cảm giác yên tâm không chút áy náy lúc trước đã tiêu tan, Liêu lại thấy bồn khoăn. Trái lại, cô gái đi bên cạnh anh tỏ ra hết sức vui vẻ; cô như một con chim nhỏ nhảy nhót trên đường, miệng liên thoảng hỏi tất cả những gì nảy sinh trong cái đầu hiếu kỳ kia.

“Sao anh lại đi làm nghề này?”

“Làm nhạc công có mệt không? Tôi thấy lúc chơi nhạc, trông anh “phê” lắm!”

“Sao cái nghề của anh có vẻ tầm thường thế? Trong trí tưởng tượng của tôi, nhạc công phải là những anh chàng tóc đỏ, tóc tím sau gáy, râu quai nón, tai đeo khuyên sáng loáng cơ. Trông anh chẳng giống họ chút nào!”

Nói đến đây, An An quay người đi giật lùi. Miệng vẫn nói nói cười cười, không lúc nào yên.

Liêu Văn Đạo bồn khoăn, chẳng lẽ vừa rồi cô ta không hiểu câu nói của anh. Một câu mà bất kỳ cô gái nào ở tuổi trưởng thành cũng không thể không hiểu. Ai chẳng biết tình cảnh hiện nay của hai người đã có một cái tên rõ ràng – “cuộc tình một đêm”. Từ bao giờ, cuộc tình một đêm đã đi vào lứa tuổi thuần khiết của các thiếu nữ? Phải chăng, phạm những cô gái lỗi đời

hoặc trực lợi đều cố tình tỏ ra ngây thơ?

Liêu Văn Đạo châm thuốc rít một hơi dài. Ánh đèn đêm lúc mờ lúc tỏ. Anh nhìn rất lâu cô gái mới quen, như muốn biết bên ngoài vẻ ngây thơ con trẻ kia, thực chất cô ta là ai, nhưng ánh mắt, khóe miệng, cả những câu hỏi liến thoắng của cô mà anh nghe câu được câu chăng chỉ thể hiện một sự thơ ngây thuần túy. Phát hiện này, không hiểu sao khiến anh bật cười.

“Không phải nhạc công nào cũng lập dị. Coi như tôi hơi khác người. Nhưng tôi thực sự không thích phô trương.” Anh nói, vẻ nghiêm túc.

“Ô, vậy anh nhìn nhận thế nào về những anh chàng thích trang phục sắc sỡ?”

“Tôi không phản đối, rốt cuộc vẫn có những người làm như vậy để thu hút sự chú ý. Trang điểm cho mình có gì xấu!” Liêu thông thả nói.

“Tôi hiểu, có phải anh định nói anh có khả năng thực sự, không cần phải đánh bóng bằng trang phục lòe loẹt?”

“Có lẽ em đã quá lời.”

“Anh không nghĩ anh cần một cô bạn gái sao?”

“Có chứ, nhưng tôi chưa tìm được!” Liêu chậm rãi nhả khói; làn khói thuốc lẫn quất, vòng vèo trước mặt.

“Lương tháng năm ngàn, ở cái đất Trùng Khánh này coi như không đến nỗi nào, chỉ có điều, hiện vẫn chưa gặp tình yêu đích thực.” Nói xong câu cuối, anh liếc nhìn cô, mỉm cười.

“Có phải anh sợ các cô gái lừa gạt tình cảm của anh, đến với anh chỉ vì tiền?”

Liêu nhìn An An, anh thích sự thông minh, thẳng thắn của cô.

“Có thể coi là thế, nhưng cũng còn bởi tôi chưa tìm thấy một người tôi thực sự thích.”

An An gật đầu, vẻ hiểu biết.

Khi đi được nửa đường, Liêu chợt nghĩ đến câu hỏi đầy ẩn ý của An An vừa rồi, anh bỗng tiến sát bên cô, đưa tay nắm lấy vai cô. Cô gái quả nhiên không phản ứng gì, tiếp tục đi. Thỉnh thoảng lại hỏi vài câu, có lúc bỗng cười phá lên, rất tự nhiên. Cô đi giật lùi trước mặt Liêu, tóc cột cao sau gáy, má ửng hồng, môi đỏ, rất đáng yêu.

Lần đầu tiên đưa một cô gái thông minh, xinh đẹp về nhà, lúc bước vào phòng, Liêu cố kiềm nén hồi hộp.

Vào nhà thì Chàng Béo đang lên mạng; nhìn thấy cô gái đi sau Liêu Văn Đạo, anh ta cũng tỏ ra thông minh, không hỏi nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu thay cho lời chào.

Vừa vào phòng An An đã kêu mệt, muốn đi ngủ.

“Vậy cô nghỉ một lát rồi đi tắm, hôm nay nóng quá!” Liêu vừa đưa cho cô gái tách trà vừa đưa ra lời khuyên không hẳn là vô tư.

An An nói: “Hay đấy”, sau đó nhảy chân sáo vào nhà tắm.

An An ở trong nhà tắm. An An đang tắm. Liêu cảm thấy tiếng nước chảy nghe rõ hơn mọi ngày. Tiếng nước ào ào nhắc Liêu trong đó có một mỹ nhân đang để trần tắm thân trắng như tuyết. Tắm xong, An An bước ra, thoang thoang mùi xà phòng thơm. “Đây là phòng ngủ của tôi. Em đi nằm trước đi.” Liêu Văn Đạo nói, rồi anh đi vào nhà tắm.

Trong phòng tắm lờ mờ ánh đèn còn phảng phất mùi người lạ, Liêu Văn Đạo cảm thấy như vừa hít phải hơi men. Đầu óc anh thốt nhiên đờ đẫn. Anh nhắm mắt hình dung cảnh tượng vừa diễn ra trong phòng tắm vài phút trước, tưởng chừng như anh đã nhìn thấy tất cả.

An An đang đứng ở ban công, cởi chiếc khăn trên đầu bỏ vào túi. Cô gục đầu vào thành lan can; dưới lớp tóc mái dày, cặp mắt đen chăm chú dõi nhìn ra xa. Từ trên tầng mười bốn nhìn xuống, thành phố như cả một biển đèn lung linh.

“Nhìn gì thế?” Liêu lặng lẽ đi đến, vòng tay ôm An An từ phía sau. Không hiểu sao tiếng nói của anh bỗng khản đặc. Nói thế nào nhỉ, có một cô gái rất đẹp đang chờ anh trong đêm...

“Đèn!” An An trở nên dăm chiêu.

“Đèn?” Liêu ngạc nhiên. Lúc này, nếu họ có nói chuyện với nhau thì cũng nên nói ở trên giường mới đúng! “Đèn làm sao?”

“Có một ngọn đèn là có bấy nhiêu gia đình. Bao giờ mới có một ngọn đèn thuộc về em?!”

Liêu nghe câu nói ấy, đột nhiên đầu óc tỉnh táo trở lại. Anh khẽ buông An An. Khuôn mặt trông nghiêng của cô đượm buồn. Anh nhớ lại hình ảnh cô gái ngồi dưới ngọn đèn đường, mắt nhìn xa xăm.

Lẽ nào cô ấy đúng là con mèo lang thang?

Cô ấy vì ai mà phải đi lang thang như vậy?

Liêu nhớ lại hoàn cảnh lúc anh rời nhà ra đi – mười bảy tuổi, không nơi nương tựa, tài sản duy nhất là một cơ thể cường tráng và những giấc mơ đẹp. Thời gian đầu anh làm gì cũng thất bại, thành tích học tập không lấy gì là lý tưởng, nhưng lại ngây thơ cho rằng mình có thể làm được tất cả, tương lai tốt đẹp đang chờ ở phía trước. Sau nửa năm rời gia đình, tiền tiêu hết, anh gặp Chàng Béo, cả hai lẫn lộn tìm việc, những lúc đói bụng chỉ có thể tự an ủi bằng tương lai huy hoàng trong tưởng tượng.

Những lúc như vậy, anh vừa gặm bánh bao chay vừa mơ ước: giá mà mình có 500 vạn đồng.

Nhớ hồi nhỏ đi học, thầy giáo dạy văn thường ra đề bài: “Nếu em có...”

Hồi đó Liêu đã viết: “Nếu em có cha...”

Bài văn của em được thầy đọc mẫu trước lớp, gây xúc động lớn cho các bạn. Nếu anh có cha... Trong ký ức của anh, cha là một từ rất xa lạ, không thể hình dung, không thể chạm tới. Anh nghĩ nếu nhà mình không quá nghèo thì

mình đã không bỏ nhà ra đi lúc mười bảy tuổi, để đến nỗi ngày ngày gặm bánh bao chay, mơ ước viễn vông. Nếu tôi có 500 vạn đồng...

Chàng Béo đã gầy đi nhanh chóng chính trong khoảng thời gian này.

Đó là chuyện bảy năm trước, khi còn ở Thâm Quyển. Lúc đó anh tưởng rằng ở Thâm Quyển, vàng rải khắp nơi.

Vào một đêm bảy năm trước, khi không nhặt được vàng cũng không còn tiền mua bánh bao chay, Liêu Văn Đạo cũng từng nhìn ngắm những ngọn đèn qua các ô cửa sổ, xót xa nghĩ, mỗi ngọn đèn là một gia đình, bao giờ mới có một gia đình thuộc về mình?

Liêu Văn Đạo nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt, dường như anh muốn ngay lập tức cho cô một gia đình: Đừng lang thang nữa, mèo con của tôi!

Sau một hồi im lặng, An An bỗng cất giọng sôi nổi: “Có chuyện gì phải buồn kia chứ, ngủ thôi!”

Sau đó cô chạy tọt vào phòng ngủ. Liêu Văn Đạo do dự một lát rồi vào theo.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 7

Em đã trở về

Nằm trên giường, cả hai im lặng hồi lâu. Không có chuyện trai gái, cảm giác lạ lẫm của lần đầu gặp mặt trùm lên hai người. Liêu mở to mắt, hít hương thơm tỏa ra từ thân thể cô gái. Lòng xao xuyến. Anh liếc sang An An, thấy cô cũng chưa ngủ, hàng mi khép hờ động đậy, mắt nhắm nghiền đặc biệt dịu dàng dưới ánh đèn màu hồng. Cuối cùng, cái nhìn của anh dừng lại trên đôi môi hơi trề của cô, hai bờ môi hơi mỏng, phụng phịu như làm nũng, rất hấp dẫn. Liêu nghĩ mình không phải là gã đàn ông tốt. Vậy là kiên quyết quay người đi.

Chưa kịp chúc ngủ ngon thì An An quay mặt lại, nói: “Anh làm anh trai tôi nhé!” Khi nói như vậy, trông mặt cô ngây thơ như con trẻ, có vẻ cô rất vui khi nghĩ ra điều đó.

Liêu nhìn đôi môi hồng khép kín, nghe lời nói phát ra từ đó, bỗng thấy thất vọng, nhưng không biết làm thế nào. Rõ ràng cô ấy từ chối mình, sao vẫn còn không hiểu – là anh em với nhau, danh chính ngôn thuận vẫn có thể ngủ chung giường, nhưng chỉ đơn giản là ngủ thôi.

Anh buồn rầu nhìn cô, ánh mắt tuyệt vọng, không tiện nói gì thêm, đành nói ngủ thôi, rồi quay đi. Rốt cuộc anh vẫn chưa xấu đến mức đi cưỡng bức một thiếu nữ.

Nhanh chóng thiếp đi.

Liêu Văn Đạo nằm mơ. Anh mơ thấy một con mèo. Nó nhìn anh với ánh mắt buồn thảm. Nó nói với anh bao giờ mới có một gia đình thuộc về nó. Rồi anh nhìn thấy nó khóc, nước mắt đầm đìa. Bất chấp sự ngăn cản của anh, nó vẫn ra đi.

Bỗng tỉnh ngủ. Lưng đầm mồ hôi.

Lập tức ý thức được bên cạnh mình có một thiếu nữ xinh đẹp, vậy là không thể nào ngủ tiếp được nữa; suy cho cùng mình đâu phải là hoạn quan.

Khi An An cảm thấy sự ướt át nơi làn môi, thức dậy, mở mắt thấy Liêu Văn Đạo đang hôn mình, cô cuống cuống đẩy anh ra, hét lên: “Anh làm gì vậy? Đừng, không nên làm thế!”

Giọng nói và hành động phản kháng của cô thực yếu ớt trước một “con đực” đang bị nhục dục thiêu đốt. Liêu vẫn tiếp tục, mặc cho cô gào thét.

“Liêu Văn Đạo, nếu anh còn làm thế, tôi giận đấy!”

...

Không có tiếng trả lời.

“Liêu Văn Đạo, anh đừng làm vậy!” Khi An An ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô lo sợ suýt bật khóc. Cô không ngờ một người đàn ông trông tử tế là thế đột nhiên lại trở nên thô bạo. Mười chín tuổi, cô chưa từng biết đến sự điên cuồng của một gã đàn ông.

“Anh là anh trai, anh là anh trai tôi cơ mà? Sao anh có thể làm vậy?” An An gào lên, cố tìm cách hất con quái vật trên người ra. Nhưng ngoài la hét, cô không thể làm gì khác.

“Bọ con, hãy cùng anh, anh sẽ đối xử tốt với em, hãy cùng anh đi!” Thú tính trong con người anh càng bị kích động sau lời hứa, hai tay bắt đầu cuống cuống lột áo An An.

“A...” An An ráng sức gào lên, nước mắt trào ra.

Liêu đột nhiên dừng lại; không phải do tiếng kêu hay nước mắt của cô gái mà do bất chợt nhìn thấy vết sẹo dài đến hơn mười phân trên trán cô, một vết sẹo dài, sâu đến thấu xương.

Liêu bất giác giơ tay sờ vào vết sẹo, An An run rẩy, bật khóc.

Vết sẹo như con rết khổng lồ khiến ham muốn của Liêu lập tức tiêu tan.

Liêu kinh ngạc không tin trên trán cô gái xinh đẹp này lại có một con rết khủng khiếp đến thế! Nó hiển hiện như muốn nói anh đã xâm phạm cô gái đẹp.

An An ngồi bật dậy đẩy anh ra. Tay trái chỉnh lại quần áo, tay phải giơ cao tặng anh một cái tát đê đờ. “Đồ khốn nạn! Đồ súc sinh! Đồ lang sói! Đồ rác rưởi! Hạ lưu!...” Cô mắng anh xoi xởi bằng tất cả những từ ngữ lăng mạ độc địa nhất mà cô biết, rồi ôm mặt khóc nức nở như đứa trẻ bị ức hiếp.

Liêu Văn Đạo cảm thấy rất bối rối nơi má trái. Anh nhìn An An, thầm nghĩ cô

làm thế nào đối diện với cái gương vào mỗi buổi sáng. Sự xót thương thay thế nỗi ngạc nhiên.

“Bọ con...! Anh xin lỗi! Anh xin lỗi!” Ngoài xin lỗi, Liêu không biết làm thế nào bày tỏ sự ân hận của mình. Mái bờm dày che kín vết sẹo trên trán, Liêu thấy hình như vết sẹo ăn sâu vào tim anh; con rết trên trán cô rõ mồn một.

An An dần trấn tĩnh, hai tay ôm gối ngồi bất động. Cô không khóc nữa, thần thờ nhìn những ngón chân của mình. Liêu nhìn An An ngồi co ro ở đầu giường, thương xót muốn trào nước mắt.

An An là một con mèo lang thang, khao khát tìm ngôi nhà của mình để được che chở, vậy mà suýt nữa đã bị anh cưỡng bức! Liêu nghĩ đến lúc hai người mới gặp nhau, An An nhanh nhẹn như một con sâu đổi màu. Anh bỗng cảm thấy căm ghét bản thân.

An An nghẹn ngào.

Liêu không thể chịu đựng hơn nữa, nói: “Ngủ thôi!”

Khoảng nửa giờ sau, An An mới ảm ức nói: “Nhưng anh không được quấy rầy tôi nữa!”

“Được, được, em ngủ đi, anh thề không động đến em.” Liêu vội vã thề, tay phải giơ cao quá đầu, vẻ rất nghiêm túc.

Một lát sau An An mới từ từ nằm xuống, không biết ngủ thiếp từ lúc nào. Liêu nghĩ, chắc cô ấy mệt lắm.

Liêu ngắm nhìn vầng trán An An khi cô ngủ. Cô gái vừa gọi mình bằng anh trai có khuôn mặt rất đẹp, nhưng trên trán có vết sẹo khủng khiếp. Cô ấy đã để một bờm tóc dày che vết sẹo nhưng làm sao che giấu được nỗi đau đớn, sợ hãi trong lòng.

Liêu không ngủ tiếp được nữa. Anh quay nghiêng, ngắm nhìn An An ngủ, khoảng gần sáng mới thiếp đi.

An An thức dậy, sợ hãi nhìn người đàn ông lạ bên cạnh, gọi mấy tiếng mà anh ta không trả lời. An An nhẹ nhàng trở dậy, mặc quần áo rồi chạy thực mạng. Mỗi khi chạy đến bến xe, cảm giác sợ hãi mới tiêu tan.

Đi một mình trên đường phố vắng tanh, An An thấy muốn khóc, mãi nửa giờ sau cô mới bắt được một cái tắc xi, nói với địa chỉ, nhắm mắt cầu mong lái xe sẽ là người đứng đắn. May mà dọc đường không xảy ra chuyện gì!

Về đến nhà, thấy anh trai nằm ngủ trên đi văng phòng khách, một cảm giác vừa thân thiết vừa tủi thân trào dâng. Ôm lấy con mèo Spin, cô ngồi thụp xuống chân tường, nhìn khuôn mặt điển trai trẻ trung của người anh đang say ngủ, cố đoán xem trong mơ anh muốn gì, có lẽ anh mơ thấy ngọn đèn, bên cạnh ngọn đèn là Hồ Khả và ngôi nhà của họ.

An An thầm thì, anh có biết suýt nữa em đi tong rồi không, em đã từ cõi chết trở về, chính vết sẹo trên trán đã cứu em. Anh có biết, ai cũng sợ vết sẹo của

em không? An An ngẩng nhìn anh trai, bỗng nhớ lại khuôn mặt đầm nước mắt của anh khi nhìn thấy trán cô trào máu lúc năm tuổi.

“Anh, em nhớ anh!” An An kêu khẽ.

Bỗng thấy chói mắt, thì ra là ánh mặt trời; đó là lúc chị gái cười đắc ý.

Nước mắt cứ thế trào ra. Thực ra, không có ai bắt nạt cô cả!

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 8

Trận mưa bất ngờ

An An ngồi co ro trong bóng tối, khi tôi nhìn nó thì nó cũng đang nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ ai oán. Tôi chưa bao giờ nghĩ một con bé suốt ngày vui cười như An An lại cũng có những lúc buồn đến thế.

Một hàng nước mắt trào ra từ khóe mắt. Nó gọi tôi, giọng khản đặc.

“Anh...” Nó vừa cất tiếng đã bật khóc, bờ vai nhỏ nhắn rung lên từng đợt, hai tay ôm đầu gối, cái đầu bé nhỏ vùi giữa hai cánh tay

“An An... Em làm sao thế?” Tôi vội vã vùng dậy, chạy đến quỳ trước mặt em gái, ánh trăng nhợt nhạt hắt vào nhà, chiếu lên khuôn mặt tiêu tụy của nó. Tiếng khóc của nó thấu đến tim tôi. “Sao em lại đáng thương như con Spin thế?” Tôi ôm lấy nó, mặc dù tôi đoán con bé cũng chẳng gặp chuyện gì quá đau buồn nhưng vẫn thấy xúc động bởi dáng vẻ tội nghiệp của nó.

“Con Spin còn có người cần!” Nó nức nở, giọng nghẹn ngào.

Tôi bật cười, dỗ dành: “Em ngoan, đồng ý con Spin còn có người cần. Vậy An An của anh sao thế? Có gã nào bắt nạt em phải không?”

Nó không nói gì, lấy cùi tay lau nước mắt, động tác quen thuộc, hơi thô nhưng vẫn đáng yêu.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Nói cho anh biết đi!” Tôi kéo nó lên đi vắng, một tay đỡ nó, tay kia vụng về lau nước mắt cho nó. “Mẹ kiếp, đứa nào dám bắt nạt Dương An của chúng ta, hần không muốn sống nữa à? Đáng ghét!”

Tôi giả bộ tức giận, dỗ dành cô em gái đang có vẻ rất tủi thân, cố dùng giọng điệu và những lời lẽ mà mọi khi nó thích. Quả nhiên An An nhoe nhoẹt miệng cười. Thực ra, một đứa trẻ đơn giản, vô tư như An An làm gì có chuyện phiền muộn quá lớn.

Con mèo Spin sấn lại, gại gại vào ngón chân An An, kêu meo meo như muốn được chủ âu yếm. An An ôm lấy nó, vuốt ve đầu nó.

An An không nói, tôi đành ngồi im bên cạnh cô em gái trở về cầu cứu sau khi ra ngoài bị bắt nạt.

“Thôi được rồi, An An, em đi ngủ đi! Để hôm nào rồi anh sẽ đi tìm thằng cha đó, dạy cho nó một bài học.” Tôi tiếp tục dỗ dành.

An An không có phản ứng gì, ngoan ngoãn ôm con mèo vào phòng ngủ. Khi nhìn cánh cửa khép lại sau lưng An An, tôi cảm thấy được giải thoát. Lại ngưỡng mộ sự đơn giản của nó; cô em gái đáng yêu đang âm ỨC là thế; vậy mà chỉ cần dỗ dành vài câu là lại vui ngay.

Nhớ lại hồi nó bị thương mười mấy năm trước, khi tôi lần đầu tiên phát hiện người ta có thể chảy nhiều máu như vậy, tôi tưởng An An sẽ chết. Không ngờ nó vẫn sống khỏe mạnh, vui vẻ như con chim nhỏ.

Vừa nằm xuống, cơn buồn ngủ đã ập đến. Thiếp đi một lúc, chợt có người lay gọi.

“Anh, anh!” Vẫn là giọng An An.

“Lại sao thế?” Tôi lơ mơ mở mắt.

“Anh... em đói!” An An nói xong bịt miệng cười, mắt đảo lia lịa.

“Thật phát điên vì em mất, bây giờ là mấy giờ? Buổi tối em chưa ăn hay sao?” Một người đang say ngủ bỗng dưng bị lôi dậy, làm sao có thể vui vẻ thế được; tôi cũng không ngoại lệ. “Sao em cứ quấy rầy anh thế!”

Nhưng nhìn ánh mắt tủi thân, chờ đợi của nó, tôi đành ngồi dậy đi vào bếp. Lạch cạch, loảng xoảng một hồi, cuối cùng tôi cũng nấu xong tô mì bê ra. Mì nấu trứng là món duy nhất tôi biết làm. Tôi vào bếp lấy thêm ít dưa muối, lặng lẽ ngồi nhìn An An ăn ngấu nghiến.

An An không biết nấu ăn, bữa cơm hằng ngày đều do Mai Mai nấu; chỉ trừ việc không biết nói, còn cái gì Mai Mai cũng làm được hết. Em là tiên nữ không biết tiếng người.

Trong hai cô em, An An rắc rối hơn nhiều, tính tình ương ngạnh, khó bảo hơn nhiều.

Nhanh chóng giải quyết tô mì, An An xoa bụng, vẻ rất thỏa mãn, rồi lại ôm con mèo Spin vào phòng ngủ.

Đến lượt tôi không ngủ được. tôi nằm nghĩ ngợi lung tung. Tôi nghĩ đến người đẹp Hồ Khả và chiếc cối xay gió màu da cam trên ban công phòng nàng. Nhưng không hiểu sao trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh An An.

Cô em gái An An của tôi ôm con mèo ngồi co ro một góc nhà, chăm chăm nhìn tôi với cặp mắt đầm nước.

Tôi không thể hiểu được tại sao trong thế giới đơn giản, rõ ràng, trong suốt của An An lại xuất hiện cảnh tượng đó.

Thời tiết Trùng Khánh thay đổi bất thường như tâm trạng cô em gái An An của tôi.

Hôm qua, không chịu nổi cái nắng khủng khiếp của Trùng Khánh, tôi cùng với A Thụ cầu nguyện cho Trùng Khánh ngập tràn băng tuyết như Bắc Cực.

Nhưng hôm nay, sau trận mưa bão thì tôi, A Thụ, cũng như hầu hết sinh viên trong trường vừa run lập cập ngồi sát vào nhau lấy hơi ấm vừa nguyên rủa thời tiết đồng đánh.

Hôm qua dự báo thời tiết nói Trùng Khánh có mưa bão. Sáng nay, trước khi ra khỏi nhà, nhìn lên trời thấy vẫn nắng như mọi ngày, tôi lẳng lặng cất cái ô Mai Mai đã chuẩn bị sẵn.

Mới sáng sớm mà thời tiết đã rất oi bức.

Hết tiết học đầu tiên, mưa ập xuống như trút nước; đến tiết thứ ba nhiệt độ xuống thấp, lạnh thấu xương. Sinh viên hồi hả trở về phòng mặc thêm áo.

Xúi quẩy cho tôi đã không ở nội trú. Mặc dù lạnh cóng, tôi vẫn giả bộ:

“Lạnh thế này thâm vào đâu!”

A Thụ đương nhiên không rét. Hắn vận một bộ đồ thể thao dày, cổ quảng khăn len, vừa nhìn tôi, vừa cười nhả nhở: “Làm gì mà rét đến thế!”

Mấy hôm nay, Hà Tặc xin nghỉ học về quê. Buổi trưa, tôi mặc áo phong cộc tay, khoe cơ bắp cuộn cuộn, đội mưa đội gió về nhà. Sân trường rộng là thế mà dường như chỉ có mình tôi, màn mưa dày đặc cản trở tầm nhìn của tôi; những tia nước màu trắng xuyên chéo làm tôi mơ tưởng đó là bạch kim – bạch kim từ trên trời rơi xuống; tôi thậm chí khẩn cầu trời chỉ cho một mình tôi nhặt được.

Tôi giống như một kẻ hành khất đi trong mưa, đơn độc.

Tôi biết xưa nay số tôi vốn may mắn; cho dù có đi hành khất cũng sẽ bắt được của quý. Phía trước có người cầm chiếc ô hoa đi tới. Chính là Hồ Khả. Quả nhiên ông trời đã nghe được lời cầu khẩn của tôi – tôi bắt được kim cương!

Tôi nhìn thấy Hồ Khả cầm ô hoa chạy trong mưa. Nàng có một thân hình mảnh mai đặc trưng của các cô gái miền Nam. Tôi mừng quýnh; sự khó chịu do cơn mưa bão bất ngờ bỗng tan biến.

“Hồ Khả!” Tôi gọi, song tiếng nói bị át bởi tiếng mưa.

Hồ Khả vẫn nghe thấy. Nàng kinh ngạc nhìn tôi: “Trời sao anh không mang ô? Mưa to thế này dễ bị cảm lắm!” Đoạn nàng tiến đến cạnh tôi, giơ cao ô:

“Mau vào đây!”

Hồ Khả, cô gái tôi yêu mến, ngưỡng mộ từ lâu đang cùng tôi che chung một cái ô. Tôi tự nhủ đây là một mái nhà. Mưa hình như mỗi lúc một to hơn.

Chúng tôi không nghe được tiếng của nhau nên cả hai cùng im lặng.

Mưa từ trên trời rơi xuống, muốn dung hòa tất cả, mưa giăng mắc không gian, bao bọc, vây kín chúng tôi trong vòng tay mát lạnh. Tôi nhìn cô gái chỉ cao đến vai mình; đúng là nàng đang hiện diện bên tôi, không phải giấc mơ. Mưa che khuất tầm nhìn, làm lu mờ tất cả, cả con tim loạn nhịp của tôi; cảm giác như chúng tôi đang lạc vào thế giới cổ tích.

Mưa là nhân chứng cho khoảnh khắc hạnh phúc này!

An An bảo tôi là người dễ thỏa mãn. Quả đúng vậy. Bây giờ tôi mới chỉ cùng Hồ Khả che chung một chiếc ô; vậy mà tôi đã cảm thấy hạnh phúc đến ngột thở.

Tôi chỉ nghe lồm bồm, không biết Hồ Khả nói gì.

“Hả, em nói gì vậy?” Tôi hỏi.

Nàng nhắc lại lần nữa, tôi vẫn không nghe rõ. Hồ Khả bĩu môi, kéo tai tôi lại gần, gào to: “Về phòng tôi, tôi sẽ kiếm cho một cái ô.” Tôi nói tốt quá, và đồng ý ngay.

Thực ra lúc đó, tôi cảm nhận được hơi thở nóng hổi và những đụng chạm nhẹ của nàng mới dịu dàng, ấm áp làm sao. Tôi ngắm nhìn những đường cong trên cơ thể nàng, tâm trí bắt đầu rối loạn.

Chúng tôi vẫn đi, tôi cầm cán ô, nhắc nàng: “Bạn không đi gần vào, nếu bị ướt và cảm lạnh thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.” Nàng ngoan ngoãn làm theo. Tôi run lên vì hạnh phúc.

Khoảng mười phút sau, chợt nhớ ra câu nói vừa rời của nàng, tôi hỏi lại: “Chúng ta đi đâu đây?”

Nàng kinh ngạc nhìn tôi. Tôi đỏ mặt giả bộ nhìn xuống mặt đường.

Đến khu nhà của nàng, Hồ Khả bảo tôi cầm ô của nàng mà về, khi nào gặp thì trả lại cũng được.

Tôi nói: “Được, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện cho bạn.”

Rồi nàng mỉm cười đi lên cầu thang. Nhìn nàng cười, tôi ngỡ ánh mặt trời.

Một mình tôi ra về, tay cầm cái ô của Hồ Khả, xoay đi xoay lại vầng mặt trời bé nhỏ mà nàng vừa tặng, trong lòng như có nốt nhạc ngân vang.

Về đến nhà, chưa kịp thay quần áo, tôi toan gọi điện thoại ngay cho Hồ Khả, sờ tay vào túi mới biết điện thoại bị thấm nước, không sử dụng được, chợt vỡ lẽ trò đùa của mấy gã cùng lớp, muốn vô hiệu hóa điện thoại của ai, chỉ cần lén ném vào bồn tắm.

Thế là tôi lại mất số điện thoại của nàng một lần nữa.

Tôi tức điên, cố thử nhưng vẫn không gọi được. Mai Mai bê bát thuốc vào, bảo tôi uống. Tôi hỏi vì sao. Em chỉ vào tôi, lấy tay xoa xoa lên trán, sau đó lại bóp đầu, mặt nhăn nhó, em định nói tôi đã bị cảm.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 9

Trận ốm

Khi Mai Mai dùng tay ra hiệu bảo tôi nhất định sẽ bị cảm, tôi thấy mình

chẳng hề hấn gì. Nhưng trước thái độ nghiêm khắc, kiên quyết của em, tôi đành nói: “Đề đây, lát nữa anh uống.”

Chẳng có bệnh, tại sao phải uống thuốc? Tôi thầm nghĩ, nhân lúc Mai Mai đi ra sẽ lên đổ bát thuốc vào nhà vệ sinh.

Thuốc nam vừa đen vừa đắng. Khi tôi đổ bát thuốc đặc quánh, đen sì vào bồn vệ sinh cũng là lúc tôi bắt đầu thấy hơi choáng váng. Tôi kêu lạnh. Mai Mai vội chạy đi lấy áo len cho tôi.

Mặc thêm áo, vẫn lạnh. Đắp thêm một cái chăn bông to sụ, ngồi trên đi văng, người tôi run bắn lên. Toàn thân nóng như lửa.

An An từ trường về, vào nhà thấy ông anh vĩ đại quần cái chăn to sụ ngồi trên đi văng không ngừng kêu rét, nó hoảng hốt đưa tay sờ trán tôi, rồi nói, giọng ráo hoảnh: “Ái chà, mặt trời rơi xuống Bắc Cực rồi.” Nó còn nháy mắt với tôi, có vẻ chẳng bận tâm tới chuyện tôi bị sốt. Con bé vô tâm quá thể!

Tôi thầm nghĩ, mình thương yêu nó để làm gì kia chứ, nó đâu thêm quan tâm đến mình? Nhưng quả thực, tôi không còn tâm trí nghĩ về sự vô tâm của nó. Tôi cảm thấy trời sụp đến nơi rồi, người chơi vui như không trọng lượng.

Uống xong bát thuốc của Mai Mai, tôi không muốn ăn cơm nữa. Mai Mai ép uống sữa; vừa ngửi thấy mùi sữa tôi đã buồn nôn. Toàn thân rã rời, tôi đi nằm. Khi bước vào phòng ngủ, tôi còn lơ mơ nhìn thấy An An đang ngồi trước máy vi tính cười ngặt nghẽo, chắc lại đang lên mạng chat !

Nằm trên giường, tôi lại nghĩ đến An An. Càng nghĩ càng thấy nó vô tâm, đợi khỏe lại sẽ cho nó một trận, nhất định phải cắt tiền tiêu vặt của nó. Tiền sinh hoạt của mấy anh em do mẹ đều đặn gửi lên hàng tháng. Thịnh thoảng tôi có đi làm gia sư, kiếm được ít nhiều. Tranh của Mai Mai cũng được một số người mua, lừa bán cho du khách nước ngoài.

Còn An An, suốt ngày cười nói vô tư, chẳng làm gì ngoài ăn, ngủ, đi học, đàn đúm với mấy đứa bạn; không khác gì đứa trẻ hoang dã. Việc duy nhất nó làm là luôn mồm kêu: “Mệt quá!”

Vậy là cái thằng làm anh như tôi đành phải áp dụng biện pháp trừng phạt nghiêm khắc: cắt giảm nguồn tài chính của nó. Nhưng nếu cắt tiền tiêu vặt của An An thì sẽ dùng tiền đó vào việc gì?

Mai Mai đi vào, nhắc tôi đắp chăn cẩn thận. Em nhẹ nhàng giúp tôi vuốt lại chăn cho phẳng, thấy tôi vẫn kêu rét, em lại lấy thêm cái nữa đắp cho tôi.

Mai Mai rất ân cần, chu đáo. Tôi ngắm nhìn cô em gái xinh đẹp của mình, bỗng nhớ đến Hồ Khả, nàng cũng đẹp không kém.

“Đúng rồi, tiền này nên để mua điện thoại di động mới.” – Khẩu trừ sinh hoạt phí của An An để phục vụ nhân dân! Minh thực là sáng suốt! Lòng thanh thản, tôi ngủ thiếp đi.

Vừa tỉnh giấc, tôi nhận ra ngay là bệnh của mình đã rất tồi tệ. Một cốc nước trắng để đầu giường. Khởi nói cũng biết là Mai Mai làm. Tôi loạng choạng bước ra khỏi phòng ngủ, thấy Mai Mai đang đun thuốc dưới bếp. Tôi nói: “Khởi phải sắc thuốc, anh không chịu nổi nữa rồi. phải đi bệnh viện thôi.”

Mai Mai cau đôi mày thanh tú nhìn tôi, rồi vội vã đi chuẩn bị. Lúc đó, không biết con nhỏ An An đã chạy biến đằng nào.

Làm thủ tục nhập viện là việc rất khó khăn đối với một người không nói được.

Tôi ngồi ở phòng đợi, người rất yếu, đầu nhức như búa bổ. Khi tôi nhăn nhó ngẩng đầu thì thấy cô em gái cầm của mình đang dùng tay ra hiệu với bác sĩ, mồ hôi túa ra, đã mất hết vẻ điềm tĩnh thường ngày. Có lẽ bác sĩ không

hiều, Mai Mai lại dùng tay ra hiệu lần nữa, mặt đỏ gay, tay luống cuống chỉ trỏ, cố gắng phát ra tiếng nói; vậy là cái xấu đã xuất hiện: những tiếng ú ớ của người câm.

Nếu nhìn bộ dạng Mai Mai bây giờ chắc chẳng thể nào hình dung vẻ đẹp thánh thiện của em khi ngồi vẽ trên ban công trong một buổi hoàng hôn. Đây là lần đầu tiên tôi nhận thấy Mai Mai không phải là nàng tiên hoàn mỹ; em cũng chỉ là một đứa trẻ yếu ớt cần che chở.

Em gái đáng thương!

Lần đó tôi sốt tới 39,5 độ, bác sỹ nói tôi bị viêm phổi, amidan sưng to, phải nằm viện theo dõi.

Tôi nằm trên giường bệnh, bắt đầu thấy thèm sức khỏe của những người bình thường. Khi chân tay rã rời, cổ họng đau rát mới nhận ra cuộc sống không đau không ốm ngày trước đáng quý biết bao. Tôi vừa cố uống hết bát thuốc của Mai Mai vừa nhẩm tính sau khi khỏi bệnh sẽ phải kiên trì tập luyện thể thao. Nhưng nghĩ thế thôi chứ tôi biết chắc sau khi khỏi bệnh, tôi sẽ vẫn dầy muộn như thường.

Phải nằm viện, được em gái chăm sóc, tôi lại nghĩ: nếu bình phục thì chắc hẳn là do ân huệ của Thượng đế; còn giờ đây, dường như tôi sắp chết rồi.

Tôi bị ốm. Đau ốm thật đáng ghét!

Tôi nhìn Mai Mai ngồi bên đang lặng lẽ gọt cam, không hình dung nổi nó đã làm thế nào để giao tiếp với người lạ, làm thủ tục nhập viện, lấy thuốc cho tôi. Tôi nhìn Mai Mai, ngón tay trắng muốt, nhỏ nhắn, gọt những trái cam to vàng một cách thành thạo, rồi tách từng múi bón cho tôi. Được em gái chăm sóc, tôi hết sức cảm động.

Tôi lại nghĩ đến An An, một cô em khác, bây giờ không biết nó còn lang thang ở đâu? Tôi nặng nề khép mi mắt, thầm nghĩ bây giờ vấn đề không còn là chuyện có nên cắt sinh hoạt phí của An An hay không mà phải nói cho nó hiểu những điều tôi thiếu trong cuộc sống nó cần phải biết.

Tôi nhìn vào mắt Mai Mai, nói: “Cảm ơn em!” Giọng tôi khàn đặc nhưng chân thật, xuất phát từ đáy lòng.

Mai Mai cười, mím môi. Em dùng khăn mùi soa lau nước cam rót quanh miệng cho tôi. Tôi nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán em, nhìn cặp mắt đen tròn, thầm nghĩ cả đời tôi làm việc tốt, hôm nay có được cô em gái tuyệt vời thế này, coi như được đền đáp!

“Ai lấy được em thì thật là có phúc!” Tôi cười, nói đùa.

Không ngờ sắc mặt Mai Mai đột nhiên biến đổi, mắt mở to, lòng đen như hòn bi đen lầy chuyển động, vẻ kinh ngạc, môi tái nhợt, đoạn quay ngoắt sang bên rót nước cho tôi. Tôi ngỡ ngàng liếc nhìn khuôn mặt trông nghiêng rất mực thanh tú nhưng tái mét như bị mất máu của nó, cảm thấy có điều khác thường; vừa rồi tôi đâu nói gì xúc phạm đến nó?

Buổi tối, Mai Mai về nhà tắm giặt và chuẩn bị thức ăn. Tôi nằm trên giường sát cửa sổ. Tiếng bước chân và lời nói chuyện rầm rì của những người vào thăm bệnh nhân khiến tôi càng ý thức sự cô đơn của mình.

Bình thường không sao, lúc nằm một chỗ mới thấy hết tầm quan trọng của tình thân. Bây giờ nằm trên giường bệnh, lòng chợt thấy ngao ngán, muốn được ở bên mẹ, làm nũng mẹ, muốn được bàn tay mẹ chăm sóc, mặc dù tôi đã là một gã trai tráng hai mươi hai tuổi. Không kìm chế được, tôi gọi điện về nhà, muốn nghe tiếng nói của mẹ, đợi khi mẹ hỏi dạo này thế nào mới làm như buột miệng lộ ra là đang nằm viện.

Nằm một mình trên giường bệnh, qua ô cửa sổ, tôi ngơ ngẩn nhìn cảnh vật bên ngoài. Sau cơn mưa, con đường sạch bóng, không khí thoáng đãng nhưng quá yên tĩnh, vì vậy càng thêm cô quạnh.

Ngày hôm sau A Thụ đến thăm, mang theo mấy đĩa bạn cùng lớp và một túi hoa quả. Mấy đứa quên cả nội quy bệnh viện, vẫn pha trò, cười đùa âm ỉ. Tôi gượng cười, thỉnh thoảng xen lời, Mai Mai ngồi im lặng sau lưng tôi. Lát sau A Thụ lại gần giúp Mai Mai gọt cam. Gã nhìn Mai Mai, khản khoản:

“Dương Mai, để anh gọt giúp!”

Lóng ngóng một hồi, cuối cùng hắn cũng gọt xong quả cam, trông chẳng ra hình thù gì. Gã cầm một miếng đưa cho Mai Mai. “Ăn đi, con gái nên ăn nhiều hoa quả thì da dẻ mới đẹp.”

Tôi nói: “Không ngờ A Thụ lại hiểu biết nhiều về phụ nữ như vậy.” Gã vụng về gãi tai, cười.

Trong lúc mọi người tán chuyện, có một kẻ lặng lẽ len lén đi vào. Tôi nhìn thấy, mặt sa sầm không nói.

“Anh...” An An thấy tôi nhìn, cười bẽn lẽn: “Sao, anh vẫn bị chìm ở Bắc Cực chưa được vớt lên hả?”

Tôi nhìn cô em bất trị. An An lúc này giống như đứa trẻ làm sai nhưng không biết sai ở đâu, ánh mắt lo sợ ngược nhìn tôi, lát sau mới lên tiếng, giọng có vẻ xót xa: “Anh đã đỡ chưa? Anh đừng giận em nhé!”

Mọi người nhìn tôi, lại nhìn An An, vẻ ngạc nhiên. Tôi cố ho vài tiếng che giấu sự bối rối. An An rất láu cá, liếc thấy tôi có vẻ xuôi xuôi, lập tức xán đến bên, nịnh bợ: “Anh à, em gọt lê cho anh ăn nhé?” Không đợi tôi mở miệng, nó chạy tót ra bàn chọn quả lê to nhất vừa gọt vừa liên thoắng: “Ăn lê em gọt là bệnh sợ khiếp vía, chạy bán xối.” Thấy thái độ thành khẩn của nó, lại nghĩ đó là do nó được nuông chiều, tôi cảm thấy nguôi nguôi.

An An khác hẳn Mai Mai. Nó không thể ngồi yên lấy một phút. Nó làm quen ngay với mấy đứa bạn của tôi, nói cười như thân thiết lắm. Tôi định khi bạn bè về hết sẽ chinh cho nó một trận ra trò. Ai ngờ khi mọi người chuẩn bị về, An An cũng đứng dậy nói, chiều còn có việc phải làm; vậy là nó thản nhiên đi ra cùng A Thụ và mấy đứa bạn của tôi.

Đúng là con chạch, lẩn như chạch!

Xa nhà, ốm đau, lòng trống trải, quả là rất muốn dựa vào ai đó. Mai Mai ngày nào cũng ở bên, lặng lẽ chăm sóc tôi. Nhưng thấy những người xung quanh có rất nhiều người chăm nom, tôi không khỏi cảm thấy tủi thân.

Thình thoảng mấy đứa bạn đến thăm, bất luận ngày thường có thân hay không, tôi đều hết sức cảm động. Thời gian đó thực cô đơn, lại thêm Mai Mai không nói được nên chẳng biết chia sẻ cùng ai. Vì vậy, khi hoa khôi Hồ Khả bước vào phòng mang theo ánh mắt trời thì tôi xiết bao sung sướng.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 10

Địa Đàng vẫn còn

Khi Liêu Văn Đạo tỉnh giấc, nhìn khăn trải giường xô lệch, anh hiểu rằng Kẹo Đắng đã đi.

Cô gái giống như con sâu đổi màu, đầy bí hiểm ấy đã đi rồi, hoặc là đã chạy trốn; dù sao cô cũng không còn bên anh nữa.

Liêu phát hiện mấy sợi tóc dài vương trên gối. Nhớ đến lời than thở như một nguyện cầu của cô về ngọn đèn và ngôi nhà của riêng mình, anh cảm thấy như một giấc mơ. Đêm qua có một cô gái với bờm tóc dày trước trán, đứng trên ban công phòng anh nói như cầu nguyện: “Bao giờ em mới có ngôi nhà của riêng mình?”

Liêu nghĩ, một cô gái xinh đẹp, mạnh bạo, tự tin, vui vẻ, tung tăng như con cá nhỏ, chắc phải có tâm sự thế nào mới bộc lộ ước mơ hiện thực mà giọng bi ai như vậy?

Lại còn vết sẹo khủng khiếp trên trán nữa?

Đêm qua, thiếu chút nữa anh đã cưỡng đoạt cô như một con dã thú. Anh đổ lỗi cho đêm tối. Đúng vậy, bóng đêm trùm lên hết thảy, khiến cho mọi thứ trở nên mơ hồ, đầu óc không tỉnh táo; thế nhưng anh vẫn cảm thấy day dứt. Muốn điện hỏi thăm, vừa bấm số, nghĩ thế nào lại thôi. Thực sự không còn mặt mũi nào đối diện với cô ấy.

Chủ nhân của số điện thoại là Kẹo Đắng. Kẹo Đắng là Dương An. Đó là cô gái đầy sắc màu, huyền bí như một cánh rừng nguyên sinh, nhất là đôi mắt, lúc nào cũng lấp lánh như cười, nhưng khi dõi nhìn xa xăm lại u ám như một thiếu phụ từng trải.

Trong mỗi người dường như đều có một cung điện bí mật, chìm sâu tận đáy lòng, ánh mặt trời cũng không soi rọi tới. Người ngoài chỉ nhìn thấy biển cả mênh mông, lóng lánh bao bọc xung quanh. Thực ra nơi đó cất giấu nhiều điều. Nó sâu khôn cùng, không thể chạm tới, dường như bị tuyết phủ, bị băng giá bao bọc, như lâu đài kim cương bị lãng quên. Ngay đến cô gái hồn nhiên, vui tươi như Dương An cũng không ngoại lệ. Liêu biết, cung điện trong lòng Dương An chìm rất sâu.

“Có một loại kẹo, tỏa hương thơm phức, rất đắng nhưng đích thực là kẹo, vì thế có tên Kẹo Đắng.” Liêu không biết cô có tâm sự gì. Ra khỏi phòng, thấy Chàng Béo đang nghe nhạc – đĩa nhạc hai người hợp tác thực hiện. Cả hai đều hiểu rằng, muốn làm cho quán Địa Đàng phát lên, phải có những bản nhạc hay; chắc chắn sẽ phải cố gắng học hỏi rất nhiều.

Chàng Béo nhìn thấy Liêu Văn Đạo, bèn gọi lại bàn công việc.

Chàng Béo hơn Liêu hai tuổi, là một chàng trai kín đáo, ít lời. Anh ta không hỏi đến cô gái cùng về với Liêu Văn Đạo đêm qua; dường như cô ta chưa từng tồn tại.

Đang nói, Chàng Béo bỗng dừng lại, nhìn mặt Liêu, thản nhiên nói: “Bây giờ cậu không nên bàn công việc. Gọi cho cô ấy đi! Cậu ngơ ngơ ngác ngác như vậy, làm sao bàn công việc được đây?” Nói đoạn anh ta dứt khoát quay đi, tiếp tục nghe nhạc, vừa nghe vừa ghi chép gì đó trên tờ giấy màu xanh nhạt.

Liêu Văn Đạo bỗng thấy xấu hổ. Anh và chàng Béo lớn lên cùng nhau.

Chàng Béo cũng chỉ hơn anh hai tuổi nhưng chín chắn, trưởng thành hơn anh rất nhiều. Liêu lấy điện thoại ra, nhắn tin. “Địa Đàng vẫn còn”. Hai phút sau, hai người lại bắt tay bàn công việc.

Suốt đêm qua không ngủ, Dương An cảm thấy rất khó chịu. Cô gục trên bàn

thiếp đi, điện thoại rung làm cô giật mình.

Tin nhắn của Hà Tặc.

Hà Tặc là bạn của ông anh Dương Dương. Nể mặt trai, An An cũng gọi gã là anh, vậy là gã được thể, tìm mọi cách tiếp cận cô. An An không biết nên nói thế nào để từ chối gã.

Cô ngẩng đầu, thấy ông giáo sư già đang nói chuyện sang sảng trên bục giảng, cảm thấy may mắn vì ông giáo sư đeo kính cận quá dày, hơn nữa mình lại có một chỗ ngồi lý tưởng, mãi gần cuối lớp, cách xa bục giảng.

An An chợt nhớ, đêm qua cô cũng gọi một người đàn ông là anh trai.

An An xóa mẫu tin nhắn, cô biết lại vẫn là những câu nhạt nhẽo đã nói nát trên mạng; đại loại, bên A: “Gió đang thổi, mưa đang rơi, tôi đang chờ điện thoại của bạn”; bên B: “Sống vì bạn, chết vì bạn, suốt đời bên nhau. Ghi chú: gọi nhầm địa chỉ rồi.” Những kiểu tán tỉnh vớ vẩn như vậy An An thấy vô vị hết sức. Thực ra, lúc đầu cô cũng kiên nhẫn đọc hết, còn trả lời một cách hài hước và lịch sự cảm ơn. Về sau, những câu vô vị quá nhiều, cô xóa ngay mà không đọc.

Hà Tặc là người Cát Lâm, không giống người vùng Đông Bắc. Anh chàng có đôi mắt to đen đặc trưng của người miền Nam, đôi mày thanh như vẽ khiến các thiếu nữ, kể cả An An cũng thấy ghen tỵ. Mũi mỏng nhưng đường viền rất nét, rất đẹp và gợi cảm; tóm lại: một gã bảnh trai. Chỉ có điều giọng nói ồm ồm như đàn ông miền Bắc.

Song An An lại thích giọng nói pha lẫn tiếng địa phương hoặc âm cuốn lưỡi của gã khi nói tiếng phổ thông và cái thói hay bắt chước của gã. Ngay từ cảm thán “Chao!” An An thường dùng, gã cũng bắt chước.

“Đẹp! Chao, đẹp lắm!” Gã thốt lên.

Tuy nhiên, gã không thích lặp lại. Những từ giới sinh viên hay dùng, một thời gian đã thấy chán – bỏ. Thấy An An vẫn dùng, hắn nói: “An An, em đừng nói vậy nữa, cái đó cũ quá rồi!” An An cự lại: “Em không sửa được, quen rồi!”

Các nữ sinh ngày nay thích những người đàn ông cứng tuổi, điềm đạm; vậy là bọn con trai trong trường cố tỏ ra chín chắn, nhưng càng làm thế trông càng ấu trĩ, nực cười.

Hà Tặc chỉ là một cậu bé con giả làm người lớn, An An nghĩ.

MP3 đột nhiên hết pin, An An bỏ tai nghe, cố chịu đựng tiếng nói rành rọt, oang oang của ông giáo sư. Cô không biết đây là tiết học thứ mấy, cũng không biết hôm nay học môn gì. An An nhìn quanh một lượt. Lan Lan, cô bạn kế bên đang say sưa đọc tạp chí Người đẹp. Vậy là gục xuống bàn ngủ tiếp. Còn chưa kịp khép mắt thì điện thoại lại rung, giống như có con nhặng nhót bên trong. An An cau mày mở máy: “Địa Đàng vẫn còn”. Tin nhắn của Liêu Văn Đạo.

Bạn trai trên mạng của cô, chàng nhạc công Liêu Văn Đạo nhắn tin, nói: “Địa đàng vẫn còn”, vậy anh chàng Seven chơi nhạc ở quán Địa Đàng cũng vẫn còn. An An hiểu hàm ý của anh ta. Nghĩ tới chuyện xảy ra đêm qua, cô thấy anh cũng không đến nổi tệ lắm.

Nhớ lại hình ảnh anh ta lặng lẽ hút thuốc trên phố, cả cái cách cầm điều thuốc của anh ta nữa, trông rất điệu nghệ; có lẽ không ai bắt chước được.

Liêu Văn Đạo có vẻ là người từng trải. Còn Hà Tặc chỉ là một đứa trẻ. Đứa trẻ Hà Tặc không bao giờ hiểu được Kẹo Đắng.

Mẹ nói: “Kẹo đắng dù đắng nhưng vẫn là kẹo.”

An An giờ tay vén tóc, chạm vào vết sẹo trên trán, ở đó có vết thương không bao giờ lành, lại nghĩ đến chị gái và mùa hè đỏ máu đó.

Trời tối rất nhanh, rồi mưa sập xuống. An An nhìn ra màn mưa, thấy lo lắng cho anh trai. Buổi sáng, nhân lúc Mai Mai không để ý, anh đã lén giấu cái ô lên giá, còn giờ ngón trở lên miệng ra hiệu cho cô phải giữ kín không được tiết lộ với Mai Mai. Vậy trưa nay nhất định anh ấy đợi mưa về nhà. Buổi chiều anh ấy không phải lên lớp.

An An bắt đầu sốt ruột. Cố gắng đợi đến lúc thầy điểm danh, sau đó cô lặng lẽ chuồn khỏi lớp. Về đến nhà, thấy một đồng chăn lù lù, run lập cập trên đi văng, quả nhiên anh đã bị cảm.

Chị gái Mai Mai bê bát thuốc đứng ở góc phòng như một bà hoàng quyền uy, lạnh lùng nhìn An An. An An không nói gì, đi đến bên anh trai.

An An thấy anh sốt cao thì rất thương. Mai Mai đến, ngay lúc bận rộn, đôi mắt đẹp vẫn hay liếc An An, cái nhìn thù địch.

An An nói đùa, bảo anh bị rơi xuống Bắc Cực. Lúc đó, hình như anh rất bức. Sau đó, Mai Mai đến bón thuốc cho anh. An An lặng lẽ chui ra.

An An lên mạng một lát, thấy anh trai đã ngủ, nhân lúc chị gái còn đang dưới bếp, cô lẳng lặng đi lấy một cốc nước ấm để đầu giường cho anh. Hồi nhỏ, khi cô bị sốt, mẹ thường bảo phải uống nhiều nước.

An An rất ít khi bước chân vào phòng anh trai, mọi việc dọn dẹp đều do chị cô đảm nhận. Chợt thấy trên giá sách của anh có một bức ảnh ba anh em chụp chung trước hiên nhà từ bốn năm trước. Một dạo chẳng thấy đâu, thì ra anh đã mang theo khi đi học đại học. Cũng lạ, chẳng thấy chàng trai nào để ảnh em gái trên giá sách, vị trí đó lẽ ra là ảnh của Hồ Khả, người trong mộng của anh ấy mới phải.

Trong ảnh, anh đứng giữa trời, cười mãn nguyện, mình đứng bên phải nhăn mặt chun mũi làm xấu; An An bất giác bật cười. Còn chị nữa, chị đứng phía bên kia anh trai, ngay từ ngày đó đã rất đẹp, nhất là vàng trắng tinh khiết, cao quý như hoa bách hợp.

Trong ảnh, Mai Mai khoác tay anh rất chặt.

Chợt linh cảm có người ở phía sau, quay đầu lại, bắt gặp khuôn mặt lạnh

tanh của chị, đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

Chị gái đứng sau lưng, im lặng, đôi mắt tuyệt đẹp, hai lòng đen trắng rõ ràng, mở to, mái tóc sóng dài đổ sau lưng làm An An giật mình, tự dừng lúng túng: “Ồ, hóa ra là chị, sao lại đứng sau lưng em thế, làm em giật mình...” Cô chợt im bật, nghĩ: Sao mình lảm lời thế? Thấy chị vẫn nhìn chằm chằm, An An bối rối, lát sau nói: “Em có chút việc, một người bạn hẹn đi ăn, em đi nhé!”

Nhưng người chị cảm đáng thương của cô làm sao có thể lên tiếng?

Trước lúc ra khỏi nhà, nhìn vào trong, thấy Mai Mai đang đắp lại chăn cho anh, cử chỉ đặc biệt dịu dàng. Cô yên tâm, chị gái biết mình không có nhà, nhất định sẽ chăm sóc anh chu đáo.

Đường phố sau cơn mưa sạch bóng, thoáng đãng, An An chợt nhận ra, không biết mình sẽ đi đâu.

Bao nhiêu ngọn đèn là bấy nhiêu gia đình. Bao giờ mới có một ngọn đèn thuộc về mình?

Cô ngồi trên đường nhìn bà lao công đang thu gom những lá cây dính đầy đất bẩn bằng một cái chổi lớn. Bà lao công khoảng năm mươi tuổi, An An không hiểu bà làm thế nào mà điều khiển nổi cái chổi to như vậy, ngày nào cũng lặp lại đúng một động tác, rốt cuộc kiếm được bao nhiêu tiền?

An An nghĩ đến mẹ. Mẹ là trụ cột gia đình. Mẹ cũng có đôi bàn tay thô ráp. Lúc An An còn nhỏ, mẹ thường kéo cô vào lòng, nói: “Con và chị như hai bàn tay, phải thương nhau, giúp đỡ nhau, hiểu không?” An An gật đầu.

Chị bị câm, chị rất đáng thương. Chị đáng thương, phải nghỉ học giữa chừng. An An rất khỏe mạnh. Cô học một mạch lên đại học. Khi An An nói với mẹ nụ cười đáng sợ của chị mùa hè năm đó, mẹ không tin, về sau bà khóc. Lúc đó An An chưa đầy sáu tuổi, thấy mẹ úp mặt vào lòng bàn tay khóc, mẹ có bàn tay nứt nẻ, An An nói: “Mẹ đừng khóc nữa!”

Sau đó, mẹ kể cô nghe câu chuyện của kẹo đắng. Đắng chát, tỏa hương nồng nàn, nhưng vẫn là kẹo. Lúc đó An An không hiểu, bây giờ thì hiểu rất rõ. Mẹ hoàn toàn bất lực!

An An ngồi ở góc phố. Cô biết mình giống một kẻ lang thang không nhà. Bỗng dưng nhớ da diết, muốn nghe tiếng nói của mẹ, chỉ vài câu cũng được. Con gái ở ngoài, gặp chuyện buồn, đầu tiên thường nghĩ đến cha mẹ. Cô lục tìm điện thoại gọi về nhà, nhưng không có ai cầm máy.

“Mẹ ơi, con nhớ mẹ! Con muốn về nhà!”

An An gục vào đầu gối, thầm thì.

Điện thoại bỗng đổ chuông. Tin nhắn của Liêu Văn Đạo: “Bố Con, anh sẽ tìm ngọn đèn cho em!”

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 11

ANH SẼ TÌM NGỌN ĐÈN CHO EM.

Liêu Văn Đạo, hai mươi tư tuổi, nhạc công quán Địa Đàng; vẻ điển trai của anh ta đủ khiến nhiều thiếu nữ tình nguyện cùng anh diễn cuộc tình một đêm.

An An khao khát một mái nhà, có người chồng biết cảm thông chia sẻ, sống cuộc sống bình thường của tầng lớp công chức. Cô chưa bao giờ nghĩ bạn trai của mình lại làm việc trong quán bar. Trong xã hội hiện nay, quán bar thường gắn với cuộc sống ban đêm, mà cuộc sống ban đêm có nghĩa là du đãng, tiền bạc, xác thịt và trụy lạc. Vậy thì chàng nhạc công trong quán bar, đêm qua suýt xảy ra cuộc tình một đêm với An An, lấy gì để cô tin tưởng? An An đọc mẩu tin, do dự, cố kìm nén cảm xúc, bỏ điện thoại vào túi.

Vừa mới sẩm tối, người dân đã đổ ra đường tận hưởng không khí mát mẻ, thoáng đãng sau nửa tháng trời chịu đựng cái nắng nóng oi ả. An An cảm thấy vô vị, bèn đi đến cửa hàng bán đồ ăn nhanh.

Vừa mút sữa cô vừa đưa mắt nhìn quanh xem có bao nhiêu người đến hiệu ăn một mình như mình. Đảo mắt hồi lâu, cuối cùng nhận ra: chỉ có mỗi mình cô.

An An không thích ăn rau sống, cô thận trọng gấp những cọng xà lách, rau mùi kẹp trong bánh bỏ ra ngoài, thông thả cắn từng miếng. Chẳng có vị gì !

An An quan sát đôi tình nhân ngồi bàn bên. Cô gái nũng nịu dẫu môi để bạn trai bón cho từng miếng, nét mặt hớn hở, vẻ thoải mái. An An chợt nghĩ, nếu bà mẹ chàng trai mà chứng kiến cảnh này, chắc chắn bà sẽ ghen tỵ với con gái.

Mấy cái bàn sát cửa sổ phía xa đã bị đám thanh niên có vẻ là sinh viên chiếm cứ. Trước mặt họ chỉ là những cốc nước khoáng; họ đang chăm chú viết lách gì đó. An An nghĩ, có lẽ họ học cùng trường với anh trai mình cũng nên (bởi cách đó không xa là trường Đại học Trùng Khánh).

Quán ăn có điều hòa, cảnh trí và ánh sáng phản phát như trong thần thoại, mùi bánh mì nướng và thịt gà quay. Dù có hơi đông đúc nhưng là thế giới khác biệt. Liệu có một nơi mát mẻ, yên tĩnh, lý tưởng nào hơn để học bài, chiếm chỗ mà không cần gọi đồ ăn? Chỉ có sinh viên mới nghĩ ra chiêu đó.

Gần An An nhất là đôi tình nhân sinh viên. Họ ngồi đối diện nhau, cùng chăm chú đọc sách. Cô chú ý đến phía dưới gầm bàn; hai chân họ đang quắp vào nhau. Bàn chân cô gái thon dài, trắng trẻo. Bàn chân chàng trai màu tiểu mạch, rắn chắc, khoẻ mạnh. Chân cô gái dịu dàng gác lên chân chàng trai. Đôi chân cứng cáp và bình ổn cho chàng trai khoẻ mạnh là chỗ dựa vững chắc cho cô gái. An An thấy xúc động trước cảnh đó: đen trắng đan xen, cùng dựa vào nhau, như dính vào nhau không thể tách rời. Trông giống cây thân leo quấn quanh cây thân một.

Còn nhớ hồi nhỏ, gần nhà có một cây đại thụ, ngọn cao tưởng chừng chạm vào mây, tán xum xuê, lá ken dày. Về sau, những dây leo không biết từ đâu đeo quần lấy thân cây, vươn lên cao, càng lên càng xanh tốt, dần dần tất cả các cành, chạc, tay đều bị dây leo phủ kín. Cha nói, sớm muộn cây đó cũng bị dây leo chèn chết. Quả nhiên, hai năm sau, cây đại thụ cao lớn ấy bỗng đổ gục chỉ sau một trận mưa bão. Những dây leo chằng chịt xanh tốt cũng khô héo sau đó mấy ngày. Nhưng chúng vẫn quấn chặt thân cây, như một cô gái ôm riết người tình. Thì ra, tình cảm dù đậm thắm đến mấy vẫn có thể gây tai hoạ!

Đương nhiên, đôi tình nhân đáng yêu này không giống như cây đại thụ và dây leo. Họ đang chăm chỉ học hành. Họ là tương lai của đất nước. Đôi chân họ vẫn có thể bình tĩnh đọc sách. An An bỗng thấy khâm phục. Cô nghiêng đầu, liếc nhìn cuốn sách trong tay cô gái. Trên đó là những hình vẽ hình học không gian.

An An vội trở về tư thế cũ, cố gắng không nghĩ đến cô gái với cuốn sách hình học không gian trên tay. Chợt nghĩ, bản thân cô đã dành được bao nhiêu thời gian cho học tập? Vào trường đại học gần như đồng nghĩa với vào

chỗn buông thả, trụy lạc - nơi ấy cứ việc phung phí thời gian thoải mái, không phải lo miếng ăn hằng ngày. Rồi cô bỗng nhớ tới mẹ, tháng tháng phải gom góp, gửi tiền lên đúng ngày, chỉ mong con thành tài.

Đây là lần thứ n cô thề hứa: Phải cố gắng học!

An An hấp tấp lấy giấy bút trong túi lên kẻ hoạch học tập, mỗi ngày đọc bao nhiêu trang sách, ôn bài vào lúc nào, chuẩn bị bài trước bao nhiêu lâu. Sau khi lập ra kế hoạch chi tiết như vậy, cô thấy lòng nhẹ nhõm; coi như thành công một nửa. Cô như nhìn thấy khoản tiền học bổng đầu tiên, nhìn thấy công văn xin người của những công ty lớn. Lập tức, cảm giác hồi hận lúc trước bỗng tiêu tan. An An vui vẻ ăn hết suất bánh đã gọi, bước ra khỏi cửa hiệu cô nghĩ, phải về nhà học thôi.

Ngoài đường bắt đầu có gió, khi gió mang theo bụi tảo vào mặt An An thì quyết tâm học hành của cô đã giảm một nửa. An An nhìn dòng chữ cuối cùng trên bảng kế hoạch vừa rồi: “Kiên trì đến cùng, quyết không bỏ dỡ”, bỗng động lực học tập không còn mạnh mẽ như một phút nữa. An An biết cô đã dao động và kế hoạch học tập chi tiết kia cuối cùng vẫn chỉ nằm trong sổ tay thôi. Mà suy cho cùng, học tập là công việc tẻ ngắt, chơi thích hơn nhiều. Rốt cuộc, An An cũng chỉ là một cô gái bình thường, khó kiểm soát cái đầu bướng bỉnh và những cảm xúc nhất thời của mình. Khi cảm xúc qua đi, lý trí cũng tiêu tan.

Đang lúc An An đang phân vân có nên về nhà học bài như kế hoạch không thì có tin nhắn – tin của Liêu Văn Đạo. Chàng nhạc công hỏi: “Bọ Con, em đang ở đâu?”. Khi cô nói địa điểm, chỉ năm phút sau anh ta đã xuất hiện, trang phục và phong thái khỏe khoắn như một vận động viên, cố ý nháy mắt với cô, về thân mật.

An An hỏi: “Anh bay đến hả?”

“Anh có việc đi qua đây.” Anh ta nói nhưng thấy ánh mắt nghi hoặc của An An mới ngưng nghịu chữa lại: “Được rồi, đúng là anh cố tình đi tìm em, thật đấy! Chẳng lẽ em không cho anh một cơ hội ư?”

An An cười đắc ý. Khi An An cười, mái đầu nghiêng nghiêng, mắt khép hờ rất dễ thương, hàng răng trắng bóng, đều tăm tắp như những hạt ngô nếp.

“Phải nói như vậy mới đúng. Ha ha!”

Liêu Văn Đạo để ý thấy An An có một chiếc răng khểnh. Thấy cô cười thoải mái như vậy Liêu rất vui. “Bọ Con, bây giờ em có rồi không?”

An An trả lời có. Giờ thì cô đã quên hẳn cái kế hoạch học tập nằm trong túi.

“Tốt quá! Anh sẽ đưa em đi tham quan làng gốm”.

“Bọ Con, đừng từ chối anh! Anh đã phải xin nghỉ phép một ngày vì em đấy. Em phải biết bọn anh chỉ có bảy ngày phép cho ba tháng.” Chàng nhạc công khẩn khoản, giọng thiếu nỡ.

Sau đó An An để cho chàng nhạc công kéo tay lên xe buýt. Trên xe, An An

tỏ ra rất vui, hỏi luôn miệng.

“À, mà làng gồm ấy ở đâu?”

“Đó là một thị trấn cổ. Đến khắc biết, nhất định em sẽ thích.” Biết An An chưa bao giờ đến chỗ ấy, Liêu Văn Đạo tỏ vẻ bí mật.

Nhận thấy anh chàng nhạc công vẫn nắm chặt tay mình, An An vột rút tay về.

“Có phải anh em thì có thể thân mật như vậy?”

Liêu Văn Đạo cười phá lên: “Nhưng anh chưa bao giờ nhận em là em gái.”

Rồi anh ta chăm chăm nhìn cô với ánh mắt ngây dại khác lạ, đến tận khi cô xấu hổ, đỏ bừng mặt.

Làng gồm là một thị trấn cổ ven sông Gia Lăng. An An vừa nhìn thấy đã thích ngay. Những ngôi nhà cũ kỹ, những cái cổng cổ kính, con đường làng lát đá tảng xanh nhẵn lỳ, những món quà quê khỏi cần rao cũng thấy hấp dẫn, hoàn toàn yên tĩnh trong buổi chiều tà. Gần tắt nắng, cảnh vật càng trở nên trang nghiêm, trầm mặc.

An An rất đổi kinh ngạc. Từ khi bước chân vào làng, cô bỗng ít nói hơn, có lẽ là sợ tiếng nói của mình làm khuấy động sự yên tĩnh nơi này. mấy lần cô lẩm bẩm: “Tại sao trước đây em không hề biết nơi này? Em đến Trùng Khánh đã gần một năm kia mà.”

Cô thích những cái vòng tay thô sơ, những cái bình mộc mạc, xinh xắn nhưng đúng là tác phẩm nghệ thuật đích thực. Cô thích những nghệ sỹ biểu diễn Kinh kịch trong các ngôi nhà cổ, thích những ông già chơi đàn bên đường.

An An nhảy nhót như con chim sẻ trên những tảng đá lát đường màu xanh, phẳng lỳ, ngưỡng mộ nhìn những sinh viên trường Mỹ thuật miệt mài bên giá vẽ. Cô tò mò ngắm nhìn tác phẩm còn dang dở của họ. An An nghĩ, hôm nào phải đưa Mai Mai đến đây, chắc chắn chị ấy vẽ đẹp hơn họ.

Liêu Văn Đạo hiếu kỳ quan sát cô bạn cá tính. Anh muốn túm lấy lọn tóc cột cao sau gáy của cô, kéo cô vào lòng.

“Ha ha! ở đây sao nhiều đồ ăn thế!” An An tiến lên vài bước, đi giật lùi trước mặt Liêu Văn Đạo, miệng liên thoảng. Về trầm tư lúc cô ngắm nghía những món đồ cổ đã tiêu tan, cô trở lại là một An An láu lỉnh như con cá nhỏ. Nhìn đôi môi cong lên, phụng phịu của cô, Liêu Văn Đạo bật cười: “Bố Con muốn ăn rồi hả? Cứ thoải mái, anh chiêu đãi”.

Chỉ đợi có thế, An An lập tức không làm khách nữa. Tôm nướng, thịt dê xiên tẩm vùng nướng, thịt gà trộn rau... Món nào cô cũng thử. Đây là quà vật, không đắt mà lại rất ngon, cách chế biến, bày biện và hương vị đậm chất dân dã. An An ăn từ đầu làng đến cuối làng. Khi không thể nào ăn thêm được nữa, cô lại có yêu cầu mới.

“Này, em chột nhớ ra, năm phút trước khi anh xuất hiện, em đã chén no một

suất hamburger ở nhà hàng. Làm thế nào bây giờ?”.
Liêu Văn Đạo muốn té xỉu. Họ vội đi tìm nhà vệ sinh.

Làng gốm nằm ven sông Gia Lăng.
Mặt trời đã lặn, đêm xuống rất nhanh.
Hai người ngồi bên bờ sông.

Mới vào mùa mưa, nước sông đã lên khá cao. Liêu Văn Đạo nhìn những con sóng lô nhô nhuộm ánh đèn lan trên mặt sông, đầu óc quay cuồng. Dòng sông ban đêm càng trở nên huyền hoặc.

An An có lẽ ăn quá no, nằm dài trên bãi cỏ, đầu gối lên tảng đá, ngược nhìn trời sao, tuy hơi thừa nhưng rất sáng. Tiếng sóng rất gần, ngay sát bên tai. Phía đầu cô là thị trấn cổ, phía chân cô là sông Gia Lăng, trước mắt là bầu trời, dưới thân là mặt đất. An An cảm thấy mình quá nhỏ bé. Cô thầm nghĩ, thì ra cuộc sống có thể như thế, ngoan ngoãn thừa nhận sự yếu đuối nhỏ bé của mình.

Liêu Văn Đạo liếc nhìn cô gái. An An khép hờ mi mắt, thật đáng yêu, hai tay để lên trán, nửa người dưới bó gọn trong chiếc quần bò, một chân duỗi thẳng, một chân co rất tự nhiên. Do cô nằm ngửa, bờm tóc không che hết trán, vết sẹo xấu xí lại lộ ra. Anh bất giác đưa tay sờ sờ lên đó.

An An rất nhạy cảm với vết sẹo nơi vàng trán, cô bật dậy, hai tay anh ra, trợn mắt hét: “Anh làm gì vậy?”. Mặt cô biến sắc trông thật dữ tợn.

“An An, em nhìn kia!” Liêu Văn Đạo không phật ý trước thái độ của An An. Anh mỉm cười, dịu dàng vẽ tay về phía bờ sông đối diện, bên đó có một biển đèn rực rỡ: “Em muốn có một ngôi nhà của riêng em không?”.

An An nhìn theo phía tay Liêu chỉ. Biển đèn quả là tráng lệ, lung linh muôn màu, phản chiếu xuống mặt sông nhấp nhô, lấp lánh, đẹp thật! Ý nghĩ của cô lập tức trở về nhà. Cô vốn có một gia đình, có bố mẹ, anh trai và chị gái. Chị rất đáng thương. Chị bị câm từ nhỏ. Mười bốn năm trước chị đã cười, nụ cười đầy thù hận. Trong ánh, tay chị nắm chặt cánh tay anh trai, như muốn dựa vào anh.

An An im lặng, Liêu nói khẽ: “Anh giúp em tìm ngọn đèn của em nhé?”

Anh nắm chặt tay cô trong bàn tay mình. “Dù cũng chỉ là một trong những ngàn vạn ngọn đèn, anh vẫn muốn nó thuộc về chúng ta, thuộc về anh và em”.

An An ngược mắt lên. Trông Liêu lúc này rất thành tâm, giống như đang cầu nguyện. “Có lúc thấy em cười...”. Liêu vuốt ve vết sẹo, An An muốn tránh ra nhưng anh vẫn giữ chặt, tiếp tục nói: “anh vừa vui vừa buồn...”.

An An chớp mắt, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống tay Liêu.

“Trước hết, cho anh xin lỗi về chuyện tối qua”. Liêu ôm chặt An An không để cho nước mắt cô tiếp tục rơi. “Hơn nữa, anh rất thực lòng. Bởi vì mấy

năm trước anh cũng từng nhìn những ngôi nhà sáng đèn và cũng thầm ước về ngôi nhà của mình”.

An An kinh ngạc ngẩng đầu, cô tưởng Liêu cũng như hầu hết bọn đàn ông bây giờ chỉ thích tự do, thích những mối tình mạo hiểm. An An đột nhiên cau mày: “Vớ vẩn!”. Cô bật dậy hét vào mặt anh: “Ra về quá nhỉ? Đừng quá tưởng bở!”.

Liêu ngớ người, anh tưởng sau câu đó, An An sẽ ngã vào lòng anh bật khác, không ngờ cô ta chế nhạo anh không thương tiếc. Anh giơ tay giả bộ đánh cô. An An co giò chạy, vừa chạy vừa cười rất to, rất sảng khoái. Từ bao đời nay, trai gái yêu nhau vẫn thường đùa giỡn, chạy đuổi nhau; và bây giờ họ cũng thế. Thật thú vị, thật lãng mạn, chỉ có những người trải qua mới cảm nhận được.

“Bọ Con, đừng cười nữa!”

“Vì sao?”

“Em cứ cười sẽ làm mặt trời thức giấc, Trùng Khánh lại nóng chết đi mất.”

“Ha ha!...”

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 12

NĂM VIỆN

Một người khi đang gặp thời thường có nhiều người cầu cạnh, nịnh bợ, và anh ta tiếp nhận sự nịnh bợ của người khác như một lẽ đương nhiên. Nhưng lúc thất bại vẫn có người quan tâm, tình cảm đó mới thật đáng quý. Vì vậy, khi những người bạn cùng lớp ngày thường chỉ gật đầu chào nay lại đến thăm tôi, tôi thực sự cảm kích.

Lúc ốm đau, tôi cảm thấy mình như rơi xuống vực.

Khi thành công, người ta hay coi thường người khác, chỉ khi ốm đau mới thấy thực sự cần tình thân.

Xa nhà, ốm đau lại càng nghĩ ngợi nhiều. Tôi ngược nhìn lên trời, nhận thấy trăng Trùng Khánh không tròn bằng trăng thị xã quê mình.

Mai Mai về nhà lấy đồ, tôi càng thấy cô đơn. Cho nên khi Hồ Khả xinh đẹp xuất hiện trước mặt, tôi mừng như hoá điên. Theo sau Hồ Khả là Hà Tặc. Hắn ta vừa vào đã kêu lên: “Không ổn, sắc mặt cậu rất kém!”.

Ngồi lên giường, thân hình to lớn của hắn dường như muốn đẩy tôi ra mép giường. “Đi đi, dậy đi đá bóng thôi. Tớ vừa từ quê lên, vừa về trường đã vào thăm cậu đấy. Này, không tiếc sao, thời giờ quý báu đã bị cậu lãng phí ở đây rồi. Nói đi, cậu ốm thế nào? Sao không nói, bị cảm rồi hả?”.

Mười phút sau, một nữ y tá xuất hiện nơi ngưỡng cửa cắt ngang câu nói của Hà Tặc, nghiêm khắc nhắc hắn không được làm ồn.

Cô y tá đi khỏi, Hà Tặc phần nộ nói: “Đắc ý cái gì? Chỉ là y tá mà cũng làm bộ? Trông như quý ấy. Chân vòng kiềng, ngực lép, mông tóp, khác nào bộ ngựa...”. Cậu ta nói một thôi một hồi, đương nhiên chỉ có mấy chúng tôi nghe, thực ra cũng chỉ là muốn giữ sỹ diện trước mặt tôi và Hồ Khả.

Hồ Khả đã cười nhiều đến nỗi bật ho. Cô nói làm người phải nhân hậu. “Nhân hậu cái con khi, dựa vào đâu mà phải nhân hậu với cô ta?”. Sau đó cậu ta lại luyện thuyên đủ thứ chuyện với cái kiểu uốn lưỡi đặc sệt khẩu âm Đông Bắc của mình.

Tôi mặc kệ, tập trung chú ý vào Hồ Khả. Tôi nói: “Hồ Khả, không phải bạn đến đòi tôi cái ô chứ?”.

Hồ Khả ngớ người, rồi cũng đùa theo: “Đúng thế, ô của tôi đâu?”.

“Rất tiếc, tôi không mang đi, tôi cất ở nhà.”

Hồ Khả cười, bảo tôi ngay lúc ốm cũng không thật thà.

Đúng thế, tôi ốm. Khi tôi ốm, cơ thể chỗ nào cũng có vấn đề. Nước mũi nhân lúc giao thông ách tắc cứ chảy ra. Tôi chỉ cho Hồ Khả đóng giấy lau mũi to đùng.

Thấy nước mũi chảy, tôi luống cuống lục ngăn bàn tìm giấy lau, sợ Hồ Khả nhìn thấy. Hồ Khả mỉm cười: “Không sao”, đoạn lấy trong túi ra một tập khăn giấy tự tay lau mũi cho tôi. (Tôi không hiểu tại sao trong túi các cô gái lúc nào cũng có khăn giấy.). Tôi hơi xấu hổ từ chối: “Cứ để tôi”. Hồ Khả nhẹ nhàng nói. Tôi đành ngồi yên, ngoan ngoãn để nàng lau mũi cho.

Người Hồ Khả rất thơm, tôi ngửi hương thơm từ tấm thân thanh nhã của nàng, tay nàng cầm giấy nhẹ nhàng lau trên môi tôi. Khăn giấy của nàng thơm biết mấy. Mấy sợi tóc mai của nàng vờn trên má tôi, tôi ngồi thẳng đơ, không dám động đậy.

Tôi lập tức cảm thấy bị hương thơm của nàng bao bọc, toàn thân tê cứng; cảm giác này khiến tôi lúng túng nhưng vẫn rất thích. Lúc đó, bàn tay trái cầm ống truyền nước của tôi để dưới người nàng.

Hôm nay Hồ Khả mặc váy, trước ngực in hình khuôn mặt một cô gái đang

cười rất tươi, cũng đẹp và đáng yêu như Hồ Khả. Phía trái, khuôn mặt còn có hình một con mèo màu đen trông dữ tợn, mắt tròn vo, thật ngộ. Tôi thấy thích con mèo, bất chợt cánh tay đang truyền nước sờ vào đầu con mèo, tôi thề là lúc đó tôi hoàn toàn không có ý xấu. Khi tay tôi chạm vào vật gì mềm mềm thì ngực tôi hứng trọn một cú đâm: “Làm gì thế, đồ lang sói!”.

Hồ Khả phản ứng, tôi xấu hổ ôm ngực, thầm trách con gái Trùng Khánh buồn vui bất thường. Tôi xin lỗi nàng, nhưng thầm nghĩ thực ra tôi đâu có lỗi.

Hà Tặc đứng bên cười ngặt nghẽo. Hồ Khả đỏ mặt. Tôi rầu rĩ nhìn kỹ, thì ra vị trí của con mèo ở đúng ngực Hồ Khả. Tôi bất giác đỏ mặt, quay đi, không dám nhìn vào mắt nàng. Nhưng cảm giác lúc tay tôi chạm vào ngực nàng vẫn còn nguyên vẹn.

Hồ Khả mắng tôi là đồ lang sói. Tôi đúng là con sói.

Hà Tặc vẫn cười. Hồ Khả tức giận đánh hắt. Tôi vội giấu mặt vào gối, đành làm con sói trong hang. Nhưng ánh mắt vẫn cứ liếc vào nơi không nên nhìn - chỗ có “đóa hoa” thiếu nữ. Đóa hoa của Hồ Khả có một con mèo dữ trông chừng, tôi ghen với nó. Từ đó, mèo là kẻ thù của tôi; cả con Sbin của An An cũng bị vạ lây.

Tiếc là Hồ Khả chỉ ngồi một lát rồi bỏ đi, tôi năn nỉ nàng nán lại một chút nữa. Nàng không chịu, đứng dậy ra về, để tôi lại với cái mặt nhăn nhó của Hà Tặc. Hai phút sau Hồ Khả lại xuất hiện nàng thò đầu qua cửa. Tôi sung sướng reo lên: “Hồ Khả! Bạn không nhớ về phải không?”.

“Lần sau nhớ trả cái ô cho tôi!”. Nói xong nàng đi, lần này là đi thật. Tôi thất vọng hơn cả lúc trước khi nàng ra về.

Hà Tặc nhìn quanh, lẩm bẩm: “Tớ thấy phòng bệnh của cậu hình như thiếu cái gì ấy.” Cậu ta nói, giọng nghiêm trang hiem thấy, mắt vẫn đảo khắp phòng.

“Cậu còn nhìn cái gì? Chẳng phải cậu thấy thiếu cô em An An của tôi sao?”.

Con lỏi này thật vô lương tâm, từ khi tôi nằm viện nó mới đến thăm có một lần. Tôi phẫn nộ, định bụng lần này nó đến nhất định sẽ mắng cho một trận. Nhưng An An bao giờ cũng giở trò gì đó. chỉ cần nhìn thấy đôi mắt nó là tôi lại xuống thang.

“Ừ, đúng là thiếu cô ấy. À mà không có cô ấy thì tớ ở đây làm gì?”. Nói xong, mặt hắt trở nên tư lự.

Ngày hôm sau A Thụ đến, cũng nói phòng tôi thiếu gì đó. Rồi hắt đi thẳng, hai tiếng sau quay lại, mướt mồ hôi; tôi tưởng vừa có con trâu vào phòng. Hắt cầm cái túi nylon không biết bên trong đựng gì.

Tôi nói: “Quà gì vậy? Đàn ông đàn ông với nhau cả, cần gì phải khách sáo thế?”. Đoạn quay sang bảo Mai Mai nhận.

A Thụ đắc ý, bảo phòng tôi thiếu cái gì đó, cao nhân thường thích những thú

chơi tao nhả nên cậu ta có mấy con cá vàng tặng tôi để trong phòng cho vui mắt.

Tôi nhìn mấy con cá bơi trong bình, không biết loại cá gì, nhưng vẫn nói:

“Cá chúa, nhất định rất đắt, cậu cạn túi vì tớ chắc?”.

“Không, một chút lòng thôi. Tớ cũng định để trong phòng một cái bình như thế này, bỏ tý tiền có gì đâu!”. Sau đó cậu ta còn nói: “À không phải cảm ơn! Mai Mai, em cũng thích nuôi cá phải không?”. Hấn nhìn Mai Mai cười nịnh.

“Con mèo của An An có lẽ cũng thích.”. Tôi nghĩ.

A Thụ cung kính để cái bình cá cạnh đầu giường tôi, thận trọng rắc vài hạt thức ăn, như sợ làm tổn thương con cá cao quý. Không ngờ anh chàng cũng có lúc tinh tế vậy.

Sau đó A Thụ dặn tôi hằng ngày thay nước, cho cá ăn theo giờ. Rồi lại dặn Mai Mai vẫn nội dung đó.

Mấy con cá không chịu nổi giày vò, hai ngày sau, chúng lần lượt phoir bụng trên mặt nước. Sáng hôm đó, vừa tỉnh dậy tôi đã thấy năm cái bụng trắng nột lênh phềnh, cảnh tượng thật bi tráng. Khi A Thụ đến thăm, thấy thế có vẻ xót xa nên càng yêu quý hai con còn lại, chỉ thiếu nước chưa đo nhiệt độ cho chúng. Nhưng phúc họa khôn lường, tuổi thọ của hai con cá còn lại cũng không cao, cuối cùng, chúng đã ra đi sau một buổi chiều không mưa không gió. Thực ra, tôi có lòng tốt thay nước chúng, ai ngờ một con nhảy lên rút xuống cống, một đi không trở lại. Sợ con còn lại cô đơn, tôi đổ nốt xuống cống cho chúng có bạn.

A Thụ đến, nhìn thấy cái bể cá trống không, đứng ngây như trời trồng, lát sau mới lên tiếng: “Cậu ăn chúng rồi sao?”.

Tôi đang phân vân về sự ra đi của hai con cá thì Mai Mai dẫn mẹ vào.

“Mẹ!”. Tôi hét to, ngạc nhiên, sung sướng.

A Thụ đứng sau lưng tôi cũng tươi tỉnh trở lại, ngập ngừng: “Cháu chào bác ạ!”.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 13

NHỮNG LỜI PHÀN NÀN CỦA MẸ

“Dương Dương!”. Mẹ vừa gọi tên tôi vừa lao đến bên giường: “Làm sao

phải nằm viện? Sao không chú ý, thảo nào mẹ sốt ruột quá!”. Sau đó mẹ xoa mặt tôi, lẩm bẩm: “Con gây quá!”. Bà ngấm nghĩa tôi rồi rút ra kết luận: “Có phải con kém ăn không?”. Mẹ tôi là người hay nói, mẹ có thể nói liên mấy tiếng đồng hồ. Đương nhiên, đây là chuyện hồi ở quê, tôi và An An đã có lần dùng đồng hồ theo dõi. Không ngờ đến bây giờ khả năng nói của mẹ vẫn không thuyên giảm.

Tôi nhớ, mẹ đã thích vuốt ve khuôn mặt tôi. Mẹ nói chỉ cần sờ là biết tôi béo hay gầy.

Ba năm tôi không về nhà, ba năm không nhìn thấy mẹ, vậy mà lần đầu gặp lại, cử chỉ đầu tiên của mẹ vẫn là sờ mặt tôi, nước mắt tôi trào ra.

“Mẹ!”. Tôi ôm lấy mẹ, bây giờ mẹ đã béo hơn. Giọng tự nhiên nghẹn ngào, tôi không ngờ mẹ lặn lội đến thăm chúng tôi, đúng vào lúc tôi ốm đau, chán nản.

“Ôi dào, lớn thế này mà vẫn làm nũng! Không sợ các bạn cười ư?”. Mẹ mắng yêu nhưng lại ôm tôi chặt hơn, giọng mẹ cũng lạc đi như sắp khóc. “Con cũng tệ lắm, ba năm không về nhà, làm mẹ... làm mẹ mong quá. Chắc đến khi mẹ nằm xuống con cũng không biết! Rồi lúc ấy con về quê gọi ai bằng mẹ đây?”. Nói đoạn mẹ ôm tôi khóc hu hu.

“Mẹ, mẹ nói những chuyện ấy làm gì!”. Không kìm nổi nước mắt, tôi vùi mặt vào cổ mẹ, đó là bến cảng an toàn, quen thuộc nhất của tôi thuở nhỏ, đến giờ trong trí nhớ của tôi vẫn lưu giữ hình ảnh đó. “Mẹ, mẹ sẽ sống trăm tuổi!”. Thực ra tôi không phải là đứa trẻ hay làm nũng, từ nhỏ tính tôi đã thích độc lập, thích tự do, đây cũng là nguyên nhân tôi chọn một nơi xa như Trùng Khánh để học đại học. Trước đây, hồi ở nhà, mẹ không lúc nào để cho tôi được yên. Mẹ nói luôn mồm, như đọc kinh. Tôi gầy, mẹ phản nản bảo tôi ăn; tôi béo, mẹ giục tôi giảm béo. Mẹ nghĩ gì trong đầu lập tức nói ra miệng, chính mẹ cũng không ngờ là miệng mình cứ tự hoạt động như thế. Con nhớ, lúc xem Tây du đại thoại, tôi và An An bỏ phiếu thông qua, chúng tôi sẽ không nói gì, cứ để mẹ là phiên bản của Đường Tăng. Câu cửa miệng của mẹ là : “Nếu mày còn thế tao không nói nữa! Tao nói cho mày biết, mày...”. Tôi không biết làm thế nào, đeo tai nghe lên, một tiếng đồng hồ sau bỏ ra thấy mẹ đang nói. Có lúc mẹ nói như hát, bản lĩnh này nếu không được rèn luyện suốt năm, mười năm thì nhất định không thể cao cường đến vậy.

Thực ra ba anh em tôi đều rất quý mẹ, chỉ có cái bệnh nói nhiều của mẹ làm chúng tôi không chịu nổi. Về sau, mỗi lần thấy mẹ bắt đầu nói là tôi trốn, trốn không được thì bỏ chạy. Bây giờ lâu lâu không được “nghe ca nhạc”, quả là có nhớ, nhất là lúc tôi bị ốm.

Nghe giọng phản nản đã lâu không được nghe của mẹ, tôi xúc động, sống mũi cay cay. Đã bao năm không biết nước mắt là gì, bây giờ không kìm được, nước mắt tôi cứ trào ra. Mẹ cũng gục lên vai tôi, nước mắt chan hoà. Mẹ vừa khóc vừa kể lể:

“Con thật là...ngần ấy năm không thèm về nhà nhìn mặt mẹ lấy một lần, có biết mẹ cô quạnh, buồn tủi lắm không!...”

“Con thấy chưa, con không biết tự chăm sóc, lại ốm nữa...làm sao mẹ yên tâm được!”

“Ô, chúng mày lớn rồi, sắp bay được rồi, làm gì còn nhớ đến mẹ? Làm gì còn nhớ mẹ nửa đêm thay tã lót, pha sữa, miếng cơm miếng cháo nuôi ba anh em chúng mày...”

Mẹ càng nói càng buồn, khóc càng to.

Cô y tá lại xuất hiện. “Không được khóc to ở bệnh viện. Bệnh nhân cần được yên tĩnh.”. Lúc đó mẹ tôi mới thôi khóc, xin lỗi cô y tá. “Xin lỗi, xin lỗi cô y tá, cô không biết chứ, tôi đến thăm con, nó là con tôi”. Mẹ xoa đầu tôi. “Chúng nó đều học đại học ở Trùng Khánh của các cô đấy, nó học năm thứ ba rồi. Vào đại học những tưởng chừng chắc hơn, ai ngờ lại không biết tự chăm sóc, không đúng thế sao? Thằng bé này tệ lắm, ba năm không về nhà...”. Mẹ lại bắt chuyện với cô y tá.

Tôi ra hiệu cho mẹ. Cô y tá không có cách nào thoát ra được, thấy mẹ không có dấu hiệu dừng lại, đành ngắt lời: “À, xin lỗi bác, tôi phải đi trực bây giờ”. Lúc đó mẹ mới thôi nói, dúi hai quả táo vào tay cô y tá. “Vâng, cô đang bận, tôi không quấy rầy nữa. Đây là con tôi, sau này nhờ cô quan tâm đến cháu. Lớn thế này nhưng ở bên ngoài, xe mẹ, không ai chăm nom, ốm nặng thế này mà không biết. Nếu ở nhà, tôi đã chẳng để nó ốm lâu như vậy, đã sớm đưa đến bệnh viện chữa trị rồi”.

“Xin lỗi bác, tôi phải đi làm việc”. Cô y tá cầm quả táo, không thể không nhắc mẹ lần nữa.

“Vâng, nhất định là cô rất bận, cô đi làm việc đi”.

Sau đó cô y tá đáng yêu chuồn thẳng, nhanh như tránh bệnh dịch. Tôi dám chắc nếu bây giờ phòng tôi có mở tiệc cô ta cũng không dám đến nhắc nhở. Tôi nằm trên giường, nhìn mẹ, tôi thấy mẹ thật đáng yêu. Trước đây tôi không nhận thấy mẹ cầu nhàu mà lại thân thiết như vậy. Đây là mẹ tôi, người đã sinh ra tôi.

Mẹ nhìn tôi, lại bắt đầu: “Con xem, con lớn như vậy, tự dung sao lại cười?”

Đi ra ngoài phải học cách sống, mọi người đâu có như con, không thích giao thiệp, sau này sẽ bị thiệt thòi! Bây giờ mẹ không nói con nữa, nói nhiều con lại giận. Con lớn thế này, thầy giáo cũ của con gặp mẹ còn nói con ít nói...”. Phần sau mẹ còn nói những gì tôi không chú ý, không nghe cũng không biết mẹ nói gì, nhưng tôi chăm chú nhìn mẹ, mảng tóc bên tai mẹ đã bạc thêm nhiều, nếp nhăn bên khoé mắt sâu hơn. Mẹ già nhanh quá. Hoá ra mẹ cũng già. Trước đây tôi không quan tâm đến điều đó. Thì ra, được nằm nghe những lời phàn nàn của mẹ thật là hạnh phúc!

Mẹ nói rất nhiều. Nhưng lại rất đáng yêu.

Tôi thấy mắt Mai Mai đỏ, rõ ràng khi đi đón mẹ em đã khóc. Bây giờ em đứng im nhìn mẹ. A Thụ đi lại quanh em, đưa giấy lau và nói lời an ủi vô tác dụng.

Ăn cơm xong, mẹ kê cái ghế dài cạnh giường tôi rồi ngồi xuống. Tôi biết mẹ lại sắp nói. Quả nhiên trong lúc pha sữa cho tôi, mẹ lại bắt đầu bài ca.

Tất cả những gì cần nói mẹ đã nói hết, có điều mẹ nói đi nói lại đến ba bốn lần, nói đến lúc không thể nghĩ ra cái gì để nói, lại nhắc chuyện ngày xưa của mấy anh em chúng tôi, từ khi tôi ra đời cho đến lúc Mai Mai, An An lớn lên. Mẹ nói một mạch đến mười một giờ.

A Thụ đã trở về trường. Mẹ cũng giục Mai Mai về nhà. Mẹ nhất định đòi ở lại bệnh viện chăm sóc tôi. Mẹ bảo: “Dương Dương đang ốm, cần có người ở bên”. Bất chấp sự phản đối của tôi, mẹ kiên quyết ở lại.

Bệnh viện về đêm rất yên tĩnh, giọng mẹ lên bổng xuống trầm, ngọn đèn đầu giường hắt ánh sáng màu vàng nhạt lên mặt mẹ, nhìn thật thân thiết. Nghe mẹ nói về sự bướng bỉnh của mình thời nhỏ, chốc chốc tôi lại cười, có lúc chảy cả nước mắt. Từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ chăm chú nghe từng lời mẹ nói như vậy. Mẹ nói, dù lắm cảm nhưng chan chứa yêu thương.

Bây giờ xa nhà, tìm được một người phàn nàn, ca cẩm về mình thực không dễ. Phàn nàn chứng tỏ quan tâm nhiều. Mẹ không nói: “Mẹ yêu con”. Tôi cũng không nói: “Con nhớ mẹ”. Trong lúc này nói yêu là thừa, là khách sáo. Yêu, không lời; kính, để trong lòng.

Mặt mẹ không tốt, bình thường mẹ không đeo kính, chỉ lúc khâu vá mới đeo cái kính kiểu cũ.

Bây giờ mẹ lại đeo cái kính cũ ấy pha sữa cho tôi dưới ánh đèn, miệng vẫn nói liên hồi: “Thấy bảo là bú sữa mẹ thì thông minh, con từ nhỏ chỉ dùng sữa bò mà cũng đỗ đại học!”. Nói đến đây mẹ có vẻ đắc ý lắm; có lẽ bà cho rằng con mình đỗ đại học rồi thì rất có tương lai. Tôi nhìn vẻ thoả mãn của mẹ, hồi hận đã không cố gắng hơn để mẹ được tự hào về tôi. “Có biết vì sao sau này con không uống sữa bò nữa không? Lúc con ba tuổi, chẳng biết nghe ai bồng một hôm quảng bình sữa đi, nói như người lớn: “Mẹ, từ nay con không uống sữa bò nữa”. Quả nhiên sau đó con không uống, đồ thế nào cũng không

được, không biết tại sao hồi nhỏ con lại ương như thế chứ!”.

Mẹ vừa nói vừa lấy thìa khuấy sữa, làn hơi bốc lên thoảng qua mặt mẹ, tôi thấy mắt mẹ đục hơn. Tôi còn nhớ trước đây mắt mẹ rất sáng, bất kể tôi làm gì mẹ cũng biết. Lúc nhỏ tôi rất sợ đôi mắt to, nghiêm khắc của mẹ. Khi ấy tôi chẳng thể tưởng tượng sẽ có lúc mắt mẹ lại đục mờ như vậy. Mẹ già thật rồi!

“Mẹ không mệt sao?”. Tôi ngắt lời mẹ, hỏi.

“Mệt? Có gì mà mệt? Không mệt tí nào! Ngày xưa phục vụ mấy anh em nhà anh còn chịu được, một tý thế này có thấm vào đâu, nhớ ngày xưa cơm không đủ ăn...”. Sau đó mẹ có thể nói nửa ngày trời về chuyện “ngày xưa”.

“Mẹ, bố có khoẻ không?”. Tôi lại ngắt lời.

“Ôi dào, đừng nhắc đến ông lão lắm cảm ấy, suốt ngày nốc rượu, đã biết huyết áp thấp, vậy mà cứ tối ngày rượu chè, để xem bao giờ ông ấy bỏ được rượu! Say khướt lại về nhà gây phàn nàn về bố. Tôi bịt tai, nghĩ sao trên đời lại có người phụ nữ lắm lời đáng yêu như mẹ.

Mẹ thổi sữa cho nguội bớt rồi đưa cho tôi, bảo cẩn thận kéo nóng. Tôi không nói không rằng ngửa cổ uống hết cốc sữa. Ngọt, sánh, thơm...hoà quyện cả tình mẹ.

“Mẹ, sau này có tiền, con sẽ xây cho mẹ cái nhà thật to!”. Đây là lời hứa đầu tiên của tôi với mẹ. Rõ ràng mẹ rất phấn khởi nhưng vẫn nói: “Xây nhà làm gì, chỉ cần anh kiếm được tiền đủ nuôi vợ con là tốt rồi. Mẹ không định lấy một đồng của anh, chỉ cần Tết đến anh về ăn bữa bánh do mẹ làm là mẹ vui lắm rồi”. Mẹ nói vậy nhưng rõ ràng bà rất vui, cuối cùng bà đã được nghe những lời hiếu nghĩa của đứa con trai.

“Mặc dù mới chỉ hứa, nhưng mẹ vẫn tin con là đứa có hiếu, ngoan, học được, không hút thuốc, không rượu, khá hơn ông lão nhiều”.

Mẹ nói một hồi, bỗng nhớ ra điều gì, liền hỏi tôi, vẻ bí mật: “Con đã có bạn gái chưa?”.

Tôi cười, nói: “Mẹ lo hão gì thế?”.

Nhưng mẹ không chịu, thấy tôi lảng, mẹ giống như trẻ con nhằng nhẵng hỏi bằng được.

Tôi nói chưa có. Mà chưa có thật. Chỉ có điều khi nói như vậy, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Hồ Khả.

“Thật chứ, con không dối mẹ chứ?”.

“Thật, chưa có thật”.

Mẹ có vẻ vẫn chưa tin, chăm chú nhìn vào mặt tôi, tôi mạnh dạn nhìn lại.

Tôi chưa có thật, việc gì phải giấu, mẹ ngẫm nghĩ một lát, rồi nhìn tôi mỉm cười, có lẽ bà đã tin.

Nếu mẹ biết tôi có bạn gái, chắc chắn sẽ lại giáo huấn, nào là bây giờ hãy còn sớm, phải tập trung học hành, sau này công thành danh toại tìm đâu

chẳng được vợ, vân vân và vân vân. Nhưng thấy tôi chưa có bạn gái mẹ cũng không vui: “Sao con gái Trùng Khánh làm cao thế, con tôi có gì không tốt? Sao lại coi thường người ta thế! Dương Dương, đừng sốt ruột, con đâu có kém ai!”.

Tôi cười sự đáng yêu của mẹ, tôi bảo không phải họ làm cao mà là con trai mẹ làm cao. Im lặng một lát, tôi nói tiếp: “Bây giờ chưa có nhưng sau chưa biết thế nào.”. Trong lòng tôi vang lên cái tên Hồ Khả - cô gái tràn ngập ánh mặt trời nhưng vẫn toát ra hơi lạnh.

Mẹ đã quên chuyện đó, lại bắt đầu bài ca của bà, nghĩ gì nói vậy.

Đêm đó tôi ngủ thiếp trong tiếng phàn nàn của mẹ, thật lạ là tôi ngủ rất say. Mẹ tốt quá, tuy nói hơi nhiều. Những lời phàn nàn của mẹ làm tiêu tan nỗi nhớ nhà bấy lâu của tôi.

Tôi nghĩ mình đã là chàng thanh niên hai mươi hai tuổi, có sự nghiệp và suy nghĩ riêng. Nhưng trước mặt mẹ, tôi vẫn chỉ là đứa trẻ.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 14

PHỤ NỮ VÀ BÓNG ĐÁ

Nằm viện một tuần, tôi cơ hồ quên đường về nhà. An An bảo tôi mắc bệnh lú lẫn tuổi già.

Con bé An An cuối cùng cũng thể hiện bản lĩnh khi tôi xuất viện; điều kỳ lạ là mẹ hầu như không mắng nó. Mẹ chỉ nhắc con gái ở ngoài phải cẩn thận, An An trang nghiêm gật đầu.

Ra khỏi viện, nghĩ đến cảnh ngồi xe về nhà, tôi nói với em gái là tôi không thể ngồi nổi nữa, dù trên xe có chỗ ngồi thì tôi vẫn đứng!

“Khi người ta biết nằm lại ngồi suốt một tuần liền mới nhận thấy việc đi lại thật là thú vị”.

Ra đến bến xe, mẹ nói: “Dương Dương vừa xuất viện, không thể chen trên xe buýt được, gọi tắc xi thôi.”.

.....

Về nhà, mẹ đích thân xuống bếp, tôi lại được thưởng thức món ăn quê nhà và hương vị quen thuộc.

Khi mẹ nấu ăn, tôi đứng bên cạnh, mẹ bảo tôi đi nghỉ, tôi bảo thích nghe mẹ cần nhần.

“Mẹ cần nhần lúc nào! Cô hàng xóm bán rau ngoài chợ mới đúng là kẻ lảm điều, cô ấy thích xen vào chuyện của người khác. Mẹ xưa nay làm việc dứt khoát, không bày đặt nọ kia! Ngày xưa cha con thích mẹ cũng vì điềm ấy...”. Sau đó tôi đi lấy ghế ngồi trong bếp nghe mẹ nói, khỏi lo vốn từ của mẹ nghèo nàn.

Hôm đi học đầu tiên sau khi xuất viện thì gặp trận thi đấu bóng đá.

Tôi vốn không định tham gia vì chân vẫn còn yếu. Hà Tắc nói một câu đầy ẩn ý: “Vương Quân cũng tham gia”.

“Hắn tham gia hay không việc quái gì đến tớ! Hắn không xứng là tình địch của tớ! Người có mắt sẽ nhận ra ngay Hồ Khả thích tớ. Hắn chẳng là gì hết!”.

Hà Tắc lắc đầu bỏ đi. Tôi liền chạy đến ghi tên, tự nhủ: “Bác sỹ đã dặn phải chịu khó tập luyện”.

Hồi học phổ thông, tôi đá bóng như điên, tôi và mấy đứa bạn cứ đến giờ giải lao là đá bóng, mồ hôi nhễ nhại, cả lũ ra vòi nước công cộng rửa, nếu nóng quá thì gội đầu luôn. Sau đó bước vào lớp, dừng mảnh như anh hùng trước cái nhìn khâm phục của bọn con gái...Nghĩ lại, bóng đá thực là thể mạnh của chúng tôi, bao giờ cũng rất hấp dẫn.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, sân vận động đã chật ních khán giả. Đa số là những nữ sinh xinh đẹp. Tôi thấy những thiếu nữ Trùng Khánh đáng yêu ấy thật tuyệt vời.

Phụ nữ xem bóng đá khác nào người mù xem cưỡi ngựa. Họ chẳng hiểu gì về bóng đá nhưng lại háng hái chiếm chỗ, giống như đi xem các ngôi sao biểu diễn. Hồ cũng bình luận sôi nổi, cũng biết tên các ngôi sao bóng đá Châu Âu, cũng gào thét cổ vũ, cũng chỉ trích trọng tài. Nhưng có một chuyện đàn ông không biết, đó là mâu thuẫn giữa họ khi bình luận về David Beckham và Ronaldo.

Khi nhìn thấy Hồ Khả nổi bật trong đám nữ sinh đang bàn tán ồn ào, tôi cảm thấy sức lực dồi dào, thậm chí còn hận là không thể một mình tấn công cả đội. Tôi chửi đám hậu vệ, hồi phổ thông tôi chơi ở hàng tiền phong.

Lúc đó Hồ Khả cũng nhìn thấy tôi, nàng mỉm cười chạy lại phía tôi. Hồ Khả mặc áo sát nách, tôi luôn khao khát đoá hoa bị cái váy ngắn màu tím đáng yêu bó chặt. Khi nàng chạy, tôi để ý đến bộ ngực rắn chắc của nàng nảy lên theo bước chân. Giấu trong bộ trang phục trẻ trung là cái có thể so sánh với mặt trời lúc giữa trưa! Nó có sức hấp dẫn khủng khiếp đối với mắt tôi.

Hồ Khả rực rỡ hơn ánh mặt trời. Nàng chạy về phía tôi, nhìn tôi, tôi cảm thấy máu nóng sôi sục. Tôi suy tính nên đáp lại nụ cười của nàng thế nào. Phớt lờ tỏ ra vẻ không biết ư? Hay tỏ ra điềm tĩnh, đường hoàng? Tôi lập tức nghĩ ra một tư thế mà tôi cho là lý tưởng, ngẩng đầu nhìn lên trời, chờ đợi Hồ Khả đáng yêu đến động viên.

Tôi hy vọng nàng chạy đến với câu nói dễ thương nửa đùa nửa thật, đại loại: “Ồ, Dương Dương, anh mặc bộ thể thao trông rất điển trai! Lát nữa cho xin chữ ký nhé!”.

Biết rõ nàng sẽ không nói như vậy, nhng vừa nghĩ đến đây, tim tôi đã đập loạn xạ. Hà Tật trông thấy bảo tôi: “Sao lại nhìn lên trời mà cười?”. Tôi không thém bận tâm, nghĩ bụng cậu thì biết cái cóc khô gì. Sau đó tiếp tục ngẩng đầu chờ Hồ Khả đến. Bầu trời đẹp thật! Xanh ngắt không một gợn mây, xanh đến nhức mắt.

Lát sau nghe tiếng Hồ Khả đang nói phía sau: “Vương Quân cố nhé! Tớ và cả mấy đứa cùng phòng đã bỏ phiếu cho cậu!”.

Ngoái lại, thấy Hồ Khả đang nói với Vương Quân, miệng cười tươi, đôi mắt sáng tươi như nửa vầng trăng, Vương Quân mừng quýnh, ríu rít như con chó, gật đầu lia lịa: “Chắc chắn. Chắc chắn rồi!”.

Hồ Khả lại chạy đi. Khi nàng lướt qua, tôi không kìm được, gọi: “Hồ Khả!”. Nàng quay đầu nhìn tôi, nói một câu khiến tôi muốn té xỉu: “Trà ô hả?”.

Càng nhìn Vương Quân tôi càng ngứa mắt. Tôi đã mắng hấn một trận trước mặt Hà Tật và A Thụ.

“Cậu đang ốm, không nên quá xúc động, các cậu chơi cùng đội đấy!”. A Thụ nhắc tôi.

Còn nhớ trận giao đấu hữu nghị giữa đội khu A và khu B của Đại học Trùng Khánh diễn ra trước khi tôi bị ốm. Vốn dĩ tôi cũng được coi là cầu thủ chủ lực, nhưng bất gặp ánh mắt của Hồ Khả nhìn Vương Quân khiến tôi tức tối, vừa bắt đầu vào sân là tôi đã tả xung hữu đột, chỉ mong bóng đến chân để ghi bàn, đâu có chuyện chuyền bóng cho người khác. Mỗi khi thấy Vương Quân có bóng là tôi không chịu nổi, lập tức lao đến cướp, thế là bị thầy mắng.

Hồ Khả thích Vương Quân. Ý nghĩ đó khiến toàn thân tôi như không còn

chút sức lực nào. Làm sao tôi có thể chạy trên sân suốt chín mươi phút trong tâm trạng thế này? Tôi nói với đội trưởng tự dưng thấy mệt không thể tham gia trận đấu, đội trưởng bảo cậu mới xuất viện nên về nghỉ ngơi, sẽ có người dự bị thay thế. Tôi đi về phía khán đài chỗ Hà Tặc và A Thụ ngồi. Ngồi trên khán đài, tôi bút rút, tôi bực bội với hết người này đến người khác. Tôi thầm chửi huấn luyện viên, chửi đội trưởng Vương Quân.

“Đã bảo cậu đừng quá xúc động!”. A Thụ đập vai tôi: “Cậu cũng thật là, lần trước sao lại đi cướp bóng của Vương Quân!”.

“Mẹ kiếp, cậu cứ làm như không biết gì về bóng đá!”. Hà Tặc cũng tức giận xen lời, chân giậm thành thịch xuống đất. Trên khán đài, các nữ sinh hò hét âm ỉ, rồi chỉ trỏ, ăn dưa hấu, uống Coca. Họ không để ý đến tôi. Tôi bỗng cảm nhận sâu sắc cái bề bồng của người phải lùi về hậu phương.

Lòng nóng như lửa đốt, tôi liếc nhìn Hồ Khả, nàng đang cầm quần áo hộ ai, mắt nhìn ra sân, vẻ căng thẳng, hoàn toàn không để ý đến tôi, một cầu thủ bắt buộc dĩ phải ngồi trên khán đài.

Thời gian nghỉ giữa hai hiệp, trên sân như chợ vỡ. Các nữ sinh tới tập mang đồ uống, khăn mặt lạnh đến động viên bạn trai. Tôi ngồi một bên, không ai đoái hoài, mắt đỏ như mắt thỏ, nhìn các cô gái như đàn bướm chạy qua trước mặt, không biết đến sự hiện hữu của tôi.

Không phải là người hùng trên sân cỏ, tôi rất buồn. Tôi bảo với Hà Tặc cần đi vệ sinh. rồi lẳng lặng ra về một mình. Như một tướng quân bại trận, chiến công trước đây của tôi không ai còn nhớ. Trước khi đứng lên ra về, tôi còn liếc Hồ Khả, đúng lúc nàng cũng đang nhìn tôi. Ánh mắt đẹp của nàng lộ vẻ thông cảm, tôi cau mày quay đầu đi luôn.

Khi đi qua máy nước công cộng, tôi cúi đầu dưới vòi nước lạnh, gội sạch mồ hôi đang túa ra, định về nhà. Tôi biết ở đó có ba người phụ nữ quan tâm đến tôi, sùng bái tôi. Đó là mẹ và hai em gái của tôi, họ không bao giờ coi thường tôi. Gội đầu xong, thấy dễ chịu đôi chút, định đi, nhưng chợt va phải vật gì mềm mềm, tiếp đó là tiếng kêu: “Sao anh không chịu nhìn đường vậy!”.

Vừa mới gội đầu, nước vào mắt còn đang nhấp nhোang, nhìn chưa rõ, nhưng đúng là tiếng Hồ Khả, cố mở mắt, tôi thấy Hồ Khả đang nhăn nhó đứng ngay trước mặt, tôi vừa mừng vừa ngạc nhiên. Lông mi vẫn ướt dính, qua rèm mi tôi nhìn thấy những hai Hồ Khả, cả hai đều rất vui vẻ.

“A, Hồ Khả, thì ra là bạn!”. Sau đó lại nói: “Bạn không đến đòi cái ô chứ?”.

“Đương nhiên!”. Nàng nói, đang cố lau đất trên bàn chân bị tôi giẫm lên.

Tôi tưởng nàng sẽ nói một cách khách khí, đâu có đâu có, cái ô lúc nào rảnh anh đến chơi trả tôi cũng được. Ai ngờ nàng nhanh nhẩu trả lời: “Đương nhiên!”. Tôi hơi thất vọng, tôi nghĩ cô nói chuyện với tôi cốt là để đòi tôi cái ô sao, đã vậy tôi sẽ không bao giờ trả, tôi muốn cô đòi tôi suốt đời. Tôi càng

vuốt ve cái con người bướng bỉnh trong tôi.

“Cái ô tôi để ở nhà, hay bạn theo tôi về lấy!”. Tôi nói vậy, biết chắc nàng sẽ từ chối.

Nàng không trả lời, nhìn về tức tôi của tôi, nàng cười khanh khách. Tôi nhìn nàng cười, thầm nghĩ rồi khuôn mặt này, nụ cười này sẽ chỉ dành cho tôi, cảm thấy rất đặc ý. Tôi thấy nàng cười rất đẹp. Nghĩ thế, tôi nói một cách vô thức: “Hồ Khả, cô cười rất đẹp!”.

Hồ Khả không ngờ tôi có thể khen trắng trợn như vậy. Mặt nàng đỏ bừng. Tôi rất khoái nhìn các cô gái đẹp đỏ mặt, nàng cúi đầu lườm tôi, trông như con thỏ hốt hoảng, ngượng ngịu đáng yêu.

Nước vẫn từ trên tóc nhỏ xuống mắt tôi, tôi nhắm lại. Nghe Hồ Khả nói: “Xem anh kia, vừa xuất viện đã gọi đầu nước lạnh!”. Sau đó nàng rút khăn giấy trong túi, thận trọng lau mặt cho tôi, lần đầu tiên Hồ Khả lau mặt cho tôi.

Tôi ngửi mùi thơm của giấy, chợt nghĩ tới cảm giác khi tay tôi sờ vào cái vật mềm mềm trước ngực nàng, và mắt tôi không hiểu sao lại liếc nhìn vào chỗ đó, thầm ước bao giờ nàng cho tôi chiêm ngưỡng bông hoa bí mật tuyệt vời ấy. Bông hoa của Hồ Khả ẩn trong xiêm y của nàng, nhưng cái bí mật nữ tính vẫn hiện ra lồ lộ khiến tôi hiếu kỳ, khiến tôi khao khát.

Con người tôi có tật hay buột miệng nói ra những điều nghĩ trong lòng. Tôi nghĩ thế, và cũng vô thức nói: “Hồ Khả, bạn bao giờ cho tôi xem đoá hoa đó?”.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 15

PHỤ NỮ RẤT KHÓ CHIỀU.

Nói ra câu đó, tôi lập tức ân hận, mình quá bi ối, tại sao lại nói những câu sống sượng như vậy với một cô gái đẹp, mà đó lại là người con gái tôi hằng ao ước. Câu đó, tôi chỉ nên nói trong mơ.

Cũng may Hồ Khả không nghe rõ. Nàng ngạc nhiên hỏi: “Cái gì, anh vừa nói gì? Hoa nào? Ai trông?”.

Trùng Khánh đã bước vào tháng Năm.

Trận mưa lớn, tuần trước khiến Trùng Khánh hạ nhiệt, không khí mát mẻ, mặt trời xấu hổ trốn sau đám mây dày đặc, thỉnh thoảng có gió thổi mới lộ ra.

Những ngày đẹp trời thường kéo dài không lâu. Mặt trời sau một tuần xấu hổ lại bắt đầu thể hiện uy lực. Mặc dù nhiệt độ không phải quá cao, nhưng ánh nắng rất gay gắt, chiếu lên người bỏng rát.

Hôm nay nắng to, ánh nắng gay gắt lạ thường. Tôi nhìn lên ban công, trót nói một câu lưu manh như thế, quả thực tôi không biết làm thế nào đối diện với một Hồ Khả trong sáng thuần khiết đến vậy. Suy nghĩ của nàng về sex đơn giản như tờ giấy. Tôi có ý nghĩ không yên phận với nàng, trong khi nàng ngây thơ ngoẻo đầu bảo tôi giải thích.

Nhìn vẻ tò mò của nàng, tôi không biết nên nói thế nào. Cái gì là hoa của phụ nữ? Đàn ông hướng về đoá hoa đó như thế nào?

“À, hoa của bạn trông đó!”.

Nàng ngây người một lát, sau đó cười phá lên khiến tôi ngạc nhiên, lúc sau thấy xấu hổ, nhất định nàng đã nhìn thấy tâm địa tôi, cười nhạo chàng ngốc là tôi.

Hồ Khả là con thiên nga xinh đẹp!

“Tôi biết! Anh định nói cái cối xay gió trên ban công nhà tôi chứ gì?”. Nàng cúi đầu: “Không phải hoa hiếc gì đâu! Thật hết chịu nổi anh. Nếu anh thích tôi sẽ tặng luôn! Anh đợi tôi ở đây!”. Không chờ tôi mở miệng, nàng chạy như bay lên phòng, năm phút sau quay lại, mặt đỏ bừng. Tôi chú ý đến bộ ngực nhô cao của nàng phập phồng theo nhịp thở.

Nàng đưa cho tôi cái cối xay gió bằng bìa cứng màu vàng: “Đây, tặng anh cho xong! Không có ai hào phóng như tôi chứ?”.

Tôi dùng cả hai tay đỡ cái cối xay gió, món đồ chơi này nhìn gần càng đẹp, làm thủ công, rất tinh xảo. Lại nhìn đôi mắt đang cười của Hồ Khả, quả là rất cảm động.

Tôi thận trọng cho vào túi, thầm nghĩ đến hình ảnh nó ở trên ban công nhà mình; khi có gió nó sẽ chuyển động, sẽ xoay tít. (Ghi chú: Cái cối xay gió về nhà tôi đến ngày thứ hai đã oanh liệt hy sinh, nguyên nhân là bà mẹ đáng yêu của tôi đem nó cho con mèo Sbin chơi, cuối cùng nát tươm bởi móng

vuốt của nó. Tôi rất tiếc nhưng chẳng dám nói mẹ, lòng càng thêm hận con Sbin).

Lúc đó, với tư cách là một người đàn ông, tôi trịnh trọng hứa với cái cối xay gió: “Tôi sẽ bảo vệ bạn, dịu dàng, tận tâm như bảo vệ chủ nhân trước đây của bạn.”

Hồ Khả không nói, cúi đầu đi bên tôi. Tôi cũng không biết nên nói gì, im lặng, ngại ngùng; thực ra chúng tôi đâu đã thân thiết, có chăng mới chỉ là nàng là người tôi thầm thương trộm nhớ.

Nhưng tôi là đàn ông, tôi thấy nhất định phải tìm chuyện để nói. Xưa nay chưa bao giờ tôi thấy khó mở miệng đến thế. “Hồ Khả, vì sao cô đi theo tôi?”. Vừa nói ra câu này, tôi đã thấy muốn vứt quách cái lưỡi này đi cho xong. Tôi không biết làm sao để cứu vãn tình thế. Thấy sắc mặt Hồ Khả từ kinh ngạc chuyển sang tức giận, tôi vội bổ sung: “Chiều nay bạn không phải lên lớp đúng không? Tôi đưa bạn đi chơi, đồng ý nhé?”.

Mặt Hồ Khả hồng hào trở lại. Nàng nhất định biết tôi mời một hoa khôi như vậy, tất nhiên là phải dừng cảm lắm, nếu không nàng đã không nhìn tôi cười lâu như vậy, mãi không trả lời của tôi.

Nụ cười của mỹ nữ có thể mang nhiều hàm ý bí ẩn.

“Tôi...nghĩ...”. Nàng chấp tay sau lưng, mím môi vẻ suy tư.

“Bạn định làm gì?”.

“Tôi đoán anh đưa tôi đi xe buýt cao cấp có điều hoà.”. Nàng nói, nở nụ cười đáng yêu.

“Ồ...”. Tôi chưa hiểu chuyện gì. “Đi xe buýt làm gì?”.

Sau đó Hồ Khả nhìn tôi, cười phá lên.

Khi tôi nghe Hồ Khả nói nàng chỉ muốn đi xe buýt có điều hoà với tôi, quá thực tôi quá đổi kinh ngạc. Tôi nhìn cô hoa khôi có yêu cầu khác thường này, đúng lúc nàng cũng nhìn tôi, mắt lấp lánh, giống như vàng trắng, nụ cười vẫn hiện nơi khoé miệng. Về sau Hồ Khả nói với tôi, nàng thấy lãng mạn nhất là vào mùa hè, ngồi trên xe buýt có điều hoà với người đàn ông thích mình. Chỉ ngồi trong xe, có thể chẳng có mục đích gì, trong xe sạch sẽ, có máy lạnh, nhìn ra ngoài trời oi ả, bụi bặm, thích biết mấy!

Đương nhiên, lúc đó tôi đã không đoán được như vậy, cũng không nghĩ cô hoa khôi này lại lãng mạn đến thế, cũng không dám nghĩ, mình lúc đó đã lọt vào mắt xanh của Hồ Khả.

Mặc dù khó hiểu nhưng tôi vẫn chiều theo ý muốn của Hồ Khả; suy cho cùng đó chỉ là nguyện vọng nhỏ, không tham lam và không tốn kém. Vậy là tôi đưa một Hồ Khả vui vẻ như đứa trẻ nhỏ lên chiếc xe buýt to công kênh có điều hoà và không hề để ý đến hành trình của tuyến xe. Lúc mua vé mới biết điểm cuối là tượng đài Giải Phóng Quân. Trong xe yên tĩnh, không bụi bặm, ồn ào như bên ngoài. Hồ Khả ngồi sát cửa sổ, tay chống cằm nhìn ra

ngoài; tôi liếc sang nàng, nét mặt nàng thật thanh thản.

Xe chạy rất êm, không hề xóc. Trên xe, chúng tôi chỉ trao đổi vài câu. Ví dụ, có lúc nàng quay sang tôi, hỏi: “Anh thấy tôi nói tiếng phổ thông thế nào?”.

Tôi nói: “Nhìn cử động của miệng có thể đoán sơ sơ”.

Lúc đó nàng đánh khề tôi một cái thật điệu dàng. Tôi nói: “Đùa tí thôi. Thực ra tiếng phổ thông của bạn rất chuẩn”, nàng đánh khề tôi, bảo tôi là đồ nịnh đầm.

Chúng tôi hầu như không nói. Nàng nhìn những ngôi nhà và những cánh đồng vẻ thích thú, luôn trầm trồ khen ngợi. Tôi nghĩ, tôi đã hiểu vì sao nàng thích đi xe buýt có điều hoà vào mùa hè. Từ trong xe mát lạnh nhìn ra ngoài, quang cảnh mùa hè giống như cuốn nhật ký tâm trạng. Quả thực rất dễ chịu. Tôi nhìn Hồ Khả bên cạnh, đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm tay vịn trước mặt tôi, các khớp tay do nắm chặt trở nên trắng bệch. Mùi dầu gội thoảng ra từ mái tóc, thoảng thoảng nhưng rất rõ, khiến tôi bối rối. Nếu tôi say, tôi sẽ ôm người con gái này, thậm chí hỏi nàng đang nghĩ gì. Nhưng tôi không say, cho nên tôi không dám.

Tôi không ngồi yên được nữa, vậy là tôi thò tay sờ cằm mặt đất rút ra để cho xe bị sa lầy, sau đó tôi sẽ tóm lấy cơ hội này, đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân, bảo vệ cho vàng trán tuyệt đẹp của nàng không bị thương.

Không ngờ lời cầu khẩn của tôi thâu tới trời xanh. Xe bắt ngờ phanh gấp. Hồ Khả nắm chặt tay vịn phía trước, cố giữ cho khỏi ngã, người nàng không hề bị lắc lư trong suốt thời gian xe chạy; ngoài tiếng kêu “Ồi chà!”, nàng không hề hấn gì.

Còn người anh hùng là tôi, do đầu óc đang nghĩ những chuyện không đúng đắn, lại không có ai bảo với anh ta lúc nào thì dừng xe, nên đã đập đầu vào tay vịn của ghế trước mặt đánh cộc một cái, trước mắt người hùng xuất hiện một bầy chim bay bay.

“Anh không sao chứ? Cả xe chỉ có một mình anh bị cộc đầu.”. Hồ Khả nói, giờ tay sờ trán tôi.

Trời ghen với anh hùng! Tôi rửa thầm, đau há mồm, tay ôm đầu không cho Hồ Khả chạm vào. “Tiểu thư ơi, đau quá!”.

“Đáng đời!”. Nàng mỉm cười, cười sung sướng. Tôi nghĩ để có nụ cười của người đẹp, bị thương cũng đáng.

Sau đó chúng tôi đi ăn trưa, ăn xong lại lên xe.

Cuộc hành trình hôm đó có thể khiến tôi cả đời không dám nhắc đến chuyện đi xe buýt. Tới khi mặt trời khuất sau núi, tôi nhúc nhích đầu hoa mắt nhưng Hồ Khả vẫn rất tươi tỉnh, lúc xuống xe nàng còn khoẻ hơn tôi. Ngồi xe bầy tiếng đồng hồ mà vẫn có thể cười tươi như vậy, không biết nàng có phải là người không đây!

Chúng tôi xuống xe đi một quãng mà người bán vé vẫn đứng nhìn theo.

“Bây giờ làm sao đây? Thừa cô nương?”. Tôi hỏi, vẫn giọng nịnh nọt.
“Ăn cơm thôi, tôi đói rồi.”. Hồ Khả nói, tôi cảm thấy người đẹp thì cái gì cũng đẹp. Ngày cả nuốt nước bọt một cách tự nhiên, tôi cũng thấy rất tinh nghịch, rất đáng yêu.

“Không có vấn đề gì!”. Tôi phụ họa.

Mùa hạ, ban đêm, đèn như sao, trời không nóng không lạnh, người đi lại rất đông. Đi đến, đầu đường gần tượng đài Giải Phóng Quân, Hồ Khả vẫn đi bên phải tôi, sánh bước với tôi, được đi cùng nàng thật dễ chịu, cảm giác rất gần gũi. Cảnh đi dạo trong đêm thế này thật quá đời quen thuộc với tôi.

Trước kia, mỗi lần ăn cơm xong, tôi vẫn đi dạo với Mai Mai nhưng sao bây giờ thấy rất lạ, phải chăng vì người đi bên cạnh là Hồ Khả?

Không thể nói Hồ Khả đi cùng xe với tôi cả ngày thì nàng đã là bạn gái của tôi. Nhưng tôi lại nóng vội muốn xác lập ngay quan hệ với nàng. Tôi đi cạnh nàng, phấn chấn, xúc động, máu như dồn hết lên đầu, tôi liếc bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, suy nghĩ rất lung, không làm thế nào nắm được bàn tay đó một cách tự nhiên.

Một bàn tay nàng để trong túi quần, tay kia vung vẩy nhịp nhàng theo bước chân. Tôi đi bên trái nàng, hai tay bỏ vào túi quần thể thao, hơi nhướn vai để trông có vẻ rộng hơn. Tôi thẳng chân bước, thỉnh thoảng đá những hòn sỏi, hay vỏ chai trên đường, cố tỏ vẻ bình thản. Thực ra tôi đang tính toán làm sao nắm lấy bàn tay để bên ngoài của Hồ Khả.

Khi đi qua cửa hiệu bán đồ trang sức, Hồ Khả bỗng kéo tôi vào. Bên trong toàn những đồ trang sức tinh xảo lại rẻ tiền.

“Dương Dương, anh xem này!”. Hồ Khả chỉ sợi dây chuyền thủy tinh, nói:

“Đẹp không?”. Sau đó nàng ép sát mặt vào ô kính, để lại vết môi trên đó.

“Tôi thấy không đẹp bằng bạn!”. Hồ Khả bảo: “Lại nịnh đầm”.

Thực ra tôi nhìn thấy một cái vòng tay bằng xương bò làm theo phong cách của người Tây Tạng, rất độc đáo.

Tôi nói: “Cái ấy thường thôi, cái này mới độc đáo!”.

Hồ Khả trợn mắt lườm, tôi đành chuyển giọng: “Nhưng không tinh xảo bằng thứ bạn chọn.”.

Tôi liếc nhìn sợi dây chuyền Hồ Khả chọn, giá 320 đồng.

Tôi ngắm Hồ Khả xinh đẹp, nàng vẫn chần chừ, tranh luận gì đó với người bán hàng, rồi chăm chú nghe cô ta giảng giải.

Sau đó nàng chạy đến trước mặt tôi: “Dương Dương, sợi dây chuyền đó đẹp quá”.

Tôi giả bộ không nghe thấy, nói: “Đẹp ư? Sau này còn gặp khối thứ đẹp hơn”.

“Thực sự tôi rất thích!”. Hồ Khả lại nói.

“Vậy chúng ta đến xem lại”. Tôi cúi đầu không dám nhìn biểu hiện của Hồ

Khả. Thực ra tôi vẫn thích cái vòng bằng sừng bò giống đồ trang sức của người Tây Tạng hơn.

Lát sau Hồ Khả nói: “Đi thôi, đi ăn cơm!”. Đoạn kéo tôi ra khỏi hiệu, mắt liếc sợi dây chuyền đầy lưu luyến.

“Tôi muốn đi vệ sinh”.

“Thật phiền!”.

“Vừa rồi, tôi thấy phía bên kia có nhà vệ sinh, Hồ Khả, bạn đợi tôi nhé!”.

Sau đó tôi chạy như bay quay trở lại cửa hiệu nói với người bán hàng: “Chỉ cho tôi lấy cái vòng sừng bò kia!”.

Giấu cái hộp trong người, tôi nghĩ đến nét mặt sung sướng của Hồ Khả khi nhìn thấy nó, có lẽ nàng sẽ nung nấu lao vào lòng tôi, nói to: “Dương Dương, em yêu anh!”.

Nhân tiện xin nói, trong lúc tôi chạy đi, chợt nhìn thấy một cô gái rất giống An An, cười nói liến thoắng đi cạnh một người đàn ông gầy. Thoáng cái họ đã rẽ lối nào, tôi ngơ ngác, nghĩ bụng chắc là ngẫu nhiên, chắc người giống người thôi nên không để ý nữa.

Tôi đưa Hồ Khả đi ăn rồi tiễn nàng về. Trên đường về, rốt cuộc tôi cũng lấy hết dũng khí nam nhi cầm tay nàng. Hồ Khả khẽ giẫy khỏi tôi, nhưng tôi không chịu, không buông; cuối cùng nàng cũng ngoan ngoãn để yên cho tôi nắm tay, chỉ có mặt thì đỏ lên một cách đáng yêu.

Tôi rất xúc động. Trong lúc bàn tay nóng hổi của tôi nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng, tim tôi đập thình thịch, hơi thở gấp gáp. Tôi không ngờ tay nàng nhỏ đến thế, đúng là rất nhỏ và mịn màng. Nó đang nằm gọn trong tay tôi. Tôi vuốt ve bàn tay nàng, nhưng xin thề, hành động đó hoàn toàn vô thức. Tôi nắm tay nàng, tưởng như đã nắm trọn cuộc đời nàng.

Chúng tôi tay trong tay đi trên đường, trong lòng rất thanh thản. Xung quanh không có ai, tôi nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, mạnh dạn hôn lên trán. Thấy nàng không phản ứng, tôi hôn môi nàng, vô tình chạm phải bộ ngực mềm phập phồng của nàng, tay tôi định áp lên đó, nhưng bị tiếng hét của nàng giữ lại. Không còn cách nào khác, tôi đành dồn sự chú ý vào đôi môi nàng.

Hồ Khả run rẩy trong vòng tay tôi, mắt mở to kinh hoàng, vẻ xúc động nhưng không nói gì, ngoan ngoãn nép vào người tôi.

“Hồ Khả!”, tôi ôm chặt nàng thú thật, “Anh thích em từ lâu, em biết không?”.

Nàng không nói, nhìn tôi, mắt long lanh kỳ lạ, đôi mắt trong veo như hai viên ngọc không tỳ vết, hai tròng đen lấp lánh. Từ nay nàng là của tôi, tôi đặc ý nghĩ thầm.

“Vậy bao giờ anh cưới em?”. Hồ Khả đột nhiên hỏi. Câu này giống như bom nguyên tử!!! Nó làm tôi vỡ tung thành trăm mảnh. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

“À, đợi đến lúc anh có thời gian!”.

Hồ Khả hình như không hài lòng với câu trả lời của tôi, nàng cắn môi không nói.

Một tay ôm nàng, tay kia cho vào túi áo, rút ra cái gói, tôi nhìn mắt nàng, vui vẻ: “Đoán xem cái gì?”. Về mặt nàng khiến tôi đặc ý. Nàng vui sướng đón cái hộp nhỏ từ tay tôi, nói: “Là sợi dây chuyền phải không?”.

“Thông minh!”. Tôi chớp thời cơ đặt tay lên bờ mông rắn chắc của nàng. Có điều tôi không dám phát biểu nhận xét của mình.

Nàng tròn mắt nhìn cái hộp, những ngón tay trắng trẻo lần mở nắp hộp.

Nàng luôn miệng lẩm bẩm: “Tuyệt quá! Không ngờ anh lãng mạn thế!

Không ngờ anh lại mua! Giả bộ đi vệ sinh để chạy đi mua hả!”.

“Đương nhiên! Ồ! Để anh giúp!”. Tôi sốt ruột giằng cái hộp, không hài lòng nhìn động tác chậm chạp của nàng. Tôi hấp tấp lấy ra vật đựng trong hộp, rồi đề nghị được đeo cho nàng.

“Huộm đã!”. Nụ cười ngọt ngào của nàng vụt tắt, khi nhìn thấy vật trên tay tôi. “Cái gì đây?”.

“Vòng tay!”.

“Sao lại là cái này?”. Hồ Khả kinh ngạc kêu lên, không hiểu.

“Không cái này thì cái nào?”. Tôi bối rối.

“Em không thích cái này”. Nàng lắc đầu quây quây.

“Nhưng anh thích! Em nhìn kỹ đi, cái vòng sừng bò này rất độc đáo!”.

“Anh...”. Nàng giận điên người. Trong phim thường có cảnh đó, một chàng trai và một cô gái đi dạo, nàng buột miệng nói thích vật gì đó, chàng trai liền ghi nhớ, sau đó lặng lẽ mua tặng!

“Xin em thực tế một chút có được không?”. Tôi không kìm được nữa; phụ nữ thật không thể hiểu nổi. Tôi đâu phải là diễn viên!

“Tôi không cần, anh thích thì giữ mà đeo”. Nói xong nàng chạy vụt đi như con hươu. Chạy một đoạn, nàng quay lại nói: “Cẩn thận khi ngủ, kéo cái vòng chui vào họng”. Sau đó mất hút trong chớp mắt.

Tôi nhìn theo Hồ Khả trở mặt nhanh hơn lật sách. Con gái nói năng rất thâm thúy!

Trở về nhà, tôi tặng luôn cái vòng cho Mai Mai. Mặc dù không nói được nhưng vẻ sung sướng trong mắt nó khiến tôi cũng thấy không uổng công quay lại mua cái vòng.

Tôi đang rửa chân cho mẹ, rõ ràng mẹ rất vui, miệng luôn nói không cần phiền phức thế.

“Mẹ!”

“Gi?”

“Con có chuyện này.”

“Còn chuyện gì? Nói đi!”. Mẹ nói

“Phụ nữ rất khó chiều!”. Tôi tức giận nói.
“Ồ kìa, sao lại nổi cáu với mẹ?”.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 16

THAY ĐỔI

Ba con chuột nếm thử rượu của ba nước Mỹ, Trung, Nhật. Con chuột uống rượu Mỹ đi ba bước thì ngã; con uống rượu Nhật đi hai bước; con uống sái rượu của Trung Quốc chạy về tổ cầm con dao vung lên, nói: “Mẹ kiếp, mèo đâu?”.

Sáng sớm vừa mở máy đã có tin nhắn, An An mở xem, là tin nhắn của Hà Tắc, không cần xem cũng biết lại vẫn là những câu đùa vô duyên. Nhưng An An cũng kiên nhẫn nhắn lại, vừa đọc tin trả lời đã thấy hồi hận, quả nhiên anh chàng chẳng có chiều gì mới! Cô dứt khoát xóa mẫu tin.

Mấy ngày nay An An rất vui. Một là vì mẹ đến chơi; hai là, Liêu Văn Đạo đúng là một người tốt.

Mẹ đến, An An không còn thấy cô đơn, có thể đi đi về về. Một hôm, mẹ đưa An An ra chỗ vắng, hỏi vết thương trên trán thế nào. An An sợ mẹ lo lắng, nói đã khỏi hẳn, không còn cảm thấy gì nữa. Thực ra vào những ngày nóng nực, vết sẹo rất ngứa. Mẹ vuốt nhẹ tóc An An, nhìn vết sẹo, bà đau lòng lắm. Nước mắt mẹ rơi xuống, bàn tay thô run rẩy lau: “Con, khổ cho con quá!”. Sự xót xa, đau đớn của người mẹ phát huy hết tác dụng trước mặt cô con gái đáng thương.

“Mẹ! Con không đau, mẹ đừng lo cho con. Mẹ xem, đã khỏi hẳn rồi”. An An cầm bàn tay mẹ đặt lên trán, cười.

“Sao lại khỏi hẳn được? Một vết sẹo to như thế, sau này chồng con thế nào!”.

“Mẹ, mẹ nói gì thế? Mẹ không biết con gái mẹ có sức hấp dẫn thế nào hay sao! Ha ha! Bao nhiêu người đang xếp hàng đấy”. An An cười kiêu hãnh. Bà bối rối nhìn con. Từ bé nó đã là đứa cả nghĩ, sao giờ lại cười thoải mái như vậy. Nhìn vào mắt con, bà biết nó rất buồn.

“Nhưng dù vết thương có khỏi, mẹ biết suốt đời con cũng không thể quên”. Nói đến đây mẹ nghẹn ngào, xoa mặt con gái, khuôn mặt đẹp nhưng đã không còn nguyên vẹn. Mặc dù vậy nó vẫn tươi cười, không để cho người khác biết vết thương trong lòng. “Con đừng trách chị!”.

An An nhìn mẹ. Tóc mẹ bạc, sắc mặt cũng kém đi nhiều. Đó là mẹ cô, cũng là mẹ của chị cô. An An đột nhiên không cười nữa. “Mẹ ôm con đi?”. An An nói, vẻ bình thản, mắt tinh nghịch, vui như không có tâm sự gì.

Nhưng người mẹ rất đau lòng, bà ôm lấy con. “Con tôi! Con tôi!”, sau đó khóc như mưa.

An An yếu ớt trong vòng tay mẹ, mắt nhắm nghiền, nghe những lời quen thuộc, lát sau cô lúng búng: “Lúc nhỏ con thích nằm trong lòng anh Dương Dương như thế này, để anh ấy ôm con”. An An nói, giọng du dương như hoài niệm, lại như nuôi tiếc.

“Nhưng sau mùa hè năm đó, con không dám gần anh nữa”.

Mẹ đẩy An An ra, trách: “Ngốc ạ, đã bảo con bao nhiêu lần, không được nghĩ như vậy. Các con là anh chị em ruột, đều do mẹ mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày sinh ra. Sao có thể như vậy, con vẫn còn trách Mai Mai ư?”. Mẹ nói, vẻ không vui.

An An nhìn mẹ, nghĩ tới câu mẹ nói lúc ôm cô: “Con tôi! Con tôi!” sao xót xa, đau đớn. Chắc mẹ cũng nói với chị như vậy, cũng bằng giọng thẳng thốt: “Con tôi! Con tôi Em con...”. Chị cũng là con của mẹ!

An An biết mẹ lại sắp kể chuyện kẹo đắng. Có một loại kẹo đắng, toả hương thơm, rất đắng, nhưng đích thực là kẹo, vì thế có tên kẹo đắng.

An An và Mai Mai ra đời, toả hương thơm say đắm lòng người. Giữa hai người có nỗi đắng cay, nhưng họ vẫn là cặp chị em song sinh thân thiết nhất. An An cười nói: “Con đùa ấy mà, con trách chị cái gì chứ? Vết sẹo trên trán con liên quan gì đến chị, cứ cho là chị đẩy con, cũng chỉ là vô tình thôi. Mẹ nói vậy hoá ra con là người hẹp hòi sao! Tình cảm chị em đâu có vì vậy mà sút mẻ!”.

Bà mẹ nhìn con gái. Bà sợ những lời nói của mình chạm vào chỗ mẫn cảm nhất của con. Bà biết nó đang nói dối để bà yên tâm, nhưng dù có biết bà cũng chẳng thể làm gì. Dù sao hai đứa nó vẫn là con của bà.

Bà lại ôm An An vào lòng, không nói gì. An An nghĩ tới biển đèn bên ngoài, đâu là ngọn đèn của riêng mình? Tự dung nghĩ tới Liêu Văn Đạo, chàng nhạc công cô quen qua mạng, người đã chỉ vịn ngọn đèn bên kia sông Gia Lăng hứa tìm cho cô một ngọn đèn của riêng cô, để cô cảm thấy ấm áp trong mùa đông, để cô có thể cười thoải mái lúc vui, để cô khóc thoải mái lúc buồn, để cô có chỗ dựa khi chơi vơi. Cô gửi gắm tất cả trong ngọn đèn đó. Nói tạm biệt anh trai, chị gái, ra khỏi nhà, An An nghĩ: Che giấu là việc mệt nhất, giả bộ là khó nhất. Cô phải giả bộ đáng yêu, hồn nhiên trước mặt anh trai để anh thấy cô vui. Cô phải giả bộ ấu trĩ, nông cạn trước mặt chị gái để chị cảm thấy cô không thể tạo nên mối đe dọa cho ai. Cô phải tỏ ra độ lượng trước mặt mẹ để mẹ không thấy đau lòng. Cô yêu gia đình, nhưng cảm thấy sống như vậy quả là rất mệt.

Nghĩ vẫn vợ thế nào, cô lại lên xe đến tượng đài Giải Phóng Quân.

“Liêu Văn Đạo, em đang ở dưới nhà anh”. An An gọi điện cho Liêu.

Liêu nghe điện thoại xong lập tức xuống lầu. Ngồi thu lu một góc, cô lại biến thành con mèo lang thang, gầy đói trơ xương.

“Sao thế, Bọ Con?”. Liêu Văn Đạo đến trước An An, cúi xuống hỏi nhỏ, kinh ngạc nhận ra không biết cô bé đã trải qua những gì mà lần nào gặp, trong mắt cũng vời vợi cô đơn, bơ vơ, hoang hoài.

“Em... hình như... Liêu Văn Đạo...”, không ngờ mình lại yếu đuối đến thế. Cô vẫn nghĩ mình rất cứng rắn, nhưng khi được quan tâm thì lại không kìm được nước mắt. “Em... hình như không thể về nhà, đúng... em không thể về nhà... Nhà của em đâu?”. Sau đó cô ngước mắt, hoang mang hỏi.

Liêu Văn Đạo nhìn cô gái luôn gây bất ngờ cho anh, cau mày hỏi: “An An, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. An An không nói, Liêu nghĩ một lát, đoạn để tay lên vai cô, chuyển giọng vui vẻ: “Con cái nhà ai thế này? Lạc đường ư? Để anh xem nào!”. Nói đoạn, Liêu làm bộ ngó trôn trôn vào mặt An An, nhại giọng Kinh kịch: “Trời ơi, đây chẳng phải là đại phu nhân Bọ Con của tôi sao?”.

An An khẽ thở dài, bật cười, mắt vẫn đỏ hoe.

“Nương tử, xin hãy bớt giận, tất cả là tại đức lang quân này đây”. Thấy An An cười, Liêu càng cao hứng, cố kéo dài từng chữ cho giống Kinh kịch: “Nương tử ơi... xin nàng vui lòng đợi tướng công, lát nữa tướng công sẽ mời nàng dùng bữa...”.

Liêu dừng lại, mặt An An lập tức tươi tỉnh, hỏi: “Mời em ăn gì?”.

“Chân giò kho”. Mấy từ này cũng được hát bằng giọng Kinh kịch, nhưng chữ “kho” Liêu không lên được, đành gãi đầu cười.

An An cười đau cả bụng, vui vẻ theo Liêu Văn Đạo lên lầu. Lúc cởi giày vào nhà, cô ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn trần trong phòng khách.

Thế là bữa tối được ăn món thịt chân giò kho do Liêu Văn Đạo tự tay làm, ngon bất ngờ, mềm mà không nhũn, béo mà không quá ngấy, màu hồng bóng nhẫy, chưa bao giờ An An ăn nhiều như vậy. Chàng Béo bảo đây là lần đầu tiên Liêu Văn Đạo nấu ăn.

“Cậu chỉ nói xạo, rõ ràng tớ đã nấu ba lần”. Liêu Văn Đạo cãi.

“Thật không? Ngoài món này anh còn biết nấu món nào nữa?”. An An hiếu kỳ hỏi.

“Cơm rang trứng”.

“Món nào nữa?”.

“Trứng rang cơm”. Liêu Văn Đạo nói tỉnh queo. Câu nói vốn đã rất buồn cười cộng thêm bộ mặt tỉnh khô của Liêu khiến An An cười rũ rượi.

Trong lúc vui cười An An lại xới thêm bát nữa, Liêu Văn Đạo nói đùa, bảo cô giống như lợn nái. Anh chàng dứt khoát gọi cô là sâu lợn. “Em đúng là

sâu lợn”. Liêu hài lòng với câu nói pha trò của mình. An An không hiểu sâu lợn là gì, hỏi thì được giải đáp: “Một loài vật đẹp”.

Ba người ăn uống rất vui vẻ.

Chàng Béo đeo kính gọng đen, cái mũi lưỡi trai thường trực trên đầu, trông vừa hiền lành vừa có vẻ lãng mạn của nghệ sĩ.

An An nhìn Liêu Văn Đạo và Chàng Béo, nghĩ bụng ai bảo những người làm việc ở quán bar là xấu? Những ngày tiếp sau rất thú vị. An An ngày lên lớp, tối về ngồi trong quán Địa Đàng, thưởng thức tiếng đàn của Liêu Văn Đạo. Nhìn đám người lúc quay cuồng, lúc diu dặt theo điều khiển của Liêu, An An cảm thấy thật kỳ diệu. Cô gọi anh là pháp sư. Chỉ pháp sư mới có thể dùng tiếng nhạc khống chế hành động, tư tưởng của con người.

Liêu Văn Đạo rất kiêu hãnh trước sự sùng bái của cô.

Thời kỳ đó, hầu hết thời gian sau khi lên lớp của An An đều ở chỗ Liêu. Cô cứ việc đến thẳng phòng trọ, tự mở cửa, một mình ở trong phòng, nếu buồn thì lên mạng. Nhưng An An không thấy thích thú bên máy vi tính nữa.

Những khi Liêu Văn Đạo phải làm việc ở Địa Đàng, An An lại mở radio hết cỡ, rồi như một bà chủ nhà vui vẻ dọn dẹp, lau chùi, giặt quần áo cho hai chàng trai, lại ước tính thời gian để chuẩn bị sẵn bữa ăn đêm cho cả ba người, xong xuôi ngồi chờ và đợi lời khen ngạc nhiên của Liêu.

Đôi khi, hai người vừa bước vào phòng đã bàn ngay công việc, chẳng để ý đến thành quả lao động của An An, cô giận dữ đến bóp cổ Liêu: “Ông xã, nhìn xem, phòng có khác gì không?” rồi lại hớn hờ nghe Liêu khen: “Ồ, mình đang nghĩ tại sao phòng lại sáng sủa thế này, hoá ra là có bàn tay của bà xã!”.

Mỗi lúc như vậy Chàng Béo lại nhìn An An vẻ tán thưởng, Liêu thì đứng cạnh bà xã, nói: “Chàng Béo, cậu ghen với bà xã xinh đẹp, giỏi giang của tớ sao?”. Mỗi khi An An thấy Liêu Văn Đạo gọi mình là bà xã, cô lại thấy sự yên ổn khó hiểu, cảm thấy cuối cùng mình đã có mái nhà ấm áp như vạn gia đình ngoài kia.

Cuối tuần lại đi xem phim với Liêu. Liêu Văn Đạo thích đưa An An đi ăn, âu yếm nhìn cô ăn ngon lành.

“Sâu lợn sắp lớn rồi”.

“Sâu lợn?”. An An không phải là người Trùng Khánh, cô không hiểu sâu lợn sắp lớn là thế nào.

“Ha ha! Đó là con ngài”, Liêu nói, trêu mếu vuốt ve khuôn mặt An An, “ra khỏi kén trở thành con bướm xinh đẹp”.

An An không xấu hổ, ngoan ngoãn ngồi nghe lời nịnh của Liêu.

Có lúc cô cũng buồn, vì sao Chàng Béo lại gầy như thế.

Liêu kể rằng, ngày trước, Chàng Béo cũng muốn ra ngoài tự lập, tin tưởng sẽ thực hiện được ước mơ của mình. Khi chưa có việc làm, không có tiền, nhìn

đói hoài nên Chàng Béo gầy đi. An An nghe, thương rơi nước mắt, vậy là càng chăm sóc hai người hơn, cuộc sống rất vui vẻ.

Thì ra bản tính của phụ nữ là thích chăm sóc đàn ông. Lúc ở nhà, anh trai đã có chị gái chăm sóc, cái thiên tính phụ nữ của An An không có cơ hội phát huy. Ở đây với Liêu Văn Đạo suốt ngày làm việc không có thời gian nghỉ ngơi, thiên chức phụ nữ của An An mới được bộc lộ, thậm chí là phát huy thái quá. An An luôn cảm thấy trong cuộc sống, Liêu Văn Đạo rất ngốc nghếch. An An nói: “Văn Đạo, xa em anh sống thế nào đây?”. Liêu hỏi lại: “Tại sao anh phải xa em?”.

An An cười, trong lòng ấm áp, thầm nghĩ, khổ đến mấy em cũng theo anh. Dương Dương nhận ra cô em gái An An thường xuyên vắng nhà, mỗi khi về là trốn luôn vào bếp học nấu ăn với mẹ, chăm chỉ, chuyên tâm chưa từng có, thế là đoán ngay: “Chắc chắn An An đã yêu?”. Còn khi thấy An An cười ngượng ngịu đầy hạnh phúc lại nhận xét: “An An khi yêu béo ra, đẹp lên”. Nghe vậy An An xấu hổ, úp mặt vào hai lòng bàn tay, nói nhỏ với anh: “Đâu có!”, rồi trốn luôn vào phòng một mình.

“Không có thật sao? Vậy cô đang vui gì thế? Suốt ngày cười như hề chèo ấy”.

An An không trả lời, thầm nghĩ, Liêu Văn Đạo đã nói mình là con ngài, mình sẽ biến thành bướm bướm. Đây là một lần lột xác - một lần lột xác đẹp đẽ.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 17

THÁNG SÁU

Một hôm, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng ve sầu, mà tiếng kêu mỗi lúc một thêm gay gắt, liên tục không dứt. Nhìn lịch, thì ra đã là tháng Bảy.

Nghĩ là, nếu nói tháng Sáu có chuyện gì quan trọng thì chỉ có sự thay đổi của Hồ Khả là đáng nói nhất. Hồ Khả đã trở thành phụ nữ. Hồ Khả sau khi trở thành phụ nữ càng kiêu ngạo, đó là điều làm tôi phiền lòng.

Ngày 1 tháng Sáu, tôi gửi lời chúc mừng đến Hồ Khả. Trong tin nhắn trả lời, nàng mắng tôi một trận, cuối cùng chen một câu: “Không thèm chơi với anh nữa, đồ chết tiệt” nhưng trưa nào cũng xếp hàng ngay sau lưng tôi để mua cơm, như không có chuyện gì xảy ra, cứ nhìn thấy tôi là chạy chân sáo đến

bên, khoác tay tôi, ríu rít: “Dương Dương!”.

Hồ Khả thích gọi tôi là Dương Dương, nghe na ná như là “điên điên” .
Đương nhiên tôi phản đối cách gọi đó.

Hồ Khả không đoái hoài đến sự phản đối của tôi. Nàng nói chỉ cần anh hiểu nghĩa của nó là được, người khác nói sao không cần quan tâm, rồi đưa ra một câu, có vẻ rất triết lý: “Việc mình mình làm, thiên hạ vô cùng, biết đâu mà theo”.

Tôi nghĩ thầm, nói thì đơn giản, bị người ta gọi là đồ điên, mà vẫn phải tươi cười, đâu có dễ.

Những ngày cuối cùng của tháng Sáu sắp trôi qua, những người bận rộn có thể mệt đến chết, ví như tôi. Hằng ngày tôi phải chạy đôn chạy đáo vì các loại bài thi, xét cho cùng, cũng chỉ vì tương lai. Khi ở bên Hồ Khả lại càng thấy áp lực, bởi vì câu mà Hồ Khả thích nhất là: “Khi nào chúng ta cưới? Tốt nghiệp xong cưới ngay có được không?”. Không đợi tôi trả lời, một mình nàng hoạch định tương lai cho hai đứa; đột nhiên tôi nhận ra phụ nữ thật đáng sợ, họ thích những giấc mơ hoàn mỹ, đầu óc họ không bao giờ suy nghĩ một cách rõ ràng, thực tế được. Vào ngày cuối cùng của tháng Sáu, Hồ Khả nhận rồi đến mức buổi chiều ra sân vận động ngồi ngắm đàn kiến chuyển nhà; sao lại có thể như thế được nhỉ? Thế giới của Hồ Khả luôn đơn giản, đơn giản đến mức không thể tưởng tượng. Tôi là người đàn ông đầu tiên của nàng, vì vậy nàng cho rằng nhất định chúng tôi phải làm đám cưới. Nàng chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó, tôi sẽ có thể rời bỏ nàng.

“Không thể. Chúng mình nhất định phải cưới”. Nàng khẳng định một cách bướng bỉnh.

“Anh muốn nói, nếu... ví dụ, nếu chúng ta gặp chuyện gì đó không thể...”.

“Không có nếu, không có nếu gì hết!”. Hồ Khả lắc đầu quây quây, sau đó nhìn tôi chăm chăm, tung ra vũ khí cuối cùng của nàng: “Nếu anh bỏ em, hãy trả lại sự trinh trắng cho em...”.

Những lúc như vậy tôi đâu dám mở miệng, đó là tử huyệt của tôi.

Hồ Khả đã trao cho tôi cái quý giá nhất của đời con gái. Nàng cảm thấy chuyện đó vinh quang và hệ trọng đến mức cần lập bia kỷ niệm. Sau khi tỉnh

dậy, nhìn thấy giọt hồng trinh nữ của mình trên tấm ga trải giường, nàng bật khóc. Lúc đó tôi sợ quá, cuống cuống hỏi: “Vẫn còn đau sao?”.

“Làm thế nào bây giờ?”. Nàng vẫn khóc, không thèm để ý đến tôi.

“Cái gì? Làm thế nào? Em vẫn đau hả?”. Tôi lo lắng hỏi.

Nàng đẩy tôi ra, nhìn vào mắt tôi, nói bằng giọng quả quyết chưa từng có: “Chúng mình nhất định phải cưới nhau!”.

“Cưới? Nhưng nếu...”

“Không có nếu gì hết! Nếu không anh trả lại sự trinh trắng cho tôi!”.

Làm sao trả được đây? Đương nhiên là không thể trả. Toàn bộ máu trong người tôi làm sao sánh được giọt máu hồng đó. Tôi không biết nói gì, thậm chí mình ngốc thật, sao lúc trước không cắt phét chỗ ga trải giường có dính máu đó đi!

Sau khi Hồ Khả trao cho tôi sự trinh trắng của mình, nàng trở nên ngang bướng ghê gớm. Về sau lại phát triển đến mức hễ không hài lòng là đòi tôi trả lại sự trinh trắng khiến tôi muốn phát điên.

Hà Tặc giễu tôi: “Ai bảo cậu dính vào hoa khô? Mà lại là trinh nữ! Người ta có quyền làm cao”.

Tôi lườm hắn, thầm nghĩ đây chẳng phải là kế sách của cậu sao?

Hồ Khả rất cổ hủ. Theo nàng, hôn nhau đã là quá đáng lắm rồi. Mỗi khi tôi ôm hôn nàng, nàng đều nhìn quanh rất cẩn thận, sau khi đã chắc chắn trên sân vận động hoàn toàn không có ai mới nũng nịu ép mình vào tôi, nói anh làm đi.

Tôi nhìn trò khởi động như kẻ gian của nàng, có vẻ giống một liệt nữ anh dũng hy sinh, nhưng thực ra lại khiến tôi mất hứng. Nàng làm như tôi là chó sói. Có mấy lần tôi thực sự muốn trở thành sói, bất chấp hậu quả, cố thử tìm kiếm bông hoa bí mật trên người nàng. Nhưng mỗi khi bàn tay không kiểm soát được của tôi đụng vào người nàng, Hồ Khả lại hét lên như bị chọc tiết, sau đó vừa dấm vừa đạp tôi, mà bàn tay giữ chỗ ấy sao mà chặt thế, không thể nào gỡ ra được. Tôi buồn nẫu ruột. Tôi đã thấy nàng đẹp rực rỡ dưới ánh

sáng ban ngày. Nhưng bộ ngực tròn căng và đoạ shoa bí mật của nàng luôn là nỗi khao khát chưa được thỏa mãn của tôi. Cảm giác này thực khó chịu, giống như người đang cai nghiện nhìn thấy viper nhưng lại không thể làm gì được. Mà phản ứng của nàng mỗi khi tôi chạm vào người lại càng khiến tôi bất mãn, nó giống như sự trêu ngươi: chỉ cho phép ta mê hoặc mi, mi không được mê hoặc ta.

Hà Tặc bày kế cho tôi, hấn bảo tốt nhất hai người nên đi chơi, thuê phòng cố tình nói là không có phòng đôi, phải thuê phòng đơn. Kể cho nàng nghe những câu chuyện lãng mạn, bỏ táo cho nàng ăn khiến nàng cảm động, khi tắm cố ý không đem theo khăn mặt, nhờ nàng đưa cho, sau đó tắt đèn và %Y%%#@#!

Tôi nhìn Hà Tặc bảo: “Cậu đã dùng chiêu đó quyến rũ bao thiếu nữ ngây thơ phải không?”. Sau thâm nghĩ, tuyệt đối không bao giờ để cho An An đi với cha này.

“Cậu nghĩ linh tinh gì thế? Nếu làm vậy, khác nào tớ là thằng sở Khanh? Thế thì tớ có còn là người nữa không?”.

Hôm sau đi gặp Hồ Khả, tôi bảo: “Mai là ngày quan trọng, chúng mình phải đi chơi xa”.

Hồ Khả hỏi: “Ngày quan trọng gì? Đi đâu chơi?”.

“Đến đó em khắc biết”. Tôi cười, ra vẻ bí mật.

Sau đó Hồ Khả nhảy chân sáo về phòng thu xếp đồ đạc, hồi hộp như một đứa trẻ lần đầu được đi xa, ba giờ sáng gọi điện cho tôi, bảo không ngủ được.

Ngày hôm sau, nhìn trang bị trên người nàng và cái ba lô to đùng sau lưng, tôi phát hoảng. Tôi bảo có phải em định leo lên đỉnh Chomolungma? Nàng cười ngốc nghếch.

Chúng tôi đi xe buýt hết hai mươi phút. Hồ Khả hí hửng khoe nàng đã chuẩn bị lều bạt và dây thừng leo núi, nên khi nhìn thấy khu công viên Ca Lạc Sơn, nàng rất thất vọng. Nàng nói hồi nhỏ, tuần nào nàng cũng phải đến đây ba lần.

Sau một hồi ngao ngán, Hồ Khả nhất quyết đòi ở nhà bạt, tôi nghĩ như vậy thì hồng bát, đang dùng dằng thì trời đổ mưa. Tôi nhìn bầu trời, đoán chắc là sẽ mưa lớn, mừng rơn chạy đến khách sạn thuê phòng. Phòng đơn. Chiều này là của Hà Tặc.

“Phòng đôi đã hết, đành thuê tạm phòng đơn”. Tôi nhăn nhó, ra bộ miễn cưỡng.

Buổi tối, Hồ Khả ngồi trên giường xem ti vi, đôi chân trắng trẻo của nàng đung đưa, rất bắt mắt. Tôi nhìn cặp chân trắng nõn của nàng, đầu óc rối bời, quên hết quy trình Hà Tặc đã bày cho, quyết định sử dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh.

Tôi đến gần, ôm lấy nàng, hai mắt bốc lửa.

“Tiểu Dương, nhìn này!”. Nàng chỉ vào cái cổ trắng ngần của mình, giẫy khỏi tay tôi.

“Phải, cổ em rất đẹp”. Tôi nói, tiếp tục ôm nàng.

“Ôi chà!”. Nàng tức giận đẩy tôi. “Ai nói cái đó! Là em bảo cái sợi dây chuyền”.

“Dây chuyền nào?”. Tôi ngớ người, quả thật tôi không muốn thảo luận bất cứ chuyện gì vào lúc này; trong đầu tôi chỉ nghĩ đến bộ ngực cao và bông hoa bí mật của nàng.

“Là cái dây chuyền lần trước anh mua đó”. Nàng nói. Tôi ngạc nhiên vì tư duy của đàn bà, sao lại có thể mông lung đến thế.

“Cái vòng bằng sừng trâu hả?”. Lúc đó trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt yêu kiều của Mai Mai. Tôi biết đêm nay tôi không về chắc nó buồn lắm. Đôi mắt nó chắc sẽ ngơ ngác như đứa trẻ bị bỏ rơi. Nhưng tôi vẫn đi. Ngay giờ phút này tôi vẫn thấy áy náy vì đã bỏ Mai Mai ở nhà một mình, nhưng cũng chỉ có vậy.

“Chẳng phải em không thích sao? Anh đã tặng em gái rồi”.

Hồ Khả như biến thành pho tượng, dứt khoát quay mặt đi, mặc cho tôi ra sức dỗ dành, nàng không thèm quay lại. Tôi mất hứng, nằm xoài ra giường,

nhắm mắt, tĩnh tâm, và...ngủ thiếp đi.

Nếu đêm đó tôi cứ ngủ tiếp đến sáng, ngày hôm sau chắc tôi sẽ buồn và nuôi tiếc đến chết. Nhưng rồi đã xảy ra một chuyện, khiến tôi đến giờ vẫn còn hối hận. Đúng là: “Nhất thời sơ suất, vạn cổ sầu”. Đêm đó tôi đang ngủ, thỉnh thoảng vang lên một tiếng sấm. Hồ Khả sợ quá, quên mất là đang giận tôi, hét tướng lên đánh thức tôi dậy, còn chưa kịp mở mắt xem chuyện gì thì đã bị một cái gì mềm mềm, âm âm như cuộn bông áp vào người.

“Ồi! Dương Dương!”. Hồ Khả ôm chặt tôi, nàng dường như quên phắt chuyện cãi nhau khi tối.

Những tiếng sấm đình tai nhức óc liên tục vang lên ngoài cửa sổ. Hồ Khả sợ sệt, tôi lại sợ nàng, tôi sợ tiếng hét của nàng. Khi sợ, nàng chỉ có một cách: hét, và hét rõ to.

“Cứu với! Cứu với!”. Nàng bắt đầu hét lên.

Tôi dờ khóc dờ cười, sợ người ngoài nghe thấy lại nghĩ tôi là con dã thú mà ập đến lập biên bản thì phiền lắm.

Nhìn ra ngoài trời, những tia chớp xé toang màn đêm, tiếp nối nhau không dứt, khách sạn toạ trên đỉnh núi nên càng như gần trời hơn, mỗi tia chớp sáng trắng như chích vào mắt. Chỉ cần nghe thấy tiếng sấm là Hồ Khả co rúm như con tôm, mắt nhắm nghiền, tay bịt chặt tai, miệng la hét. Nàng sợ sấm, ừ, trong rủi có may. Tôi nghĩ, để xem cô có còn khùng khỉnh nữa không?

Giữa hai tia chớp, tôi nhìn thấy nét mặt Hồ Khả. Thật tội nghiệp. Mặt nàng đầm nước mắt, yếu ớt như con chim non gặp bão. Lòng tôi bỗng thất lại, một nỗi khao khát muốn bảo vệ, che chở cho nàng trôi dạt mãnh liệt.

Tôi ôm nàng vào lòng, ghì đầu nàng vào ngực mình, miệng thì thầm những câu dỗ dành như mẹ vẫn nói khi tôi còn nhỏ: “Ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc nữa, Hồ Khả đừng cảm lạnh, đừng sợ, đừng sợ!”. Tôi vuốt ve tóc nàng. Tôi cứ ôm nàng như thế cho đến lúc mưa tạnh.

Điều kỳ lạ là ôm một người con gái đẹp như nàng con gái đẹp như vậy nhưng trong tôi không hề nảy sinh tà ý. Tôi vẫn cho rằng sở dĩ đàn ông thích phụ nữ, chính là bởi vì thích ma lực của họ, thích đoá hoa đó.

Tôi vẫn ôm Hồ Khả lúc đó đang dần bình tĩnh trở lại, lòng bình yên không chút xao động. Lát sau Hồ Khả nói người nàng đầy mồ hôi. Nàng bảo tôi đi ngủ để nàng đi tắm. “Xin lỗi nhé, từ nhỏ em sợ nhất là sấm sét, không phiền anh chứ? Xin lỗi!”. Trước khi vào nhà tắm, Hồ Khả lại xin lỗi lần nữa. Thì ra cô hoa khôi kiều ngạo quen được nuông chiều vẫn có những lúc khiêm nhường như vậy.

Tôi nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, không sao ngủ được. Lúc đó đầu óc tôi lại trở nên rối bời. Tôi nhớ tôi đã nghĩ rất nhiều chuyện, không hiểu sao lại nghĩ đến bố mẹ, hồ thẹn nhất là bỗng dưng tôi lại thử hình dung xem bố mẹ đã...làm chuyện ấy trong điều kiện như thế nào.

Tôi thấy mình thật quái đản, tự sỉ vả bản thân: Họ không làm thế sao lại có mi? Vậy là lại cảm thấy chuyện đó quá bình thường, chẳng có gì bí hiểm.

Hồ Khả tắm xong lại nằm cạnh tôi, mùi dầu tắm lan toả khắp phòng. Tôi thản nhiên nói: “Hồ Khả, lại gần đây!”. Nói xong, bỗng thấy khâm phục sự dũng cảm của mình, biết rõ sẽ bị cự tuyệt, nhưng vẫn thấy thán phục cái ngữ khí như ra lệnh đó. Thầm tính làm thế nào để xuống thang; không ngờ Hồ Khả khế dịch lại gần, ngoan ngoãn ôm tôi, đoạn nhẹ nhàng cuộn tròn trong lòng tôi. Tôi sung sướng đến phát điên, nhân cơ hội ôm chặt lấy nàng, mừng thầm. Cổ nhan nói chỉ phải: “Nói ngọt lọt đến xương”.

Ngày hôm sau, còn chưa tỉnh ngủ thì đã bị Hồ Khả hét lời dậy, bảo phải kết hôn. Tôi bắt đầu hồi hận.

Sau khi xuống núi, tôi đưa Hồ Khả về nhà, đang định quay đi thì Hồ Khả hỏi: “Anh có yêu em không?. Nàng nói bằng tiếng phổ thông rất chuẩn, thái độ hoàn toàn nghiêm túc, trang trọng như trong phim. Bụng bảo dạ, tôi biết, thực ra tôi yêu bản thân hơn.

Hồ Khả không vui, nàng nói: “Tối qua, lúc ở trên giường, anh nói anh yêu em...”. Tôi rất muốn nói với nàng là những điều đàn ông nói lúc trên giường, hãy coi như gió bay. Nhưng vấp phải ánh mắt nghiêm nghị của nàng, nghĩ tới đêm qua nàng đã chịu đau dằng hiết tất cả cho tôi nên tôi lại thôi và bảo chẳng phải đêm qua anh đã nói rồi sao.

“Vậy anh yêu em bao nhiêu?”. Nàng lại hỏi.

Tôi thật sự bức mình vì phụ nữ luôn hỏi những câu vô vị như vậy.

“Như em thôi”. Tôi kiên nhẫn đáp.

Hồ Khả có vẻ hài lòng, tôi nói bye bye, đang định quay đi thì bị níu lại.

“À, anh nói hôm qua là ngày quan trọng nên phải đi chơi đúng không?”

“Đúng thế!”.

“Vậy rốt cuộc ngày hôm qua vì sao lại quan trọng?”. Nàng lại hỏi.

Thực ra hôm đó tôi nói ngày quan trọng gì gì đó, chẳng qua là kiếm có lẽ nàng đi chơi đêm một chuyến để được xem đoá hoa xinh đẹp của nàng mà thôi. Đắn đo hồi lâu, tôi nói: “Bởi vì là tháng Sáu”.

Hồ Khả đương nhiên không hiểu, mặc nàng đứng đó, tôi đi thẳng. “Tháng Sáu!”. Tôi ngẩng nhìn bầu trời xanh trong. Hôm qua vừa có mưa vừa có nắng, hôm nay trời rất đẹp, quang đãng, thoáng mát lạ thường, người ta bảo đẹp như nền trời sau đêm đông cũng là vì lẽ đó.

Tôi đang đắm mình trong không gian của tháng Bảy, ve sầu kêu inh ỏi, lại nhớ về tháng Sáu. Chợt nhận ra, tháng Sáu là tiết hoa nở.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 18

TẠM BIỆT THÁNG BẢY

Nếu nói tháng Sáu là tiết hoa nở thì tháng Bảy là tháng chia ly. Trong bầu không khí nóng bức, ẩm ướt, người ta buồn ngủ lưu luyến nhưng vẫn không tránh được cảnh chia ly. Vườn trường tháng Bảy đầy nước mắt. Tôi đứng cạnh cửa sổ nhìn lớp sinh viên tốt nghiệp, đầy hành lý đi ra. Mỗi khi thấy họ quay đầu nhìn lại trường lần cuối, lòng tôi lại nhói đau, đó cũng là hình ảnh của mình năm sau.

Trong thời gian này, học sinh khoá dưới thường thích đi mua lại sách của các sinh viên vừa tốt nghiệp - lúc mua mấy chục đồng, bây giờ hề có tiền là bán, thậm chí chỉ mấy hào. Chạy nhất là máy tính. Họ đã dùng nó để chơi

game mấy năm trời, bây giờ đem bán đồ bán tháo.

Trong khóm hoa, sân vận động, phòng học, chỗ nào cũng đầy các đôi tình nhân. Tốt nghiệp rồi, những đôi yêu nhau, hoặc là sẽ có một sự bắt đầu mới, hoặc là mỗi người mỗi ngả. Vậy là họ tranh thủ tận hưởng tình yêu trong những ngày cuối cùng còn ở trường. Nhắc lại lần nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, nói lời yêu đầu tiên, lần suy nghĩ về tương lai đầu tiên, lần viết nhật ký đầu tiên ghi lại nỗi nhớ đầu đời... “ngày...tháng...trời mưa...nhớ...”. Bây giờ là tháng Bảy, bằng giờ này sang năm tôi sẽ tốt nghiệp. Tôi nghĩ lúc ra trường, hành trang của mình còn những gì? Có lẽ chỉ mấy cuốn sách!

Tặng Dao, “sư phụ” của Hà Tặc cũng tốt nghiệp năm nay. Hôm qua họ tụ tập ăn uống.

Vị sư phụ này là người Trùng Khánh, có tài chơi dao; hai người quen nhau khi Hà Tặc mới học năm thứ nhất. Hồi đó Hà Tặc cùng mấy đứa bạn đánh nhau với học sinh trường khác, có một người gây thấp, tướng mạo xấu xí, tay cầm dao nhảy vào đâm đối phương lia lịa, nhưng chỉ toàn đâm vào hông, chỗ nhiều thịt không gây thương tích nặng, chảy ít máu, đủ dọa đối phương nhưng rất chuẩn, không chệch nhát nào, kiểu cầm dao vô cùng điệu đà. Đây là gã trai có biệt danh rất kêu “Tặng Dao”. Từ đó Hà Tặc tâm phục khẩu phục anh chàng thấp hơn mình nửa cái đầu, nhất nhất gọi sư phụ, sư phụ một cách cung kính.

Hôm qua lúc ăn, không ai nhắc tới hai chữ chia tay, mọi người ăn uống vui vẻ như thường. Ngấm rượu, sư phụ của Hà Tặc thể hiện tài dùng dao, càng khiến mọi người hứng khởi, tán dương ầm ỹ. Khi tiệc tan còn đem dao nghe đồn của người Tặng gắn bó gần bảy năm tặng cho đồ đệ Hà Tặc.

Hà Tặc bật khóc, mím môi nhận quà, nước mắt như mưa. Tôi không khóc nhưng lòng buồn rười rượi.

Gục đầu lên bệ cửa sổ, tôi thấy lòng ngao ngán. Đột nhiên thấy nhớ Hồ Khả da diết.

Đi đến dưới phòng Hồ Khả, nhìn thấy một đôi đang ôm nhau khóc - nghe rõ tiếng của cô gái, thê thảm, vắng vắng lan xa - càng buồn tê tái.

Gọi Hồ Khả, chúng tôi đi đến sân vận động ngồi, nhìn đám học sinh khoa dưới chơi bóng. Đối với tôi, chỉ có sinh viên tốt nghiệp là người lớn, còn lại đều là trẻ con.

Tôi đã học năm thứ ba.

Tôi sắp có tháng Bảy chia ly.

Hồ Khả rất sôi nổi. Nàng hơn hờ kể cho tôi nghe chuyện các bạn cùng phòng buồn điện thoại thế nào; khi thấy tôi không hào hứng, nàng ngạc nhiên hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì, sao anh buồn thế?”.

Tôi biết nếu kể với nàng nỗi buồn của mình, nhất định nàng sẽ giễu tôi đa

sầu đa cảm; Hà Tặc và A Thụ luôn giễu tôi như vậy. Hơn nữa nàng đã nói với tôi từ lâu, nàng mong tốt nghiệp sớm, có việc làm, tự kiếm tiền, làm việc mình thích. Nhưng tôi vẫn không tìm được, liền nói với nàng: “Giờ này sang năm đến lượt anh tốt nghiệp, đâu đâu cũng thấy âm hưởng chia ly, anh không thích”. Thật bất ngờ, Hồ Khả không nói gì, chỉ cười, kéo tay tôi nắm trong bàn tay mềm mại của mình đặt lên khuôn mặt có làn da mát dịu của nàng: “Lúc đó đã có em bên cạnh”. Nàng thì thầm.

Chúng tôi cứ ngồi thế xem “bọn trẻ” chơi trên sân bóng, bỗng nhận thấy thì ra tôi vẫn có một người con gái ở bên mình.

Trên sân có một cặp trai gái. Họ cũng yên lặng ngồi bên nhau không nói. Tôi lên quan sát Hồ Khả, dưới ánh nắng chiều, khuôn mặt đẹp của nàng toả ra vàng hào quang màu vàng óng ả. Nàng lười biếng dựa vào tôi. Tôi nghĩ có lẽ chính là tình yêu!

Trong những lúc buồn luôn có người bên cạnh, dù chỉ im lặng vẫn có tác dụng an ủi rất lớn. Tôi xúc động nói: “Hồ Khả, cảm ơn em!”.

Hồ Khả mỉm cười.

Ngày 20 tháng Bảy mẹ về quê. Mẹ yêu cầu ba anh em chúng tôi cùng về, tôi nghĩ phải ở lại Trùng Khánh tìm việc làm kiếm chút tiền nên không về, hai đứa em gái đương nhiên không chịu.

Lẽ nào ngay đến con mèo Sbin cũng cảm nhận được không khí chia ly của tháng Bảy? Nó gục vào bệ cửa sổ kêu thảm thiết, tiếng kêu nghe xé lòng. Khi không thấy ai ở trong đó, nó lại ra ngoài cửa kêu, lúc đó tôi đến bên, nó quay mặt lại, vẫn kêu không ngớt. Tôi vuốt ve nó, nó dụi đầu vào tôi, liếm liếm tay tôi, kêu: “meo...meo...”.

Tôi nâng mặt nó lên, nghĩ thầm: Sbin, lẽ nào mày cũng hiểu tháng Bảy là tháng chia ly? Bất giác thấy buồn cười về sự đa cảm rất đàn bà của mình, muốn cười nhưng không cười được.

Bây giờ mẹ đang nấu cho chúng tôi bữa sáng cuối cùng. An An cũng đã chịu yên, ngồi trên đi vắng nhắn tin cho bạn trai. Mai Mai vẫn ngồi vẽ tranh ngoài ban công. Tôi ở trong phòng nghe mẹ dặn dò, “Tết nhất định phải về nhà ăn bữa cơm đoàn tụ, ăn bánh chẻo và canh đoàn viên”. Tôi nói: “Con biết rồi”, nhìn lịch trên tường, hôm nay là ngày 20.

Sáng 20 tháng Bảy, Trùng Khánh mưa nhỏ. Không khí trong lành, phảng phất mùi chia ly. Lúc ăn sáng, mẹ bảo: “Mẹ mới đến đây hai tháng, đã là hội viên hội mặt chược rồi”. Mọi người gượng cười. Sau đó, mẹ lại nhắc chuyện muốn chúng tôi cùng về quê. “Dương Dương, cùng về với mẹ, ba anh em chúng mày không biết chăm sóc nhau, ở ngoài làm sao được như ở nhà”.

Trước khi nghe mẹ nói tôi đã quyết định không về. Tôi đã định dứt khoát từ chối: “Con không về!” nhưng lúc này, trước ánh mắt mẹ, tôi không thể mở

miệng. Đôi mắt mẹ suốt một đời sáng là thế, vậy mà khi bước vào tuổi già cũng bắt đầu mờ đục. Mẹ già rồi, mẹ chỉ thích con cái quây quần, mẹ sợ cô đơn. Bố quanh năm uống rượu không biết đến việc gia đình. Tôi mừng tượng ở nhà có một phụ nữ cô đơn đang chờ đợi đoạn cuối cuộc đời mình. Tôi liếc nhìn An An, con bé rất láu cá, gặp tình huống thế này, nó thường cúi đầu, không thể hiện thái độ. Tôi lại cầu cứu Mai Mai, đôi mắt diêm tinh của nó nhìn tôi, nét mặt bình thản. Tôi hiểu, chỉ cần được theo tôi, đi đâu nó cũng đi, Mai Mai từ nhỏ đã rất quấn tôi. Có nghĩa là, bây giờ quyền quyết định thuộc về tôi. Tôi nghĩ, đàn ông phải xa nhà, bốn tẩu lạp nghiệp, không nên chỉ quanh quẩn ở quê. Vậy là giả bộ bình tĩnh vừa gấp rau, vừa như buột miệng nói: “Vẫn ở lại Trùng Khánh thôi, đã quyết định như vậy rồi mà”. Mẹ không tiện nói lại, mọi người lặng lẽ ăn. Tôi thậm chí không dám nhìn mẹ, cảm thấy mình như kẻ trộm lấy đi đứa con trai duy nhất của mẹ. Khi tiễn mẹ, An An nhất định không đi, con bé cứ một mực nói có việc, rồi chuồn mất. Mẹ, tôi và Mai Mai ra bến xe. Trên đường đi, mẹ lại bắt đầu dăn dò trời nóng phải uống nước lạnh, trời lạnh phải uống nước nóng, cứ như tôi là đứa trẻ lên ba.

Tôi nói: “Con biết tự chăm sóc, con không còn là trẻ con nữa”.

“Vớ với mẹ, các con mãi mãi là trẻ con”. Mẹ nói, mắt sáng lên. Mắt Mai Mai bắt đầu đỏ, nó ngoan ngoãn đứng cạnh tôi, yên lặng nhìn mẹ.

“Mai Mai cũng thế, phải nghe lời anh, phải chịu khó ăn. Con gây quá!”. Mẹ lại chuyển chủ đề sang cô con gái.

Mai Mai mím môi gật đầu, cố không cho nước mắt trào ra.

Sau đó mẹ lại dăn dò hai anh em: “Các con là anh là chị phải chăm sóc An A, nhất là Mai Mai, con là chị, phải thường xuyên chơi với em”. Mai Mai không phản ứng, chỉ dăm dăm nhìn mẹ. Tôi nghe rõ tiếng mẹ thở dài.

Đến bến xe, mua vé xong, vẫn còn một giờ nữa xe mới chạy. Chúng tôi ra ghế ngồi đợi, em gái ngồi bên trái, mẹ ngồi bên phải tôi. Tôi là chỗ dựa cho hai người phụ nữ này. Tôi thấy mình phải là một người đàn ông thực thụ nên lúc chia tay, tôi quyết không khóc, mặc dù sống mũi cay xè.

Một người gánh hàng rong đi qua, mẹ gọi lại hỏi:

“Đào bán thế nào?”

“Ba đồng một cân, ngọt lịm”

“Sao đắt thế? Hai đồng rưỡi được không?”

“Hai đồng rưỡi mà mua được đào ngọt ư? Giá ấy chỉ mua được đào chua thôi!”

Sau đó hai người nói đi nói lại. mẹ chỉ trả hai đồng rưỡi, người bán nhất định đòi ba đồng.

Tôi bảo: “Ba đồng thì ba đồng, để con trả tiền”.

Mẹ lườm tôi, tôi chẳng dám nói, tiếp tục nghe mẹ cò kè vì mấy hào bạc; tôi

cảm thấy mắt mắt bèn đứng xa một chút. Mẹ ngồi trước gánh hàng bắt đầu chọn những quả to ngon nhất. Nhìn mẹ ngồi xồm trước gánh hàng, tôi dường như nhìn thấy những năm cuối đời cô đơn của bà.

Sau khi mẹ chọn xong, tôi định trả tiền nhưng mẹ không chịu, bảo tôi cứ giữ tiền mà tiêu. Tôi bỗng nhận ra tôi là đứa con bất hiếu nhất, tôi có thể bỏ ra 300 đồng mua sợi dây chuyền tặng bạn gái, có thể thuê khách sạn 160 đồng một đêm, còn mẹ, vì 5 hào bạc mà nói khô cổ bỏng họng, cuối cùng tươi cười phấn khởi chỉ vì người ta bớt cho hai hào.

Mua xong đào, mẹ ấn cả túi vào tay tôi. Tôi ngạc nhiên tưởng mẹ mua mang về quê làm quà, bèn nói: “Mẹ mang lên xe mà ăn, nếu muốn ăn con sẽ tự mua”.

Nhưng mẹ không chịu, mẹ bảo: “Đào này khác, đào này là của mẹ mua”.

Tôi cười không biết làm thế nào.

Trước khi lên xe mẹ còn hỏi tôi: “Hay là con về quê đi, mẹ sẽ mua thêm về, nhà cũng chẳng còn ai”.

Lúc ấy không thể chịu đựng hơn được nữa, tôi quay mặt đi. Tôi biết, nếu nhìn mẹ, có thể tôi sẽ lên xe theo mẹ về quê.

Mẹ thấy tôi không nói, đành lên xe.

Tôi và Mai Mai nhìn theo chiếc xe khuất dần, vẫn thấy chỗ cửa sổ nơi mẹ ngồi một hình bóng đen thẫm, thấp thoáng bàn tay vẫy.

Quay người lại, thành phố vẫn náo nhiệt với nhịp sống quen thuộc của nó.

Tôi thấy Mai Mai lén lau nước mắt.

Mưa đã tạnh, tôi đưa em gái về nhà. Vừa mở cửa bước vào phòng, trong đầu đã hiện lên hình ảnh một người đàn bà luống tuổi ngồi trước cửa, mắt hướng về xa xăm. Nơi đó có những người con

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 19

THẤT NGHIỆP

Mới về quê. Hôm mẹ đi trời đổ mưa. Lúc tiễn mẹ không có An An.

An An sợ nhất là không tìm được nước mắt.

An An cũng buồn hồi lâu vì không có mẹ, sau được người yêu chăm sóc nên mau chóng tươi tỉnh trở lại.

Liêu đúng là chàng trai không tồi, An An nghĩ. Cô ngồi ở quầy rượu quán Địa Đàng, vẫn uống món Coca ưa thích và nói chuyện phiếm với Chàng Béo, trong khi Liêu đang điều khiển đám người quay cuồng giữa sàn, phô diễn thân hình tuyệt đẹp bằng những cú lắc điệu nghệ. An An nhìn bờ mông rắn chắc của Liêu đang lắc theo tiếng nhạc, bất giác nghĩ đến cảnh tượng lúc hai người làm tình với nhau.

Liêu vẫn điều khiển đám người đang quay cuồng, trong khi An An chỉ chú ý đến cặp mông của anh.

Liêu Văn Đạo cúi đầu, lắc người theo tiếng nhạc, bỗng nhận ra An An đang nhìn mình về ngưỡng một, liền nảy ra ý định trêu cô. Và An An nhìn thấy Liêu huýt sáo với một cô gái trong đám đông đang nhảy, không khí sàn nhảy bỗng dưng sôi động hẳn. Liêu Văn Đạo nhún vai, liếc nhìn về phía An An, về đặc ý.

An An không nói gì, đột nhiên quay người quàng tay ôm cổ Chàng Béo bên cạnh, nháy ra hiện muốn chạm cốc với anh, trong khi đưa mắt nhìn Liêu với nụ cười đắc thắng, mặt tỉnh khô.

Chàng Béo nói: “An An, chiêu trả đũa của em thật lợi hại!”. Sau đó hai người chạm cốc với nhau.

Liêu Văn Đạo giả bộ choáng ngất làm An An cười nghiêng ngả.

Quán Địa Đàng có một hành lang dài, trên tường hành lang có treo tờ áp phích cỡ lớn. Còn nhớ lúc mới quen Liêu, anh thường đưa cô đi qua cửa này (trước đây họ đi cửa sau cho tiện), chỉ vào tờ áp phích nói: “Tôi đây!”.

Tờ áp phích vẽ người đàn ông đội mũ lưỡi trai, cúi đầu, chăm chú chơi đàn. Bên trên còn có câu quảng cáo: Seven - Nhạc công hạng nhất, âm nhạc thượng hạng. Phía dưới còn ghi tên những sự phụ Liêu đã “thọ giáo” ở Thâm Quyển. Còn tờ kia là của Chàng Béo, mũ đen, kính gọng đen, ánh mắt ngạo nghệ, hút hồn.

Nói gọn lỏn hai chữ: “Tôi đây”. Liêu Văn Đạo rảo bước đi vào phòng lớn, đáng bộ đắc ý, ánh mắt dường như đang nói: Tôi thấy cái đó chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua là nhân thể chỉ cho cô”.

Lúc đó, An An và Liêu mới quen được một ngày, hai người vẫn còn lạ lẫm,

đều muốn thể hiện bản thân và coi thường đối phương. Liêu sợ An An cho rằng mình làm quen với cô chỉ vì cô đẹp. An An lại sợ Liêu cho rằng mình thích nghề nghiệp của anh.

Hai người đều không muốn che giấu, đều cố làm cho đối phương hiểu tình cảm của mình là chân thật, không hề có ý giấu cợt. Cho nên khi Liêu nói công ty đã làm áp phích quảng cáo cho riêng anh, An An tỏ ra lãnh đạm, chỉ liếc mắt qua, âm ừ ra vẻ không quan tâm. Nhưng sau đó, nhân lúc Liêu làm việc, cô lại mượn cơ hội vệ sinh, chạy ra hành lang đọc kỹ lời giới thiệu trên tờ áp phích, cảm thấy rất hài lòng.

An An cho rằng chỉ những người có tài thực sự mới được làm áp phích quảng cáo, thâm nghĩ, người này sẽ là chồng ta. Nhưng cô không bao giờ thể hiện sự ngưỡng mộ của mình trước mặt anh.

Ít lâu sau, khi có mấy đứa bạn học đến quán Địa Đàng, An An cố tình đưa họ qua hành lang, làm như vô tình chỉ tờ áp phích, nói: “Đây là Liêu Văn Đạo”.

Nếu có cô bạn nào khen: “Ồ, đẹp trai thế!”, cô liền quay đi tỏ vẻ không quan tâm, như muốn chứng tỏ đối với cô, người này chẳng có gì ghê gớm.

Bạn không thể nói tình yêu là hư vinh. Khi bạn khẳng định bạn không màng tới hư vinh, bạn khó thoát khỏi một sự thực, đó là bạn đang nói dối.

Có tin nhắn của Hà Tặc, An An liền tắt máy, không thèm xem. Liêu rất hiếu kỳ, hỏi chuyện gì vậy, An An đưa luôn máy cho Liêu. Sau khi đọc tin, Liêu nói: “Chẳng lẽ người ta ngày nào cũng chỉ nhắn chuyện cười cho em?”. Liêu tỏ ra bình thường nhưng giọng nói vẫn lộ vẻ giấu cợt cố giấu giếm.

An An cau mày giật điện thoại trong tay Liêu, nhìn mẫu tin nhắn: “Luật hôn nhân mới nhất của quốc đảo nào đó quy định cấm phụ nữ mặc áo nịt ngực, cấm đàn ông mặc quần lót. Theo giải thích của các chuyên gia, nếu phụ nữ mặc áo nịt ngực sẽ phạm tội quyến rũ đàn ông, đàn ông mặc quần lót là phạm tội tàng trữ súng”.

“À, một người bạn”. An An nói, xóa mẫu tin, cô không định giải thích thêm; giải thích nghĩa là thanh minh, cô chẳng có gì phải thanh minh cả.

Hôm họ quen nhau suýt xảy ra chuyện tình một đêm, cho nên thủy chung và trung thành là trở ngại lớn nhất, là từ kiêng kỵ nhất họ không muốn nói đến. Khi gặp chuyện tương tự, hai người đều trở nên thận trọng.

Liêu không nói gì.

Một giờ đêm, trên đường về nhà, An An nhớ lại chuyện mẩu tin nhắn, cô sợ Liêu không tin mình. Chàng Béo đang trao đổi chuyện gì đó với Liêu Văn Đạo, An An không chú ý, hình như là bàn công việc, chỉ nghe loáng thoáng mấy từ “người da đen”, “tiếp quản”. An An mãi nghĩ về chuyện mẩu tin, không quan tâm đến cuộc trao đổi giữa hai người đàn ông.

Chưa về đến nhà, Chàng Béo nhận được điện thoại, vội vàng quay lại. Chỉ còn An An và Liêu đi bên nhau trong đêm vắng.

“Này! Chồng em giờ thất nghiệp rồi!”. Liêu nói.

“Cái gì?”. An An kinh ngạc tưởng nghe nhầm.

“Bây giờ anh thất nghiệp rồi, quán làm ăn không tốt, ông chủ dứt khoát thuê một nhạc công da đen trợ giúp. Chàng Béo ở lại, chồng em bị sa thải”.

Sau đó hai người yên lặng. Liêu thấy An An không nói gì thì rất lo, sợ cô rời xa mình. An An lại suy nghĩ rất lung, làm thế nào an ủi Liêu, nhưng không nghĩ ra được điều gì, có lẽ vì quá đường đột.

An An muốn nói cô vẫn ủng hộ anh, bất luận địa vị xã hội của anh thế nào, nhưng lại không biết sắp xếp câu nói ra sao, quyết định yên lặng đi bên Liêu, cho rằng đó là thể hiện sự tin tưởng lớn nhất đối với Liêu. Đừng dùng những chuyết vật vãnh như vậy để thử thách tình yêu của chúng tôi; không cần giải thích nhiều, cả hai đều hiểu.

Hai người bên nhau, mỗi người một suy nghĩ, một tâm trạng.

“Có phải em đang tính rời xa anh? Đằng nào bây giờ lương anh cũng không phải 5.000”. Liêu hỏi, cố tỏ ra vui vẻ.

An An nhìn Liêu, rất muốn mắng anh, muốn nói: “Anh nghĩ tình yêu của em chỉ có vậy sao?”.

Nhưng lại không muốn giải thích nhiều, cô chỉ nói: “Không”.

Liêu không nói nữa, thầm nghĩ liệu mình có thực sự hiểu An An?

Dưới ánh điện, trông cô càng xinh đẹp. An An có vẻ mặt đặc trưng rất phụ nữ, rất đẹp, rất hấp dẫn. Phụ nữ? Liêu Văn Đạo bỗng nhớ ra: Phụ nữ là tổng hợp của tiền bạc và ham muốn vật chất.

Đi một lát, không biết ai nói trước, hai người đều tỏ ra vui vẻ thái quá, Liêu Văn Đạo lại cười nói thoải mái, An An phụ họa. Liêu nói: “Anh trẻ thế này đã thất nghiệp, ngày mai đến chợ lao động xem sao”, An An hòa theo: “Nhất định phải mang theo dụng cụ đánh giày để làm việc ngay”.

Cuối cùng, hai người đều nhận ra nụ cười của họ quá khiên cưỡng và kỳ quái, nó vang lên trong đêm nghe rất thê lương. Về nhà không ngủ được, Liêu kêu đói. An An bảo sẽ nấu bánh chẻo chiêu đãi và được tán thưởng nhiệt liệt. Sau đó Liêu lên mạng, An An mang bánh chẻo mua sẵn ở siêu thị, đun nước, bắt đầu nấu.

QQ của An An hiện lên, nickname của cô là Kẹo Đắng. Liêu chăm chỉ nhìn cái tên từng mê hoặc mình, cảm thấy những chuyện xảy ra mấy tháng nay giống như giấc mộng. Lần đầu gặp nhau, An An như một con sâu sắc sỡ, đầu quần khăn rất đẹp, một phong cách tự nhiên, hoang dã như thảo nguyên.

An An thò đầu ra hỏi Liêu bánh chẻo có cần cho thêm gia vị không, Liêu trả lời không cần. An An lại mất hút trong bếp. Liêu thở dài, nghĩ thầm, một cô gái tốt như vậy, mình làm thế nào để mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Sự kiêu hãnh, tự tin trước đây bỗng biến đâu mất.

Liêu Văn Đạo ăn bánh chẻo, nghĩ đây là bữa tối cuối cùng do An An nấu, tự dưng thấy ngao ngán.

Cái tên Kẹo Đắng bỗng nhấp nháy, có một “bạn tốt” nói chuyện với QQ của An An, Liêu Văn Đạo do dự một lát rồi kích chuột vào đó, nhìn thấy nội dung, bỗng giật mình kinh ngạc, mặt trắng bệch. “Em gái, em vẫn nợ anh một đêm!”.

Liêu nói “đùa” với An An: “Thì ra em vẫn thích chơi trò chuyện tình một đêm?”.

“Không, em không quen hẳn”.

“Vậy tại sao hẳn lại đợi em? Lại còn nói nợ một đêm?”. Liêu vận hỏi.

An An tức giận chửi bới gã khủng trên QQ, sau đó dứt khoát tắt máy, lẩm bẩm: “Chẳng phải lần đầu gặp nhau, em cũng có cuộc tình một đêm với anh sao? Người này cũng thế, hẳn có ý gạ gắm, nhưng em không đồng ý, em đã cắt đứt với hẳn”. An An vội giải thích, thấy mặt Liêu sa sầm, cô rất buồn. Sau đó An An bình thản xóa tên người đàn ông trên QQ nói: “Đúng là không quen!”.

“Thật khó mà hiểu em! Lúc nào trông em cũng có vẻ thơ ngây, thật thà!”. Liêu Văn Đạo cố kìm nén ghen tuông. Anh cố ép mình độ lượng với An An, nhưng miệng lại nói ra những suy nghĩ không hay; anh đã không kiểm soát được bản thân nữa rồi. An An không nói nữa, cô thực sự thấy không cần phải giải thích thêm.

Ba giờ đêm, nằm trên giường, An An hỏi Liêu Văn Đạo sau này định thế nào.

“Trước tiên, có lẽ cứ chơi cho các quán bar đã, đợi các khách sạn lớn tuyển người hăng hay”. Liêu nói vẻ lạnh nhạt, nhưng giọng u uất.

Trước ngày hôm nay Liêu tự tin là thế, anh cảm thấy mình có năng lực, người có năng lực không đi diễn thuê. Anh cảm thấy làm vậy giống như món hàng, ngồi chờ khán giả boia tiền. Khách thích thì bảo chơi, mà toàn những bản nhạc không do mình lựa chọn, phải theo sở thích của họ, những người chẳng hiểu gì về âm nhạc. Có khi giữa đêm khách hàng móc tiền bảo đi mua thuốc lá hoặc thuốc lắc, có khác gì người phục vụ đâu. Khi khách hàng cao hứng, bảo chơi bài gì mình cũng phải nghe theo; có khi gặp kẻ ngạo mạn lúc boia tiền còn thêm một câu: “Mang về nuôi gia đình”.

Liêu nghĩ chơi nhạc cho các quán bar rẻ tiền cũng giống như gái nhà hàng. Có tiền thì tôi bán. Cò điều, một người bán tôn nghiêm, một người bán linh hồn. Chẳng có gì liên quan tới âm nhạc.

Liêu cảm thấy chơi nhạc trong những quán bar rẻ tiền là sự sỉ nhục nhân cách, là hạ đẳng. Trước đây Liêu đã nói với An An, mình có chết cũng không làm như vậy. Khi nói câu đó, An An vẫn còn nhớ, Liêu đầy tự tin, đầu ngẩng cao, ngạo mạn.

Nghĩ đến lần đầu quen nhau, Liêu Văn Đạo kiêu hãnh nói với mình: “Dù sao tôi cũng là một người thuộc giới cổ cồn của thành phố này”.

An An cảm thấy rất buồn. Cô thương Liêu Văn Đạo, muốn an ủi nhưng lại sợ nói nhiều làm anh nghi ngờ. Liêu bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ yếu đuối.

Thật họa vô đơn chí. Đúng vào lúc này, cái gã ngớ ngẩn nào đó từng chat với cô lại xuất hiện với mẫu tin nhắn chết tiệt: “Em vẫn nợ anh một đêm!”.

Sau đó Liêu đột nhiên nói: “Hình như lần đầu gặp nhau, chúng ta cũng ngủ với nhau như vậy”.

An An không nghĩ nhiều, gạt đầu tán thành. An An ngây thơ cho rằng Liêu vẫn nhớ lại hôm hai người quen nhau.

“Vậy có phải, bất luận là ai lần đầu gặp, em cũng nằm chung giường với người ta?”.

An An nhìn Liêu trầm nghĩ, cuối cùng anh đã nói ra cái gai trong lòng mấy tháng nay: Họ quen nhau từ cuộc tình một đêm, lần đầu An An làm tình với Liêu, cô đã không còn là trinh nữ. Khi phát hiện điều đó Liêu rất thất vọng, nhưng về sau cố không nghĩ tới chuyện đó nữa, suy cho cùng, ai cũng có quá khứ riêng. Liêu vẫn rất tốt với An An, vẫn coi cô như báu vật.

Nhưng bây giờ, trong lúc này, cuối cùng Liêu đã nói ra cái điều giày vò anh mấy tháng qua, An An cảm thấy tuyệt vọng, dù cô cố gắng đến mấy cũng không thoát khỏi dấu ấn “chuyện tình một đêm”. Có nghĩa cô là gái phóng đãng, chí ít cũng là người quá dễ dãi. Cô đã có chuyện như vậy, nhất định cô là người phóng đãng, bất kể hoàn cảnh lúc đó ra sao.

An An tuyệt vọng thở dài, nói: “Đúng vậy!”. Chỉ có điều câu nói đó được thốt ra yếu ớt như tiếng con mèo Sbin.

Sau đó họ làm tình với nhau, Liêu tỏ ra rất thô bạo, không chút gượng nhẹ, xong cuộc quay lưng về phía cô, lăn ra ngủ.

Trước đây bao giờ Liêu cũng để tay cho An An gối, tay kia để lên ngực cô một cách mãn nguyện, hai người đều ngủ ngon lành.

Ánh sáng bên ngoài hắt qua cửa sổ, An An nhìn ngọn đèn bàn, thầm nghĩ đã mấy lần Liêu nói với cô: “Bố Con, nhất định anh sẽ cho em ngọn đèn”.

Không biết từ lúc nào Liêu bắt đầu có thói quen tắt đèn ngủ.

Nước mắt. Im lặng. Vết sẹo...

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 20

MÙA HÈ

Nghỉ hè có nghĩa là gì? Mùa hè, ngoài nóng nực có nghĩa gì nữa? Có nghĩa là các thiếu nữ ăn mặc hở hang.

Tôi đi trên đường phố Trùng Khánh vào một ngày nóng nực, vừa vui vừa hoang mang. Tôi không thể quen cái nắng khủng khiếp của mùa hè Trùng Khánh, nhưng lại rất thích cách ăn mặc của những người đẹp Trùng Khánh trong mùa nóng: ngoài chuyện không mặc gì, còn lại, kiểu nào họ cũng dám mặc cả...

Tôi ngược mắt nhìn mặt trời giữa trưa, ánh nắng chói chang khiến mắt đau nhức, đến nỗi không thể nào mở mắt. Hồ Khả mắng tôi là đồ ngốc: “Chỉ có thằng ngốc mới nhìn mặt trời vào lúc giữa trưa tháng Tám”.

Tôi thừa nhận mình là kẻ ngốc. Bởi vì chỉ có kẻ ngốc mới đưa bạn gái đi mua đồ giữa ngày nắng 38°C.

“Tiểu Dương, ngày mai chúng ta đi sắm đồ nhé!”. Điện thoại của Hồ Khả.

“Cái gì? Anh không muốn đi, trời nóng lắm”.

“Không được! Nhất định anh phải đi!”.

“Vì sao?”

“Bởi vì em cần đi”.

Good! Lý do xác đáng!

Và giờ bị Hồ Khả kéo đi khắp nơi. Tôi nói với nàng: “Em không sợ cháy nắng sao?”. Tôi hy vọng có thể dọa nàng, bởi vì con gái rất sợ những câu đại loại như vậy.

“Không, em không bị rám nắng”. Hồ Khả nheo mắt nói, nắng quả rất dữ, người đi đường không ai muốn mở mắt. “Anh bớt phàn nàn đi, chẳng lẽ ngày nào anh cũng ở nhà với em gái ư?”.

Tôi nghĩ, cũng phải, ở nhà với em gái là đầu tư lỗ vốn nhất trên đời.

Mùa hè là mùa của dục vọng.

Bây giờ là mùa hè. Tôi đi trên đường dưới cái nắng 38°C, cảm nhận một cách đầy đủ cái nghiệt ngã của thời tiết mùa hè và sự mát mẻ của các thiếu nữ. Trời nóng hầm hập, các cô mặc trang phục hè mỏng manh, váy cộc, mini jupe, áo hở lưng màu xanh nhạt, vàng nhạt, trắng toát, giống như những quả táo gọt vỏ bày trên đĩa nhấp nhô. Hồ Khả mấy lần đưa khăn giấy cho tôi lau mặt, nàng nhìn khuôn mặt đỏ lựng đầm mồ hôi của tôi nhếch mép cười ranh mãnh.

Cô thiếu nữ đi bên cạnh chúng tôi mặc áo phông bó hở rốn, tôi bỗng nhận thấy cái rốn của cô ta cũng rất bắt mắt và đúng là phát ra yêu khí. Thuở nhỏ xem Tây du ký, tôi vẫn còn nhớ chuyện những sợi tơ độc chết người từ rốn yêu quái tuôn ra. Nhưng tôi cứ nhìn chằm chằm vào cái vị trí tuyệt đẹp đó, thầm nghĩ cái rốn kia cũng nguy hiểm như tử huyết của yêu quái, nó mê hoặc người ta, khiến đầu óc người ta mù mẫm, biết rõ là cạm bẫy nhưng vẫn lao vào, can tâm tình nguyện, chết không hối hận.

Mắt tôi lại xuôi theo rốn nhìn xuống đùi cô ta, cặp đùi mảnh dẻ trắng nõn, nhưng tiếc là hơi cong, tôi cau mày vì cảm thấy tiếc cho cô ta. Cô gái khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, tôi nhìn thấy cái váy siêu ngắn của cô, thử đoán màu chiếc quần lót bên trong và đoá hoa kia... Tôi đang cố mừng tượng; bên dưới đường viền cặp quần màu đen kia là vật gì mà cứ trôi lên hạ xuống thì...Ồi! Đau quá! Ai đó đã giẫm mạnh lên chân tôi.

“Này! Anh cúi đầu làm gì vậy? Không có ai nhìn quần lót phụ nữ mà say mê

như anh? Nghiễm nhiên coi như không có tôi...”. Thì ra Hồ Khả giẫm gót giày lên chân tôi.

Lúc đó tôi dướn thẳng người, nhìn Hồ Khả đang tức giận, mặt đỏ gay, tôi chối bay: “Đâu có, anh đâu có nhìn quần lót của cô ta, anh chỉ muốn nghiên cứu cô ta dùng giấy vệ sinh nhãn hiệu nào!”.

Vậy là tôi bị mắng té tát.

Gần đây tôi đã không còn lấy Hồ Khả ra làm ví dụ phản bác nhận xét của Hà Tặc. Cậu ta thường nói: “Con gái Trùng Khánh như hổ dữ”.

Tôi xoa moa mu bàn chân đau điếng. Gần đây, Hồ Khả ngày càng phát huy ưu thế của người đẹp, động tý là giẫm chân tôi, phàn nàn đàn ông không thể không quản, tôi gật đầu lĩnh giáo, sau đó gần như copy “nguyên xi” chuyển đến Hà Tặc: “Đàn bà không thể không quản”.

Người ta rất gây, biết là đánh tôi không có hiệu quả đành dùng giày gót nhọn giẫm vào chân tôi, con quay một vòng 3600, chiêu này có tên: tùy cơ ra đòn.

Tôi đứng trước mặt Hồ Khả, mắt nàng tròn tròn dưới tròng kính nâu, những chỗ sém nắng trên mặt chuyển màu nâu nhạt, tương phản một cách kỳ lạ với làn da trắng muốt. Hôm nay Hồ Khả mặc chiếc váy liền màu vàng nhạt và chiếc áo bó bên trong cũng màu đỏ, tay cầm cái túi nhỏ màu hồng, thật ra chẳng để làm gì nhưng lại đạt hiệu quả trang sức vào bậc nhất. Cừ chi duyên dáng, tao nhã. Tôi thầm so sánh Hồ Khả với cô gái kia, kết luận: phần thắng nghiêng về Hồ Khả, lòng thầm mãn nguyện. Hồ Khả xinh đẹp là bạn gái của tôi! Vậy là kiêu hãnh khoác tay nàng, thẳng người cất bước trước sự ngưỡng mộ của những gã đàn ông qua đường. Tính sỹ diện đàn ông được thỏa mãn cao độ. Buổi chiều, tôi quyết định đưa Hồ Khả đi ăn cơm Tây, một nhà hàng cũng chẳng ra gì nhưng do dán mác ngoại nên vẫn được dân Trùng Khánh hoan nghênh. Hồ Khả rất lịch thiệp, nàng ăn từng miếng nhỏ nhẹ. Tôi ăn xong suất của mình, ngồi nhìn nàng ăn và tự hỏi, nàng và con mèo Sbin, ai ăn nhanh hơn, cuối cùng kết luận: như nhau. Tôi nhìn đôi môi nàng cử động, mím lại, nhai - môi rất bóng, không biết là son hay màu môi thật, chỉ biết lúc đó đầu tôi lại nghĩ tới những chuyện không đứng đắn.

Mùa hè tràn đầy dục vọng!

“Nhìn gì! Không được nhìn!”. Giọng nói kiêu kỳ của Hồ Khả quá khác

người. Nàng thường hét to để che giấu sự xấu hổ. Thấy nàng xấu hổ, tôi không nhìn nữa.

Vậy là tôi đành chuyển ánh mắt sang phía khác, phía đó lại đúng là khu vệ sinh, có một cô nàng rất xinh khoảng hai mươi tuổi vừa vào, tiếp đó là hai người đàn ông đi ra, rồi một đứa trẻ... Khỉ thật! Lại vào, sau đó...

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, Hồ Khả đang ăn. Những người xung quanh cũng đã kết thúc bữa ăn, người ra về, người vào nhà vệ sinh. Đĩa của Hồ Khả vẫn còn một nửa. Nàng đang chăm chú tấn công món bít tết bò, tôi ngờ nàng đang tìm trong miếng thịt xem có con sâu nào không.

Nhìn nhà vệ sinh lâu như vậy, cuối cùng cũng có kết quả. Tôi phát hiện cô gái đẹp hai mươi tuổi vào lâu như vậy vẫn chưa ra. Tôi lại muốn làm anh hùng, tôi đoán có thể nàng cũng đang gặp rắc rối, có một gã côn đồ nào đó... Đang định xông vào thì nàng trở ra, mặt mày tươi tỉnh, đầu tóc gọn gàng, môi son tươi rói... Tôi thắc mắc tại sao phụ nữ cứ phải vào nhà vệ sinh trang điểm lại. Tôi không thể không nghi ngờ liệu nàng có nhổ lông nách, lấy gỉ mũi trong đó. Nghĩ tới đó, tôi thấy mình thật đáng ghê tởm.

Tôi lại lia mắt về phía người đẹp Hồ Khả bên cạnh, cuối cùng nàng cũng đã thanh lý được hai phần ba suất ăn.

“Chán quá hả?”. Có lẽ nàng đã nhận ra người đối diện sắp ngủ gật. Mặt không chút biểu cảm, nàng nói: “Trong túi có cuốn của An Ni Bảo Bối, anh lấy mà xem”.

Tôi nhìn cái túi hồng của Hồ Khả trong tay mình.

“Không, để anh cầm giúp em, túi của người khác anh không thích lục lọi”, nhất là của phụ nữ - tôi thâm bổ sung.

Sau đó Hồ Khả tự lấy cuốn sách đưa cho tôi. Tôi còn chưa kịp liếc tên cuốn sách, Hồ Khả đã nói:

“Không ăn được nữa”. Nàng cau mày, ngay cả khi nàng cau mày cũng rất đáng yêu.

Tôi kéo nàng đứng lên, nói không sao, không sao, sau đó làm như tiện tay ôm cổ nàng, vô tình hay hữu ý chạm vào ngực nàng. Hồ Khả biết ngay, nàng

trợn mắt lườm tôi, nhưng nàng cũng giữ thể diện cho tôi, không mắng.

Con người hay suy nghĩ vẫn vợ là tôi lại một lần nữa quả quyết: Mùa hè là mùa của dục vọng.

Khi chia tay, tôi đề nghị ngày mai đi bơi, kế hoạch đã được thông qua.

Trở về nhà, thấy cô em gái vốn dĩ sôi nổi, tràn đầy sinh lực ngồi trên đi văng, vẻ mệt mỏi, tay cầm điện thoại, mắt vô hồn nhìn trần trần vào khoảng không. Tôi hỏi: “Con lỏi này có chuyện gì thế, thất tình phải không?”.

Tưởng sẽ có một cử chỉ đón tiếp thân mật, không ngờ An An chỉ liếc tôi với ánh mắt ảo não rồi lại nhìn vào điện thoại, lần đầu tiên nó không có vẻ khiêu chiến. Thật lạ quá! An An có gì đó bất thường.

Tôi chạy ra ban công, Mai Mai vẫn đang ngồi vẽ. Ánh nắng buổi chiều tuy không đáng sợ như buổi trưa nhưng vẫn rất gay gắt. Thấy Mai Mai bị nắng thiêu đốt không thương xót, tôi không chịu nổi.

Hồi nhỏ nghe mẹ kể chuyện ông mặt trời sở dĩ đổ cả một thác nắng như vậy xuống con người là bởi vì ông ấy có bộ râu rất dày. Tôi xót xa khi tưởng tượng bộ râu ông mặt trời đổ nắng không thương tiếc lên làn da non nớt của Mai Mai.

Tôi bảo: “Mai Mai, trời nóng thế này, vào phòng ngồi cho mát, đợi mặt trời lặn hãy vẽ”.

Mai Mai ngẩng đầu, nhìn tôi với nụ cười thoáng nhẹ, thánh thiện như không thể chạm tới. Tôi nghĩ, phải chăng em gái tôi đúng là tiên nữ?

Mai Mai mặc một cái váy kiểu cũ màu xanh nhạt làm nổi bật làn da trắng muốt, non mọng như giọt sương đọng cành sắp rơi. Tôi hận đôi mắt bướng bình của mình đã vô tình liếc vào ngực em, mặc dù chỉ vô thức nhưng hồi lâu sau tôi vẫn không trấn tĩnh được. Tôi tự biện hộ, có lẽ là do tiếp xúc nhiều với Hồ Khả trong thời gian dài nên cứ nhìn thấy phụ nữ là mắt tôi giống như phản xạ có điều kiện, lại hướng vào một vài vị trí nhất định.

Nhưng tôi nhanh chóng phản bác quan điểm của mình. Hồ Khả là người thế tục, nàng giống như quý phi trong cung cấm, dù đẹp mê hồn nhưng vẫn là người trần mắt thịt. Còn Mai Mai là người của Tiên giới, em không nói được

là do hờn ghen của tạo hoá, nhưng sự im lặng không lời lại càng khiến em có vẻ thoát tục hơn.

Mai Mai là tiên nữ. Mai Mai là em gái tôi. Về tình về lý, tôi đều không được phép có ý nghĩ gì khác, ngay cả ý nghĩ vô thức cũng là tội lỗi, không được phép. Mặc dù em đẹp mê hồn, nhưng tôi không được phép động lòng.

Mai Mai đứng dậy, nhìn tôi, mắt như mảnh trăng đầu tuần, êm đềm như nước chảy, em nắm một bàn tay lại, tay kia chỉ vào cái xương nhô lên ở ngón tay thứ hai, ra chiều bảo bây giờ là mùa thứ hai của năm. lại để hai ngón trở vào lòng bàn tay trái xoè rộng, xê dịch từ lòng bàn tay lên trên, tượng trưng cho ánh mặt trời. Mùa thứ hai là mùa hè, Mai Mai nói em phải nắm lấy mùa hè, đã là mùa hè thì phải có mặt trời.

Tôi nhìn em, nói: “Em vẽ thì cứ vẽ nhưng phải giữ gìn sức khỏe. Mặt trời dữ dội thế này em nắm bắt sao được?”. Phải nói thêm mấy câu nữa Mai Mai mới chịu vào nhà. Vừa vào phòng đã chạy đi gọt trái cây, pha nước mát cho tôi, mỉm cười ra hiện nhắc tôi ăn trái cây phải rửa tay.

Tôi nhìn Mai Mai đang sung sướng một cách bất thường, lại nhìn An An vẫn ngồi như hoá đá trên đi văng, thầm nghĩ, thật khổ cho Mai Mai, một mình ở nhà không ai để ý, thật cô đơn. Mình lại không thể thường xuyên ở bên em, con bé An An tính cách như hổ cái càng không thể ở nhà lấy một ngày chơi với chị. Còn mình cũng thỉnh thoảng mới nói chuyện, mỗi lần ở cùng em, thấy em vui như vậy, lòng tôi càng áy náy.

Tôi ăn hai quả lê, bỗng đề nghị: “Ngày mai anh đưa em đi bơi nhé?”.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Phần II - Chương 21

Mùa hè của dự vọng

Mới đầu Mai Mai hơi sững sờ, tôi nghĩ có lẽ em ngại vì không biết bơi, liền động viên “Không biết thì học, có khó gì, anh sẽ dạy em !Em cũng cần phải tiếp xúc với bên ngoài ,như vậy càng có cảm hứng để vẽ.”

Do sự động viên nhiệt tình của tôi, ngần ngại mãi mãi Mai Mai cũng đồng ý.

Trông lúc hứng khởi, tôi quay người nói với con hồ con đang ngồi như tượng trên di văng “ An An, ngày mai chúng ta sẽ đi bơi! Rủ luôn cả Hà Tặc , A Thụ đi cho vui!”

An An đồng ý, tuy có vẻ không mấy hứng thú; tôi chú ý trước khi gật đầu, nó liếc trộm Mai Mai một cái. Tôi không hiểu ý nghĩa của cái liếc đó, đành giải thích theo chủ quan của mình : Hai người sinh đôi thường có mẫn cảm giống nhau.

Ngày hôm sau trời vẫn nắng nhưc mắt. Tôi nghĩ hôm qua chỉ có tôi và Hồ Khả nguyên rửa ông trời , hôm nay sự nguyên rửa tăng lên gấp sáu lần. Sáu người chen nhau đi trên đường. Tôi dự tính sẽ là bảy người, vì tôi có nói với An An đưa chồng chưa cưới để ra mắt anh chị; An An nhìn tôi buồn rầu không nói gì. Tôi đoán hai đứa cãi nhau.

Chúng tôi đi tới khu bể bơi thiên nhiên phía bắc Tùng Khánh.

Hồ Khả tưởng chỉ có hai chúng tôi, nàng đã nói nàng chờ đợi từ lâu cơ hội chỉ có hai người như trong tuần trăng mật. Nhưng khi thấy cả một đám đông , nàng giận dữ mất một lúc rồi cũng đành chấp nhận.

Hai cô em gái và Hồ Khả lần đầu gặp nhau. Hồ Khả nể mặt là bạn của anh cả, ra chào trước. An An vốn biết giáo tiếp, vui vẻ nói “Tên của chị , em đã nghe từ lâu”, sau đó chị em em rất thân mật , khiến Hồ Khả cười như hoa nở. Mai Mai không cởi mở như vậy, em vẫn nắm chặt tay tôi, nét mặt vừa bình thản vừa trang nghiêm.

Mắt Hồ Khả nhìn chăm chăm vào bàn tay của Mai Mai trong tay tôi. Nhận thấy ánh mắt không vui của nàng, tôi bèn buông tay Mai Mai. Tôi tươi cười “ Mai Mai , đây là bạn gái của anh, chị ấy tên là Hồ Khả. Nào, lại đây bắt tay nhau nào!” Sau đó tự cảm thấy biện pháp của mình tuy tầm thường nhưng có hiệu quả.

Hồ Khả nghe lời giới thiệu “bạn gái của anh” liền vui vẻ, chìa tay cho Mai Mai “ Chào em “

Mai Mai nhìn bàn tay Hồ Khả rồi lại nhìn mặt nàng, không nhúc nhích.

Hồ Khả gượng gạo, buông một câu rất vô duyên” Ồ , xin lỗi, chị quên là em không nói được, xin lỗi em.”

Tôi đứng bên cảm nhận được cái run rẩy của Mai Mai, nhưng em không lúng túng, bưng bình đón nhận cái nhìn khiếm nhã của Hồ Khả. Tôi nhìn hai người phụ nữ, nghĩ bụng, hẳn sắp có chiến tranh, thậm chí Hồ Khả xuẩn ngốc.

Giữa lúc khó xử, An An chạy đến kéo Hồ Khả “Chị lại đây ,xem cái này!”

“Cái gì” Hồ Khả bị lừa chạy theo An An

Cả nhóm đi theo con đường nhỏ dưới bóng râm của hang cây trong công viên,tôi thấy Mai Mai cúi đầu,lặng lẽ đi sau tôi, tôi quay người quàng tay ôm em.Hồ Khả nhìn thấy tỏ vẻ ghen tỵ, cau mày, nàng biết, vừa rồi nàng sai nên không dám gây sự nữa.

Hà Tặc, An An và Hồ Khả đi phía trước, tôi đi cạnh Mai Mai. A Thụ muốn lấy lòng Mai Mai cố học thủ ngữ, cũng vờ vẽ dùng tay ra hiệu nói chuyện với em.Trước mặt A Thụ, Mai Mai luôn ngẩng đầu, có một vẻ cao quý không thể xâm phạm. Tôi nhìn anh bạn A Thụ chắc chắn thất bại mà không tự biết, thậm chí nghĩ chắc có lẽ không bao giờ cậu ta có hi vọng.

Một lần, chúng tôi tranh luận xem ai đáng yêu nhất trong ba người phụ nữ(đương nhiên không có mặt họ)

A Thụ kêu to “ tất nhiên là Mai Mai.”

Hà Tặc không thích Mai Mai , bảo Mai Mai có vẻ bi ai, khó hiểu.A Thụ cương quyết phản bác, gã bảo » Mai Mai là con thiên nga, cậu là con hà mã , con hà mã làm sao cảm nhận được vẻ đẹp của con thiên nga. »

« Không phải con hà mã nào cũng muốn ăn thịt thiên nga » Hà tặc lí sự.

Tôi không nói, họ cũng không hỏi, đương nhiên họ nghĩ tôi bỏ phiếu cho Hồ Khả

Thay bộ đồ bơi lao xuống nước, tôi tưởng tôi rơi nhầm vào hồ thiên nga, thật kì vĩ !

Tôi bơi mấy vòng, nước trong leo lẻo , mát lạnh !

Tôi nhận thấy anh mắt ngưỡng mộ của Hồ Khả nhìn mình, bèn nảy ra ý định trêu tức nàng,Tôi bơi thật nhanh ,chọn chỗ nước sâu vùng vẫy.Đúng lúc đang say sưa, không biết có gã nào đập vào bụng tôi. Đau điếng, suýt chìm ngấm, tôi có nén đau bơi vào bờ.Hồ Khả chạy lại, nói với tôi, về ngưỡng mộ »Này ,bơi nhanh thế ! »Tôi cười bảo chuyện vặt.cố gượng, dù rất đau vẫn phải giả bộ vui vẻ ung dung.

Hồ Khả mặc bộ đồ bơi màu đen rất gợi cảm. Tôi dán mắt vào bộ ngực phập phồng như sóng của nàng,Hồ Khả mắng tôi »Đồ gian tặc » đoạn chạy biến đến chỗ An An.

Vừa rồi có gương làm chúng tôi phát hoảng.Tôi nằm trên bờ tắm nắng, để cho làn da mình nhuộm màu đồng hun, cho ra dáng đàn ông. An An vẫn nhạo tôi quá trắng.Tôi bảo An An đang ghen với làn da của tôi.

Đúng là tôi rất trắng, và đó là một trong những nhược điểm của tôi.Tôi cho rằng đàn ông phải có làn da nâu sẫm chắc khỏe mạnh.

Hồ Khả và An An sợ nắng, rủ nhau bơi trong bể có mái che.Mái bờm trước của An An bị ướt,tóc vón lại lộ ra vết sẹo phải đội mũ bơi che đi nhưng trông càng đáng yêu.Hà Tặc theo A Thụ tập trượt thác.Hai gã hò nhau leo

lên đỉnh thác trượt xuống, bị kích thích bởi tốc độ và cảm giác mạo hiểm. Tôi sợ độ cao không thích trượt

Trước khi tắm nắng, Hồ Khả đã bôi cho tôi một lớp kem chống nắng dày. Tôi kinh ngạc thắc mắc cái túi của nàng nhỏ như vậy mà đựng được bao nhiêu đồ. Tôi hỏi có phải là cái túi của chú mèo Doraemon không.

Vừa rồi, nhân lúc Hồ Khả bôi kem chống nắng cho tôi, tôi tranh thủ vuốt ve bờ hông rắn chắc của nàng. Vậy là lại bị ăn đòn. Lắm lúc tôi thấy mình như một tên trộm lì lợm, biết chắc sẽ bị bắt, bị phạt nhưng vẫn không chừa, luôn tái phạm hết lần này đến lần khác. Tôi tự nhủ, những hành động ấy là do ham muốn chi phối, mà vào mùa hè, nó càng mãnh liệt. Đó là lỗi của hooc môn nam tính.

Thời trung học, nghe các bậc đàn anh lớp trên phân tích mùa hè là lúc hooc môn tiết ra nhanh nhất, nhiều nhất, tôi không hiểu. Bây giờ tôi có thể khẳng định, mùa hè đúng là mùa của ham muốn, mùa của dục vọng.

Tôi lim dim mắt ngắm nhìn những thân thể thiếu nữ như tiên sa, quả là được dưỡng mắt. Tôi vẫn cho rằng phụ nữ có ham muốn bẩm sinh là được phô trương cơ thể. Họ thích được đàn ông chiêm ngưỡng. Họ có niềm tin sâu sắc vào sức mạnh nữ tính của mình. Họ cho rằng thân thể mình là hoàn mỹ nhất, hấp dẫn nhất. Trong cuộc sống thường nhật, do những rào cản truyền thống, họ buộc phải mặc trang phục kín đáo. Chỉ có những lúc như thế này họ mới thấy thoải mái và hài lòng nhất. Họ được tự do phô diễn thân thể, khoe những đường cong quyến rũ. Nước trong vắt, gió thoảng nhẹ, những chỗ cần che đã che, còn đâu để cho đàn ông mặc sức tưởng tượng

Tôi đột nhiên cảm thấy một hình khối trắng trắng đang di chuyển về phía mình, mắt tôi bị kích thích đến độ không thể thờ ra được. Hóa ra là cô em gái Mai Mai yếu điệu, đoan trang như Lâm Đại Ngọc... Tôi nói "Mai Mai, vậy àm anh cứ tưởng một đám mây trắng rơi xuống." Mai Mai cười, má ửng hồng.

Nếu nói làn da của các cô gái khác trắng như tuyết thì cánh tay và đùi của Mai Mai lại đạt đến độ trắng như pha lê. Em mặc áo bơi liền quần, ngồi bên tôi, cơ hồ thu hút mọi ánh mắt của đám đàn ông trong bể... Tôi nhìn em gái, nói "Em nên tắm nắng nhiều vào, em quá trắng"

Con bé An An không trắng bằng chị, tôi liếc mắt nhìn vào trong nhà bơi, đúng lúc An An đang nhún người chuẩn bị nhảy xuống nước, tiếp đó nước vọt lên như sóng bạc, và tiếng hò reo của đám con gái. An An có nước da bánh mật rất khỏe khoắn. An An như một cô bé hoang dã, không có vẻ điềm nhiên của chị gái.

Mai Mai ôm gối ngồi bên cạnh tôi, đôi chân dài hơi gầy của em bị cánh tay che lấp, tôi ngửi thấy mùi cơ thể em lẫn với mùi hăng hắc của nước bể đã

qua khứ trùng, nó kích thích trí óc đòi bại của tôi. Tôi nghĩ tại sao cô gái đẹp này lại là em tôi? Tôi không dám nhìn nó, cố gắng nhìn xuống bàn chân. Ai ngờ bàn chân của Mai Mai cũng tuyệt đẹp, ngón chân cái trong nhỏ hồng hào, bàn chân thon thả, mỗi ngón chân đẹp như được tạc từ thạch nhũ trong hang động. Sau đó bất giác tôi ngược lên bắt gặp cặp đùi mảnh dẻ, trắng trẻo. Tôi hít một hơi dài, định tìm chuyện nói lãng, đầu lại choáng váng như bị một cú đập mạnh. Tôi nhìn thấy đầu vú cẩu em. Im lặng! Bối rối! Tôi thề rằng khi ngắm nhìn em gái, mắt tôi hoàn toàn vô thức, không chịu sự điều khiển của não bộ.

Hình như Mai Mai không được khỏe, ngồi một lúc em đi vào. Tôi cố gạt ra khỏi đầu hình ảnh mắt tôi vừa thu được, nhưng không thể.

Tôi mặc quần bơi màu đen gợi cảm, cùng kiểu với bộ của Hồ Khả. Tôi kiêu hãnh nằm sòng soài trên bãi đá, nhưng quả thực không dám làm thêm nữa, đành nhảy xuống nước để đầu óc khỏi nghĩ lung tung. Tôi bỗng thấy mình là kẻ đam mê sắc dục quá dị.

Điều này đã được kiểm chứng với Mai Mai. Tôi thấy buồn vô hạn. Tôi rất quý hai đứa em, nhưng chưa bao giờ nghĩ lại có thể có những ý nghĩ này khác với chúng khi lớn lên. Tôi thật bi ối.

Tôi vùng vẫy trong nước để dịu bớt căng thẳng. Bỗng A Thụ xuất hiện, chạy lại gần nói với tôi, vẻ bí hiểm “Tiểu Dương, cậu thấy thế nào? Hà Tặc lại dám thi trượt nước với tớ, đúng là không biết lượng sức!”

Tôi hỏi “Vậy cậu thắng chưa?”

“Nói như đùa, sao lại không? Trượt nước là sở trường của tớ. Chúng tớ đã tỷ thí năm sáu mươi lần, lần nào tớ cũng rơi xuống nước. Tiết lộ với cậu nhé, vừa rồi hẳn thảm bại đến nỗi quần bị rách hai chỗ mà không biết. Ha ha! Đáng đời! Tớ quyết không nói, để hẳn bề mặt một phen chơi,”

Tôi cũng cười theo, nhưng không thấy vui, đầu óc vẫn vẩn vơ vương chuyện lúc nãy. Quả thật tôi đang sợ hành động và ý nghĩ vừa rồi của mình.

Lúc đó Hà Tặc cũng chạy đến kêu to “vừa rồi không tính, phải thi lại lần nữa.” A Thụ nói “Lần nữa thì lần nữa.” Hai gã quay đi.

Tôi nhìn theo hai gã đang đỏ mặt tía tai tranh cãi, bật cười. Mông hai gã như nở hoa, mỗi bên mông một đóa hoa. Bởi mỗi bên có một lỗ thủng. Mà đâu có nhỏ, nhìn bốn cái lỗ đó e rằng có một tiếng đồng hồ cũng chưa chắc điều khắc xong. Có lẽ cả hai gã đều ngó mông nhau cười thầm “Quần cậu bị rách nhưng tôi không nói cho biết đâu, để cậu bề mặt một phen!” Cười được một tiếng, tâm trạng đã khá hơn đôi chút. Trên kia là bầu trời xanh ngắt, bên cạnh là làn nước trong xanh. Tôi yên ổn trong làn nước mát, không nhận thấy cái dữ dội của mặt trời.

Từ này đến giờ, tôi cứ cảm thấy cô ta đang nhìn mình. Cô ta thiếu nữ trông nhu mì, ngoan ngoãn chỉ khoảng mười tám, mười chín, hình như đang

lặng lẽ quan sát tôi, nhưng lại làm như không, trực giác tôi bảo rằng: Nàng thích tôi.

Vậy là sức lực đã trở lại, tôi lại bắt đầu bơi, soái rộng cánh tay khoát nước, bơi từ bờ này sang bờ kia rồi nhảy lên bờ với tư thế điệu đà nhất, lúc quay ra, cô gái đã không còn ở đó từ lúc nào. Thất vọng ngao ngán, xấu hổ bởi sự nông nổi của mình, tôi nguyên rủa trực giác đáng ghét.

Tôi hỏi An An mấy giờ, đã một giờ chiều.

Tôi lại hỏi mấy giờ về, Hồ Khả cướp lời nói tôi mới về.

Vậy là tôi yên tâm nằm tắm nắng, quyết định đánh một giấc. Khép mắt lại, tôi mơ ước khi tỉnh dậy thì đã có làn da màu đồng quỳn rũ, để sau này tôi còn tự hào phô nũ thân người trên bãi biển như một chàng trai vùng biển thực sự; chắc chắn sẽ hút hồn bao người đẹp. Nghĩ đến đó, tôi thấy cảm thấy ánh mặt trời dễ chịu hơn. Bên làn nước trong mát, tôi đi vào giấc ngủ rất nhanh và cũng rất sâu.

Tỉnh lại, thấy khuôn mặt An An cúi sát mặt tôi, hỏi về phân vân “ Sao anh lại đắp những ba cái khăn mặt lên bụng?”

Nghe vậy, tôi hết buồn ngủ ngay lập tức, ngồi phắt dậy, hất ba cái khăn gấp hình tam giác lên bụng, nhìn ba cái hình tam giác trên nền da bụng nâu nâu , tôi nghiêng răng hỏi” Ai làm chuyện này? Sao lại để nhiều khăn mặt như thế lên bụng người ta? Tại sao?”

Hồ Khả nói, giọng thờ ơ “ Là em đấy.”

Chỉ ba cái tam giác màu trắng trên bụng lẽ ra sắp được hun thành màu đồng, tôi gầm lên “ Cô phá hỏng ý đồ trở thành người đàn ông thực thụ của tôi, biết không!”

Hồ Khả ngơ ngác không hiểu. Hà Tặc và A Thụ đứng lên cười khoái trá, tôi quắc mắt với hai gã. Các cậu đang bán mộng còn cười cái nỗi gì! Xem ra, muôn trở thành người đàn ông trên bãi biển đâu có dễ.

Mai Mai đứng bên cũng không nhịn được cười, Em cười điềm đậm, lộ ra cái răng khểnh duyên dáng.

Cuối cùng, mắt tôi lại nhìn xuống hồ, nơi có mấy cô gái vẫn đang bơi, chân bước theo mọi người vào phòng thay đồ. Tôi đi sau cùng, lại vẫn không kiềm chế được, nhìn vào đôi chân trần mảnh dẻ của Mai Mai, một lần nữa khẳng định: Mùa hè là mùa của dục vọng.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 22

Thời gian

Đó là con bướm màu đen rất to, bay nhẹ nhàng, cánh màu hồng pha nâu, điểm những đốm trắng. An An ở nhà một mình, ngồi bên khung cửa sổ, một chân co, còn chân kia gác lên bệ cửa, mắt nhìn ra ngoài, nước sông vừa rút, đục ngầu phù sa cuộn cuộn xô bờ.

Anh trai đưa chị gái ra ngoài vẽ tranh. lúc đi, anh hỏi cô có đi cùng không. An An nhìn chị gái, chị cũng nhìn lại, không nói gì. An An nói không đi. “Mai Mai chúng ta đi thôi, con bé này chắc đang buồn vì thất tình. » Anh nói vậy rồi kéo chị gái đi.

Đây là ngôi nhà kiểu cũ, sát bên hông ba anh em An An ở trên tầng bốn, không cao lắm, thi thoảng có thể chạy ra ban công gọi người bán hàng rong mua ít quà vặt.

Con bướm đen bay dập dờn trước mặt An An, đáng vẻ tao nhã như cô chị gái vừa xuống lầu

Chị là con bướm xinh đẹp, người ta gọi cô là Bọ con.

Mặt trời tranh thủ buông nốt những tia nắng cuối cùng, tãi trên mặt sông những lớp ánh vàng lấp lánh. Quả cầu lửa ấy đang trep lơ lửng trên nóc ngôi nhà xa tít. Vì sao mặt trời lại lặn ?

« An An có hiểu hội họa hơn mai Mai. Nếu chịu khó bồi dưỡng nhất định có triển vọng. » Hồi nhỏ, ông thầy dạy vẽ thường nói với mẹ như vậy. An An đã ném bút vẽ tuyên bố không thích học vẽ.

Chị ra sức học vẽ. An An ra sức chơi.

Sây bò trên mặt đất, bướm bay trên trời. Liêu Văn Đạo nói sâu cũng có thể trở thành bướm, nhưng An An không muốn. Liêu Văn Đạo gọi cô là Bọ Con, cô sung sướng như nở hoa trong lòng.

Vì sao mặt trời lại lặn ? Vì sao lại cho mặt trăng độc chiếm bầu trời ?

Như bây giờ, chị và anh trai vui vẽ vẽ tranh, An An ở nhà một mình buồn bã bên cửa sổ, nhìn bướm bay, nhìn mặt trăng thay thế mặt trời.

Khi ra cửa anh nói « Con bé này thất tình. »

Đã lâu Liêu Văn Đạo không gọi điện , có thể anh trai nói đúng.

An An cầm máy điện thoại lên, mẩu tin cuối cùng của Liêu là ngày mười hai tháng Tám “ Bọ con , em về nhà mau đi! Anh Chàng béo của em không được ăn cơm do em nấu nên đã tuyệt thực hai ngày nay rồi. » Lúc ấy An An lập tức nấu ăn, như một người vợ trẻ với sự « bực bội » chỉ một mình cô hiểu.

Nhưng bây giờ sắp vào năm học mới, họ vẫn chưa liên lạc với nhau. Cô đã đánh mất rồi ư, ngọn đèn mà cô khao khát ?

An An thất tình, nhưng anh trai và chị gái có vẻ đặc y. Tuần trước đi bơi An An gặp bạn gái của anh, một người đẹp Trùng Khánh điển hình, Kiều kì nhưng vẫn rất mê anh trai mình.

Hôm đó An An luôn theo dõi Mai Mai, thầm nghĩ sao chị có thể nhốt anh trong thế giới nhỏ hẹp của riêng chị.

Hà Tặc đến, vừa thấy An An đã trách sao mấy anh em không khóa cửa. Cô liếc nhìn anh. Hà Tặc đứng rất gần An An. Anh chàng vừa có vẻ xúc động vừa phấn khởi, hỏi An An sao lại ở nhà một mình.

Lẽ ra An An phải vui, phải tươi cười, trước mặt mọi người cô luôn như vậy. Nhưng bây giờ, cô không thể cười với người bạn của anh, chỉ động đậy môi cũng không thể. An An cúi đầu tiếp tục nhìn ra cửa sổ, đó là lúc mặt trời lùi bước nhường cho mặt trăng.

Ngày đêm nối nhau, mặt trăng và mặt trời thay nhau không hề va chạm, và sẽ không bao giờ gặp nhau.

Hà Tặc vô cùng kinh ngạc, cô gái ngồi bên cửa sổ chính là An An mà anh từng biết sao ? Vàng trán dăm chiêu, mắt u uất, mấy sợi tóc mai ló ra ngoài cái khăn màu vàng bay phất phơ. Tại sao cô ấy lại có vẻ mặt của một đứa trẻ từ lâu lang thang không người thân thích ? Ánh mắt u ám của cô khiến Hà Tặc kinh ngạc và bỗng thấy đau lòng.

Hà Tặc giờ tay định chạm vào người cô nhưng An An liếc nhìn bàn tay ấy, lại rút về, muốn an ủi nhưng không biết nói thế nào. An An , cô gái anh yêu mến giờ đây đang thẫn thờ, Anh không biết làm thế nào chỉ thốt lên được hai tiếng « An An... »

Lần đầu tiên anh bắt gặp sự bất thường này ở An An, anh bắt đầu cảm thấy bất lực với cop gái àm anh rất đỗi quen thuộc. Hà Tặc nhìn theo ánh mắt An An, xa xa là một dòng sông màu vàng và một mặt trời sắp lặn, một con bướm trên cây. Con bướm bay, lúc lên cao lúc xuống thấp, ánh mắt An An cứ đỗi theo mỗi chuyển động của nó.

« Chị là con bướm, chị là mặt trăng. » An An nhìn Hà Tặc, ánh mắt rất đỗi nghiêm trọng.

Hà Tặc bỗng bật cười « Định ra vẻ trầm ngâm với tôi sao ? Suýt nữa thì tôi bị cô lừa. Thôi nào, ai bảo tôi thích cô, nói đi, có phải định chơi trò gì không ? »

An An liếc nhìn anh, ánh mắt ra vẻ « đàn anh » và cặp lông mày thanh tú, nghĩ tới chuyện anh trai muốn mình gần gũi anh chàng này, cô bật cười theo « Đúng thế, tôi giỡn anh đấy ! Tôi giả bộ chín chắn ! BỊ lừa rồi hả ! Tất cả các anh đều bị lừa.. ha ha »

Anh trai nói « Em yêu cậu ấy đi. Cậu ấy thích em thật đấy. »

« Ha ha tôi không cảnh giác bị cô..ái.. An An ! » Hà Tặc đang cười vui vẻ bỗng bị An An lao đến cắn vào tay, kêu oai oái.

An An không để ý đến tiếng kêu của Hà Tặc, mặc cho anh ra giẫy giụa vẫn ra sức nghiến răng, cảm giác răng chạm vào xương, lát sau đầu lưỡi có mùi tanh của máu. Hà Tặc cố đẩy đầu An An ra, đau thấu xương, toát mồ hôi, cuối cùng không chịu nổi, thét lên « An An , cô điên rồi ! »

Cơn điên của An An dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn Hà Tặc với ánh mắt trong veo « Nếu người anh thích muốn hút máu anh, anh có đồng ý không ? » Cô nói từng tiếng rành rọt.

Môi An An thấm máu, đôi môi đẹp trở lên đỏ tươi, khóe miệng nhếch lên tàn ác, mắt hằn học. Trông cô như con yêu quái xinh đẹp vừa hút máu người. Không khí trong phòng lắng lại, im như tờ. Thái độ của An An lộ rõ, khinh bỉ và giễu cợt.

« tôi không phải đồ ngốc, sao có thể để cho yêu tinh hút máu ? Dù là người Đông Bắc, tôi cũng không học tập Lôi Phong đi hiến máu cho kẻ khác... »

Hà Tặc vẫn còn đau, thở hổn hển, nhìn vết cắn rớm máu trên cánh tay phẫn nộ nói.

« Vậy thì tôi là kẻ ngốc rồi. » An An nói, giọng vẫn châm biếm.

“Cô điên rồi biết không! Cô đã nhìn thấy quỷ hút máu bao giờ chưa?” Hà Tặc tức giận đi đi lại lại trong phòng , định đến nhà tắm tìm cùn rửa vết thương, nhưng thấy nét mặt An An liền dừng lại.

An An ngồi như ngây dại bên cửa sổ, vết máu bên khóe miệng đã khô, mắt trống rỗng, nước mắt lặng lẽ lăn xuống má. Hà Tặc nhìn kinh ngạc quên hết , cả cánh tay bị thương đang chảy máu.

Liêu Văn Đạo lê bước về nhà với hai tròng mắt thâm quầng, Chàng Báo vừa

gọi điện chửi bới gã vũ công da đen làm ăn không ra gì , nhưng lại không nói ông chủ có ý gọi Liêu về làm việc hay không.

Khi Liêu Văn Đạo thất nghiệp, qua giai đoạn sốc ban đầu đã trở lại bình thường, cứ ngủ xong thì ăn, ăn xong thì lên mạng, sau đó lại ngủ, tách hoàn toàn khỏi thế giới bên ngoài. Bên ngoài có gì hay cơ chứ? Chẳng phải chỉ có cái nắng chết người sao?

Ra ngoài, Liêu biết, còn có một cô gái tên là Dương An.

Trong danh mục bạn hữu của anh còn có một cái nickname Kẹo Đắng.

Dương An là một con sâu sắc sỡ. Dương An biết nấu ăn rất ngon. Khi thèm ăn, Dương An cũng nũng nịu xin ăn “Cho Con Bọ một đồng để mua đồ ăn .” có tiền rồi thì mua cái kem , mút ngon lành, thoải mái. Dương An vào nửa đêm đột nhiên nói muốn ăn bánh rán, sau đó kéo Liêu Văn Đạo ra đường, nhưng chỉ mua một đồng đậu phụng khô. Dương An lúc lên giường muốn làm tình thường giả vờ ngủ, lại còn ngáy rất to. Dương An thường hay giật tất cho mình. Dương An thường xen vào góp vui khi Liêu Văn Đạo và Chàng Béo sát phạt nhau trong trò chơi game trên mạng.

Liêu nhớ lại lúc chơi game với An An trước đây. Hồi mới học chơi, An An thường hét tướng lên “Chồng ơi, chồng! Em khôn đi tiếp được nữa ! “Liêu ngó vào máy tính thấy nhân vật của cô nàng bị kẹp giữa hai bức tường không thể nào thoát ra được, trong khi An An tức giận chửi bới âm ỹ vì gã “thỏ phỉ” của mình đã chọn không biết tuân theo điều khiển của cô. Nghĩ đến đây, bất giác bật cười, cười xong lại buồn. Mỗi khi gần về tới nhà, ngược lên nhìn thấy khung cửa sổ tối om, lại cảm thấy xót xa.

Cô gái tên Dương An đã đi rồi. Là anh đã đuổi cô đi. Anh có thể tha thứ cho cô khi cô bịt tai anh lúc không ngủ được, có thể bao dung khi cô không còn trinh trắng, có thể lí giải cuộc tình một đêm mà gã bạn trên mạng của cô nhấn là sự hiểu lầm. Thực ra anh tin cô!

Dương An từng nói “ Hiểu cộng tin tưởng cộng với bao dung là tình yêu vĩnh cửu.”

Bao nhiêu lần trong đêm không ngủ được, quen tay định lần điện thoại gọi điện cho cô, nhưng sức nhớ bản thân chẳng nuôi nổi, sao có thể chăm sóc cô, không đành bỏ nhưng giữ lại thì không can tâm.

Về nhà, không còn cách nào , bức bách bởi cuộc sống. Liêu đành chơi nhạc thuê kiếm vũ công cho các quán bar. Bắt đầu thấy cái nghề dường như ngồi đợi chăm công, đợi chủ sai bảo, hy vọng bán sức hôm nay để có thể kiếm được mấy trăm đồng. Không dám và không thể từ chối thuốc lắc, “thịnh tình” của khách hàng, bởi vì khách hàng là Thượng đế!

Thượng đế khi đã phê phê, giọng líu lại tuyên bố “Hôm nay tôi chiêu đãi, nếu anh không dùng, không đáng mặt đàn ông.” thì Liêu phải tỏ ra vẻ phần khởi nhận, giả bộ thưởng thức, hít ngửi một cách thèm thuồng, sau đó kiếm

có vào nhà tắm, dùng nước rửa sạch. Lúc ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông trong gương sao thảm hại, mặt mũi phờ phạc, tinh thần rã rời, nước nhỏ từ đầu, từ mắt, mũi xuống. Mình có phải là chàng nhạc công Seven hào hoa nổi tiếng không? Liều vục mặt vào nước, muốn khóc nhưng nước mắt không ra.

Hãy chìm chết ta đi, thằng đàn ông không nuôi nổi cha mẹ, càng không có tư cách đến gần người thiếu nữ hồn nhiên, rục rờ như ánh mặt trời. Đừng tự huỷ hoại bản thân. Anh sẽ xấu hổ đến chết nếu đối mặt với nụ cười như nắng xuân của nàng.

Về đến nhà, mệt mỏi rã rời. Không thiết làm gì nữa.

Từ chỗ làm về nhà phải đi xe buýt, Liêu Văn Đạo chờ chuyển xe đầu tiên, lúc năm rưỡi, mệt mỏi lên xe, nhìn đường phố lơ mơ chưa tỉnh giấc, thậm chí nghĩ có phải thế giới vẫn còn đng trong mộng.

Một công nhân vệ sinh bắt đầu quét dọn. Khi mặt trời lên mọi người bận rộn, còn Liêu Văn Đạo lại ngủ vùi. Nếu như vậy là lãng phí, thì Liêu không biết mình còn lãng phí đến bao giờ.

Liêu Văn Đạo kết thúc công việc khi mọi người bắt đầu ngày mới. Nỗi ê chề lại hiện hữu khi mọi người nghỉ ngơi.

Lơ mơ trở về nhà, vừa định tra khóa vào ổ thì nhìn thấy một cảnh tượng mà suốt hai mươi tư năm qua, Liêu lần đầu tiên được nhìn thấy-một cô gái ngủ co ro trước cửa.

Có phải em luôn giống con mèo co ro không nhà?

Liêu nhẹ nhàng cúi xuống, cảm nhận được hơi thở đều đặn và giấc ngủ không bình yên. Anh ngửi thấy mùi hương quen thuộc, mùi dầu gội Ecali-
“Chồng phải nhớ, Ecali là dầu gội em chuyên dùng. Em cầu sau này khi làm tình, anh ngửi thấy mùi dầu gội không phải Ecali thì liệt dương ngay.” Lúc đó mình đã rất thích sự độc đoán chuyên quyền đó của cô ấy.

Bây giờ, bất ngờ ngửi thấy mùi dầu gội Ecali, tự dưng không tìm lại được nước mắt.

Xót xa tận đáy lòng, nước mắt trên môi, mặn chát!

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 23

Tình khó phai

Khi Liêu Văn Đạo nhận ra cô gái ngồi ngủ trước cửa nhà mình là An An , chút lí trí cuối cùng trong anh đã tiêu tan. An An ngồi trước cửa, hai tay ôm gối, mặt giấu vào cánh tay.

Nhất định cô ấy rất mệt, ngồi như vậy mà cũng ngủ được, mắt ngấn nước, mặt loang lổ như mè hoa.

Liêu vội mở cửa, bế An An vào nhà, nhận thấy cô nhẹ đi rất nhiều, xương quai xanh nhô lên, nhớ lại khi còn sống chung với nhau, An An đã béo lên trông thấy, da cũng trắng hơn.

An An tỉnh ngủ, mở mắt lặng thinh nhìn người đàn ông có khuôn mặt đăm chiêu, mặc cho anh bế vào nhà,

“Đừng nhìn anh như vậy!” Liêu Văn Đạo thấy cay cay nơi sống mũi “Anh không phải là người tốt.”

An An không nói, mắt vẫn nhìn Liêu, hai tay vòng ôm cổ anh, động tác này trước đây quen thuộc, thân thương biết mấy.

“Bọ Con , em gầy quá! Anh trai, chị gái lại bắt nạt em uh?” Giọng Liêu khản đặc “ Đừng nhìn anh với ánh mắt như vậy, anh áy náy vô cùng, anh...,anh đã sai..Bọ con, vì sao em quay về?”

Giọng Liêu dịu dàng, ôm cô gái thay đổi bất thường đặt lên đi văng “ Bọ Con , nếu em lại đến, anh sẽ không thể quyết tâm xa rời em “

AN An bỗng chồm dậy lao vào lòng Liêu, òa khóc .Liêu luống cuống, Tiếng khóc đánh thức Chàng béo.Chàng ta đi ra, thấy An An và Liêu ôm nhau bên lẳng lặng quay vào phòng ngủ.

“Hu hu.. sao anh nhẫn tâm thế?..Anh biết rõ ngoài anh, trên đời này chẳng có ai cần em...vậy mà anh vẫn bỏ em.Anh biết không, em vẫn đợi điện thoại của anh.. nhưng...”

“Không! Anh không bỏ em ! Anh vẫn nhớ em, nhưng anh không dám nói với anh, gánh nặng của anh quá lớn, cho nên anh không thể..., một lời hứa nhỏ nhất anh cũng dám.”

“Đừng đuổi em...đừng đuổi em...Nếu không có anh..”

An An nức nở không nói được nữa, hai tay ôm chặt Liêu Văn Đạo , tiếp tục thổ lộ uất ức trong lòng “ Không có anh, làm sao em trở về nhà! Làm sao em trở về nhà..” Cô đập đầu liên hồi vào cổ Liêu, gào lên ai oán “Anh không được đuổi em !Không có anh làm sao em trở về nhà...làm sao trở về nhà...!”

“Được rồi, anh không đuổi! Chưa bao giờ anh muốn đuổi em.Bọ Con ngoan nào, đừng khóc nữa,em khóc làm anh cuống, anh không biết làm thế nào.Bọ Con ,đừng khóc nữa, em khóc anh nẫu ruột lắm!”Liêu ra sức vỗ về An An, Vuốt tóc cô, hôn cô, an ủi cô, lòng đau buồn hồi hận.Liêu hận mình lúc đó quá tuyệt tình, hận mình làm tổn thương An An.

“Vợ yêu, ngoan đi ! Đừng khóc nữa.Sau này chúng mình không xa nhau nữa...Anh sẽ làm việc để nuôi em!Cho em một gia đình, được rồi, khóc nữa giống mèo hoa lắm.”

An An không chịu, cứ đấm liên hồi vào người Liêu, tằm tức “Anh tồi lắm, xấu lắm, sao anh lại làm như vậy? Làm em buồn khổ, em như ốm nặng, không, còn khó chịu hơn ốm!Anh là đồ vô lương tâm, nói thay đổi là thay đổi!Trước đây anh đã bảo cho em một gia đình, vậy mà anh không cần em, không ai cần em! Cả anh nữa, nhất định là anh ghét em! Anh nói đi, anh ghét em có phải không?” Được vỗ về, An An đã khá lên đôi chút, cô nói lộn xộn không đầu không cuối để giải tỏa tủi hờn,đau khổ mười mấy ngày qua.

Liêu Văn Đạo biết mình sai, không biết nói sao, cứ để cho An An nói, để cô trút giận, nhưng mỗi lời nói của cô đều khiến tim anh đau nhói.Liêu đau khổ hồi hận, không ngờ vì thói sĩ diện đàn ông của mình, anh đã gây đau đớn cho người yêu đến vậy

Lát sau, An An như con thú bị thương đã bình tĩnh lại, dần dần thôi gào thét.Liêu để cô lên đi vắng, khuôn mặt dính đầy cát, đôi mắt rầu rĩ vẫn chưa nguôi giận, tiếng nấc tủi hờn đứt quãng.Liêu đau đớn tận đáy lòng.Anh bê chậu nước để An An rửa mặt.Rửa mặt xong trông cô như yêu tinh, mặt chỗ tím, chỗ đỏ loang lổ, tóc rối tung.Nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh, thần sắc trở lại bình thường.

Liêu rót nước nhìn An An ngửa cổ tu ừng ực như dân du mục, xó xa nói “Em uống từ từ thôi, có ai uống tranh với em đâu.”

Liêu ngồi bên An An , Nhìn cô uống nước xong, anh nhoẻn cười pha trò “Thế nào, bà cô của tôi !”

“Em đói!” An An phụng phịu, nhướn đôi mắt to nhìn Liêu, nói chậm rãi. Còn nhớ, thừa nhỏ An An đi chơi chạy về nhà, quần áo lấm bẩn, biết sẽ bị mẹ mắng , nhưng dù mắng thế nào, chỉ cần cô nói với về tủi thân “ Con đói! “ là lập tức mẹ cô nguôi giận , vừa lau bầu mắng vừa đi lấy đồ ăn cho cô.Đó là một kỉ niệm không thể tìm lại được.

Thói quen này bây giờ cũng không đổi.An An thích cảm giác được người thân bảo vệ.

Liêu lắc đầu, thầm nghĩ thực ra cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ.Anh âu yếm véo mũi cô rồi đi xuống bếp nấu ăn.

Tủ lạnh vẫn còn một con cá tươi và một ít rau .Liêu Văn Đạo đeo tạp dề bắt đầu nấu , vì An An.Trong lòng cảm thấy thư thái.Cuối cùng anh đã cảm nhận được niềm vui của An An khi nấu ăn cho anh ngày trước.Nấu ăn cho người mình yêu quả là sự hưởng thụ tinh thần tuyệt diệu.

Sau đó, anh vừa làm vừa nghĩ tới niềm vui của An An khi ăn món do anh đích thân chuẩn bị.Nấu xong, bùng ra bàn, hồ hởi gọi to “Bọ Con yêu ơi , cơm đã sẵn sàng!” Nhưng không thấy An An trả lời.

Phòng khách không có ai. Liều đi vào phòng ngủ, cô bé đã ngủ say. Nét mặt mẫn nguyện, nằm co như con tôm, quắp chặt cái gối. Một tư thế đáng yêu quen thuộc, đã lâu không thấy. Liều Văn Đạo nhẹ nhàng đến gần, ngồi xuống giường, yên lặng ngắm nhìn An An ngủ.

Tia nắng sớm đầu tiên rọi qua khe cửa, chiếu vào mặt cô. An An khó chịu cau mày, mí mắt khẽ động đậy, miệng lẩm bẩm điều gì, lại trở mình ngủ tiếp. Ánh sáng tràn vào làm căn phòng sáng choang.

Liều áp môi vào đôi môi hé nở thỏa mãn, kéo rèm cửa, chỉnh điều hòa. Sau đó anh cũng lên giường, khi ôm An An, ngửi thấy mùi dầu gội nồng nàn, nổi xúc động lại trào lên trong anh.

Liều ôm chặt cô gái, thầm thì “ Bà xã! “ An An vẫn ngủ say, như đứa trẻ thiếp đi sau một trận gào khóc dữ dội. Tình thương chảy lên trong anh, Liều đột nhiên cảm thấy mình trở nên mạnh mẽ, tràn đầy niềm tin vào ngày mai tốt đẹp.

“Everything will be ok!” Câu nói thầy giáo dạy hồi phổ thông thích nhất. Ôm tấm thân mềm mại của An An, Liều nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Khi An An tỉnh giấc đã là hai rưỡi chiều, thấy một đôi mắt long lánh như cười đang nhìn mình.

“Nhìn gì! Không quen hả?” An An đẩy Liều ra, mặt thoáng đỏ.

“Không có gì..muốn ngắm em thế thôi” Liều Văn Đạo nói, đột nhiên đứng dậy hôn lên trán An An.

An An mẫn cảm, theo phản xạ, quay mặt né sang một bên. Liều vội ôm lấy cô, vỗ nhẹ vào lưng cô, như muốn bảo mình không có ác ý. Anh ôm cô chặt hơn, không để cho cô tránh “ Anh rất nhớ em !” Anh hôn môi cô thầm thì.

“ A..!” An An cười, sung sướng kêu lên, “ thảo nào người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn”

An An cười, cố ý nói to để che giấu sự lung túng.

“Thế à ? Thật không? Có câu nói đó thật hả?” Liều Văn Đạo giả bộ ngây ngô.

“Đồ ngốc, đến câu đó mà cũng không biết! Đương nhiên là thật! Không phải em bịa đâu ! Ai chả biết !”

“Có linh không? “ Liều Văn Đạo tinh nghịch’

“Thấy người ta bảo vậy. Thế nào, muốn ăn sống người ta hả? “ An An lập tức cảnh giác, rút lui một cách bản năng.

“ Ha ha, tiểu biệt thắng tân hôn? Thật không? Vậy tân hôn người ta làm những gì? Liều Văn Đạo kéo An An vào lòng thầm thì “ Chúng mình “ tân hôn” nhé Bọ Con!”

“Á! Bỏ ra, bây giờ là ban ngày! Bỏ ra ! “

An An giãy giụa, Liều dùng hành động chứng minh kháng cự vô hiệu.

Lúc ăn tối, Chàng Béo cố ý kéo dài giọng bắt chước tiếng gào khóc ban sáng

của An An .

An An xấu hổ nói “ Em khóc khó nghe vậy sao?” Rồi cô hỏi lại Liêu Văn Đạo.

Liêu Văn Đạo bảo Chàng Béo bắt chước rất giống, nhưng không có nhạc cảm như An An khóc lúc sáng.

Liêu nói” Em khóc như hát, lúc trầm lúc bổng, giàu nhạc điệu, có tiết tấu.”

“Tiết tấu nào? “ An An hiểu kì.

“Tiếng nước mũi em chảy.”

“Hà, anh có ác ý không đây !”

“ Ha ha!” Liêu cười to.Chàng Béo cũng cười.Cười xong, Chàng Béo lại nói với An An về nghiêm túc.

“Cô bé , cảm ơn em, đã lâu lắm cậu ta không cười như vậy “ Chàng béo nói, vẻ thật thà.

An An cảm động nhìn Liêu , đúng lúc anh ngẩng đầu nhìn cô.Họ hiểu, bây giờ giữa họ không còn khoảng cách, họ sẽ không xa nhau nữa, bất chấp tất cả.

An An cúi đầu ăn cơm, mắt ướt từ lúc nào.An An nói thầm trong đầu “ Em cũng thế ! “

Sáng sớm hôm sau, khi Liêu Văn Đạo đi làm về lúc tinh sương, nhìn thấy ánh sáng mờ mờ ở cửa sổ, biết đó là ánh sáng từ phòng ngủ của mình, cảm giác thực bình yên.Liêu biết có một cô gái đang đợi anh theo cách riêng của cô ấy.Sự mệt nhọc bỗng tiêu tan.

Ý định ban đầu vào nhà tắm một cái rồi đi ngủ, nhưng khi thấy An An nằm trên đi văng, anh ngại người dừng lại , bước đến gần lay gọi An An dậy, bảo vào phòng ngủ,cô vẫn lằm bằm như mê ngủ “ Không! Tôi đợi Văn Đạo!” Tuy nhiên, chân An An đã đi đến giường, giờ tay quờ quạng, cuối cùng đổ ập lên giường, lập tức ngủ ngay.

Khi nhìn thấy An An nằm trên đi văng đợi mình, Liêu rất cảm động.Nhưng vào nhà bếp anh còn cảm động hơn.Thì ra An An đã dậy từ lúc năm giờ sáng, nấu xong bữa sáng chờ Liêu, một bàn đầy thức ăn.

Liêu hôn nhẹ vào mắt An An, cô không biết nhưng lại cười trong mơ.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 24

EM CÓ NÊN TỎ CÁO CHỊ?

“Chồng ơi, chồng!”

“Hả? Gì thế?”

“Em không ngủ được”

“Đếm số đi ! “

“Nhưng em đã đếm hơn một vạn rồi.Nếu đếm nữa, em sẽ nhầm lẫn lung tung. “

Liêu nhìn An An, mắt lơ mơ chưa hết buồn ngủ,đôi mắt sáng như sao của cô nhìn anh đầy tin cậy.

“Chồng ơi ! Vì sao anh không bao giờ hỏi em chuyện trước kia?”

“À, không cần thiết!”

“Vì sao?”

“Bởi vì em có tâm sự riêng, anh không muốn động tới.”

Liêu nói, vô tình liếc nhìn vết sẹo trên trán An An “ Nhưng nếu em kể, anh sẵn sàng lắng nghe .”

“Vì sao?”

“Sao mà nhiều vì sao thế!”

“Nói đi, nói đi !” An An không chịu, lua tay vào tóc Liêu vò cho rối lên.

“Sợ em rồi! Em gọi anh là gì?”

“Chồng!”

“Như vậy là được rồi!”

Vậy thì chồng ơi, nếu bây giờ em kể chuyện quá khứ của em, anh có nghe không?”

An An nói, giọng đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Em có một người chị sinh đôi...”

Vàng trắng đỏ ối kia, có thể người muốn nghe? Côn trùng kêu rả rích.Đã hơn một giờ đêm.

“ Chị em sinh đôi, chị em như hoa, tương thân tương ái không rời xa.” Đó là mấy câu hát mẹ dạy hai chị em thừa nhỏ.

An An có thể ghi nhớ từ rất sớm.Những chuyện để lại ấn tượng sâu sắc, ngay từ khi bốn tuổi cô đã nhớ rõ.Đôi khi còn nhớ cả hành động, cả cảm giác của mình lúc đó, thậm chí cả thời tiết lúc ấy, như vừa mới hôm qua thôi.Ví dụ như bước ngoặt tình cảm lúc năm tuổi.Mẹ nói đó là tai nạn không tránh được.Khi nói câu nói đó, mẹ quay đi lau nước mắt.Còn nhỏ, học tập làm văn thường mô tả ánh mặt trời màu vàng rực, chiếu muôn nơi.Nhưng An An lại luôn cảm thấy ánh mặt trời rất ảm đạm và nhức mắt, sau cái mùa hè năm ấy.

Những cặp sinh đôi sở dĩ được yêu thích là bởi vì họ có ngoại hình giống hệt nhau, quần áo, trang phục cũng y hệt nhau.

An An và Mai Mai đều xinh đẹp, đáng yêu, đi ngoài đường luôn thu hút sự chú ý của người khác.

Tình yêu của cha mẹ luôn được phân đều cho cả hai, không để cho một đứa tủi thân, sợ nó mất một phần tình yêu. Vậy là hai cô gái nhà họ Dương lớn lên khỏe mạnh trong tình yêu thương, chăm sóc vô bờ của gia đình.

Cô chị Mai Mai bẩm sinh không nói được, từ nhỏ đã biết học cách lặng lẽ ngồi bên người khác. Có thể cô là một mạch nước ngầm trong suốt. Mẹ đã mời giáo viên chuyên dạy thủ ngữ cho Mai Mai, và dùng mọi cách để giúp con gái rèn luyện khả năng giao tiếp bằng ngôn ngữ, cố gắng rèn luyện con gái chỉ bị câm mà không bị điếc.

Cô em An An hoàn toàn bình thường, nghịch ngợm, vui tươi như mọi đứa trẻ khác. Câu kinh điển nhất mà An An thích nói khi có khách đến chơi nhà, đó là thậm thì một cách bí mật vào tai họ “Cháu và chị là sinh đôi đấy, cháu dám chắc là bác không thể phân biệt nổi ai là chị, ai là em!”

Mai Mai không nói được, đương nhiên là thiếu đi sự đáng yêu bẩm sinh đó của trẻ em. Mai Mai không thể khiến mọi người yêu thích bằng những câu nói ngây thơ, cũng không thể hỏi những câu chứng tỏ họ là chị em sinh đôi một cách hài hước như vậy. Điều Mai Mai có thể làm là ngồi bên mẹ, nhìn mọi người bằng đôi mắt sáng to vốn chỉ có hai lòng đen trắng rõ ràng. Sau khi mọi người cười vui câu nói của An An mới phát hiện trong nhà vẫn còn có một cô gái xinh đẹp khác, đó là Mai Mai. Vậy là mẹ thường ôm hai chị em vào lòng nói “An An là mặt trời, Mai Mai là mặt trăng, nhà chúng ta vừa có ánh mặt trời rực rỡ vừa có ánh trăng trong xanh êm đềm.”

Những lúc như vậy, An An thường cố vùng khỏi tay mẹ, chạy đến bên anh trai Dương Dương hét “Anh ơi, mẹ bảo anh là mặt trời, chị là mặt trăng, vậy thì anh là ngôi sao nhé!”

“Ngôi sao ấy à? “ Cậu con trai mới bảy tuổi vô cùng tinh nghịch nhún vai, ngửa cổ, bước đi lặc lè “ Nhìn xem anh có giống không?Giống một con tinh tinh ý chứ ! “ Sau đó xoay tít người, An An chạy lăng xăng xung quanh anh trai, vừa chạy vừa hét làm mọi người không nhìn được cười.

Mai Mai không cười.Mai Mai ngồi yên lặng trong lòng mẹ, môi động đậy nhưng không cất lên lời.Cô nhìn anh trai và em gái chơi đùa với nhau như hai con thú đáng yêu , bàn tay nhỏ bé lại càng nắm chặt tay mẹ.bà mẹ cảm nhận được cử động của cô con gái, càng ôm chặt cô hơn.Bà cúi xuống thủ thỉ với cô “ Mai Mai ngoan, Mai Mai nhà ta là thiên sứ bé nhỏ, cho nên không biết nói tiếng người.”

“Mẹ, thiên sứ là gì?” An An chạy lại hỏi, môi dẩu lên nũng nịu.

An An không giống chị gái.Nó là đứa trẻ hiếu động, hoạt bát, ai cũng thích,Còn Mai Mai từ nhỏ luôn có bộ dạng đáng thương.

Bà mẹ thích đứa nhỏ nhưng lại sợ đứa lớn thiệt thòi, bà kể cho chúng nghe câu chuyện về tiểu thiên sứ.Thiên sứ là con gái của Thượng đế.Thiên sứ rất đẹp.Thiên sứ có một trái tim hồng và một đôi cánh trắng như tuyết , bay liệng trên thiên đường.Về sau thiên sứ nhìn xuống, thấy dưới Thiên đường còn có Trần gian, bèn cầu khẩn người cha Thượng đế cho mình xuống trần gian chơi,Vậy là Thượng đế thu hồi đôi cánh của thiên sứ, đưa thiên sứ xuống trần.

“ Cho nên, các con còn muốn một thiên sứ biết nói tiếng người sao? “ Kể xong, bà mẹ hỏi, mắt nhìn cô con gái câm.

Lúc nhỏ , ba anh em rất thích câu chuyện của mẹ.Sau lớn lên mới biết, đó là chuyện do mẹ bịa ra.

Cậu con trai bắt đầu vào tiểu học.Cậu ngày càng láu lỉnh,hoạt bát, sáng sủa đeo ba lô tới trường với dáng vẻ oai vệ như một vị tiểu tướng quân.Một

hôm, ở trường về ,cậu đột nhiên nói, rất trang nghiêm “ Con thích An An! Mẹ ơi, đợi An An lớn lên, con sẽ lấy em làm cô dâu được không? “ Sau đó đi hỏi An An “ Có đồng ý làm cô dâu của anh không? “

An An lúc đó đương nhiên không biết cô dâu là gì nhưng phần khởi phụ họa với anh “ Đồng ý ! Đồng ý ! “

An An từ nhỏ đã rất quấn mẹ và anh.Nó có rất nhiều trò làm nũng.Nó gọi mẹ một cách nũng nịu, nằm lì trên lưng anh không chịu xuống.Tiếng cười của nó lạnh lạnh. Cái miệng nhỏ xíu của nó như đóa hoa hé nở, đáng yêu như một tiểu công chúa.

Mẹ không bức , chỉ cười hỏi “ Tại sao Dương Dương muốn An An là cô dâu ? “

“ Bởi vì em rất xinh .”

“Nhưng Mai Mai và An An giống hệt nhau.Mai Mai cũng xinh, vì sao con không lấy Mai Mai?”

Cậu bé Dương Dương ngheo đầu nói thẳng “ Mai Mai không phải là thiên sứ.Bạn con bảo Mai Mai bị câm ! Con không lấy người câm ! “

Lúc đó người cha vốn ít nói phát cho cậu một cái rỗ đau.Dương Dương khóc toáng lên.An An sợ quá cũng khóc. Mẹ mắng cha sao lại đánh trẻ con.Mẹ lại thương đưa con gái bị câm, ôm Mai Mai vào lòng rơi nước mắt.Mấy mẹ con cùng khóc.Chỉ có Mai Mai vẫn yên lặng bên cạnh mẹ, lấy bàn tay trắng trẻo lau nước mắt cho anh, nhìn anh vừa dịu dàng vừa bình thản làm cậu anh bảy tuổi khó xử, phải xin lỗi em.

Bà mẹ nhiều lần kinh ngạc bởi sự điềm tĩnh và sức chịu đựng sớm trước tuổi của con gái, vội an ủi ba anh em . Bà kể lại câu chuyện thiên sứ với giọng điệu mà chính bà cũng không xác định được. Sau đó bà nói với con trai “ An hem ruột không được lấy nhau, không được yêu nhau.”

Dương Dương nửa hiểu nửa không, nhưng gật đầu nghiêm chỉnh.Từ đó, quả nhiên cậu không nhắc tới chuyện đó nữa.

Nhưng sau đó có mấy lần, Dương Dương đi học về, mặt mày lấm lem đất cát, hỏi nguyên do , nó đáp, “ Đánh nhau với bạn.”

“Chúng nó không tốt,chúng nó là những đứa xấu!Chúng nó bảo Mai Mai câm!Con bảo Mai Mai không câm mà là thiên sứ.Chúng nó bảo con nói dối.” Mặt Dương Dương đỏ gay vì tức giận, người xây xước do đánh nhau.Mẹ không mắng Dương Dương, vội đi tìm bông băng thuốc đỏ rửa vết thương cho cậu.Mai Mai đứng một bên, im lặng nhìn anh, nhìn vết thương của anh, đầy thương xót.Sau đó Dương Dương còn mấy lần đánh nhau với trẻ con hàng xóm vì Mai Mai ngay trước mặt em.

Trẻ con bản tính ngỗ ngược, chúng không hiểu.Nhìn thấy Mai Mai, chúng

chỉ vào cô mà hét “ Con câm ! Con câm ! “ Có lần, bốn đứa trẻ vây quanh cô bé , vỗ tay hát “ Đồ con câm ! Không biết nói, ăn dưa hấu, nuốt cả hạt, để ra con, lớn lên lại câm..ha ha...” Mai Mai không khóc , chỉ nhìn chúng bằng ánh mắt căm hờn.

Dương Dương từ đâu chạy đến, cậu lao vào bọn chúng như một con trâu điên, hét “ Sao chúng mày dám bắt nạt em tao? Ai cho chúng mày bắt nạt em tao ?” cậu húc đầu vào ngực chúng, tay dấm chân đá túi bụi,Mai Mai thấy vậy, biết anh trai sẽ phải chịu thiệt thòi, vội chạy đi gọi bố mẹ chúng mới giải thoát được cho anh trai lúc đó đang bị mấy đứa trẻ đè xuống đất.Mặt cậu đầy đất, khoe mắt bị móng tay bọn trẻ cào rách, rớm máu.

“ Đồ mất dạy!Đồ khốn khiếp ! Dám trêu chọc em tao ! Tao đánh chết chúng mày! “ Dương Dương vẫn chưa hết tức.

Mai Mai nhìn anh bật khóc. Cố gắng không để nước mũi chảy nên cứ sụt sịt làm mũi đỏ ửng, môi mím chặt, không phát ra tiếng. Nước mắt rơi lã chã, vai rung lên.Dương không mấy khi thấy em khóc nên chả biết dỗ, đành bắt chước mẹ ôm em vào lòng ,nặng mấy câu mà hằng ngày mẹ vẫn nói.Không ngờ Mai Mai càng khóc to hơn .

Hôm đó, hai anh em Dương Dương về nhà.Cậu anh đầy thương tích nắm chặt tay cô em mặt còn ngấn nước mắt bước vào nhà như một người hùng, tự hào kể cho mẹ nghe chiến tích của mình, trong khi Mai Mai vẫn nắm chặt tay anh, mắt nhìn anh không chớp,môi thỉnh thoảng động đậy muốn nói.

An An tính nghịch, nhưng rất nhiệt tình, ngoan ngoãn.Cô thích anh trai và chị gái xinh đẹp như cô tiên bé nhỏ.

Bà mẹ từng nói nhỏ với An An “ Con ngoan, chị con không nói được, cho nên con phải giúp đỡ chị, ở nhà con là em, nhưng ra ngoài con là chị, phải bảo vệ chị.An An , con có làm được không?”

“Được! Được ! “ An An mới năm tuổi phân khởi nhận lời thỉnh cầu của mẹ như một mệnh lệnh, trang trọng lãnh trách nhiệm bảo vệ chị gái. Nó cảm thấy rất hãnh diện tự hào, mỗi lần đi ra ngoài đều nghĩ đến nhiệm vụ được giao, luôn bên vực, bảo vệ chị, không ngờ chính việc đó lại trở thành nỗi ám ức không thể nói ra của cô chị.

Đó là vào mùa hè, khi hai chị em tròn năm tuổi.Hôm đó trời rất nóng.Cha cho năm hào, bảo hai chị em đi mua kem ăn.Cả nhà đang ngủ trưa ,An An vui vẻ kéo tay chị chạy như bay.Trẻ con không biết nóng.Trên đường đi An An trèo lên cây bắt ve sầu đang kêu inh tai trong tán lá.Mai Mai ngoan ngoãn đứng dưới đợi.Hôm đó hai chị em đều mặc váy công chúa màu trắng, trông rất xinh đẹp, người đi đường đều phải ngoái nhìn.

Trong khi cái váy của Mai Mai hãy còn trắng tinh thì váy của An An đã dính đầy nhựa,mồ hôi mướt mả trông nhom nhem những vằn khoải chí bỏ những con ve vào hộp khoe với chị “ Nhìn này, nó kêu khiếp quá! Dương Dương

thích nhất ve sầu, em mang về tặng anh. Lần trước anh đi bắt nhưng không được con nào ha ha ! “

Sau đó hai chị em mỗi đứa một cây kem, vừa đi vừa ăn, Gần đi về đến nhà, đột nhiên Mai Mai đòi chiếc hộp. Cô chỉ tay vào nó ý bảo An An hãy cho cô. An An hét lên “ Không được, cái này để em tặng anh Dương Dương ! “ Nói rồi nghênh ngang bước, tay vẫn ôm chặt cái hộp. Bỗng An An bị đẩy mạnh từ phía sau, úc vừa bước lên bậc thềm, người lao đảo, miệng hét thất thanh, lao về phía trước, trán đập vào cái đỉnh trên cửa, ngã lăn ra thềm. Trong phút chốc , cô cảm thấy toàn thân tê dại. Hai đầu gối đập xuống đất đánh ục ịch. Cây kem ăn dở và cái hộp văng ra xa. Lát sau An An nhìn thấy máu.

An An nằm trên thềm nhà, cảm thấy nước gì nhót nhót, tanh tanh chảy xuống mắt, rớt xuống nền, đồng thời thấy ngứa ran ở trán. Máu!

Là máu, máu tươi! Từng giọt lớn rớt xuống, lát sau đã đọng thành những vũng lớn trên nền gạch. An An quay đầu lại, thấy mặt trời như đang quay cuồng. Mặt trời hơi lệch về phía tây. Những tia nắng còn nóng rát chiếu thẳng vào mắt cô. Sau đó An An nhìn thấy chị. Chị đứng đằng sau. Chị đang cười! Nụ cười của chị còn nhức nhối hơn cả ánh mặt trời. Chính vì vậy mà nhiều năm sau, An An vẫn còn nhớ như in ánh mặt trời và nụ cười của chị ngày hôm đó, dường như nó đã hằn sâu vào trán cô, biến thành vết sẹo lớn.

Sau đó mới thấy đau, đau thấu xương. An An há hốc miệng khóc lặng, ra sức gọi mẹ. Cha mẹ chạy ra. Anh cũng chạy ra. Mẹ sợ quá lặng người, chân tay luống cuống, không biết làm gì. Cha thấy máu vội bế thốc An An đến trạm xá. Anh và mẹ chạy theo, vừa chạy vừa khóc.

Lúc ấy không biết chị thế nào? An An chỉ nhớ, khi cha ôm cô lên, cô còn nhìn thấy cái kem ăn dở bị văng ra xa – ánh nắng gay gắt đã làm nó tan chảy thành những vũng nhỏ màu trắng đục, còn chiếc hộp thì không bao giờ cô còn thấy nữa.

Kể đến đây, nụ cười của An An đột nhiên tắt ngấm.” Nhưng em không biết làm thế nào để tố cáo chị, người chị thiên sứ không biết nói của em.” Liêu Văn Đạo ngạc nhiên nhìn cô gái mặt đầm đìa nước mắt ngồi bên cạnh . Điều anh làm được chỉ là ôm chặt cô vào lòng, thầm thì an ủi “ Bọ Con , đúng là em đã chịu rất nhiều âm ức ! “

Tuổi thơ của em thế nào? Mặt trời trên đầu ra sao? Lẽ nào vì vậy em luôn căm ghét mặt trời? Liêu thầm nghĩ.

Chỉ có điều, bây giờ không có ánh mặt trời, bây giờ là đêm, có một vầng trăng đỏ ối tròn trong những đám mây màu xanh ngọc.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 25

CHỊ LÀ LÂM ĐẠI NGỌC

« Bọ Con, em ngốc thật ! Tại sao em không mách bố mẹ về việc làm của chị ? » Liêu phần nộ nói, bất bình thay cô. « Mẹ kiếp ! Sao lại có loại chị như thế ? Cô ta đối xử với em như vậy, em còn nghĩ cho cô ta ? »

« Không phải, em có chỗ khó nói, khó xử. Chẳng phải mẹ đã giao chị cho em ? Em phải bảo vệ chị. Thực ra em cũng không chắc chắn là chị có đầy em hay không, về sau khi em đã hiểu biết hơn, em vẫn luôn cầu mong lúc đó chị vô tình, em không thể hận chị. »

« Rõ ràng em không hận được cô ấy ! Bọ Con, em lương thiện quá, làm thế là em phải chịu thiệt thòi ? » Liêu nói, giọng bất bình. Lúc đó, mặt trăng đã hoàn toàn lặn vào đám mây, le lói ánh sáng màu da cam nhạt, không một vì sao, thi thoảng gió nhẹ an ủi đêm hè nhưng không xua được nỗi buồn trong lòng An An và Liêu Văn Đạo.

« Hơn nữa, dạo ấy chúng em đều là trẻ con, trẻ con khó tránh khỏi đại dốt. » An An biện hộ cho chị.

Liêu Văn Đạo liếc nhìn An An, thấy mắt cô u ám, mặt tư lự. Anh hỏi « Mẹ em cũng không mắng cô ấy ? »

« Anh không biết đâu...chị là Lâm Đại Ngọc ! » An An nói như rên lên.

« Liễu yếu đào tơ, sầu muộn năm canh. Khi yên lặng như hoa soi bóng nước, khi cử động như gió lay cành liễu, suy tư, ẻo lả hơn cả Tây Thi » Những câu đó là viết cho Lâm Đại Ngọc.

Mẹ hỏi An An vì sao bị ngã. An An liếc nhìn Mai Mai, chỉ thẳng vào chị , nói « Mẹ, là chị ở đằng sau đẩy con ! »

Mẹ kinh ngạc quay lại nhìn con gái lớn, thấy nó đứng lặng thinh, nét mặt bình thản, không chút sợ hãi, thản nhiên đón nhận cái nhìn của mẹ. Mẹ hỏi « Con đẩy em có phải không ? »

Cha là người nóng tính, Mai Mai chưa kịp trả lời, cha đã xông ra toan đánh, miệng lầm bầm « Nhà này vô phúc .Coi như không có đứa con như mày « Bởi vì mình bị câm, cho nên gia đình vô phúc ? Mai Mai ngược mắt nhìn cha, nét mặt không thay đổi.An An có thể hiểu được biểu hiện đó của đứa trẻ năm, sáu tuổi nghĩa là gì – có nghĩa là : Tôi không làm gì sai ! Như một anh hùng ! Hoàn toàn không sợ hãi.Ánh mắt bừng bình nhìn cha, rõ ràng muốn nói : Bỏ cứ việc đánh, con không sợ !

Mẹ cuống quýt chạy đến can ngăn cha « Nếu anh dám động đến nó , tôi sẽ li hôn ! «

Ly hôn, nghiêm trọng quá ! Mẹ đã theo cha hơn mười năm, chịu bao nhiêu gian khổ, chưa bao giờ kêu ca.Mẹ nói ra câu đó khiến cho người cha, một người công nhân có thâm niên mười mấy năm phải dừng tay, bỏ vào phòng tắm hằm hằm . Lát sau ông còn nói vọng ra « Nhà này đúng là vô phúc ! « Mai Mai cúi đầu, nghe lời mẹ đến ngồi vào cái ghế của bố cạnh giường bệnh .Mẹ cũng không hỏi thêm điều gì.

Cũng may An An vốn khỏe mạnh, sau khi khâu vết thương, nhận thuốc, vừa truyền nước xong đã đòi về nhà.

Vết thương khá lớn.Lúc mới cắt chỉ, nó sưng tấy lên, lại gặp tiết hè oi bức, mồ hôi ra nhiều, ngứa ngáy khó chịu.Lúc lên giường An An nhăn nhó, lấy móng tay gãi thật lực làm vết thương bật máu, mẹ xót xa lắm, nắm chặt tay con không cho gãi, rồi mẹ lấy thuốc mát bôi lên vết thương, miệng thối nhẹ.An An dễ chịu, ngủ thiếp đi trong vòng tay mẹ. Bây giờ nghĩ lại cảm giác được mẹ chăm sóc lúc đó, thấy nhớ quá ! Nhiều khi ghen tị với đám trẻ hàng xóm, chúng không bị phân chia tình cảm của cha mẹ.

Lúc mới nhìn thấy vết sẹo trên trán An An, bọn trẻ con đều khiếp sợ.Có đứa nhất gan hét to « Yêu quái, yêu quái ! «

An An lo lắng hỏi mẹ « Mẹ ơi , con xấu lắm có phải không ? »

Mẹ nói « Con là cô công chúa đẹp nhất trong mắt mẹ . »

« Công chúa có bằng thiên sứ không ? « An An hỏi.

Mẹ kinh ngạc nhìn cô con gái nhỏ suốt ngày chạy nhảy ,láu lỉnh như khi con, thầm nghĩ, thì ra nó đã biết ghen tỵ, biết so sánh từ bao giờ ? Mẹ rất đau lòng, Lúc đó mẹ không nói gì, chỉ vuốt tóc con.

Mặc dù mẹ không nói gì nhưng An An biết, công chúa là con gái vua , thiên sứ là con gái Thượng đế.Vua ở dưới trần, còn thượng đế ở trên trời.

Mẹ cắt tóc cho An An, lợp tóc trước trán thành một cái bờm dày che vết sẹo.An An nhìn lọn tóc vừa bị cắt rơi xuống đất, lần đầu nếm trải cảm giác tiếc nuối.

Nhìn vào gương , thấy một khuôn mặt xa lạ,An An nói « Như thế này không ai nhìn thấy vết sẹo phải không ? »

Sống mũi cay cay, mẹ cố gượng cười « Đúng vậy, bây giờ An An lại trở

thành đứa trẻ xinh đẹp rồi. »

An An quay phắt người lại, nghiêng đầu, cau mày , ngậy thơ hỏi « Mẹ, sao không phạt chị ? Chú Vương hàng xóm bảo mẹ quý chị ấy hơn đúng không ? »

Mẹ sững người trong giây lát, bỗng ôm con vào lòng, mẹ khóc rất thảm thiết, không thể kìm nén, nhìn đứa con gái mới năm tuổi trước mặt, không biết phải đối diện với nó thế nào khi nó nghiêng đầu, nét mặt non thơ xem lần tủi thân hỏi « Có phải mẹ thiên vị chị không ? « Nó làm sao hiểu nổi, chúng đều là những khúc ruột của bà !

Một người mẹ bình thường có hai đứa con sinh đôi, chỉ mong cả hai đều hạnh phúc, không gặp đau khổ, vấp vấp, bà chăm lo cho từng đứa, không ngờ vẫn phải để chúng ném trái tủi hờn.

Thấy mẹ khóc , An An cũng òa khóc theo.Nó dang hai cánh tay bụ bẫm ôm lấy mẹ , hét to « Mẹ, mẹ ! Có phải mẹ không thích An An ? Sau này An An sẽ ngoan, sau này An An nhất định sẽ ngoan.Mẹ ! Mẹ thích An An như thích chị được không?»

Mẹ ôm riết con gái vào lòng, thầm thì “ Con tôi, con tôi ! Các con đứa nào cũng là báu vật của mẹ , mẹ đều thích, mẹ đều yêu các con, yêu như nhau.Ai bảo mẹ không thích con ? An An rất ngoan sao mẹ không thích?”

“Vậy tại sao mẹ khóc? Mẹ đừng khóc ! Có phải mẹ bị đau? An An cũng đau , mẹ ơi An An ngứa đầu lắm ! “ An An định đưa tay lên gãi, mẹ vội giữ lại.

“An An, ngoan nào, đừng gãi, gãi nhiều, chỗ đau choét ra, mọc nhiều con bọ sợ lắm .”

“Vậy mẹ bôi thuốc cho con ! “ An An hét, tay liên tục đưa lên định gãi trán.

Mẹ giữ chặt bàn tay nhỏ bé của con gái, nhẹ nhàng bôi thuốc lên chỗ đau, nhẹ nhàng thôi. An An thấy dễ chịu, ngồi yên, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Mai Mai! Mẹ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy đứa con gái lớn đang đứng yên cạnh cửa, lặng lẽ nhìn mẹ bôi thuốc cho em, khẽ khàng thôi vết thương, gương nhẹ xót xa, như không biết mệt.Nhẹ nhàng đắp chăn cho An An, mẹ đi đến trước mặt Mai Mai, ánh mắt hai người lặng lẽ gặp nhau.

Mẹ cúi người, để tay lên vai Mai Mai, bà biết đứa con gái mới năm tuổi của bà dù còn nhỏ và không biết nói nhưng thực ra rất hiểu biết. Trí tuệ phát triển sớm, rất nhạy cảm, khiến một người mẹ như bà không biết làm như nào với nó.mai Mai không có phản ứng gì, quay người bỏ đi.Đề lại người mẹ với đôi tay buông thõng.

Bà lén lau nước mắt, lòng ngổn ngang.Bà không muốn và không thể thay đổi hai đứa con, nhưng làm thế nào để bảo vệ cả hai, để không đứa nào bị tổn thương ?

Các con gái bắt đầu đi học, bà giống như chim mẹ đứng bên cạnh đàn con tập bay, có bao nhiêu điều cần nói, có bao nhiêu bài toán cần giải.Vừa vui

vừa bận rộn, lo âu xen lẫn vui mừng.

Sau khi phân khởi đưa các con đến trường, người mẹ lập tức đi tìm cô giáo chủ nhiệm, nói với cô về chuyện của Mai Mai, nhờ cô nhắc học sinh không nên làm tổn thương con bé.

« Con gái tôi thực sự rất thông minh, lại quá nhạy cảm, nếu đưa vào trường dành cho trẻ câm điếc thì tội quá ! Mà nó chỉ bị câm, không bị điếc, nhờ cô quan tâm hơn đến cháu. » Bà cười lấy lòng cô giáo.

Cô chủ nhiệm là giáo viên trẻ mới tốt nghiệp, chỉ khoảng ngoài hai mươi tuổi. Cô tỏ ra thông cảm, làm việc có trách nhiệm, mẹ thấy cũng tạm yên lòng.

Mẹ đi nghe giảng một buổi, thấy hai cô con gái đã quen với lớp mới ra về. Khi đến bên An An, muốn động viên học trò, cô giáo nói nhỏ « Mẹ rất thích em . » An An dẫu môi phản bác « Cô không biết đâu, mẹ thích chị hơn ! » đoạn chỉ tay về phía cô bé ngồi lặng lẽ ở góc lớp « Đó là chị em , mẹ bảo chị là thiên sứ . » Cô cũng đồng tình.

An An thông minh, hiểu động, thành tích học tập luôn đứng vào tốp đầu của lớp, nhưng Mai Mai lại luôn đứng đầu tốp này. Các thầy cô giáo thích An An đáng yêu, cũng thích Mai Mai điềm đạm. Hai chị em một nóng một lạnh, tạo nên sự tương phản rõ rệt.

Mẹ luôn mong các con phải được hưởng sự giáo dục tốt nhất. Bà hỏi hai chị em muốn tham gia lớp học thêm nào. An An thích vào lớp vẽ có những màu sắc sặc sỡ, lập tức hô to « Học vẽ ! »

Vậy là mẹ tìm giáo viên dạy vẽ cho hai chị em, hai đứa được bồi dưỡng những kiến thức cơ bản. Lúc đầu hai chị em đều vẽ tranh màu nước, thầy giáo rất thích năng khiếu bẩm sinh của An An, khen không tiếc lời. An An hãnh diện nhìn chị, chị luôn vẽ không tốt , nhưng rất chăm chỉ, lại không thể nói chuyện với thầy, những gì không rõ đành tự tìm hiểu lấy. An An cảm thấy không vui một cách vô cớ đối với khả năng bẩm sinh của mình bởi nó đã tạo nên một sự đối lập trở trêu mà ưu thế vẫn thuộc về cô, thiệt thòi vẫn thuộc về chị. Cảm giác khó nói này, gọi một cách miễn cưỡng là sự áy náy. An An không muốn hai chị em có gì va chạm, cuối cùng cô bỏ học vẽ, cố tình trát màu lên những con vật yêu thích như con gà , con mèo. Trong khi Mai Mai kiên trì học liền mười năm. Bây giờ vùng tay có thể vẽ được bức tranh khá đẹp, còn những bức tranh chép của cô cũng khó phân biệt thật giả, nếu đem để trong những cửa hiệu nhỏ có thể đánh lừa khách du lịch.

Mẹ rất tự hào về thành tích của con gái. Mỗi khi mẹ phân khởi khoe tác phẩm mới của Mai Mai, An An lặng lẽ chuồn. Minh là mặt trời, chị là mặt trăng, một bầu trời không thể có cùng lúc mặt trăng lẫn mặt trời, hai thiên thể thần linh.

Hai cô gái lớn dần theo thời gian, mẹ thờ phào nhìn cô gái lớn học hành tấn

tới, vẫn quan sát cô nhỏ hồn nhiên , vui tươi.

Hai cô gái giống nhau nhưng lại dậy thì khác nhau. Khi ngực Mai đã phồng lên , nhô cao , thì ngực An An vẫn bằng phẳng như không, vẫn vô tư không biết buồn là gì.

So sánh hai đứa thì Mai Mai quần quít anh hơn- quần quít một cách khác thường – mẹ biết nhưng cho rằng cũng là chuyện bình thường, con bé chịu nhiều thiệt thòi, không có bạn. Không biết trái tim khép kín của nó thế nào khi vào tuổi dậy thì. Nó vẫn là đứa trẻ tinh tế, nhanh nhẹn, già dặn trước tuổi, suy nghĩ chín chắn, những gì nó nghĩ, trẻ bình thường không thể nghĩ được. Cũng như vậy, những gì nó đã chịu đựng, người bình thường khó có thể « thường thức » được.

Mai Mai học đến lớp bảy thì nghỉ học.

Các con gái bước vào tuổi mười bốn, rangh ngời, điểm lệ. Bà nhìn các con như những bông hoa tinh khiết đang hé nở, ngoan ngoãn, hoạt bát, lòng cũng nở hoa.

Hai cô gái đẹp sinh đôi rất nổi tiếng trong trường. Bọn con gái nói sau lưng « An An là yêu tinh , Mai Mai là ..phù thủy. »

Đôi mắt to đẹp , trầm lắng của Mai Mai lúc đầu khiến các bạn rất đôi ngạc nhiên, tò mò, về sau dần dần thấy tính tình Mai Mai cô độc , khó gần, thậm chí giống như yêu tinh lập dị. Mọi người e ngại, ít gần gũi cô.

Nữ sinh trong trường đồn đại, nói khối lớp bảy có phù thủy bị lời nguyền. Phù thủy làm việc xấu, bị trừng phạt không nói được . Ai rơi vào ánh mắt cô ta , người đó sẽ bị xúi quẩy.

Mọi người ngại Mai Mai. Vì cô như bông hoa pha lê, lộng lẫy nhưng khó tiếp cận. An An rục rờ không kém nhưng xởi lởi, dễ gần, được bạn học cả nam lẫn nữ yêu thích.

Trong lớp , có một chàng trai học rất giỏi nói với An An ngay trước mặt mọi người « Tớ thích cậu ! « An An lúng túng toát mồ hôi, xấu hổ , mặt đỏ bừng « Xin lỗi, tớ đã có người thích rồi. »

Chàng trai không chịu, truy hỏi người đó là ai.

An An ngẫm nghĩ rồi nói « Đó là anh trai tớ « Nói xong thấy Mai Mai đang nhìn mình, đôi mắt điềm tĩnh lóe lên một ánh kì lạ. Ngày hôm sau nhà trường yêu cầu thành lập đội cổ vũ cho hoạt động thể thao , học sinh nam nữ sẽ mặc đồng phục trắng, đầu đội mũ chào mào đỏ đi cổ vũ, như vậy dù dễ bõm trước trán cũng phải lộ ra. Mỗi lớp cử hai người. Trong cuộc bình chọn người tham gia, An An khép nép trốn sau lưng các bạn, tránh ánh mắt của mọi người, không muốn tham gia, cô sợ mọi người nhìn thấy vết sẹo trên trán. Không ngờ Mai Mai đứng lên, với cử chỉ tao nhã, gơ ngón tay trở thon dài trắng muốt như của diễn viên múa ba lê chỉ vào An An. Cả lớp nhất trí thông quá.

An An trố mắt kinh ngạc, nhìn chị gái một cách tuyệt vọng. Mai Mai cũng nhìn lại, vẻ mặt lạnh tanh. Đột nhiên chị cô bật cười, vẫn nụ cười như hồi năm tuổi, nhúc nhối, chói tai, An An cảm thấy choáng váng.

An An khóc chạy về nhà, mẹ hỏi nguyên do. An An khóc kể lể, mẹ hỏi lại, vẻ đần đo « Có chuyện ấy sao ? »

« Mẹ ! Lẽ nào mẹ nghĩ con đổ oan cho chị ? »

Mẹ nghĩ hồi lâu, cuối cùng cười, vỗ đầu con gái « Yên tâm, chuyện ấy để mẹ giải quyết. »

Mẹ thức suốt đêm khâu cho An An một chiếc khăn màu da cam rất đẹp. An An đội khăn đến trường tập. Chiếc khăn rất đẹp che lại vết sẹo. Mấy ngày sau An An được bầu làm đội trưởng đội cổ vũ. Trong cuộc thi đấu thể thao một tuần sau đó, An An dù rất vui bởi luôn dẫn đầu đội cổ vũ, hát hò, nhảy múa nhưng trong lòng vẫn ảm ức. Cô tưởng mẹ sẽ mắng chị một trận ra trò, nhưng cái gọi « để mẹ giải quyết » chỉ là giúp cô giải quyết rắc rối do vết sẹo. Với Mai Mai, mẹ chỉ hỏi một câu xác minh việc đó có thật.

Mẹ hỏi Mai Mai vì sao làm vậy, cô không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn mẹ. Mẹ thở dài, không nói. An An vẫn không nguôi ảm ức, cô khóc lóc bảo mẹ thiên vị !

Mẹ chỉ nói một câu « Chị con là Lâm Đại Ngọc . »

An An từng đọc *Hồng lâu mộng*, biết Lâm Đại Ngọc rất đẹp, luôn đau yếu, thầm nghĩ đúng là mẹ thiên vị.

Ai biết nỗi khổ của mẹ ? Mẹ thở dài nói « Mai Mai là con của mẹ, dù nó lạnh lùng xa cách thế nào cũng không vượt ra ngoài trái tim người mẹ. Trái tim nhạy cảm dễ bị tổn thương và bề ngoài bất cần của nó đều là vết thương của lòng mẹ. An An, con đã lớn, con nên hiểu mẹ, chị con thực ra rất khổ tâm, tất cả vẻ bình tĩnh bên ngoài của nó đều là sự cố gắng phi thường. Thực ra nó rất muốn được vui tươi, hoạt bát như con. Con đã hứa với mẹ thế nào ? Con đã quên rồi sao ? » Mẹ nói và lại bật khóc, An An nửa hiểu nửa không, nhưng không muốn làm khó mẹ nữa.

« Không những bảo vệ mà còn phải chịu đựng con ạ ! » Mẹ nói như một đạo lý lớn.

Mẹ lo lắng cho con. Mẹ có một đứa con gái Lâm Đại Ngọc yếu ớt khiến người ta thương xót.

An An hoàn toàn bình thường. An An không cần quan tâm đầy đủ. An An không biết nói thế nào trước những lời của mẹ. Sau đó, cô thầm khóc một mình trong đêm. Rồi cô lại bắt đầu vui vẻ một mình, tự trách mình ích kỉ. Nhưng tình yêu chia cho hai người, sao có thể đồng đều ?

An An nghĩ, mẹ không thích con thật sao ?

Cuộc thi đấu thể thao kết thúc, Mai Mai đòi bỏ học. Mẹ không hỏi nhiều, bà đang tay mở lòng đón đứa con gái cảm trở về.

Đối với chuyện thôi học của chị, An An có phần áy náy. Cô dùng lí trí để lí giải nguyên do chị gái muốn độc chiếm trái tim người mẹ, nguyên do sự tủi thân và hành động kì quặc của chị đối với mình. Với bản tính lương thiện, cô thông cảm với nỗi khổ của chị - chị bị câm, suốt đời không thể vui vẻ như mình. Đó là tình thân ruột thịt. An An day dứt, mâu thuẫn không nguôi.

Từ đó An An cất giấu điều bí mật trong lòng, bề ngoài vẫn là đứa trẻ vui vẻ hồn nhiên, tự tạo niềm vui cho mình.

Chỉ khi đêm về cô mới nhấm nháp nỗi cay đắng của mình.

Liêu Văn Đạo xúc động ôm chặt An An đang run lên trong tay anh. Không ngờ Bọ Con sôi nổi, vui tươi như một con sâu đổi màu đã chịu nhiều đau khổ như vậy

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 26

Ký ức

“Anh có quan tâm không, chuyện em không còn trinh trắng?” An An lạnh lùng bật ra câu hỏi khiến Liêu sững người.

“Sao bỗng dưng lại nói chuyện đó?”

“Anh nhất định đau khổ, day dứt lắm, chỉ không để lộ ra thôi.” An An nói, vẻ tuyệt vọng bộc lộ dần dần sau sự vui vẻ giả tạo. Liêu không nói, không thừa nhận cũng không phủ định. Anh nghĩ đến lần đầu làm tình với cô, hứng thú của anh quả có bị ảnh hưởng, bởi khi thấy An An giãy giụa như một liệt nữ, anh đã lầm tin rằng “cô vẫn còn trinh”.

“Anh không muốn biết em qua thời con gái như thế nào ư?”

Liêu trấn tĩnh trả lời “Nhưng, cái đó, thực sự anh cũng không quan tâm, thật đấy, anh chỉ cần vào lúc đó em hoàn toàn thuộc về anh là được, và lại,,,”

Liêu thú thực “anh không muốn biết, anh sẽ ghen...”

An An nhìn Liêu, lí do quá đỗi thật thà và thấu tình đạt lý. Lát sau Liêu nói “Muộn rồi, ngủ thôi” rồi quay mặt ngủ thiếp đi.

Ký ức của An An dội về như thác.

Trắng chênh chếch về tây.

Nửa đêm về sáng, gió to hơn, gió luôn thổi qua mây. Trong khoảnh khắc, mặt trăng then thùng, căn phòng dường như tối hơn.

Có một thiếu nữ mười sáu tuổi tên An An. Cô ngồi trên sân vận động, nhìn đám con trai râu đã lún phún bên mép, nhìn cục yết hầu lồ lộ trên cổ đang tranh cướp bóng, nghĩ bụng: tại sao họ có thể cười thoải mái như vậy?

An An cứ ngồi như thế trên sân vận động rất lâu rồi, người hơi ngả, hai tay chống ra sau, khép hờ mắt nhìn lên trời. Mùi cỏ ngai ngái xung quanh và bầu không khí nóng nực làm cô như say nắng.

Trời nắng, các cô gái trung học đã biết làm đẹp. Thực ra ai cũng sợ cháy nắng mùa hè, mùa hè không dám ra ngoài. An An cũng rất thích đẹp. Cô thường liếc vào ô cửa kính mỗi khi đi qua, hài lòng vì biết mình xinh đẹp. Nhưng An An không đến nỗi sợ cháy nắng mà quên tình thân thiết với ánh mặt trời rất hữu ích, dưới 36,5°C, thì mặt trời luôn thân thương. Mỗi khi tâm trạng không tốt, cô lại thích bật đèn, lao ra ngoài trời nắng, nheo mắt nhìn mặt trời.

Qua vụ hè, mẹ kêu lên “An An, sao con đen thế?”

An An nói đen mới khỏe, nhưng thâm thâm lại ngưỡng mộ làn da trắng như tuyết của chị gái. Chị đi lại trong phòng, không khác gì một tiểu thư khuê các. Chị thôi học được mẹ ở nhà chăm sóc chu đáo, đến hoa phù dung gặp nước cũng chỉ vậy thôi. Chị không bao giờ béo, ánh mắt, dáng điệu đượm vẻ yếu đuối, yếu kiêu, thoát tục. An An thầm thốt lên: chị đúng là thiên thần! Việc chị yêu thích là ngồi trong sân vẽ tranh. Chị rất thích vẽ những giàn nho trước nhà. Mẹ thích thu thập từng tác phẩm của chị.

Mai Mai vẽ giàn nho từ nhiều góc độ, vậy là trên tường nhà bốn mùa đều là mùa nho, có cảnh những chùm nho xanh mướt, rung rinh, có cảnh giàn nho đìu hiu, run rẩy trong mưa, có cả khoảnh khắc thời gian ngừng lại khi ánh nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá. Khả năng nắm bắt của chị thật là tài tình, tinh tế. mẹ rất tự hào đem từng bức tranh ra khoe “Nhìn này, tranh Mai Mai vẽ đẹp đấy, đẹp không?”

Mẹ đem tranh khoe với mỗi người khách đến chơi nhà, mặt mẹ rạng rỡ. Sự hãnh diện của mẹ không chỉ thể hiện qua lời nói, nó thể hiện qua ánh mắt. Mai Mai điềm đạm, nề nếp. An An hiếu động, ham chơi. Chị lớn lên trong sự nương nhẹ của cả nhà, ai cũng lo chị phải tủi thân, còn An An lớn lên trong sự gắt gỏng, trách móc, nhưng vẫn vô tư theo anh trai lên trung học. Chỉ có điều anh trai học trường trung học của thành phố, còn thành tích của An An tốt hơn - cô thi đỗ vào trường chuyên của tỉnh.

Rời nhà sống tập thể là ước vọng bao năm của An An. Có thể xa chị gái lạnh lùng như mùa đông, xa bà mẹ suốt ngày phàn nàn, như vậy mới thực sự là tự do. Đúng như An An hiện nay, ngồi thoải mái ở sân vận động ngắm nhìn các

chàng trai trở tài trên sân cỏ.

Gã trai chơi ở hàng tiên phong tên là Lý Khoa, An An rất thích, thường liếc trộm gã, Thi thoảng vô tình bị bắt gặp, bối rối quay mặt đi, giả vờ nhìn người khác, để cho gã biết tôi nhìn ai cũng chăm chú, chẳng qua là nhìn các chàng trai chơi bóng mà thôi. Ngồi bên đồng quần áo của bọn con trai đang đá bóng, An An thường đặt quần áo của Lý Khoa lên trên cùng để giờ tay là có thể chạm vào, cảm nhận được hơi ấm của nó. Những lúc như vậy, một cảm giác mới lạ lan tỏa khắp người khiến cô thấy nôn nao xen lẫn sợ hãi mơ hồ. Những ngày tháng vô tư của thời trung học qua đi nhanh chóng, ngay cả tâm trạng khó chịu phải lên lớp học những môn vô vị cũng dần qua. Trời vẫn xanh, mây vẫn trắng, cô không bao giờ buồn, sống vô tư, thoải mái. Thấy các cô bạn cùng phòng nhớ nhà khóc hu hu, An An cũng cảm thấy rất nhớ mẹ, nhưng cô không khóc, chỉ gọi điện thoại thông báo “Chủ nhật con về.” Ngày nghỉ cuối tuần tới là tết Đoan ngo.

An An nhớ mẹ, cũng nhớ món bánh chưng của mẹ. Lá bánh xanh ròn, gạo nếp trắng tinh, lại có cả thịt và Lạp xưởng, cắn một miếng ngậy đến tận chân răng, béo mà không ngấy, chỉ nghĩ đến thôi đã chảy cả nước miếng. Lúc nhỏ, khi quá đói, An An có thể ăn liền một lúc ba, bốn cái. Anh trai thường giễu cô, nói An An ăn không giống con gái. Vậy là kiểu ăn khỏe khoắn tự nhiên của An An làm nền cho lối ăn nhỏ nhẹ, thực nữ của Mai Mai. Chị ăn từng miếng nhỏ, động tác thanh lịch, duyên dáng, nét mặt điềm tĩnh, rất chừng chạc, người lớn.

An An không mấy quan tâm đến chuyện đó. Cô vẫn ăn bánh chưng như cũ, ăn đến chán thì thôi, cảm thất rất tuyệt, không cần thiết phải giữ ý tứ.

Ngồi trên xe buýt xóc lộn ruột mấy tiếng đồng hồ mới về đến nhà, chưa kịp vào nhà, đã thấy hình ảnh bánh chưng nhảy múa trước mắt.

“Mẹ, anh... An An đã về!” “An An hơn hờ gọi to, cô muốn cho hàng xóm biết cô đã về.

Vào nhà mới biết chỉ có anh ở nhà. Cha đi làm, mẹ đưa chị đi mua hộp màu. An An nhân lúc chị không có nhà làm nũng anh.” Anh yêu quý ới.... Em nhớ anh chết đi được!” Anh trai bật cười đối phó với cô em gái bất trị, hỏi cô đã quan tâm đến anh như vậy từ bao giờ, làm anh cảm động suýt té xỉu.

An An nghĩ trước kia chỉ cần cô thân thiết với anh trai là chị gái đã nhìn, ánh mắt rất đáng sợ.

Sau khi luyện thuyên một hồi về những chuyện tầm phào ở trường, An An nhìn thấy rõ bánh chưng trên bàn, nói to “Ha ha, quả nhiên mẹ đã gói bánh chưng!” Vừa nói cô vừa nhảy chân sáo đến cạnh bàn, cầm một chiếc hỏi “Anh có ăn không?”

“Không, anh ăn nhiều rồi, bánh này chắc mẹ phần em đây.”

“Ha ha, hèn chi cái nào cũng to đại tướng!” “An An vội vàng bóc bánh, đưa

lên mồm cắn, quả nhiên ngon không thể tưởng tượng, cô nhắm mắt, gật gù khen “ thế mới biết ở nhà sướng thật !”

“Mình sung sướng đến phát điên lên mất . “ An An thật thà lắm bầm.

Dương Dương nhìn cô em gái ăn ngấu nghiến, hỏi “ Máy trăm năm em chưa ăn cơm rồi?” bỗng nhiên thấy thương em gái phải ăn cơm tập thể, làm sao bằng cơm mẹ nấu. Ngắm nhìn cô em gái hồi lâu, anh phán :

“ An An , hình như em đen đi nhiều thì phải.” Dương Dương bê cái ghế đến ngồi cạnh em gái.

.....

“An An, trường em có nhiều cô xinh không?”

....

“Này nói thật đi, em có bạn trai rồi phải không? “

....

Dương Dương cốc mấy cái vào đầu cô em gái đang mãi ăn không thèm đáp lời anh “ Này ! Anh đang nói với em đây nhóc a, !”

“@#\$....%Yo!” An An mồm đầy bánh, đầu bị cốc đau điếng mới lảm bảm phát ra một tiếng.Hai anh em đang vui đùa thì mẹ và chị về.

“ Mẹ ! “ An An reo lên chạy ra ôm chặt lấy mẹ, mấy tháng chưa gặp , tiếng gọi thân thương vang lên khiến chính cô cũng thấy cảm động . An An nép vào mẹ, muốn cuộn tròn trong lòng mẹ làm nũng thoải mái.

“Ô, sao con lại ăn bánh của chị?”

Không ngờ câu đầu tiên của mẹ lại là câu quở trách.

Gần trưa, mẹ bắt đầu to tiếng phàn nàn. Có lẽ đó chỉ đơn thuần là câu hỏi bình thường nhưng đối với đứa con xa nhà đang khát khao tình thân thì đó trở nên gay gắt như lời quở trách chẳng? An An tủi thân hỏi lại “ Ý mẹ là.... Chị có thể ăn còn con thì không ư ? “ An An nghiêng răng.

Tưởng mấy tháng xa nhà cô sẽ được mọi người hân hoan chào mừng, không ngờ câu đầu tiên của mẹ là quở trách! An An cảm thấy không chịu nổi.

“Con bé này nói gì vậy? Con biết chị không ăn gừng sống, chị không thích mùi gừng, mấy cái bánh đó không có gừng, những cái khác trong bếp, con ăn cái nào chả được !” Mẹ vừa thu dọn vỏ bánh An An để trên bàn vừa ca thán.

An An cúi đầu không nói, trong lòng vẫn âm ức bởi thái độ của mẹ.Nếu trước đây, nhất định cô phải cãi mấy câu mới chịu. Khó khăn lắm mình mới về nhà được một lần, lẽ ra phải được mẹ chiều chuộng hơn mới phải chứ . Không nói không rằng, tay vịn về cúc áo, mặt cô bần thần.

Mẹ không hiểu suy nghĩ và tâm tư con gái, thấy cô không nói, tưởng cô đã biết sai, lại tiếp tục nói “ Con xem con kia , ăn bánh xong cũng không thu dọn lá, để lung tung thế này, lớn rồi, không biết ở trường con xoay xở như thế nào? “ Mẹ đem hết chỗ lá bánh ra ngoài, trong khi đó Mai Mai vẫn ngồi

yên, bình thản. Mẹ vừa ra khỏi, có ba anh em trong nhà, không khí như lắng xuống. Mấy phút sau mẹ quay về, tay cầm cái giẻ lau bàn, vừa lau vừa nói “ Con giỏi thật, ăn hết năm cái không để cho chị lấy một cái .”

An An nhìn mẹ không nói gì, cố gắng chịu đựng , móng tay bấm sâu lút vào da thịt. Dương Dương thấy vẻ mặt cô em nhỏ rất khó coi, cũng không chịu được, chen một câu “ Mẹ, mẹ nói ít thôi ! mẹ xem, mấy tháng An An mới về nhà, đang vui, chẳng qua chỉ ăn mấy cái bánh, của nhà chẳng lẽ không được ăn ?”

An An vốn rất tủi thân, giờ thấy có người bên vực , càng tủi thân , suýt bật khóc .

Mẹ thấy có người chống đối càng bức , dừng tay lau , cao giọng “ Không phải không thể ăn, chỉ cần ăn đúng. Một đồng bánh như thế, nó ăn sạch mấy cái không gùg , không để lại cái nào, chị nó ăn bằng gì? Mẹ không muốn nói nhiều, nói nhiều nó lại bảo mẹ thiên vị, con bé này ngày càng không biết điều ..”

Mẹ chưa nói hết câu , An An đã đứng phắt dậy, lao ra cửa như một con hổ không quay đầu lại.

“ An An ! Đừng đi ! “ Anh trai gọi với, toan đuổi theo.

“Quay lại, không cần đuổi theo, cứ để cho nó đi, nó lớn rồi, bắt đầu cự lại mẹ đây.Mẹ là mẹ nó, nói mấy câu không được hử “” Mẹ ngăn con trai, nhưng mắt nhìn ra ngoài vẻ lo lắng

“Nhưng nó chạy mất rồi ! “ Dương Dương lo lắng hét lên , sợ em dỗi bỏ đi ngay . Ban nãy đã thấy nó như sắp khóc.Mẹ lại nói “ Mẹ đẻ ra nó lại không hiểu nó ư? Nó chỉ thế thôi, không sao đâu! Chưa biết chừng ty nữa nó quay về, lúc ấy sẽ phải cho nó một trận, người lớn nói mấy câu đã không chịu được , nuôi nó làm gì? “ Mẹ bức tức ngồi phịch xuống giường .

“Nhưng mà, mẹ nói quá lời. “ Dương Dương bên vực em.

“Quá lời, sao mẹ lại nói quá lời? Mẹ nói vậy chỉ tốt cho nó, sau này nó biết cách cư xử, con còn bên nó? Sau này lớn lên mà cứ giữ cái tính khí ấy, làm sao nó trụ được trong xã hội...” Dương Dương thấy mẹ đã già không muốn nói nhiều, chỉ nói “ Con đi tìm em. “ , rồi bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn Mai Mai, mẹ vẫn tiếp tục nói, thấy không có ai tiếp lời, mất hứng, lát sau thì thôi.Lại tiếp tục làm việc nhà.

Mai Mai ngẩng đầu, nhìn thấy ở bậc cửa có một dấu tròn ướt, to bằng đồng xu, giống như đóa hoa nước hé nở - đó là nước mắt An An lúc lao ra khỏi nhà – một giọt nước mắt to , tủi hờn

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT
Chương 27
Đêm đổ máu

An An lao ra khỏi nhà. Nỗi tủi thân không có chỗ trút, đành đá lung tung vào cây cỏ ven đường, nước mắt như mưa, cô dùng cùi tay lau.

Cô nghĩ mình từ nhỏ đến lớn luôn phải chịu thiệt thòi, ảm ức. Chị rất đáng thương, chị bị câm, mọi chuyện đều phải nhường nhịn.... Nhưng mẹ ơi, sao mẹ không hiểu cho con? Mẹ có biết tâm tư của con không?

Nước mắt rơi càng mau.

An An khóc cho đến tận bến xe, cô dứt khoát lên xe trở về thành phố, trở về trường học. Ngồi trên xe, An An cay đắng nghĩ, mới sáng nay mình còn háo hức về nhà, chưa được hưởng chút không khí đoàn tụ vui vẻ lại phải hấp tấp ra đi, lòng càng thêm tê tái, nước mắt cố nén đã lại trào ra. Mới đầu chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, về sau càng nghĩ càng thấy tủi, cô gục đầu xuống bàn nức nở, mặc những ánh mắt xa lạ đang tò mò ngó nghiêng. Mới tám giờ tối, xe đã đến thành phố. An An không muốn trở về trường. Còn nhớ lúc sáng, khi háo hức về nhà, cô đã khoe với mọi người tài gói bánh chưng của mẹ, còn hứa sẽ cho mọi người thưởng thức.

Nhưng... bây giờ... An An đi trên phố, giống trẻ lang thang, mặt đầy nước mắt và bụi đường.

An An đi lang thang khắp thành phố, miệng nhâm nhi que kem, lưng khoác ba lô to tướng, lê từng bước giết thời gian. Vô tình đến khu vui chơi lớn nhất thành phố, trong đó vang ra tiếng nhạc cuồng nhiệt và tiếng nói cười đàn ông.

An An suy nghĩ giây lát, quyết định mua một vé chơi trò máy nhảy, giá mười đồng; cô vốn chơi trò này rất giỏi. Trước đây, anh trai Dương Dương

là cao thủ trong trò này, An An học theo, không lâu sau đã chơi rất giỏi, chẳng thua gì anh.

Vừa bắt đầu đã có bao người vây quanh, họ chỉ trở vì thấy cô chơi một mình. An An vốn bạo dạn, chơi rất hăng, khi thấy đám đông ngưỡng mộ, cô càng phấn khích.

An An rút cuộc vẫn chỉ là đứa trẻ. Đứng giữa đám đông hò reo cổ vũ, cô quên ngay phiền não. Có tiếng nói: “Chơi giỏi lắm, cô bé, nào! Nhảy với tôi đi! Chúng ta cùng chơi nhé!” An An liếc nhìn người vừa nói, đó là một gã trai trẻ, dáng điệu bặm trợn, miệng ngậm thuốc lá, tóc đỏ, trên cánh tay đầy những hình xăm đáng sợ, không cao, hơi gầy. Hình ảnh tiêu biểu của gã giang hồ trong phim ảnh.

An An chỉ liếc gã, không trả lời, tiếp tục chơi một mình, nghĩ bụng, tôi đang điên đây, đừng có chọc tức tôi!

“A ha! Đại ca bị nó cho rút hả? Mẹ kiếp! Nhất thế, lại để cho con nhỏ coi thường. Ha ha!”

Một trong hai cô gái đứng cạnh gã trai vừa được gọi là đại ca khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc mini jupe siêu ngắn, cao bằng gã, nói giọng giễu cợt, kích động.

“Láo! Đây sẽ so tài với cô ta. Các em, nếu là giống cái thì chơi với anh một ván, sợ thì khỏi nhìn!” Gã đại ca quăng điếu thuốc, cao giọng nói.

An An cau mày, không nói gì.

“Ha ha, chắc cô ta không phải giống cái!” Cô gái mặc mini jupe hồng cười hô hô.

“Đồ lưu manh, thổ phỉ!” An An chửi thề.

Mọi người quay lại xem, vừa căng thẳng vừa phấn khích. An An không thèm để ý, người xem đông như vậy, chắc chắn gã kia không chịu mất mặt. Cô mặc váy xanh đột nhiên để chân lên nút bấm của máy nhảy, An An đang nhảy say sưa không để ý giẫm vào chân cô ta, lão đảo suýt ngã.

Cô ta liền gào lên: “Ái!”, đoạn nhìn xuống chân, nói: “Giẫm phải chân tôi, gãy xương rồi, làm thế nào đây?” Cô ta ngòl thụp xuống, hai tay bóp chân, rõ ràng muốn ăn vạ.

Bấy giờ An An mới để ý cô ta cũng rất xinh đẹp, chỉ tiếc tóc nhuộm đỏ,

dáng điệu bất cần. An An dừng nhảy, bực mình nói: “Là cô tự gây chuyện.” Trong lòng thoáng lo ngại, đôi phương có ba người, mình chỉ có một, chắc không đấu lại được, hơn nữa trông họ đích thực là dân giang hồ, rất khó đối phó.

“Ái chà!” Gã đại ca nhảy lên, mặt đằng đằng sát khí, quắc mắt nhìn đồng bọn như muốn nói: “Chúng mày còn chờ gì nữa, sao không dạy cho con lỏi một bài học?”

Cô gái gương cười, nhăn nhó kêu đau, đoạn rút điều thuốc lá trong ví rậm rãi châm lửa hút, nhả khói vào mặt An An.

An An né người tránh, quắc mắt nhìn ba vị khách lạ, lẩm bẩm: “Đồ lưu manh!”, rồi quay người định bỏ đi.

“Ê! Muốn chạy làng hả? Chửi đây là lưu manh chứ gì, vậy thì đây lưu manh cho biết!” Cô gái vẫn hút thuốc, neho mắt nhả khói, giậm chân vẻ nôn nóng: “Cô giẫm nát chân tôi mà định bỏ đi sao?”

An An biết chúng cố tình gây sự: “Tôi mới đến đây đi học, hình như không quen các người!” An An cố nói giọng ôn hoà, không để lộ vẻ sợ hãi.

“Ồ, đi học ư? Đi học à, giỏi quá! Chúng tao là lưu manh, chúng tao không đi học!” Gã đại ca bước lên giơ tay tóm An An. “Đi học càng phải biết điều! Giẫm nát chân của người ta mà không có ý kiến gì hả?”

Gã giở lý với cô? An An muốn khóc. Cô quay người, tránh bàn tay của gã, phần nộ hét: “Chúng mày muốn gì? Cho chúng mày biết, nếu muốn tiền, không có đâu, muốn mạng thì có một mạng đây! Tao không sợ, muốn đánh muốn giết thì tùy! Đẳng nào chúng mày cũng có ba, vậy cùng ra tay, nhảy vào đánh tập thể luôn...!” An An nói xong, từ máy nhảy lao xuống tức tím mặt.

An An vốn chỉ muốn ra khỏi nhà cho khuây khoả, không ngờ đến tận thành phố này lại bị lưu manh bắt nạt, mọi uất ức trong lòng lập tức bùng lên, dòn vào cánh tay, giơ thẳng về phía gã trai. An An biết nếu đánh, nên đánh vào tên cầm đầu, đánh chết thôi, lúc này cô hoàn toàn không nghĩ tới mạng sống của mình, phó mặc cho cơn điên.

Cả bọn cười ha hả, tưởng đã dọa cho đôi phương chết khiếp, không ngờ cô ta phản ứng dữ dội như vậy. Sau cái tát trời giáng, cô còn vung chân đá vào mặt gã đại ca. Gã bung mặt lùi về sau, miệng rống lên:

“Mẹ kiếp, con nhãi!...” Gã vẩy tay gọi hai đứa con gái, cả hai lập tức tiến lại. Con gái mà đánh nhau thì chiêu tóm tóc, cào mặt, thộp ngực là lợi hại nhất.

Cho nên khi hai người lao tới, thấy tình thế khá bất lợi, An An né người.

Đến nước này cô không thể chạy trốn, liền xông tới đâm vào đầu gã trai, cố hết sức dùng móng tay cào vào mặt gã, nhân lúc gã chưa định thần, đập mạnh vào chỗ hiểm. Bị đòn hiểm bất ngờ, gã đau đón ngồi thụp xuống.

An An không cho gã cơ hội phục hồi, lấy gót giày đập liên hồi vào người

hắn đang ngồi co rúm một góc, mồm không ngớt chửi rủa những câu lưu manh nhất mà cô biết.

Hai cô gái thoát đầu sững người trước cú ra đòn mau lẹ của An An; không ngờ cô ta xinh đẹp, mảnh mai là thế mà lại ra đòn như dân đánh nhau chuyên nghiệp vậy. Cô váy xanh sau một phút bất ngờ bước lên túm tóc An An, tát mạnh vào mặt cô. An An lão đảo ngắc đầu, vết sọc trên trán lộ ra sau mái bờm. Cô váy xanh hét lên: “Kinh quá! Khiếp quá, quái dị!” Đám đông bắt đầu chỉ trỏ bàn tán.

An An choáng váng lắc đầu, định thần, nhưng lập tức quay người, bắt chấp sự cười nhạo của đám đông, tiếp tục lao vào gã trai. Đột nhiên, cô váy xanh rút trong người ra con dao gọt hoa quả rất đẹp, chế tác tinh xảo, sáng loáng, có khắc hình khuôn mặt người phụ nữ trên cán. Mặt rắn đanh, cô ta cười gằn lao về phía đối phương. Đám đông sợ hãi giạt ra ngoài. Họ lo cho An An, không ngờ sự việc lại đến nông nổi này. Có người khiếp sợ, ôm mặt không dám nhìn.

Cô ta lao tới đâm thẳng vào An An lúc đó đang cố túm cổ gã trai. Đám đông hét lên: “Giết người! Giết người!”, có người hô báo cảnh sát, An An chững người sau nhát đâm của đối phương, lát sau lại tiếp tục trút cơn điên vào gã trai, cô nhè mặt hắn đâm lia lịa. Nhát dao đâm trúng vai, tuy không sâu nhưng rất đau. An An nghiêng chặt răng chịu đựng. Đúng là một đêm đầm máu, An An thoáng nghĩ.

Máu từ vai tứa ra, tràn xuống. Khuôn mặt cô bắt đầu dại đi dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đường. An An để mặc cho hai cô gái đánh. Cô không kêu, cũng không đánh trả. Hai cô kia có lẽ cũng sợ cơn điên của An An, tay cầm dao bắt đầu run run, nhìn con dao trong tay dính đầy máu, chân cô ta muốn khụy xuống. An An lập tức dùng nắm đấm và móng tay xía vào mặt gã trai, đồng thời cô nhận ra đau đớn đã lan khắp tứ chi và toàn thân.

Anh trai cô đã dạy, khi bị bắt nạt, thấy tình thế bất lợi, nếu biết mình sẽ thua, có chạy cũng không nổi thì phải đánh vào kẻ cầm đầu, và chỉ đánh kẻ đó, những kẻ phụ họa thế nào không quan tâm. Chỉ cần đánh bại kẻ cầm đầu, chắc chắn sẽ thắng.

An An ngắc đầu nhìn ra ngoài trời đêm, thầm nghĩ, ta đã là đứa trẻ không ai thèm quan tâm, bây giờ lại càng thế. Trong đêm đổ máu này, cô đã nhìn thấy rất nhiều máu, máu như nhuộm đỏ bầu trời.

An An tưởng mình sắp chết, vết thương đau nhói. Cô thầm từ biệt những người thân: anh trai thân thiết, mẹ thương yêu, chị gái tội nghiệp và người cha nghiêm khắc.

“Con yêu tất cả!” Trong giờ phút sắp chết (cô tưởng vậy), An An cảm nhận sâu sắc tình yêu của cô đối với mọi người, cả người mẹ sinh ra cô nhưng lại thiên vị đứa con lớn, cả người chị gái luôn đố kỵ, ghen ghét cô.

Hôm nay là Tết Đoan ngọ, sang nay cô còn hân hoan ăn bánh chưng do mẹ gói, làm sao có thể tưởng tượng chính trong cái đêm hạnh phúc đó, cô phải đổ máu, bị đánh đập; bị ức hiếp, bơ vơ giữa thành phố lạ không một người thân bên cạnh. Và giờ đây, cô sắp chết. Máu tuôn xối xả. Trên bầu trời đêm đen thẫm có rất nhiều sao, thật là đẹp, một cái Tết Đoan ngọ tuyệt vời!

“Mẹ, con đi đây, hy vọng sau khi con ra đi, mẹ sẽ nhớ con. Mẹ ơi, sao mẹ lại chỉ yêu một mình chị...?”

Thực ra, khi An An sắp ngất thì gã trai mình đầy thương tích cũng không đứng lên nổi. An An hài lòng vì bọn chúng rốt cuộc đã không bắt nạt được cô.

Khuôn mặt loang lổ máu, cả máu của cô và máu của gã trai. Một giây trước khi gục hẳn, cô loáng thoáng nhìn thấy anh trai. Anh đến cứu mình. Trên đời này chỉ có anh yêu mình. “Anh...”, An An mơ màng mỉm cười, “Anh, em không làm anh mất mặt. Em không thua. Anh...” Sau đó cô không biết gì nữa. Người “anh trai” nhìn cô gái ngất lịm trong tay mình, tuyệt vọng kêu lên: “Bé Con!”

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 28

Bé Con

Khi An An tỉnh lại, lọt vào mắt cô đầu tiên là màu trắng toát; cô tưởng mình đang ở trên Thiên đường, nụ cười vụt tắt. Vậy là mình đã chết rồi ư? Mình đã đến quê hương của chị sao? Biết đâu có thể gặp người cha khác của chị, người cha Thượng đế! Ánh sang trên Thiên đường chiếu vào mắt cô. An An đang ở trên Thiên đường? Cô khép mắt lại vì ánh sang chói chang.

“Bé Con, còn lười nhác không chịu dậy hả?” Đột nhiên nghe thấy tiếng nói của anh trai vang bên tai, An An hoảng sợ mở mắt, kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông lạ đang cười, hàm răng trắng loá: “Thế nào, vừa rồi thấy em mỉm cười, giờ còn giả bộ ngạc nhiên?” Vẫn giọng anh trai âu yếm.

Lẽ nào đây là Thượng đế? Thì ra Thượng đế cũng không có gì đặc biệt lắm,

cô thầm nghĩ.

Thượng đế có khuôn mặt bình thường, rất nhân hậu, lại còn đeo kính gọng đen, sành điệu, có hàm răng trắng loá. Về sau, khi đã thân quen, cô thường hỏi giọng nghiêm túc: “Xin hỏi, có phải anh là người phát ngôn của hãng kem đánh răng?”

“Ngài là Thượng đế sao?” An An thận trọng hỏi.

Ngây người trong giây lát rồi người đó phá lên cười rất to, rất thoải mái khiến An An đỏ mặt. “Thượng đế? Có lẽ cô sốt cao quá nên mê sảng chẳng?”

An An lung túng, hơi ngoảnh mặt, một cách bản năng muốn che vầng trán của mình. Khi nhìn thấy bình truyền ở đầu giường mới vỡ lẽ cảnh ngộ của mình. Cô đang ở trong bệnh viện.

An An nhìn người đàn ông, càng thấy anh ta quen quen, nghĩ một lát mới nhớ ra, trước khi ngất cô đã nhầm là anh trai. Bây giờ ngẫm lại, thấy anh ta cũng không giống anh trai lắm, anh ta già hơn anh trai, có một vẻ từng trải mà bọn con trai mới lớn không thể nào bắt chước. Anh ta có đôi môi của người hai mươi tuổi, và cái nhìn tư lự đầy chiêm nghiệm về cuộc đời. An An không đoán được anh ta bao nhiêu tuổi, buột miệng hỏi: “Thực ra anh bao nhiêu tuổi?” Hỏi xong, chúi mặt vào chăn, cảm thấy xấu hổ vì sự vô duyên của mình. Không phải chỉ phụ nữ mới để ý chuyện tuổi tác, An An biết, nhất là những người ở tuổi muốn giấu tuổi thực của mình. Không ngờ anh ta bật cười, nói rất thản nhiên: “Em đoán xem!”

An An càng bối rối, cô cảm thấy đã chạm vào vết thương của người khác. Cô nói: “Xin lỗi, tôi sơ ý quá, anh có thể không cần trả lời.”

“Ồ, không sao!” Người đàn ông mỉm cười buồn bã: “Trông tôi già quá sao? Già đến mức phải kiêng kỵ không muốn người khác hỏi tuổi ư?” “Xin lỗi, anh chưa già! Thật đấy! Không già tí nào!” An An rút rề giải thích, chạm tay vào dây truyền, mũi kim đâm đau buốt. Người đàn ông thận trọng giúp cô chỉnh lại mũi truyền, ánh mắt ra hiệu nhắc cô không được động dậy.

An An phát hiện cái nhìn của anh đầy ma lực.

“Tôi là Vương Tây Vệ, ba mươi sáu tuổi, không sao, như vậy mới chín chắn

đúng không! Nhưng em không phải gọi tôi bằng chú đâu, Bé Con!” Anh cười lớn, lại phô hàm răng trắng loá.

Anh thích gọi cô là Bé Con. Trước một người đàn ông to cao như anh, An An đúng là bé con.

Nhìn vẻ đường hoàng của anh so với sự nông nổi của mình, An An xấu hổ vùi mặt vào chăn. Lại lần nữa nghiệm ra từ “bé con” mà anh gọi - phải có một sự từng trải nhất định mới có thể cất lên hai tiếng “bé con” một cách tự nhiên, đầy thương mến như vậy. Lúc mình gặp anh cũng là lúc mình đang điên cuồng bảo vệ bản thân. Khi đó anh bị kích thích cao độ bởi màn đánh trả quyết liệt của mình, anh đã cứu mình một cách vô tư, nhưng có lẽ anh không khoái những trò đùa có mùi máu như vậy, nhất là người chơi lại là một thiếu nữ. Chắc chắn anh không thích những cô gái táo tợn như mình. Anh cứu mình bởi không thể làm khác. An An thầm nghĩ, bất giác lén nhìn anh, đúng lúc anh ngược nhìn cô, An An đỏ mặt như bị bắt quả tang làm việc xấu.

Vương Vệ bỗng chú ý đến vết sẹo trên trán cô, anh cau mày, vẻ thương xót. An An run run đưa tay che trán.

Anh an ủi cô, thông cảm với những bất bình, tủi hổ cô vừa trải qua. Anh nói: “Bé Con đáng thương”. Anh ngồi thêm một lát, bỗng có chuông điện thoại, Vương Vệ nói: “Xin lỗi, vợ anh gọi về ăn cơm.” Nói đoạn, anh đứng lên, rào bước đi ra khỏi phòng.

“Quái quỷ!” An An tự mắng mình, sao lại ghen với vợ người ta chứ!

Một tuần sau An An xuất viện, đã xưng hô anh em rất thân mật với Vương Vệ. Vương Vệ mỉm cười tán thưởng tinh lực dồi dào và sức hấp dẫn của cô. An An là cô gái đa sầu và nhạy cảm, nhưng lúc vui vẻ lại hết sức vô tư. An An ở bên anh một tuần, không nói với bạn bè, không nói với người thân, chỉ gọi điện về trường xin phép nghỉ học vì bị ốm. Cô vô tư nghe Vương Vệ trìu mến gọi mình là “Bé Con” với một niềm hạnh phúc, say sưa khác lạ. Cô gọi anh là “Vệ Già”. Anh cười, nói xưa nay chưa ai bảo anh già.

“Trong mắt em anh rất già! Anh là món đồ cổ.” An An âu yếm nhìn vào mắt Vương Vệ rồi lại lập tức né tránh, không dám nhìn lâu. Anh mỉm cười nhìn cô độc diễn vở kịch con trẻ với vẻ độ lượng của người anh.

“Bé Con!” Anh gọi.

An An cũng rất thích được anh gọi như vậy. Cô nghiêng đầu, ngó sát mặt anh hỏi với một chút ghen tỵ, giận hờn không giấu giếm: “Vệ Già, anh cũng gọi vợ như vậy sao?”

“Không! Vợ anh là người thông minh, đảm đang. Cô ấy kiếm được nhiều tiền hơn anh. Cô ấy là một phụ nữ mạnh mẽ, gọi là “bé con”, e rằng cô ấy tưởng mình chế giễu.”

Lúc ấy, đầu óc An An bắt đầu bay bổng. Cô tưởng tượng một phụ nữ nề nếp: tóc luôn chải gọn gang, áo quần không một vết nhăn, ít cười, không nói, chăm chỉ làm, ăn, ngủ, nghỉ, đại tiểu tiện như một cái máy đã cài đặt chương trình, vậy mà lại được sở hữu một người đàn ông đẹp, ưu tú như thế này.

An An thường thích quăn quýt bên anh gọi: “Vệ Già, Vệ Già!”

“Gì thế?”

“Em cảm thấy anh như bố em vậy!”

“Anh già vậy ư?”

“Lại như anh trai!”

“Hừm, trẻ quá!”

“Anh Vệ, tình bạn của chúng ta là tình bạn vong niên!”

“Bé Con!”

An An chưa bao giờ nghĩ nên gọi sự quyến luyến, thân thiết giữa họ là gì. Đơn giản cô rất thích anh, thích hàm răng tuyệt đẹp của anh lúc anh cười, thích vẻ từng trải đàn ông của anh. Chỉ cần một va chạm nhẹ với anh cũng khiến trái tim thiếu nữ mười sáu tuổi của cô như thất lại.

“Sao em không gọi anh là Đại Vệ?”

“Đại Vệ không văn minh, Đại Vệ là lưu manh!” An An nói giọng nghiêm túc, lát sau ghé sát tai anh, vẻ bí hiểm: “Đại Vệ không thích mặc quần áo.”

Vương Vệ ngửa cổ cười sáng sặc, cười mãi khiến An An mặt đỏ như gấc. An An vẫn đi học bình thường, vẫn duy trì thành tích trung bình khá, vẫn ngồi yên bên sân vận động giữ quần áo cho đám con trai. Nhưng cô cảm thấy, những đứa bạn cùng tuổi giống như lũ trẻ con.

Học kỳ một của năm lớp Mười hai, một hôm, gã trai chơi hang tiên phong của đội bóng tên Lý Khoa bỗng nhiên nói với cô: “Bạn đừng giữ quần áo cho chúng nó nữa!”

“Cái gì?” AN An không hiểu. “Tại sao?”

“Tại vì tôi ghen.” Gã nói, khuôn mặt rậm nắng ửng đỏ.

“Sao lại ghen?” An An hỏi.

Gã gõ một cái rỗ đầu vào đầu cô. “Đồ ngốc!” Lý Khoa thấy vẻ ngây ngô của An An, không nén được, tiếp tục giải thích: “Tôi muốn An An là bạn gái của tôi.”

Điều này khiến An An bối rối, tim đập loạn xạ.

Buổi tối về phòng, cô gọi điện kể với Vương Vệ cảm giác của mình lúc ấy. Vương Vệ nói: “Chúc mừng em, tình yêu học trò là tình yêu trong sáng và thuần khiết nhất.” An An nói cảm ơn, sau đó chui vào chăn thăm đếm bí mật thiếu nữ của mình, trong số đó có cả “Vệ Già” thân thiết.

Lý Khoa không thích hoa hồng, không thích bách hợp, theo gã đó là những loài hoa phù phiếm. Lý Khoa là người ghét phù phiếm. Gã chỉ thích bồ công anh chung tình.

“Tình yêu của chúng ta trong sáng, thanh cao như bồ công anh.” Lý Khoa nói với An An, rụt rè nắm tay cô, hai trái tim run rẩy.

An An hạnh phúc đến nỗi suốt đêm không ngủ, một mình ngồi trên ban công nhìn ra sân vận động. Đó là nơi họ gặp nhau. Đó là nơi “tình yêu bắt đầu” như bọn con gái vẫn nói. Phía xa là ngọn núi nhỏ, đen sẫm, nhấp nhô trong màn đêm.

Vậy là An An yêu bồ công anh. Lý do thật đơn giản, thậm chí cô còn có cảm

tưởng ngửi thấy mùi hương tinh khiết của bồ công anh, phảng phất, say long.

Đó là giữa mùa xuân.

Ánh nắng ấm áp lười biếng chiếu lên vạn vật, trải lên thảm cỏ xanh, hôn bồ công anh non tươi say đắm.

Đó là bồ công anh của mình và Lý Khoa. Cô nghĩ.

Dần dần Lý Khoa trở thành tâm điểm cuộc sống của An An. Thỉnh thoảng bất ngờ nhận được điện thoại của Vương Tây Vệ, cô cảm thấy áy náy. Lâu lắm không gọi điện cho anh!

An An và Lý Khoa yêu nhau. Lúc đầu cả hai đều có chút ngỡ ngàng. Lý Khoa lười biếng, sinh hoạt tùy tiện, suốt ngày hút thuốc, mơ màng nhả khói, hết điều này đến điều khác, coi như xung quanh chẳng có ai. An An là cô gái lãng mạn, thích chơi game hoặc nghe nhạc, cô mơ mộng một bữa ăn tối tình tứ ở một nhà hàng nổi tiếng có nến và nhạc cổ điển. Cô không nhiệt tình thưởng thức kiểu hút thuốc điệu nghệ của Lý Khoa. Bắt đầu có gió; gió thổi nhẹ nhẹ làm lay động những khóm bồ công anh mọc đầy lưng núi sau trường.

Có một cây không bị lung lay, nó rất kiên cường.

Đó là bồ công anh của mình và Lý Khoa. An An nhìn ra xa, long vui phơi phới, cô không biết rằng mỗi cơn gió thoảng qua là thêm một đoá bồ công anh rã cánh. Cô chưa biết và ngây thơ tin rằng nó mãi mãi bình yên trên lưng đồi bất chấp nắng mưa. Một hôm, vì một chuyện nhỏ gì đó, Lý Khoa đã mắng cô mấy câu. Nguyên nhân vì gã muốn hôn, còn cô không muốn, cô từ chối quyết liệt và gã thốt ra những lời thô tục với cô.

An An tủi thân, khóc tím tím. Nước mắt lăn trên má, hai vai rung bần bật, lát sau cô nức nở. Lý Khoa bất lực, im thin thít không dám nhìn, lặng lẽ rít thuốc. Gã ngồi bên cô, khói thuốc mù mịt. An An không nhìn gã.

“Em còn nhỏ quá, một số việc em không hiểu.” Lý Khoa nói.

Một gã đàn ông mười tám tuổi (miễn cưỡng gọi là đàn ông) lại nói với một cô gái mười bảy tuổi là cô quá nhỏ!

An An không để ý đến hàm ý của câu nói ấy.

Lý Khoa rất hay gọi điện thoại, một hôm vô tình An An nghe thấy anh ta nói: “Em đúng là bồ công anh, thanh tao, cao quý!”

An An kinh ngạc, cô nhìn vào tay mình, cô không cầm điện thoại, anh ta nói câu đó với ai?

An An thần thờ đi lên núi phía sau trường, ở đó có rất nhiều bồ công anh, mỗi đoá hoa đều tinh khiết, khoẻ khoắn như cô và Lý Khoa.

An An buồn bã, hoang mang, tinh thần sa sút. Cô gọi điện thoại cho người bạn vong niên Vương Vệ để trút bầu tâm sự; hôm đó người cô chông chênh đến nỗi cô bước không vững phải dựa vào anh.

Vương Vệ là người tinh tế. Anh không hút thuốc. Hàm răng trắng loá của anh sạch sẽ, tinh khiết.

An An đau buồn kể cho anh nghe chuyện tình bồ công anh của cô và Lý Khoa, kiên cường và thanh cao, toả hương mê đắm. Tự lừa dối mình, cô vẫn đắm chìm trong hương thơm thanh cao, say lịm của bồ công anh và hoài niệm về mối tình với Lý Khoa, không muốn tỉnh lại.

“Bé Con! Em sắp trở thành kẻ ngốc rồi!” Vương Vệ mắng cô, vẻ vô cùng thương xót. “Bồ công anh hoàn toàn không có mùi thơm.”

“Thật ư? Không có thật sao?” An An nghi hoặc.

An An vẫn đi học bình thường, vẫn duy trì thành tích trung bình khá, vẫn ngồi yên bên sân vận động giữ quần áo cho đám con trai. Nhưng cô cảm thấy, những đứa bạn cùng tuổi giống như lũ trẻ con.

Học kỳ một của năm lớp Mười hai, một hôm, gã trai chơi hang tiên phong của đội bóng tên Lý Khoa bỗng nhiên nói với cô: “Bạn đừng giữ quần áo cho chúng nó nữa!”

“Cái gì?” AN An không hiểu. “Tại sao?”

“Tại vì tôi ghen.” Gã nói, khuôn mặt rậm nắng ửng đỏ.

“Sao lại ghen?” An An hỏi.

Gã gõ một cái rỗ đầu vào đầu cô. “Đồ ngốc!” Lý Khoa thấy vẻ ngây ngô của An An, không nén được, tiếp tục giải thích: “Tôi muốn An An là bạn gái của tôi.”

Điều này khiến An An bối rối, tim đập loạn xạ.

Buổi tối về phòng, cô gọi điện kể với Vương Vệ cảm giác của mình lúc ấy. Vương Vệ nói: “Chúc mừng em, tình yêu học trò là tình yêu trong sáng và thuần khiết nhất.” An An nói cảm ơn, sau đó chui vào chăn thắm đêm bí mật thiếu nữ của mình, trong số đó có cả “Vệ Già” thân thiết.

Lý Khoa không thích hoa hồng, không thích bách hợp, theo gã đó là những loài hoa phù phiếm. Lý Khoa là người ghét phù phiếm. Gã chỉ thích bồ công anh chung tình.

“Tình yêu của chúng ta trong sáng, thanh cao như bồ công anh.” Lý Khoa nói với An An, rụt rè nắm tay cô, hai trái tim run rẩy.

An An hạnh phúc đến nỗi suốt đêm không ngủ, một mình ngồi trên ban công nhìn ra sân vận động. Đó là nơi họ gặp nhau. Đó là nơi “tình yêu bắt đầu” như bọn con gái vẫn nói. Phía xa là ngọn núi nhỏ, đen sẫm, nhấp nhô trong màn đêm.

Vậy là An An yêu bồ công anh. Lý do thật đơn giản, thậm chí cô còn có cảm tưởng ngửi thấy mùi hương tinh khiết của bồ công anh, phảng phất, say long.

Đó là giữa mùa xuân.

Ánh nắng ấm áp lười biếng chiếu lên vạt vật, trải lên thảm cỏ xanh, hôn bồ công anh non tươi say đắm.

Đó là bồ công anh của mình và Lý Khoa. Cô nghĩ.

Dần dần Lý Khoa trở thành tâm điểm cuộc sống của An An. Thỉnh thoảng bất ngờ nhận được điện thoại của Vương Tây Vệ, cô cảm thấy áy náy. Lâu lắm không gọi điện cho anh!

An An và Lý Khoa yêu nhau. Lúc đầu cả hai đều có chút ngỡ ngàng. Lý Khoa lười biếng, sinh hoạt tùy tiện, suốt ngày hút thuốc, mơ màng nhả khói, hết điều này đến điều khác, coi như xung quanh chẳng có ai. An An là cô gái lãng mạn, thích chơi game hoặc nghe nhạc, cô mơ mộng một bữa ăn tối tình tứ ở một nhà hàng nổi tiếng có nến và nhạc cổ điển. Cô không nhiệt tình thưởng thức kiểu hút thuốc điệu nghệ của Lý Khoa. Bắt đầu có gió; gió thổi nhẹ nhẹ làm lay động những khóm bồ công anh mọc đầy lưng núi sau trường.

Có một cây không bị lung lay, nó rất kiên cường.

Đó là bồ công anh của mình và Lý Khoa. An An nhìn ra xa, long vui phơi phới, cô không biết rằng mỗi cơn gió thoảng qua là thêm một đoá bồ công anh rải cánh. Cô chưa biết và ngây thơ tin rằng nó mãi mãi bình yên trên lưng đồi bất chấp nắng mưa. Một hôm, vì một chuyện nhỏ gì đó, Lý Khoa đã mắng cô mấy câu. Nguyên nhân vì gã muốn hôn, còn cô không muốn, cô từ chối quyết liệt và gã thốt ra những lời thô tục với cô.

An An tủi thân, khóc tím tím. Nước mắt lăn trên má, hai vai rung bần bật, lát sau cô nức nở. Lý Khoa bất lực, im thin thít không dám nhìn, lặng lẽ rút thuốc. Gã ngồi bên cô, khói thuốc mù mịt. An An không nhìn gã.

“Em còn nhỏ quá, một số việc em không hiểu.” Lý Khoa nói.

Một gã đàn ông mười tám tuổi (miễn cưỡng gọi là đàn ông) lại nói với một cô gái mười bảy tuổi là cô quá nhỏ!

An An không để ý đến hàm ý của câu nói ấy.

Lý Khoa rất hay gọi điện thoại, một hôm vô tình An An nghe thấy anh ta nói: “Em đúng là bồ công anh, thanh tao, cao quý!”

An An kinh ngạc, cô nhìn vào tay mình, cô không cầm điện thoại, anh ta nói câu đó với ai?

An An thần thờ đi lên núi phía sau trường, ở đó có rất nhiều bồ công anh, mỗi đoá hoa đều tinh khiết, khoẻ khoắn như cô và Lý Khoa.

An An buồn bã, hoang mang, tinh thần sa sút. Cô gọi điện thoại cho người

bạn vong niên Vương Vệ để trút bầu tâm sự; hôm đó người cô chông chênh đến nỗi cô bước không vững phải dựa vào anh.

Wương Vệ là người tinh tế. Anh không hút thuốc. Hàm răng trắng loá của anh sạch sẽ, tinh khiết.

An An đau buồn kể cho anh nghe chuyện tình bồ công anh của cô và Lý Khoa, kiên cường và thanh cao, toả hương mê đắm. Tự lừa dối mình, cô vẫn đắm chìm trong hương thơm thanh cao, say lịm của bồ công anh và hoài niệm về mối tình với Lý Khoa, không muốn tỉnh lại.

“Bé Con! Em sắp trở thành kẻ ngốc rồi!” Vương Vệ mắng cô, vẻ vô cùng thương xót. “Bồ công anh hoàn toàn không có mùi thơm.”

“Thật ư? Không có thật sao?” An An nghi hoặc.

Hôm sau, lúc đi chơi với mấy đứa bạn cùng phòng, vô tình gặp Lý Khoa đang đi cùng một cô gái trông rất quen. An An nhìn kỹ, hoá ra chính là cô gái mặc mini jupe màu xanh đã đâm cô hôm nào! Cô ta vẫn xinh đẹp như vậy, và vẫn mái tóc nhuộm đỏ không hợp với khuôn mặt ấy.

Cô gái cũng nhận ra An An, lôi Lý Khoa đến trước mặt cô, vẻ đắc ý: “Nhìn đi, đây là bạn trai tôi! Tôi đã cướp lại! Nhát dao lần trước, coi như cho cô bài học, đừng có quyến rũ bạn trai của người khác!” Sau đó kéo Lý Khoa lúc đó đang lung túng chạy như kéo con chó chết.

Điều kỳ lạ là An An không có cảm giác gì hết.

Bồ công anh của họ trên đỉnh núi vẫn còn, những cánh hoa vẫn tiếp tục rơi sau mỗi cơn gió. Một cơn gió, chỉ một cơn gió nhỏ, cũng làm bay rất nhiều cánh hoa lên trời, chúng bay lả tả, không biết phiêu dạt về đâu.

An An nhìn Lý Khoa: “Bay rồi, tình yêu của tôi, cuối cùng đã ra đi, đã kết thúc!”

“Không! Không!...” Lý Khoa đột nhiên hoảng sợ, điên cuồng ôm chặt An An. Hãy để cho nước mắt của hai người như những cánh bồ công anh bay xa, một đi không trở lại.

“Không, không đâu! Tình yêu của chúng ta chưa kết thúc! Nó được gió đưa

đi xa, nói với thế gian tình yêu của chúng ta! Em ngủ mà xem, có thấy mùi hương mê hồn của nó không?”

An An nhìn anh ta, lại nhìn những cánh hoa bồ công anh tan tác dưới chân mình, không nói, lặng lẽ bỏ đi.

“Bồ công anh hoàn toàn không có mùi thơm. Vương Vệ bảo mình như vậy.”

Sau này quen đi một mình, đôi khi nghĩ đến thăm hoa bồ công anh không hương thơm trên núi, An An không khỏi thấy lòng se lại.

An An ngược nhìn Vương Vệ, hỏi: “Tình yêu của chúng mình thì sao?”

“Hai chuyện khác nhau. Không thể dung một sự vật để nói. Mỗi người một kiểu.”

“Cái gì?”

“Tình yêu là từ hai phía. Ví dụ, tình yêu của anh là em, tình yêu của em là anh. Em biết không?”

Vương Vệ nói chắc nịch, An An nhìn anh, mắt anh rất chân thật. Cô đương nhiên không hiểu lời anh. Lúc đó, mọi thừa với cô đều rất mơ hồ. Vương Vệ thận trọng nắm tay cô bước đi. Anh vừa thừa nhận tình yêu với cô. Đến khi cô hiểu hết được ánh mắt anh thì cũng là lúc cô tốt nghiệp trung học.

“Anh không biết phải làm thế nào nữa. Anh không thể yêu em, nhưng Bé Con, anh yêu em!” Vương Vệ thổ lộ mâu thuẫn trong anh. An An cau mày suy nghĩ, bỗng bị một cái hôn bất ngờ cắt ngang.

Anh hôn An An. Cô bị anh hôn. Vương Vệ đã ba mươi sáu tuổi, có người vợ giỏi giang, có hàm răng đẹp trắng loá, có ánh mắt mê hồn... An An chạnh choáng.

Nụ hôn kết thúc, Vương Vệ đau khổ nói: “Bé Con, anh phải chịu trách nhiệm với tương lai của em nên anh sẽ rời xa em.”

Sau đó, anh biến mất, không gặp An An nữa. Mặc cô kiếm tìm, gọi điện thoại, nhắn tin qua mạng, viết thư điện tử, anh tuyệt nhiên không hồi âm.

An An mười tám tuổi, bị bỏ rơi không người nương tựa, gửi gắm tất cả tâm tư vào mối tình mãnh liệt. Tuyệt vọng! Cô nhắn tin cho anh, thề: “Vương Vệ, nếu ngày mai anh không xuất hiện, em sẽ tự sát.” “Vương Vệ, anh xuất hiện đi! Chúng ta gặp nhau lần cuối được không? Một lần cuối này thôi. Em... rất nhớ anh...”

An An nói: “Vương Vệ, em rất nhớ anh!” Đúng vậy, cô nhớ anh đến phát điên. Trong đầu cô luôn hiện lên nụ cười thân thiết của anh giữa phòng bệnh sặc mùi ỉu.

Quả nhiên Vương Vệ xuất hiện, bộ dạng tiêu tụy, mệt mỏi. An An rót cho anh mấy ly rượu, vốn không biết uống, anh lập tức chệnh choáng. An An vừa bế vừa lôi anh vào căn phòng đã được chuẩn bị sẵn, còn mình nhảy vào nhà tắm đứng run rẩy. Một cô gái mười tám tuổi ngồi trong bồn tắm, chờ đợi vận mệnh, trông chờ khoảnh khắc tiếp theo... hy vọng, căng thẳng, hồi hộp. Khi An An trần truồng, mặt đỏ bừng xuất hiện trước mặt anh, Vương Vệ tỉnh hẳn: “Bé Con, em làm gì vậy, mau mặc quần áo vào!”

“Nếu em không mặc thì sao?”

“Em...” Thật nực cười, một người đàn ông ba mươi sáu tuổi, trước một thiếu nữ khoả thân đang áp sát mình, bỗng trở nên lắp bắp: “Em... à, phải rồi, không mặc quần áo em sẽ cảm lạnh!” Sau đó anh vội vàng quay mặt đi, cuống quýt tìm khăn tắm, nhắm mắt ôm lấy cơ thể ngọc ngà của cô.

AN AN nhún vai, vòng tay ôm riết lấy anh, cô vừa xấu hổ vừa tuyệt vọng, lắp bắp: “Anh, anh đừng trợn em, anh biết em rất ngại nhưng em nhất định phải chủ động... anh đừng làm khó em nữa được không?”

Lý trí của Vương Vệ đã hoàn toàn bị đánh gục bởi câu “đừng làm khó em nữa” của An An; thực ra ai mới đang làm khó ai đây?

Thế là anh xiết cô vào lòng, điên cuồng hôn cô, cuống quýt, hôn hên: “Bé Con, Bé Con, Bé Con của tôi...”

Xiết chặt cô thiếu nữ đáng thương trong lòng, Vương Vệ vừa bối rối vừa áy náy, nhưng lại thấy vững tâm.

“Em là của anh!” Đây là câu đầu tiên Vương Vệ nói sau khi sự việc xảy ra. Anh ôm An An, ôm rất chặt. Câu thứ hai là anh sẽ lập tức ly hôn vợ, có trách

nhiệm với cô.

Bằng trái tim thiếu nữ mười tám tuổi, An An thận trọng tiếp nhận lời hứa với niềm hạnh phúc đến ngạt thở. Tất cả như một giấc mơ đẹp, giấc mơ giữa ban ngày. Khi sắp xếp vở kịch này, cô không hề nghĩ tới kết quả ngoài mong đợi như vậy, nhưng Vương Vệ đã hứa, An An thấy như được sưởi ấm. Một chút đau đớn! Một giọt máu hồng trinh nữ cơ hồ đã là dấu hiệu của hạnh phúc.

Cô mệt mỏi, ngủ thiếp đi, về mãi nguyên.

Sau khi tỉnh lại, không thấy Vương Vệ đâu, anh đã đi hẳn....

An An không thể chấp nhận sự thực này, hết say lại tỉnh, tỉnh lại khóc, khóc lại say, mấy đứa bạn cùng phòng nói: “Cậu khóc thì được cái gì, quan hệ giữa cậu với anh ta thế nào? Cậu có biết anh ta ở đâu không?” An An gắng ngồi dậy, đúng vậy, mình thậm chí không biết địa chỉ của anh ấy! Từ đầu đến giờ, mình chỉ biết người đàn ông ba mươi sáu tuổi cố đuổi theo tuổi trẻ đang mất dần của anh.

Sau khi đỗ đại học, An An có nhận được một bức thư điện tử: “Tôi nhút nhát. Em! - Người con gái lướt qua cuộc đời tôi không chờ tuổi trẻ của tôi. Tôi sống và chờ đợi bị đạo đức thế tục giết chết. Em có quyền và có lý do hận tôi, tôi chỉ muốn nói với em, nỗi nhớ là làn không khí trong lành tôi gửi đến em, khi em hít thở, em sẽ cảm thấy nỗi nhớ nhưng từng giờ từng phút tôi dành cho em, Bé Con của tôi!”

Từ đó không hề có tin tức của Vương Tây Vệ. An An nghĩ mình phải cảm ơn anh, anh đã giúp mình trưởng thành, chấm dứt thời kỳ ấu trĩ của mình.

Trời đã rạng sang; hồi ức làm nước mắt An An trào ra tự lúc nào. Người đàn ông bên cạnh cô đang ngủ say, An An rụt rè gọi: “Chồng ơi!”

...

Hơi thở đều đặn thay câu trả lời.

An An quay người ngắm nhìn khuôn mặt điển trai, trẻ trung của Liêu Văn đạo, thầm nghĩ, so với mình, niềm vui và nỗi buồn của anh đơn giản hơn

nhiều.

Bảy giờ sang cô mới chập chờn đi vào giấc ngủ.

Thuở thiếu thời, An An đã có một tình bạn vong niên với người đàn ông đẹp có hàm răng trắng muốt, người đã cho cô tình yêu mà cô hằng mơ ước. “Nỗi nhớ là làn không khí trong lành tôi gửi đến em...”

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 29

Nỗi buồn

Khai giảng năm học mới. Tôi bước vào năm thứ tư đại học. Tôi đã vạch cho mình một kế hoạch đồ sộ - hoàn thành chương trình C tiếng Anh, tìm học và thi lấy bằng lái xe, nhận được học bổng của kỳ cuối... vân vân và vân vân – dán trên tường.

Lúc đầu tôi rất hào hứng, một ngày học thuộc hai trăm từ mới, thành tích tiếng Anh có bước đột phá, bắt đầu thấy mình thật vĩ đại, liền dung thỏi son của cô gái không quen biết nào đó viết lên cửa kính bài thơ ngắn mà tôi từng xoá – *Lý do hoàn hảo* - để khích lệ bản thân.

Lý do hoàn hảo

Bởi vì,

Tôi không biết tôi bây giờ

Ngoài cố gắng không biết làm gì!

Viết xong, với quyết tâm hùng hực, tôi tưởng như đã thấy tương lai rực rỡ hiện ra trước mặt. Vậy mà con bé An An lại nói như đinh đóng cột: “Đấy, rồi anh xem, kế hoạch của anh sớm muộn cũng sụp đổ!”

Tôi không thêm đề ý đến lời khích bác ác ý của nó.

Một tuần lễ sau, tôi không thể không khâm phục dự đoán của em gái: nhiều

việc phải làm, không thực hiện được kế hoạch, tự cho rằng hôm qua đã không học được thì hôm nay cũng thôi... vậy là thôi luôn, và hai trăm từ đã học thuộc hôm trước nữa cũng quên sạch.

Tôi có lý do để buồn, nhưng lại chơi thoải mái. Con bé An An lại còn mỉa mai: “Anh ạ, thực ra trong mấy năm đại học, anh sẽ chẳng làm được gì đâu!” Tôi hỏi vì sao.

“Cứ nhìn bụng anh thì biết!” An An nói, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lúc ấy mới nhận ra bụng mình không biết từ lúc nào đã to phình như phụ nữ có thai. Đúng, trong bốn năm đại học, tôi không làm được điều gì. An An cười là rất có lý.

Cười xong lại thấy buồn, tâm trạng cực kỳ u ám.

Bốn năm đại học, không biết cả thời trai trẻ có được mấy lần bốn năm? Giờ này sang năm tôi đã phải đi ra xã hội, nghĩ mà thấy sợ, nhưng cũng chỉ buồn trong chốc lát.

Một tuần có vài giờ lên lớp; trên bục giảng thầy thao thao bất tuyệt; ngồi bên dưới thấy sao mà vô vị. Vô tình nhìn những hình vẽ trên bìa của cuốn giáo trình năm thứ tư, chợt thấy hoang mang.

Phía góc phải của bàn học có hai chữ “thiên tài” to tướng viết bằng bút máu. Đây là những ngày mới vào trường, đầy nhiệt huyết, hoài bão, tin tưởng mình sẽ làm được tất cả, trước mắt là con đường trải đầy hoa. Đây là những ngày tháng sôi động, đầy ước mơ. Tôi vẫn còn nhớ tâm trạng của mình khi viết hai chữ đó. Lúc ấy, tôi thành tâm biết mấy. Bây giờ, tất cả chỉ còn một mớ hỗn độn: kiến thức vớ vẩn, ý chí bạc nhược, niềm tin hao mòn, tương lai bất định...

Giữa bàn là những hàng chữ viết bằng bút chì, nhỏ li ti, do được viết rất cẩn thận nên tuy mờ vẫn đọc được. Tôi còn nhớ đó là ngày đầu tiên của năm thứ hai, được báo sẽ có bài kiểm tra đầu tiên của năm học mới, chúng tôi nhịn ăn nhịn uống suốt nửa ngày trời để làm “công tác chuẩn bị”. Ai cũng làm, cả lớp làm, chữ to chữ nhỏ, nội dung mỗi người một kiểu, nhưng đều dung bút chì, vì nét chữ bút chì rất đặc biệt, không phải ở góc nào cũng nhìn thấy. Nếu có ánh nắng chiếu vào thì nhìn rất rõ, ngược lại có thể chẳng thấy gì hết.

Sáng hôm sau, ai nấy đều vững dạ bước vào lớp. Tiểu Nhẫn xoa ngực, nói: “Ôi trời, hôm qua về nhà, không kịp ôn, chẳng biết hôm nay làm ăn thế nào”, liền được bạn bè an ủi: “Thì học tài thi phận! Tất cả nhờ trời!”

Vậy mà không ngờ khi ra khỏi phòng thi, ai nấy đều thở dài ngao ngán; thì ra hôm đó xúi quẩy gặp ông giám thị quá nghiêm, vừa bước vào lớp ông ta đã tuyên bố: “Tổ một và tổ hai đổi chỗ cho nhau, tổ ba và tổ bốn đổi chỗ cho nhau, bàn ghế vẫn để nguyên vị trí.” Mọi người ngơ ngác, mặt dài thườn. bao nhiêu “công sức” chuẩn bị chiều hôm trước vậy là đi tong, tệ hơn nữa,

ông thầy còn yêu cầu để tất cả tài liệu bên ngoài lớp, mọi ngăn bàn đều được kiểm tra, đến khi trong lớp không còn bất kỳ tài liệu nào mới bắt đầu kiểm tra. Kết quả thực không ngoài dự đoán: quá nửa lớp trượt. Tiểu Nhẫn phải thi lại, nhưng gã nhìn chúng tôi, nháy mắt cười ranh mãnh: “Mất công phí sức phải không các ông anh?” Năm đó, Tiểu Nhẫn bị lưu ban, một phần là do gia đình muốn cậu ta đi Thâm Quyển làm thêm. Còn nhớ, hôm rời lớp, cậu ta rơm rớm nước mắt khiến những gã trai vốn “không tin vào những giọt nước mắt” cũng không khỏi bồi ngùi.

Bây giờ không biết Tiểu Nhẫn ở đâu, không biết gã có còn nhớ những tháng ngày trong trường đại học, những giờ làm bài căng thẳng, những nỗi hồi hộp lo lắng khi quay cóp? Ở góc trái bàn học là chữ “Khả” do chính tay tôi dung dao líp khắc. Trên lớp, tôi thường gục đầu lên bàn ngủ ngon lành. Đó là vào những giờ học môn đại cương, hàng trăm con người ngồi trong một hội trường lớn, làm sao chúng tôi có thể tự giác nghe giảng? Tình trạng này diễn ra trong suốt bốn năm liền. Lỗ Tấn từng khắc một chữ “tảo”¹ trên bàn học, quả nhiên sau này ông ta sớm trưởng thành, sớm trở thành nhà văn nổi tiếng. Tôi đã khắc rất nhiều chữ lên bàn, ngoài tội phá hoại của công, tôi cũng hy vọng mình sớm thành tài.

Trùng khánh được coi là “chảo lửa”. Tôi ngồi trong lớp học vào giữa tháng mười, ôm cái bàn có khắc tên Hồ Khả, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài nhưng vẫn không thấy dễ chịu hơn.

Hôm qua, lúc chạng vạng, trời âm u, mây nhiều, bầu trời như thấp hẳn xuống, mới qua năm giờ chiều mà đã tối sẫm, sấm chớp ầm ầm, rạch những đường sang chói lên nền trời đen thẫm, rồi cơn mưa sầm sập đổ xuống. Có lẽ mưa to sẽ làm nhiệt độ không khí hạ nhanh. Tôi nhớ lời mẹ dạy: “Con là anh, phải chăm sóc hai em.” Vậy là dưới sự chỉ đạo của tôi, ba an hem mở hòm lục tử tìm quần áo ấm để chuẩn bị đón mùa thu Trùng khánh đa sự. Ít phút sau mưa tạnh, trời sáng trở lại. Tôi có cảm giác như vừa thức dậy vào buổi sáng sớm.

Nhưng nhiệt độ lại không hạ. Không còn bụi bặm, không khí thật trong lành. Tôi vẫn mặc áo sơ mi, cảm tưởng như vẫn đang là mùa hè.

Tuy nhiên, thấp thoáng đâu đó cũng có những dấu hiệu của mùa thu. Trời bắt đầu tối nhanh hơn. Tiếng ve sầu đã không còn râm ran. Và nhất là trong mùa thu, có sự nồm nóng của

Hồ Khả càng nở nang, cân đối hơn trước, do vậy lại càng xinh đẹp. Nàng thường phàn nàn rằng tại tôi ép nàng ăn nhiều làm nàng béo ra, rồi liên mồm lảm bảm phải giảm cân thôi. Khi tôi mua kem cho ăn thì nàng lại vừa mút kem một cách ngon lành vừa nói thầm: Bắt đầu từ ngày mai mình sẽ giảm béo.

Buổi chiều, tôi nắm tay nàng đi dạo phố, không khí nóng nực khiến cho mùi

kem chống nắng của nàng càng nồng. Hồ Khả từ chối mọi sự đụng chạm. Nàng nói hồ mùa thu thật đáng sợ. Tôi không hiểu thế nào là hồ mùa thu. Hồ Khả nhẫn nại giải thích: đó là cái nóng mùa thu.

.....

Vẫn không hiểu.

Hồ Khả không nói nữa, nàng tròn mắt lườm tôi, không trả lời. Đúng là thời tiết nóng nực khiến con người ta thêm nóng tính.

Tôi không hiểu vì sao hồ mùa thu lại có nghĩa là trời rất nóng. Tôi chỉ cảm ghét cái nóng ác nghiệt đến ngọt thờ của mùa hè Trùng khánh. Tôi tưởng tượng bầu trời như một cái lồng hấp ngàn ngạt khói.

Muốn làm đẹp long nàng, tôi bảo Hồ Khả, r chúng mình lên xe buýt điều hoà nhé. Chiêu này thật linh, thời tiết cũng ủng hộ, nàng vui vẻ đồng ý.

Tôi kéo nàng lên xe buýt có điều hoà đi một vòng thành phố. Không khí trong xe mát dịu, tôi ngồi sát Hồ Khả, khoan khoái tận hưởng mùi hương thiếu nữ, mừng thầm là cuối cùng nàng đã không nổi nóng. Sự dũng cảm phi thường của ta đáng được khâm phục!

Mùa hè, Hồ Khả giống như hồ cái, rất dễ nổi cáu; hồ đực mà muốn giao phối phải mạo hiểm mạng sống của mình, không cẩn thận sẽ bị nó cắn chết. Tôi bỗng nhận ra sự dũng cảm của các loài động vật giống đực trong thế giới tự nhiên thật đáng trân trọng. Chúng đã cống hiến hết mình cho sự nghiệp duy trì nòi giống, trong khi giống cái lại kiêu ngạo và vô trách nhiệm.

Không khí trong xe mát lạnh những dấu sao vẫn đến lúc phải xuống. Khi chúng tôi vừa bước ra khỏi xe, làn khí nóng như lửa ập đến như reo lên với chúng tôi: “Hoan nghênh! Hoan nghênh!”, rồi nồng nhiệt hôn lên da thịt chúng tôi. Tôi không thể chịu nổi, liền đề nghị về nhà tôi.

Cô nàng kiêu ngạo đang nhuợc người vì nóng gật đầu lia lịa.

Vừa đi Hồ Khả vừa thách thức ông trời: “Ông đặc ý không lâu nữa đâu, thu sắp đến rồi!” “Chết tiệt!” Tôi cười nói với nàng, “trong nhà chỗ nào cũng có mặt trời.”

“Sao thế?”

“Em gái vẽ, nó thích nhất mặt trời.” Tôi nói, nghĩ tới cảnh Mai Mai muốn níu kéo ánh mặt trời đã ngồi vẽ cả buổi chiều dưới nắng hè. Nhưng Mai Mai không bắt nắng, nó vẫn trắng trẻo, tinh khôi như bầu trời sau cơn mưa.

“Em gái anh là quái nhân!” Hồ Khả lắc đầu không hiểu.

Mở cửa vào phòng, thật ngạc nhiên vì hôm nay An An cũng ở nhà. Nó đang ngồi trên đi văng chăm chú xem ti vi, mồm gặm cánh gà. Tôi muốn khoe với Hồ Khả uy lực của mình trong cái nhà này, cố ý nói to: “Về rồi đây!” để An An biết ý đưa dép đi trong nhà cho tôi.

....

Không có động tĩnh gì ngoài tiếng cười của đôi tình nhân trong ti vi.

Tôi và Hồ Khả chân trần đứng ngoài cửa, nàng nhìn tôi, rồi tự chạy đi lấy dép.

Lúc này, khi gần về đến nhà, tôi đã hãnh diện khoe với Hồ Khả, mỗi lần nghe thấy tiếng bước chân tôi về là các cô em tranh nhau lấy dép cho tôi. Bây giờ hơi bẽ mặt, tôi hô lên lần nữa: “Anh đã về”, cầu cho Mai Mai nghe thấy. Nhưng thất bại! Con nhỏ An An đang mãi dán mắt vào ti vi. Đang bực mình, nhìn thấy con mèo Sbin của An An chạy lại dụi đầu vào chân, cất tiếng meo meo, tôi giẫm mạnh vào đuôi nó một cái, Sbin gào lên: “meo”. Lúc đó An An mới bừng tỉnh, như từ trên trời rơi xuống. Nó vội chạy đến, ôm lấy con mèo, xót xa: “Anh xấu lắm, sao lại bắt nạt Sbin của em?”

Tôi bảo: “Anh đâu có ý”, nhưng lại cười thâm, cố ý đấy!

An AN nhận ra Hồ Khả phía sau lưng tôi, nó vui mừng reo lên: “Chị đến chơi!”

“Em xem phim à?” Hồ Khả hỏi.

“Vâng, *Tình trong biển tình*, đĩa em mới thuê đấy”, An An giới thiệu.

Tôi trợn mắt đang định chửi cho nó một trận, không chịu khó học, chỉ phí thời giờ vào những trò vớ vẩn, vô bổ, nhưng chưa kịp mở miệng, Hồ Khả đã reo lên: “Phim có diễn viên Tô Hữu Bằng phải không?”

“Đúng rồi!”

“Ồ, chị cũng rất thích xem! Ở trường chỉ được xem thời sự, chị đã nghe bọn bạn nói về phim này, rất hay, chị cũng đang muốn xem.”

....

Sau đó AN An kéo tay Hồ Khả ngồi xuống đi vắng, cả hai cúi đầu xem phim, để tôi đứng ngây một mình.

Tôi nhìn hai cô gái ngốc ngếch, thầm nghĩ lẽ nào đây chính là “một nửa thế giới”?

Hai cô, một là em gái, một là bạn gái, lại vứt tôi chơ vơ một mình. Sbin tỏ ra độ lượng không tính toán với tôi, lại chạy đến dụi đầu vào chân tôi. Tôi thầm nghĩ ít nhất vẫn có một con Sbin nghĩ tới mình.

Vừa đi vài bước bỗng bị An An gọi giật lại: “Anh!”

“Gì?” Tôi tưởng nó đã nhận ra sự tồn tại của tôi, với thái độ nghiêm túc như một quân nhân, phần khởi chờ nó hỏi tiếp.

“Anh nấu cơm đi!” An An nói, ngả đầu vào vai Hồ Khả trên đi vắng, cười khúc khích.

Tôi tuyệt vọng, thiếu não đi vào bếp, hình ảnh uy phong của người đàn ông trưởng thành, trụ cột gia đình cũng tiêu tan. Tôi thấy mình đúng như cô Lọ Lem bị dì ghẻ ngược đãi bắt ngồi một góc nhà nhạt nhẽo.

“Meo!” Con Sbin lại quần chân tôi, theo tôi vào bếp. Tôi nghĩ nuôi phụ nữ không bằng nuôi mèo, chí ít Sbin cũng không đến nỗi bỏ mặc tôi chỉ vì gã diễn viên diễn trai.

Có lẽ Sbin cảm thấy trong bếp chẳng có gì đáng chơi nên năm phút sau lại chạy đi. Tôi thấy mình như một cô dâu bị ruồng bỏ. Tôi trút nỗi ảm ức vào những đồ vô tri vô giác. Tôi hành hạ bó cải trắng. Ông trời rồi cũng có mắt, mấy phút sau, tôi lại có dịp rạng rỡ mặt mày.

Hồ Khả yêu kiều bước vào, chìa ngón tay trắng muốt của nàng ra trước mặt tôi tố cáo con Sbin cào nàng. Tôi nhìn vết xước rướm máu trên mu bàn tay, nghĩ bụng thật “tội” cho nàng, đã phải bỏ bạn trai để xem bộ phim yêu thích mà cuối cùng lại bị phá rối. Tôi đặc ý cười phá lên.

Khi nhìn thấy những giọt nước mắt như hạt ngọc trai từ khoé mắt nàng sắp lăn ra, tôi mềm lòng không cười nữa. Người đẹp Hồ Khả với bàn tay xây xước đứng cạnh tôi, vẽ mặt tội nghiệp đáng yêu, nước mắt chảy ròng ròng, miệng làu bàu. Tôi kinh ngạc nghĩ sao nàng lại yếu đuối thế trước mặt đàn ông? Thì ra đây chính là sứ mệnh vĩ đại của đàn ông - bảo vệ phụ nữ.

Hồ Khả là người đàn bà của tôi, tôi phải bảo vệ nàng.

Tôi vội vàng nâng bàn tay nàng, thổi nhẹ vào chỗ đau, dỗ dành: “Ngoan nào, đừng khóc, chồng em thổi cho em, một lát hết đau ngay!”

Đang vui đùa bỗng im bật, có một cô gái đứng ngoài cửa bếp nhìn vào, ánh mắt như đêm đen.

Chú thích:

1 Có nghĩa là sớm.

đàn ông, sự yếu đuối của đàn bà.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 30

Mùa thu đa sự

“Mai Mai!” Tôi reo lên, vội buông tay Hồ Khả.

Ánh mắt u ám, đau đớn của Mai Mai khiến tôi luống cuống. Cảm giác như người đàn ông ngoại tình bị vợ bắt quả tang. Muốn giải thích nhưng không biết nói thế nào, cứ lắp ba lắp bắp.

Nhưng tôi trấn tĩnh lại rất nhanh. Tôi biết tôi và Hồ Khả yêu nhau, Mai Mai không phải là vợ tôi. Tôi thấy lạ kỳ cho phản ứng của mình. Việc gì phải

căng thẳng thế? Có lẽ là tại cái nhìn của Mai Mai, hai đồng tử sẫm màu, sắc lạnh khiến người ta có cảm giác mình đang làm chuyện gì không phải.

Khi tôi định thần, Mai Mai đã bỏ đi.

“Này, em gái anh hình như không bình thường!” Hồ Khả lúc đó mới lên tiếng, nàng dường như quên hẳn vết đau.

Tôi tức giận nói: “Không bình thường chỗ nào? Tôi không thích người khác bàn luận về em gái mình.”

“Anh không cảm thấy cô ấy giống ma sao? Lặng lẽ đến, thoát biến đi.” Hồ Khả nói, vẻ mặt hơi rờn rợn.

“Nói bậy!” Tôi bác lại Hồ Khả, nhưng trong đầu hình dung khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt sắc lạnh của Mai Mai vừa rồi, không khỏi rung mình.

“Dù sao em vẫn cảm thấy cô ấy không thích em.” Hồ Khả kết luận. Nàng nói Mai Mai không thích nàng, lần đầu tiên hai người gặp nhau ở bể bơi nàng cũng nói y hệt như thế, lúc đó tôi không để ý, cho rằng phụ nữ thường lắm chuyện. Nhưng nghĩ tới ánh mắt Mai Mai vừa rồi, rõ ràng là thù địch. Lúc ăn cơm Mai Mai liên tục gấp thức ăn cho tôi, vẫn vẻ mặt bình thản cố hữu. Tôi không ăn hành, em kiên nhẫn dùng đũa nhặt từng lát nhỏ bỏ ra, khi gấp cá cho tôi, em cũng gỡ hết mọi cái xương. Tôi yên tâm ăn.

Hồ Khả và An An sôi nổi bình luận bộ phim vừa xem, tôi thỉnh thoảng chen vào vài câu, vậy là hai người thi nhau tấn công tôi bằng ngôn ngữ và tư duy đàn bà, một người nói tôi thiên vị đàn ông, một người nói tôi thiếu lãng mạn. Giờ tôi mới hiểu lời cổ nhân nói chẳng bao giờ sai: ở đời, đàn bà và tiêu nhân là hai kẻ khó đối phó nhất.

Trong khi chúng tôi khẩu chiến, Mai Mai đảm nhận công việc gấp thức ăn cho tôi, nhẹ nhàng, tao nhã, âm thầm như nước chảy. Tôi nói: “Hai người nhìn Mai Mai kia, diêm dã, dịu dàng, đâu như hai người, chẳng khác gì hổ dữ, có còn giống phụ nữ nữa không?”

An An nháy mắt với tôi. Hồ Khả được nhắc nhở, nhận ra sơ xuất của mình, nàng cười bẽn lẽn, cũng bắt đầu gấp thức ăn cho tôi. Nhưng nàng không biết sở thích của tôi; thức ăn nàng gấp và thức ăn Mai Mai gấp không giống nhau. Khi Hồ Khả gấp thức ăn vào bát tôi, Mai Mai đột nhiên ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, Hồ Khả theo bản năng rút tay lại.

Ăn cơm xong, chúng tôi cùng xem tivi, Mai Mai ra ban công vẽ tranh, Hồ Khả nói muốn xem “mặt trời của Mai Mai”, theo Mai Mai ra ban công.

Tôi và An An ngồi trên đi văng. An AN ngồi sửa móng tay, có vẻ rất chăm chú. Tôi đùa sao không đến chỗ người yêu. Nó không nói gì, vẫn chuyên tâm vào công việc, cúi đầu như chỉ có một mình nó ngồi đó. Tôi vốn quen thấy một An An sôi nổi, hoạt bát, hiếu động, không quen một An An nghiêm nghị khác thường thế.

Tôi nhìn em gái. An An sau hồi im lặng bỗng lên tiếng: “Anh không nên đưa

Hồ Khả về nhà!”

Tôi nghiêng đầu ngó mặt cô em, khuôn mặt nghiêm nghị, chả giống nó chút nào. Khi thốt ra câu đó, mặt nó đỏ ửng về bản khoăn, gần như đau khổ. Tôi ngây người không hiểu, có phải những lời vừa rồi là của AN An?

Em gái không muốn tôi đưa Hồ Khả về nhà, tại sao? Không phải nó rất thích cô ấy sao? Vừa rồi còn chị em em rồi rít, lại còn to nhỏ với nhau những chuyện đàn bà có trời biết là chuyện gì, có thấy nó ghét bỏ gì cô ấy đâu!

“Không sao...”, An An thở dài, không nói nữa, tiếp tục giũa móng tay, giữa đến bóng nhoáng. Nó gác một chân lên đi văng, chân kia co lại, ti cầm vào đầu gối, cặm cùi giữa. Cái đầu nghiêng nghiêng, mái bờm tẽ ra, lộ vàng trán với vết sẹo dường như cười với tôi. Tôi nghĩ nếu không có vết sẹo kia, chắc hẳn nó sẽ là một “yêu nữ” hoàn hảo.

Tôi lặng lẽ đứng lên, đi ra ban công

Chưa ra đến nơi thì nghe thấy tiếng chửi bới cổ nén.

Sững người giây lát, tôi lao về phía trước túm lấy Hồ Khả, tát vào mặt nàng. Không kìm nổi giận dữ, tôi lôi nàng vào nhà, chỉ tay vào cửa, quát: “Cô cút đi! Cút ngay lập tức!”, đoạn tôi hăm hăm, sấn sổ đẩy nàng ra ngoài, đóng sập cửa lại, bỏ ngoài tai tiếng kêu khóc và tiếng chửi bới của nàng: “Họ Dương kia, nhớ lấy. anh đã dùng cách này để ruồng bỏ tôi... Rồi anh sẽ phải ân hận...!” Giọng nàng cay nghiệt.

Tôi đã tát Hồ Khả vì nghe thấy nàng mắng Mai Mai là đồ câm.

Lúc ấy, khi đi đến gần ban công, nghe thấy Hồ Khả hét vào mặt Mai Mai:

“Cô là đồ câm khốn khiếp!”, tôi đã không kìm chế được.

Hồ Khả là bạn gái tôi. Mai mai là em gái tôi. Bạn gái tôi nói em gái tôi là đồ câm! Hồ Khả chỉ mặt một người không nói được rửa là đồ câm! Đây là điều không thể tưởng tượng! Cô ta đã dùng cái giọng trong trẻo, nhẹ nhàng chỉ cô ta mới có thể rửa em gái trong trắng như thiên thần của tôi là đồ câm! Cô ta đã nói ra cái điều chúng tôi kiêng kỵ suốt hai mươi năm qua, nói một cách dễ dàng, tron tru, ráo hoảnh đến tàn nhẫn như vậy!

Hồ Khả là người yêu của tôi, trước đây tôi đã thể sẽ bảo vệ nàng. Nhưng Mai Mai là em ruột tôi, gắn bó với tôi hơn hai mươi năm qua, tôi không thể vì cưng chiều người yêu mà để cho em gái chịu tủ nhục! Tôi phải trả lại sự công bằng cho em, tôi nhất định bảo vệ chút tự tôn đáng thương của nó.

Vậy là tôi không suy nghĩ, bước tới tát nàng, với toàn bộ sức lực và cơn giận ngàn ngút. Hồ Khả loạng choạng suýt ngã. Khi nàng ngẩng đầu với vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng, má trái nàng vẫn hằn vết ngón tay. Điều đó nhắc tôi nàng là hoa khôi có làn da non mịn như da trẻ nhỏ, vừa rồi lại bị mèo cào vào tay rớm máu, nàng đã chạy đến bên tôi nũng nịu tỏ khổ. Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi có thể đánh phụ nữ, càng không thể tát vào mặt nàng. Thấy mặt nàng đầm nước mắt, tôi sững người, suýt nữa thì chạy lại dỗ dành.

“Anh đánh tôi? Vì sao anh đánh tôi?” Nàng gào lên, do quá xúc động mà giọng khản đặc.

“Ai bảo em nói Mai Mai như vậy!” Tôi vẫn rất đau lòng về chuyện đó, nhưng không muốn trách nàng. Nói lại chuyện đó chỉ càng thêm buồn. Dù sao tôi cũng đã đánh nàng; dù vì bất cứ lý do gì, tôi cũng thấy ân hận.

“Anh thiên vị! Anh thích cô em gái quý hoá của anh! Anh em các người là gian phu dâm phụ! Loạn luân! Các người... các người đã phạm pháp! Anh dùng thủ đoạn bỉ ổi đó đuổi tôi để các người thoải mái, tôi không chịu. Tại sao tôi phải chịu thua em gái anh? Tôi không phục, đối thủ của tôi... không ngờ... lại là... một con câm!”

Khi hai chữ “con câm” được nhắc lại lần nữa, tôi thấy Mai Mai run rẩy. Đôi mắt to đen ầng ầng nước khế chớp, nước mắt trào ra, tràn xuống má; khi đi ngang qua tôi, nó ngược nhìn tôi, cái nhìn vô tội, tủi hờn khiến tôi co rúm. Mai Mai đi vào phòng riêng, chân bước chơi vơi, suýt va phải giá vẽ. Cánh cửa đóng lại. Tôi nhìn Hồ Khả lúc đó vẫn tức giận thở hổn hển. Tôi thô bạo nắm tay nàng kéo ra ngoài, đóng sập cửa.

Nàng vẫn khóc lóc chửi bới, tôi làm thinh, không để ý. Nàng phần nộ kể lể rằng đây là âm mưu của tôi, rằng từ lâu tôi đã muốn bỏ nàng, cố tìm cơ, vân vân và vân vân... Tôi tuyệt vọng nghĩ đàn bà lên cơn điên thật đáng sợ. Hồ Khả lúc đó, tóc tai sổ tung, quần áo xộc xệch, còn đâu một hoa khôi thanh lịch, xinh đẹp tôi thầm mơ ước hai năm trước!

Tôi đứng sau cánh cửa khép kín, lòng rối bời, mặt sạm lại, nói vọng ra:

“Chúng ta chia tay nhau!”

Hồ Khả vẫn khóc, đập cửa thình thịch, nàng chẳng còn giữ ý, như một người điên thực sự. Nàng lại gào lên rằng tôi và Mai Mai đã cùng nhau lập mưu lừa nàng, rằng nàng bị oan, rằng phải mở cửa để nàng nói cho rõ.

“Chết cũng phải nói cho rõ!” Hồ Khả gào nhưng tiếng khàn khàn nên nghe rất nhỏ.

Đầu óc rối bời, tôi ngồi trên đi văng, cúi đầu suy nghĩ, mọi thứ rối như mớ bong bong. Không biết nên gỡ thế nào. Người yêu và em gái, ai cũng đáng thương, nhưng tôi trách Hồ Khả hơn, tại sao nàng nỡ hạ nhục một cô bé tội nghiệp, dù bị oan uổng cũng không thể tự thanh minh? Mai Mai còn chưa đủ đáng thương hay sao? Trong khi Hồ Khả có tất cả: sắc đẹp, tình yêu, còn Mai Mai có gì ngoài tình ruột thịt? Mai Mai mang trong lòng vết thương vẫn âm thầm rỉ máu suốt hai mươi năm qua. Trong khi chúng tôi gượng nhẹ, coi em như bông hoa pha lê mỏng manh, cố giữ không để miệng lưỡi người đời như cơn gió độc chạm vào người em thì Hồ Khả, một người thân khác của tôi lại đâm vào vết thương đó, không thương xót.

An An cũng người chứng kiến chuyện xảy ra. Cả con người nó lúc đó giống như một nhà thông thái lịch lãm: hiểu tất cả, biết tất cả, lòng đau đớn nhưng

không thể nói ra. Nó cắn môi, nói nhỏ: “Anh không nên tuyệt tình như vậy!” Hồ Khả là người yêu của tôi, đuổi nàng đi, tôi đau buồn hơn ai hết, Tôi cũng biết Hồ Khả thẳng tính, mau mồm mau miệng, thực ra không có ác ý. Nhưng tôi không thể giao du với kẻ đã xúc phạm em gái tôi. Có những điều thuộc về nguyên tắc, ngay cả người yêu cũng không ngoại lệ. Hồ Khả đã vi phạm nguyên tắc của tôi, đúng ra là của gia đình tôi, tôi không thể tha thứ cho nàng.

“Hay để em ra mở cửa đưa chị ấy vào, có gì hiểu lầm nói cho rõ.” An An rút rè đề nghị.

An An nói “nếu có hiểu lầm” nhưng chính tai tôi nghe thấy, làm sao có thể lầm được? Có chăng tôi đã nhìn lầm Hồ Khả, không ngờ bên trong hình hài thiên thần lại có trái tim quỷ dữ!

Tiếng khóc ngoài cửa nhỏ dần, sau đó chỉ còn tiếng nấc.

Khi tôi sắp gạt đầu để An An đưa Hồ Khả vào, tôi bất giác liếc nhìn thấy cửa phòng Mai Mai đóng chặt.

Em gái Mai Mai mà mẹ gọi là thiên sứ, A Thụ gọi là tiên nữ, có trái tim lương thiện và đa cảm, không thể nói được, cũng không thể bộc lộ suy nghĩ, bị bạn gái của anh trai nhiech là đồ câm, không biết bây giờ ở trong phòng một mình em làm gì? Có lẽ em còn đau đớn hơn Hồ Khả!

“Không được mở!” Tôi quát mắc với An An, giọng kiên quyết.

Lát sau tiếng nấc cũng tắt hẳn, An An đi ra xem, quay vào nói: “Chị ấy đã đi rồi.”

“Đi thì đi, đằng nào cô ta cũng là con người độc ác!” Tôi nói, tiếp tục nhìn lên màn hình ti vi, nhưng chẳng thấy gì cả. An AN ngồi bên tôi, tay ôm con mèo, vẻ mặt căng thẳng. Chúng tôi đều im lặng.

Hôm đó, Mai Mai không ra khỏi phòng, gõ cửa cũng không mở, sau An An nói có lẽ chị đã ngủ.

Tôi vào phòng thu xếp quần áo, chuẩn bị tắm. “Anh đi tắm đây, An An, ngủ sớm đi! Anh mệt lắm rồi!”, ở trong nhà tắm, tôi nói vọng ra.

Trong buồng tắm, suýt nữa tôi cho cọ nước bồn cầu vào bể tắm, may phát hiện, kịp dừng tay.

Đang tắm, bỗng phát hiện mang nhảm áo phong, tưởng là áo ngủ. Tôi cầm chiếc áo phong trắng tinh sạch sẽ, tai văng vẳng tiếng Hồ Khả, trong như tiếng nước chảy: “Em rất thích anh mặc áo phong trắng. vừa khoẻ vừa sang!” Nàng thường nói với tôi như vậy khi chúng tôi sánh vai nhau trên đường, sau đó là tiếng cười giòn tan, nàng nhí nhảnh khoác tay tôi, lại ghé tai tôi thì thầm: “Anh rất đẹp trai, anh biết không, nhưng không được lém phéng nhìn cô nào!...”

Tôi nhúng mặt vào bồn nước xà phòng, nước ngấm vào mắt cay xè, mãi mới mở được. Nước từ đôi mắt đỏ ngầu chảy ra, tôi không dám gọi đó là gì. Hôm

đó tôi lên giường, lòng ngổn ngang, quá nửa đêm vẫn chưa ngủ được. Nửa đêm về sáng có mưa, sấm chớp dữ dội, cảm giác như thành phố rung chuyển. Lòng tôi thất lại. Có một thiếu nữ rất sợ sấm sét đã tặng tôi đoá hoa tinh khiết của nàng cũng vào một đêm mưa gió như thế này. Gần sáng, trời tạnh mưa, nhiệt độ hạ thấp. An An nhắc tôi mặc áo len, tôi miễn cưỡng mặc thêm áo, lúc này mới thấy mùa thu thực sự đã về. Mùa thu đến, lần này là đến thật. Đó là một mùa thu đa sự.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: CTT

Chương 31

Đêm không bình yên?

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vẫn phải đi học. Tôi chưa đến mức chỉ vì mất bạn gái mà thấy cuộc đời trở nên đen tối; tình yêu của tôi với Hồ Khả cũng chưa mãnh liệt đến mức chết đi sống lại. Tôi vẫn ngủ gật trên lớp, thỉnh thoảng không muốn đi học thì ở nhà chơi game với Hà Tặc. Bữa sáng vẫn ăn hai quả trứng được Mai Mai bóc vỏ, mỡ bụng vẫn dày lên. Thời gian vùn vụt trôi, khi chỉ có một mình nhìn thế giới đổi thay, mới thấy cuộc sống của mình “xuôi chèo mát mái” hơn chán vạn người.

Trời lạnh dần. Mặt trời đôi khi cũng lấp ló sau đám mây, giống như mới từ Bắc Băng Dương vượt qua băng giá về, không dám khoe khoang uy lực của mình.

Sau cơn mưa, tôi mặc thêm áo. Mấy hôm trước còn mặc áo cộc tay. Mùa đông đến đường đột quá!

Rất ít khi gặp Hồ Khả, thỉnh thoảng nhìn thấy nàng ở nhà ăn hoặc trong sân trường, tôi cúi đầu đi qua, giả bộ không thấy. Đợi đi qua rồi mới quay lại nhìn hình bóng quen thuộc.

Điều đáng buồn là ngày đầu tiên của tuần lễ Noel lại phải lên lớp, mà lại là giờ tiếng Anh. Tôi không đi, cảm thấy mình như chim gãy cánh. Tôi được tiếp thu nền giáo dục tiên tiến; tôi không thể tưởng tượng trong khi thiên hạ đang cùng nhau thấp nển, hát và ăn bánh xung quanh cây thông Noel thì tôi phải chịu đựng những bài giảng như đọc kinh của ông thầy già. Hôm sau, nghe gã chịu trách nhiệm khóa cửa lớp kể lại, cả lớp không đi học, khi thầy hùng dũng sải những bước kiêu hãnh vào lớp, lập tức sững người, lớp học trống không. Tay học trò còn buông một câu khiến thầy giật mình: “Thưa thầy, thầy có đi không, em phải khóa cửa lớp.”

Tết dương lịch, đêm bình yên dị thường như chỉ dành cho những cặp tình

nhân. Buổi tối, khi không khí tràn ngập mùi bánh mỳ và thịt nướng, đằng sau bụi cây, khóm lá, những đôi tình nhân nhiều hơn ngày thường rất nhiều. Tôi không có người yêu. Tôi chỉ có một mình. Kẻ đơn độc như tôi, trốn học chỉ có cách ở nhà.

Trên đường về nhà, nhìn thấy chỗ nào cũng quen thuộc; ký ức lại hiện về. Còn nhớ mùa hè, trời rất nóng. Hồ Khả thường chia cái gậy thon nhỏ, trắng ngần của nàng trước mặt tôi, nói: “Nóng quá, nóng quá! Chồng xem này, cổ em nóng lắm.”

Khi nàng nói câu đó, tôi xin thề nàng hết sức thành thực. Tôi lờ đi, biết thừa nàng muốn tôi mua tặng nàng sợi dây chuyền nàng thích từ lâu.

Một mình hồi tưởng, bất giác tôi cười đau khổ, cảm giác như luồng khí nóng thổi vào người. Vào mùa hè nóng nực, đã từng có một thiếu nữ xinh đẹp nhảy chân sáo theo sau tôi.

Trở về nhà, đúng như dự đoán. An An đã chạy tốt đến nhà người yêu tình tự. Chỉ có một mình Mai Mai cô đơn nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

Tôi không thể hình dung cuộc sống của một cô gái cảm có thể có những hy vọng, đợi chờ gì. Em giam mình trong một thế giới, hư ảo, lạnh lẽ, không người; trong thế giới im lặng đó, chỉ có cô độc một mình em. Thậm chí em không thích lại gần cả con mèo Spin dễ thương.

Vậy hằng ngày em ngồi bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, em nghĩ gì, chờ đợi điều gì?

Mai Mai thấy tôi về vội đứng lên rót trà cho nóng, sau đó lấy nước ấm cho tôi rửa chân – tôi có thói quen đi đâu về cũng rửa chân.

Mai Mai làm những việc đó rất thành thạo. Em đi lại nhẹ nhàng như khiêu vũ. Tôi hỏi có buồn không, em nhìn tôi cười, không trả lời.

Tôi nghĩ em gái buồn nên nụ cười cũng ảm đạm, cảm thấy thương em đến tận đáy lòng! Bất giác tôi nắm tay em, muốn sưởi ấm bàn tay bé nhỏ ấy. Tôi chỉ vô thức đặt tay mình lên bàn tay để trên đi văng của em. Nhưng không ngờ, Mai Mai đỏ mặt.

Cúi đầu đỏ mặt, đó là biểu hiện cố hữu của vẻ thẹn thùng thiếu nữ mà tôi đã quen thuộc. Hồ Khả thường có những biểu hiện như vậy.

Nếu là Hồ Khả, nhất định nàng sẽ lao vào lòng tôi, vùi đầu vào ngực tôi như một con mèo lười. Sau đó chúng tôi ôm nhau, hôn nhau, ép chặt vào nhau rất lâu.

Lúc đó không thấy lãng mạn, cũng không nhận ra đó là thời khắc êm dịu của tình yêu. Bây giờ nhớ lại, thấy tiếc nuối vô cùng; tôi chợt nhận ra mỗi khi nghĩ đến nàng, tôi thường nhớ đến những khoảnh khắc êm đềm hiếm hoi của hai người.

Trong quan hệ của chúng tôi, những thời khắc êm đềm như vậy không nhiều. Hồ Khả luôn như một đứa trẻ hiếu động, không chịu ngồi yên bao

giờ. Nàng dùng cái kẹp mi kẹp râu tôi. Nàng túm tóc tôi thành từng túm nhỏ, hết túm này đến túm khác. Công việc nàng yêu thích nhất là kéo tôi đi dạo phố, lúc đầu thì rất đổi hăm hờ, nhưng đi được khoảng nửa tiếng là đã lâu bầu kêu mệt đòi về.

Tôi bước vào vùng ký ức cùng Hồ Khả, khi trở về hiện tại, tôi giật mình: tôi đang ôm Mai Mai trong lòng. Tôi quá đổi kinh hãi. Trong khi em gái đang run rẩy, không hề phản kháng, ngoan ngoãn trong lòng tôi.

“Xin lỗi Mai Mai... anh...” Tôi vội buông em gái ra, hoảng hốt giải thích, vung tay xuống ra hiệu, mặt đỏ như lên cơn sốt. Tôi sợ Mai Mai hiểu lầm, cho tôi là kẻ háo sắc loạn luân, muốn xúc phạm em gái.

Tôi nhìn khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi hồng rực của em, không biết nói thế nào, không biết làm thế nào cho em hiểu hành động vừa rồi của tôi chỉ là sự hoài niệm người yêu cũ.

Tôi chỉ có thể luôn miệng nói xin lỗi, rồi tìm cách bỏ đi “Anh mệt, anh đi ngủ đây.”

Mai Mai đột nhiên túm lấy tôi. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì?” Em mỉm cười, dịu dàng dùng tay ra hiệu, muốn tôi đưa nó đi dạo, rồi nó nhoẻn miệng cười phô hàm răng trắng đẹp.

Nếu như trước đây thì tôi đã vui vẻ nhận lời. Còn bây giờ, trong đêm yên tĩnh, đêm của những đôi tình nhân, tôi thật sự không muốn đi chơi cùng em gái. Mai Mai không phải là bạn gái tôi. Mai Mai là em ruột tôi.

Sau đó tôi trở về phòng ngủ. Lúc khép cửa, giống như một kẻ đào ngũ, tôi không dám nhìn vào mắt Mai Mai. Tôi biết, nếu nhìn vào mắt em, tôi sẽ bắt gặp một điểm sáng, như thể tôi nợ em điều gì.

“Hồ Khả!” Tôi gieo mình xuống giường, “chính cô đã hại tôi ra nông nỗi này!”

Khi nhận thấy mình rất nhớ Hồ Khả, tôi không còn cố kìm nén không nghĩ đến nàng nữa. Ký ức ào ạt xô về; tôi ôn lại từng kỷ niệm, từ nụ cười khiến tôi choáng váng khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng đến gương mặt uất ức, ám ảnh của nàng lúc tôi đẩy nàng ra cửa, tất cả hiện lên như một cuộn phim, hóa ra tôi nhớ Hồ Khả nhiều hơn tôi tưởng! Nàng quan trọng với tôi biết nhường nào! Trời về đêm càng lạnh, tôi cuộn mình trong chăn, vẫn thấy lạnh. Tôi kéo chăn trùm đầu và lại tiếp tục nghĩ về Hồ Khả, tôi nghĩ trùm chăn như vậy sẽ không bị ai phát hiện. Tôi sẽ thỏa sức mơ mộng và nghĩ về nàng. Thì ra tám chăn có những lúc có thể giúp ta trốn tránh hiện thực, giúp an ủi tâm hồn.

Không biết nỗi nhớ ngày càng tăng của tôi đối với nàng sau mấy tháng xa cách có chứng tỏ tôi đã thực sự yêu Hồ Khả hay không?

Trước đây tôi rất ghét khi nàng luôn mồm hỏi tôi có yêu nàng không. Tôi phát bực khi nghe giọng nũng nịu qua điện thoại của nàng.

“Chồng ơi, em ngủ không được!”

“Xin em, bây giờ là hai giờ đêm!”

“Nhưng em không ngủ được!”

“Vậy em muốn thế nào?”

“Chúng ta cùng nghe ve sầu kêu nhé!”

“Trời ơi, phát điên vì em mất! Ban đêm làm gì có ve sầu? Anh gác máy đây, đừng kiếm chuyện nữa!”

Sau đó, bất chấp sự phản kháng của nàng, tôi kiên quyết gác máy, cắt đứt cuộc nói chuyện không đầu không cuối. Bây giờ tôi khát khao nghe lại tiếng nói của nàng, cho dù vẫn là những chuyện không đầu không cuối. Lát sau, nhắm mắt lại, quả nhiên có tiếng ve sầu kêu. Tiếng ve vào lúc hai giờ đêm, không ra rả, không triền miên như ban ngày mà từng tiếng một rất ngắn, rất rõ, giống như lời trách móc. Đến lượt tôi không ngủ được. Tôi hận Hồ Khả đã làm tôi mất ngủ.

Bây giờ, đêm đêm tôi vẫn mở điện thoại, nhưng không còn nghe thấy tiếng nói tôi muốn nghe nữa. Đầu óc mù mẫm, tôi mừng rỡ tưởng nếu Hồ Khả chủ động làm lành, tôi có tha thứ cho nàng không?

Trước đây, cũng nhiều lần giận nhau, lần nào sau khi gây sự, Hồ Khả cũng ngoan ngoãn, chủ động hòa giải với tôi. Hồ Khả hay giận dỗi nhưng chưa bao giờ quá một tiếng đồng hồ.

Tôi tưởng lần này cũng thế, tôi cho rằng nhiệm vụ của tôi chỉ là phân tích xem có nên tha thứ cho nàng hay không, có chấp nhận sự quay trở về của nàng không. Tôi cho rằng nàng vội vàng bỏ đi rồi sẽ vội vàng quay lại.

Nhưng đến đêm nay tôi mới hiểu, nàng đã thật sự rời xa tôi.

Hồ Khả thích ăn vặt, lúc đòi ăn thứ này, lúc đòi thứ khác nhưng chẳng bao giờ ăn hết, cuối cùng đều dồn cho tôi, lý do thật hoàn hảo: “Em đang giảm béo.” Tôi cười, nói đùa: “Hóa ra anh là thùng nước gạo!”

Bây giờ, không có Hồ Khả, tôi vẫn quen mua nhiều đồ ăn vặt để trong tủ lạnh. Không ăn nhưng lần nào đi qua siêu thị tôi cũng rẽ vào mua, như một phản xạ có điều kiện, bởi vì Hồ Khả thích ăn vặt.

Trước đây, Hồ Khả nói: “Độ dài của mái tóc là thước đo tình yêu.” Vậy nên khi chúng tôi yêu nhau, nàng kiên quyết không cắt tóc, bất luận là đông hay hè.

Tôi luôn bật cười chế nhạo những ý nghĩ ngốc nghếch đó của nàng. Bây giờ nghĩ lại thấy rất xúc động, bởi vì tôi không thể hình dung phụ nữ lại bỏ ra nhiều tâm sức như vậy vì tình yêu.

“Yêu là mối sợi tơ. Tâm vãi tình yêu nhất định phải do hai người dệt từng sợi một mới tạo nên hạnh phúc.” Hồ Khả có lần nói như vậy.

Lúc bấy giờ tôi cũng phá lên cười bởi tình yêu đan dệt kiểu “Nữ Oa vá trời” này, tôi không muốn bị ràng buộc bởi tình yêu như thế. Tôi mơ mộng, tôi

yêu Hồ Khả, nhưng điều tôi quan tâm vẫn chỉ là so sánh nàng với những cô gái đẹp tôi từng nhìn thấy, tôi quyết không để mình bị lôi kéo vào cái việc đan dệt của nàng.

Bây giờ tôi mới biết tôi đã bị Hồ Khả lôi kéo vào trò “đan dệt” đó từ lúc nào, hóa ra tôi chưa bao giờ vứt bỏ những “sợi tơ” với nàng.

Tôi không muốn khi nhớ về Hồ Khả lại gắn vào từ “hồi ức”. Tôi không muốn khi nghĩ đến Hồ Khả lại phải kèm hai chữ “trước đây”. Tôi vùi đầu sâu hơn vào gối. Bây giờ mới tám giờ, đường phố chắc là rất náo nhiệt!

Trong đêm bình yên, tôi nhớ lại “hồi ức trước đây” của mình. Bỗng có cảm giác nóng ẩm trên trán, mở mắt ra thấy Mai Mai đang cúi xuống bên giường, dịu dàng vuốt trán tôi, giống bàn tay mẹ tôi khi đau ốm.

Trong phòng không bật đèn ngủ nên rất tối, tôi không nhìn thấy mắt Mai Mai nhưng tôi có thể hình dung nhất định vẫn là ánh mắt tĩnh lặng, dịu dàng với thoáng u ẩn nơi vầng trán.

Mai Mai không biết nói, chắc chắn sẽ hoang mang hơn kẻ thất tình như tôi, nỗi đau khổ trong lòng suốt đời không thể chia sẻ với ai, thật đáng buồn!

Nhưng sao em lại yên lặng, bình thản đến vậy, niềm vui lớn nhất của em dường như chỉ là được đi theo anh trai, làm việc nọ việc kia cho anh, như chứng minh em không phải là người tàn tật, em không phải hoàn toàn vô tích sự.

Tôi chống tay ngồi dậy, vui vẻ nói; “Mai Mai, anh sẽ đưa em đi dạo. Đi! Đêm nay là đêm bình yên của chúng ta!”

Mai Mai gật đầu, mắt sáng lên, phấn khởi.

Tôi không thể tỏ ra yếu đuối vì thất tình trước mặt em gái vốn đã chịu nhiều thiệt thòi, đau khổ. Tôi không muốn để Mai Mai nghĩ rằng tôi đang hối hận vì bảo vệ em mà mất người yêu. Tôi không muốn để cô em gái nhạy cảm của mình bị tổn thương.

Đối với Mai Mai, tôi luôn dành cho em tình yêu thương đặc biệt để bù đắp sự thiệt thòi, đau khổ của em. Vậy là tôi làm bộ vui vẻ đưa Mai Mai đi dạo.

Mai Mai ngạc nhiên, nét mặt hồ nghi. Tôi không cười nữa, lườm nó, vui vẻ giục: “Lỗi con, còn không mau đi thay quần áo, bên ngoài lạnh lắm. Đứng ngây ra đó làm gì? Chẳng lẽ còn đợi anh mặc cho ư?”

Lúc ấy, Mai Mai sung sướng chạy biến vào phòng, niềm vui không giấu giếm hiển hiện trên nét mặt.

Đi cạnh em gái xinh đẹp ở ngoài đường, ai không biết chắc sẽ rất ngưỡng mộ tôi: Cha này có người yêu đẹp như tiên nữ.

Tôi nhìn cô em đi bên cạnh. Mai Mai mặc áo khoát nhưng màu trắng, tôi có ảo giác nó giống thiên thần bị thu mất cánh.

Mai Mai rất vui, lâu rồi nó không vui như vậy. Nó vụt biến thành con chim nhỏ, lúc chạy lên trước, lúc dừng cạnh tôi, nhìn tôi, cười hồn nhiên. Lần đầu

tiên tôi thấy Mai Mai nhí nhảnh như trẻ nhỏ. Nụ cười không lúc nào tắt trên môi. Mai Mai không nói được niềm vui trong lòng, chỉ có thể thể hiện ra qua nụ cười. Tôi nghĩ, có thể Mai Mai đã khôi phục lại nét trẻ thơ của nó. Mai Mai mãi mãi nên là một đứa trẻ giống như An An, nên vui vẻ như một thiếu nữ bình thường, đôi khi có buồn thì cũng chỉ là bí mật trong lòng lúc đó mà thôi.

Bình thường, Mai Mai không thích bộc lộ niềm vui, chỉ có trước mặt tôi nó mới mỉm cười vụng về pha chút e lệ. Nhưng niềm vui hôm nay của Mai Mai đã vượt quá mức bình thường, chỉ vì được một người thân là tôi đi chơi vào ngày lễ.

Mai Mai dễ thỏa mãn đến mức khiến tôi se lòng. Trước đây tôi dành bao nhiêu thời gian để vui chơi với Hồ Khả, An An có bạn trai chăm sóc, còn Mai Mai, em chỉ có vầng mặt trời cô đơn, lạnh lẽo trên tường nhà.

Tôi hiểu ra, vì sao mẹ lại thiên vị nó, nó thật sự rất đáng thương, nhu mì như con chim bồ câu. Chỉ cần ban cho nó chút niềm vui thừa thãi là nó đáp trả bằng nụ cười nồng hậu, như thể đã được tặng tài sản quý giá; như lúc này đây, nó nhảy chân sáo vui mừng trước mặt tôi, chỉ vì được tôi đưa đi dạo phố.

“Mai Mai, có lạnh không?” Tôi hỏi.

Nó cười không đáp, mặt mũi đỏ ửng.

Tôi thăm mắng đồ ngốc.

“Mai Mai, có mệt không?” Tôi lại hỏi.

Nó vẫn chỉ cười không đáp, đi giật lùi, quay mặt về phía tôi.

Nhìn nụ cười hạnh phúc của em gái, tôi bỗng thấy trong lòng thanh thản, nỗi buồn chia tay với Hồ Khả trở nên nhỏ bé, tôi bật cười thành tiếng. Lần đầu tiên từ khi xa Hồ Khả tôi mới cười sảng khoái như thế. Các cửa hàng trên phố bày bán những đồ chơi có nhạc, giai điệu lúc rộn ràng, lúc du dương, Mai Mai nghe càng phấn kích, muốn nhảy theo. Trong không khí rét ngọt của đêm Trùng Khánh không tuyết đậm đặc “mùi” lễ Noel, hai anh em chúng tôi hòa vào dòng người ồn ào trên phố, lòng vui phơi phới như trẻ nhỏ.

Mai Mai giơ tay ra hiệu, nói: “Em có thể tưởng tượng ra ở nửa bên kia của Trái Đất, mọi người đang vui chơi trong biển tuyết.”

Tôi gật đầu, bất chợt nhớ tới Hồ Khả. Bây giờ nàng ở đâu? Nàng có nghe thấy tiếng nhạc, có ngửi thấy mùi bánh mỳ và mùi thịt nướng?

Đang chìm đắm trong những hồi ức về Hồ Khả, tôi bỗng giật mình, một tiếng kêu thất thanh và tiếng xe hơi phanh gấp ngay trước mặt.

“Ồi!”

Mai Mai lặn mấy vòng mới dừng lại, rồi nằm sõng soài trên đất. Trong khoảnh khắc, tôi thấy máu mình như đông lại.

“Mai Mai!” Tôi chưa kịp định thần, hoảng loạn hét lên theo phản xạ, đến khi người qua đường vây kín, tôi mới như vực tỉnh, lao đến, hét lên: “Mai Mai!...” Tôi hét gọi Mai Mai như một cái máy.

Tôi không thể tin người nằm trong vũng máu một phút trước còn là cô em gái xinh đẹp của mình. Từ vết thương trên chân nó, máu đang tuôn xối xả. Rất nhiều máu, máu nhuộm chiếc áo nhung thành trắng đỏ.

“Mai Mai! Em đừng chết!” Nước mắt như mưa, đầu óc mụ mị, tôi nâng đầu em ép vào ngực mình. Khóe miệng Mai Mai vẫn động nụ cười.

Đêm đó, Mai Mai nằm trong vũng máu, mỉm cười. Máu của em cơ hồ nhuộm đỏ trời đêm Trùng Khánh.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:Hà Thu

Chương 32

Thổ lộ

Đưa em vào bệnh viện làm thủ tục kiểm tra toàn phần. Chân phải và xương cổ bị gãy tương đối nghiêm trọng, chấn thương sọ não nhẹ, còn may không nguy hiểm đến tính mạng. Khi nhận được kết quả, tôi thở phào. Tôi nghĩ rằng ông trời cũng linh thiêng nghe thấu lời cầu khẩn của tôi. Trên đường đến bệnh viện, tôi luôn miệng lẩm bẩm nếu Mai Mai có mệnh hệ nào thì đều do thằng anh trai vô tích sự này.

Ngày hôm sau mẹ đã có mặt tại bệnh viện. Người cha bốn năm không gặp cũng bất ngờ xuất hiện. Nghe nói không nguy hiểm lắm, ông thở phào nhẹ nhõm. Mẹ khóc sụt sùi bên cạnh Mai Mai chưa tỉnh sau phẫu thuật. Mẹ ngồi đó khóc, bịt chặt miệng không để bật ra tiếng, mắt đầm nước, dầm dẫm nhìn con gái. Tôi bảo: “Mẹ mệt rồi, về nghỉ đi để con trông em”.

Nghe tiếng tôi, mẹ dường như vực tỉnh, cố hạ giọng, khe khẽ mắng tôi: “Con làm anh thế nào vậy? Mai Mai dễ bảo như thế mà con vẫn không trông nom cho tốt, sau này còn làm được trò trống gì?”.

Tôi cúi đầu không nói, mặc cho mẹ mắng.

“Mẹ, chuyện đã thế sao đã trách anh?”. An An thấy bất bình, lên tiếng bênh vực tôi.

“Mẹ nói đúng, lúc đó con đã không trông em, mới để nó bị xe đâm”. Tôi nói

thực, nếu lúc đó tôi không nghĩ đến Hồ Khả thì em gái nhất định không xảy ra chuyện.

Mẹ nghe An An nói vậy, nước mắt lại ứa ra, lát sau lại bật khóc thành tiếng. “Ông trời vẫn chưa chịu tha cho nó, ông trời vẫn chưa chịu tha cho nó!”. Mẹ rên rỉ: “Nó đã phải chịu bao nhiêu đau khổ. Bao giờ con tôi mới hết khổ?”. Mẹ lắc đầu, xúc động. An An đứng bên ôm mẹ. Tôi nhớ: “Con về nhà lấy ít đồ”, rồi đi ra. Lúc ra ngoài, tôi thấy bố ngồi trên ghế đợi ở hành lang hút thuốc, bên cạnh là hộp thuốc nhãn hiệu rẻ tiền - loại thuốc bọn con trai trong trường không thèm dùng từ lâu.

Bố rít hết hơi này đến hơi khác. Hai hàng lông mày chau lại. Tôi nhìn thấy gương mặt đầy nếp nhăn của bố, nếp nhăn hằn sâu như dao khắc. Người khắc nên những nếp rãnh sâu ấy đó là ba anh em chúng tôi? Hồi nhỏ, chính tôi là đứa cầm đầu rêu rao: cha không yêu chúng tôi, cha làm lý không bao giờ chiều chúng tôi.

“Con về nhà đây!”. Từ nhỏ tôi luôn sợ bố, lúc lớn lên lại xa cách đến mức không biết nói gì với nhau.

“Ồ”, bố ngẩng đầu nhìn tôi, khuôn mặt gầy gò chỉ có da bọc xương, rồi lại cúi đầu, lặng lẽ hút.

Tôi cũng không biết nói gì, quay người đi; khi ngang qua tầng trệt, tôi khẽ cúi đầu, liếc nhìn về phía ông.

Lúc đó đã sáu giờ sáng, trọn một đêm không ngủ khiến tôi mệt rũ rời. Tai vẫn vang lên tiếng kêu khóc và lời than vãn của mẹ. Trông đầu vẫn là hình ảnh cha tôi gầy gò, lặng lẽ hút thuốc trên hành lang bệnh viện, loại thuốc lá rẻ tiền.

Người mẹ bất lực nhìn đứa con gái tội nghiệp đang phải chịu đau đơn, khao khát được bảo vệ nó mà không thể; điều duy nhất có thể làm là khóc. Bao giờ ông trời mới thôi hành hạ con bà? Người cha, suốt đời cực nhọc, nuôi ba đứa con, lặng lẽ yêu thương chúng. Cái cau mày là biểu hiện duy nhất cho tình yêu, nỗi xót xa của ông với con gái.

Mọi người bắt đầu một ngày bận rộn cùng với cái rét buốt thấu xương của buổi sáng mùa đông. Răng toí va vào nhau cầm cập, tôi mua cho mình một cái quần nóng ăn chống rét. Tôi biết về nhà không còn có ai lấy nước nóng cho tôi rửa chân như thường ngày nữa.

Đun ấm nước, tắm xong, thấy người dễ chịu đôi chút, tôi lên giường ngủ.

Lúc này trời đã sáng, mọi người bắt đầu đi làm. Nằm trên giường chờ giấc ngủ đến, nghĩ lại sự việc đêm qua, tôi hối hận, khổ tâm vô cùng.

Tối qua, cô em gái cầm của tôi suýt bị xe đâm chết. Hôm nay mọi người vẫn đi lại qua vũng máu đó, có ai còn nhớ chuyện đêm qua!

Tỉnh giấc, đã là buổi trưa. An An gọi điện nói tình trạng của Mai Mai không ổn, có thể phải nằm viện lâu dài, bảo tôi mang bút, giấy và hộp màu đến.

Bước vào phòng của Mai Mai, thoảng mùi hoa hồng. Phòng Mai Mai không có sự bừa bộn của những người làm nghệ thuật mà luôn sạch sẽ, gọn gàng như chính con người nó, tôi lục tìm bút màu và những thứ cần cho việc vẽ...mới thấy mình chưa quan tâm đến em mấy, không biết nó để đồ ở đâu? Nhớ lại mấy năm nay, toàn là Mai Mai chăm sóc tôi, nhớ nhất là bóc trứng, lớn hơn là giặt quần áo, nấu ăn. Tôi đứng trong căn phòng đầy dấu ấn của em gái, không biết làm gì, hối hận vì sự vô tâm của mình.

Lật tìm trong tập Mặt trời, tôi nghĩ nó vẽ nhiều mặt trời như vậy, chắc gửi gắm niềm tin, hy vọng trong đó. Niềm tin của nó là gì? Nó muốn gửi gắm điều gì vào những bức họa mặt trời.

Vô tình tôi chú ý đến một bức họa chưa hoàn chỉnh, phác thảo phần đầu của một người đàn ông. Nhìn phác thảo mái tóc, vài nét trên khuôn mặt, tôi nhận ngay ra đó chính là tôi. Mai Mai rất ít vẽ người. Tôi cầm bức họa vẽ dở của Mai Mai, ngắm nghía hồi lâu, cảm thấy vui vui, em gái đúng là có tài vẽ bẩm sinh, chỉ mấy nét bút mà bức họa đã rất có hồn.

Lật phía sau, tôi giật mình khi đọc thấy dòng chữ: “Dương Dương sẽ kết hôn với mình!”.

Đây là nét chữ của Mai Mai. Tôi sững sờ, không hiểu. Mấy chữ rõ ràng, không to không nhỏ này viết cho ai? Chữ không thẳng hàng, nét bút xiêu vẹo, có thể thấy người viết rất vội vã.

Tôi nhìn hàng chữ lộn xộn đó, không thể nào kìm chế được sự bối rối, bàng hoàng. Một ý nghĩ loé lên từ tư duy hỗn loạn của tôi - Mai Mai thích tôi.

Mai Mai thích tôi, cái sự thích không chứa đựng bất kỳ chút tình ruột thịt? Theo cách nói của nó là “yêu”! Mai Mai dùng một chữ mà tôi không định nghĩa được – yêu! Tôi cầm bức tranh, lòng nặng trĩu, mồ hôi đầm đìa giữa buổi sáng mùa đông.

Tôi cứ nhìn mãi vào mấy chữ đó, cố hiểu ý nghĩa của nó, hy vọng từ đó có thể tìm thấy bóng dáng tình ruột thịt, nhưng thất vọng. Tôi lại cố nghĩ, có phải tôi làm điều không đúng để Mai Mai hiểu lầm, nhưng không nghĩ ra. Thận trọng gấp bức họa bỏ vào túi. Tôi nghĩ có phải tôi giấu bức tranh đi thì sẽ che lấp được nỗi lòng Mai Mai? Một bức tranh không lớn nhưng trĩu nặng trong túi tôi là tội lỗi của ai? Tôi không biết sẽ phải thế nào, tôi là anh trai! Mẹ gọi điện hỏi sao vẫn chưa mang đồ vào. Tôi nói ngủ quên. Mẹ phàn nàn mấy câu rồi gác máy.

Khi ra khỏi nhà, trời mưa nhỏ, nhiệt độ lại xuống thấp. Trời u ám, không có mặt trời, trong lòng tôi nặng trĩu như bị đám mây đen kịt trên trời đè lên.

Đến bệnh viện. Mai Mai đã tỉnh, thuốc mê vừa hết tác dụng, vết thương bắt đầu nhức nhối. Mai Mai cau mày, mặt co rúm nghe mẹ truy hỏi những câu vô dụng: “Đau chỗ nào? Có đói không? Có muốn ăn gì không để mẹ bảo em đi mua? Có rét không để mẹ lấy thêm áo? Nào, để mẹ kê gối cho con”.

Ngoài hành lang không có ai, tôi đoán bố đã về quê.

Mẹ hỏi luôn mồm, Mai Mai không đáp, An An lặng lẽ làm việc này việc khác. Thấy tôi, mọi người đều thờ phào.

“Dương Dương đã đến! Để em con mong mãi”. Mẹ âu yếm vuốt trán Mai Mai.

“Anh đến rồi, anh đến là tốt”. An An nói như trút được gánh nặng.

Tôi nhìn Mai Mai, khuôn mặt tái xanh đã chuyển sang phớt hồng, và càng hồng hơn do câu nói của mẹ, ánh mắt sáng sánh, má môi hồng tươi, Mai Mai quả là một thiếu nữ rất đẹp, ngay cả khi nó nằm trên giường bệnh, vẻ yếu ớt bệnh tật làm nụ cười dường như càng thêm quyến rũ, mê hồn. Nó cười như mặt trời trên đỉnh núi tuyết tỏa ra những tia nắng ấm áp. Mùa đông Trùng Khánh hiếm khi thấy mặt trời. Nhưng trong phòng Mai Mai có rất nhiều, từng vàng, từng vàng, rực rỡ, chói loà, đó là ánh sáng chỉ Mai Mai bắt được. Tôi nghĩ, có phải Mai Mai đã thả mặt trời ra khiến căn phòng ấm áp như một ngày nắng đỏ tháng Giêng?

Tay để trong túi, tôi nhẹ nhàng hỏi thăm: “Mai Mai đỡ chưa?”. Tôi biết trong túi có gì - có tình cảm bệnh hoạn của nó.

Mai Mai gật đầu cười, nhìn tôi, ánh mắt bình thản như mọi ngày. Tôi định vuốt trán nó như mọi khi, giống mẹ vẫn làm, nhưng lại rút tay về, giấu trong túi quần, bàn tay chạm vào bức họa. Tôi có cảm giác cái nhìn của Mai Mai hướng vào tôi không hoàn toàn là tình ruột thịt thuần túy.

Ăn xong cơm tôi phải về trường, ánh mắt lưu luyến của Mai Mai làm mẹ đau lòng, mẹ bảo tôi xin nghỉ học vài hôm chăm em. Tôi nhìn em gái, ánh mắt lưu luyến cố hữu của nó luôn khiến tôi se lòng, giờ đây làm tôi bối rối.

“Không được mẹ ạ, ở trường còn có nhiều việc, ngày mai con sẽ đến thăm em”. Nói xong, tôi vội vàng bỏ đi, như người chạy trốn.

Chân bước trên đường phố Trùng Khánh, lòng tôi vẫn chưa thể bình tĩnh lại. Nhìn người ta từng đôi, từng đôi sánh bước, dựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau, tôi một mình cất bước, thầm nghĩ có nên giữ lại bức họa. Tôi cảm gọn nó trong tay, nóng bỏng! Đó vừa là bức họa anh trai được em gái vẽ với bao thương mến, vừa là bằng chứng về một tình yêu loạn loạn, bệnh hoạn.

Tôi đang định ném vào thùng rác thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau: “Trời mưa lại quên không mang ô?”. Một khoảng trời không mưa với ánh sáng màu hồng nhạt: Hồ Khả đội ô đứng đấy.

Trong suốt cuộc đời tôi, có hai hình ảnh về nàng, mà chắc chắn, tôi sẽ lưu giữ mãi mãi. Một là hình ảnh nàng cùng tôi che chung cái ô trong một ngày mưa đầu hạ khi chúng tôi mới làm quen. Lúc đó nàng xinh đẹp, lạ lẫm, thân hình tuyệt đẹp, nụ cười bền lên mê hồn bởi lời khen nịnh thực thà của tôi. Hoa khôi của khoa tiếng Anh không ngần ngại đi chung ô với gã trai lạ là tôi. Mặc dù lúc ấy chúng tôi đều ướt như chuột lột nhưng quả thực trong tôi

như có nốt nhạc ngân vang, tôi như đi trong mơ. Hình ảnh thứ hai là Hồ Khả hiện tại, che một cái ô màu hồng nhạt, tạo cho tôi một khoảnh khắc màu hồng. Nếu lần đầu gặp nhau tôi ngỡ ngàng thì bây giờ, tôi như mất hồn.

Cho nên về sau, thỉnh thoảng nhớ lại mối tình sinh viên ấy, tôi đều nhớ đến mùa hè và những cơn mưa mát mẻ, trong lành.

Bây giờ, tôi đang bị ngấm mưa trong một trận mưa mùa đông. Tôi thần thờ, chơi vơi, lòng lạnh giá. Hồ Khả đã lặng lẽ mang một cái ô hồng ấm áp đến bên tôi thật đúng lúc. Bên cạnh nàng, tôi luôn cảm thấy thanh thản, bình yên. Lại là hình ảnh ngày trước! Chúng tôi được màn mưa bao bọc, Hồ Khả xinh đẹp và tôi đều ướt lướt thướt, chỉ có bây giờ tôi không nói, Hồ Khả không cười.

“Lại muốn cảm lạnh hả?”. Hồ Khả nói, đưa ô cho tôi.

Tôi nhìn nàng, người đã từng nũng nịu trong lòng tôi. Lần đầu tiên nàng gọi tôi là chồng, dấu cũng là do tôi ép, nàng xấu hổ đỏ mặt. Về sau, nàng gọi hai từ đó bằng đủ mọi giọng điệu - nũng nịu, đe dọa, cầu nhàu...

Tôi mơ ước bây giờ Hồ Khả gọi tôi một tiếng “chồng” như xưa, lao vào lòng tôi, khóc lóc, kể lể nỗi đau khổ, oan ức của nàng. Tôi sẽ cảm kích, vui mừng, sẽ tha thứ cho sơ suất của nàng hôm đó.

Hồ Khả mấp máy môi: “Sau khi tốt nghiệp, tôi sẽ lấy chồng”.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Em nói gì?”.

“Tôi sắp lấy chồng!”.

Nghe nàng, khẳng định lại lần nữa, tôi choáng váng. Người thiếu nữ tôi yêu, với tư cách là người yêu cũ của tôi, thản nhiên thông báo với tôi, nàng sắp lấy chồng.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm: Hà Thu

Chương 33

NỤ HÔN CUỐI

“Em sắp kết hôn sao?”

“Đúng vậy!”.

Hồ Khả nói với vẻ bình thản.

Tôi tưởng nàng dọa tôi. Tôi nói: “Hồ Khả, em đừng trêu con như thế, chúng

ta là người lớn cả rồi”.

Trước đây, khi giận dữ nàng hay dọa tôi: “Em sẽ tuyệt thực! Nếu anh không làm lành, em sẽ tuyệt thực”. Giọng nói có vẻ kiên quyết, nhưng sự tinh nghịch trong ánh mắt thì không thể giấu được.

Bây giờ nàng đã thay đổi, phải chăng nàng nói dối để dọa tôi? Tôi nửa tin nửa ngờ, khuyên nàng như một người từng trải: “Hôn nhân không giống như tuyệt thực, không đơn giản như chuyện em làm nũng đòi ăn là anh sẽ đi mua đồ ăn; kết hôn rồi em sẽ không có tự do nữa”. Tôi nhẫn nại giải thích, tôi tưởng nàng vẫn chưa hiểu hết.

Hồ Khả cười, ung dung đưa ô cho tôi, nói: “Anh đi với tôi một đoạn”. Khi đưa ra yêu cầu đó, mắt nàng nhìn xa xăm, dường như đang tìm kiếm sự nương tựa cuối cùng.

Tôi đột nhiên thấy sợ vẻ bình tĩnh của nàng, nụ cười mỉm dừng đọng, bất cần của nàng khiến tôi vô cùng hoang mang; thái độ bất thường không hỏi nhiều, không giải thích nhiều của nàng càng làm tôi thấy kỳ lạ, bất ổn. Tôi cắn môi, nhú mày bước đi, hy vọng sẽ tìm ra câu trả lời trong cuộc trao đổi tiếp theo. Hồ Khả là bạn gái tôi, có lẽ tôi hiểu nàng hơn hiểu bản thân mình. Tôi đặt mình vào vị trí của nàng, dùng tư duy của nàng để lý giải hàm ý hai chữ “kết hôn” mà nàng nói, nghĩ đi nghĩ lại, tôi kết luận đó là trò trẻ con. Tôi liếc nhìn mặt nàng, cố nghiên cứu, tìm hiểu ý nghĩa nụ cười trên môi nàng. Hồi lâu sau, tôi đau đớn nhận ra tôi đã thất bại.

Tôi cầm ô, Hồ Khả đi bên tôi. Nàng giả bộ vui vẻ nhưng thận trọng giữ khoảng cách với tôi. Tôi không quen với điều này, nó khiến tôi vừa bức bối, vừa tuyệt vọng.

Tôi nói: “Em định đi đâu?”.

“Đi đâu cũng được, cần gì phải có địa chỉ”. Hồ Khả nói chậm rãi, mắt nhìn xuống đường.

“Nói bí quan thế làm gì? Không phải là lần gặp cuối cùng chứ?”. Tôi cố nặn ra nụ cười, cố trấn tĩnh.

...

Hồ Khả không cười, không nói, cũng không đáp lại.

Tôi cảm thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng, trực giác mách bảo tôi, lần này nàng đã nản lòng.

Trên phố rất ít người, mưa dày hạt, vài đôi tình nhân lướt qua chúng tôi, kiểu cách của họ khác hẳn chúng tôi, nhìn là biết ngay. Tôi bỗng thấy cay đắng, mới mấy tháng trước, tôi và Hồ Khả vẫn vui vẻ hạnh phúc bên nhau như họ. Vẫn là con ngõ đã in dấu chân của chúng tôi, vẫn là con hẻm chúng tôi thường đến ăn mỳ, ở đó có món mỳ xào bơ ưa thích của nàng. Lúc ấy Hồ Khả vừa ăn vừa tự khen mình.

“Em đúng là dễ thỏa mãn, chỉ một tô mỳ đã vui như Tết, dễ nuôi, Dương

Dương, anh có thấy anh là người may mắn không?”.

Những chuyện ấy, hồi đó tôi cho là nhỏ nhất, vô vị; bây giờ nghĩ lại cảm thấy vô cùng quý báu. Thì ra, chỉ khi đã mất đi rồi người ta mới biết trân trọng những gì không còn nữa.

Tôi buồn rầu, quen tay định khoác vai Hồ Khả, không ngờ nàng lùi lại, né tránh.

Thất bại! Bất lực!

Hôm nay Hồ Khả mặc một chiếc váy hồng, dải khăn quàng trên cổ nàng chạm vào mặt tôi lúc nàng né người, tế nhị, lịch sự, nhưng lại là sự trừng phạt nặng nề cho một kẻ không biết trân trọng những gì đã có như tôi.

Hồ Khả tránh tôi như tránh bệnh ôn dịch. Nàng kinh ngạc nhìn tôi. Tôi hấp tấp nói xin lỗi với hàm ý sẽ không làm thế nữa. Nàng lại đi chung ô với tôi. Tôi chợt nhớ ra Hồ Khả là bạn gái của tôi trong cả một thời gian dài, vậy mà tôi chưa tặng nàng sợi dây chuyền nàng thích.

“Chúng ta đi mua sợi dây chuyền đó nhé?”. Tôi đề nghị.

“Không, đừng mua, mua tôi cũng không đeo”.

Đến đây tôi thực sự tuyệt vọng. Trước đây, có lúc tôi trách nàng tiêu tiền của tôi phung phí, nàng đã giải thích: “Nếu anh không phải là bạn trai của em, em đã không tiêu tiền của anh”.

Bây giờ tôi mới hiểu khi phụ nữ từ chối vật chất của đàn ông, có nghĩa là họ đã vạch rõ ranh giới quan hệ, có nghĩa cô ta không còn là người của anh nữa.

“Không còn cơ hội nào nữa sao?”. Tôi không kìm chế được nữa, cùng không thêm quan tâm đến hai chữ “sỹ diện” bật hỏi với giọng cầu khẩn. Tôi vẫn có ý nghĩ, nếu tôi cầu xin nàng, đeo đuổi nàng, nhất định nàng sẽ mềm lòng quay trở lại với tôi. “Sau này anh sẽ đối xử tốt với em!”. “Nhưng không còn sau này nữa”. Hồ Khả nói, mắt không nhìn tôi mà nhìn trần trần xuống đường. Trời vẫn mưa nhỏ. Có lẽ nàng thấy mặt đường trơn ướt còn thú vị hơn nhìn tôi.

“Vì sao?”. Tôi thất vọng, không cảm lòng, tiếp tục hỏi.

Hồ Khả đột nhiên ngẩng đầu, cất giọng sôi nổi: “Bởi vì tôi sẽ lấy chồng. Tuần trước đã chạm ngõ”.

“Cái gì? Chạm ngõ?...”. Đầu óc tôi quay cuồng; tôi cứ tưởng cái trò chạm ngõ xem mặt chỉ dùng cho những cô quá lứa lỡ thì của thế kỷ trước. Hồ Khả là hoa khôi, nàng mới hai mươi hai tuổi, tôi không thể tin một Hồ Khả xinh đẹp, trẻ trung như vậy mà còn thích hủ tục đó!”. “Em kkhông đùa chứ?”.

Ngoại trừ lý do đó, tôi không tìm thấy lý do nào khác.

“Không, tôi nói thật. Là bố tôi giới thiệu...Bố định nhận lời của họ từ năm ngoái nhưng tôi không chịu, đến tận tuần trước...”. Hồ Khả cười! Cười ngất nghẻo. “Giống như bỗng dưng hiểu ra, vậy là cha vừa nhắc đến tôi đồng ý liền! Bố mẹ đều nói tôi lớn rồi, hiểu biết rồi”. Sau đó nàng nhìn vào mặt tôi.

“Bây giờ anh biết rồi chứ, chúng ta không có sau này nữa”.

Hồ Khả nói chúng tôi không có sau này nữa. Tôi không tin! Làm gì có cha mẹ nào đẩy con gái vào sự trói buộc hôn nhân sớm như vậy? Tôi thầm nhạo khả năng nói dối của nàng chưa điêu luyện, thương cho sự cứng rắn của nàng. - Để tránh tôi, nàng đã nghĩ ra đủ chuyện.

“Thưa cô! Làm sao lại không có sao này? Lẽ nào cô quên đêm đầu tiên của chúng ta trên núi Ca Lạc Sơn? Cô đã nói sẽ lấy tôi?”.

Tôi thần nhiên đưa ra vũ khí cuối cùng và lại thử nhích gần nàng một lần nữa. Không ngờ nàng lập tức tránh sang bên, hét to: “Anh vẫn không hiểu ư? Anh vẫn đang nằm mê sao? Anh không biết rằng từ khi anh tát tôi, tôi và anh đã không còn gì nữa”. Hồ Khả vừa nói vừa lùi lại, lắc đầu lia lịa. “Anh không biết cái tát hôm ấy đã làm tiêu tan mọi tình cảm của tôi dành cho anh!”. Những lời cuối cùng, nàng hạ giọng thầm thì, rồi ngồi sụp xuống khóc như mưa.

Cái tát? Lúc này tôi mới vỡ lẽ, thì ra mấy tháng qua tôi chỉ nghĩ rằng mình có nên tha thứ cho nàng, rằng chiến tranh lạnh giữa tôi và nàng sẽ kết thúc bằng sự độ lượng của tôi mà chưa bao giờ có ý nghĩ Hồ Khả sẽ không tha thứ. Tôi đã quên, trước đây, khi chưa bị tôi tát, nàng thường dụi đầu vào ngực tôi mà nếu tôi đánh nàng, bất luận thế nào cũng sẽ không có tương lai. Nàng nói nàng khinh nhất loại đàn ông đánh phụ nữ.

Lúc đó, tôi quả quyết không bao giờ có chuyện ấy. Tôi nghĩ dù nàng có làm chuyện gì không phải đến mấy tôi cùng sẽ không đánh nàng, có thể tôi không cần nàng, nhưng tôi sẽ không bao giờ đánh nàng? Đánh làm gì, hoàn toàn không cần thiết. Và lúc đó, khi Hồ Khả bắt tôi thề rằng sẽ không bao giờ động đến nàng, tôi lập tức giơ tay thề, với một nụ cười.

Vậy mà tôi đã đánh nàng, còn giận nàng mấy tháng liền. Tôi thậm chí không hỏi vì sao nàng mắng Mai Mai. Tôi đánh nàng, đuổi nàng đi. Một thời gian sau tôi thấy thiếu nàng, lại muốn tìm nàng... Từ đầu đến cuối, tôi không ý thức được cái sai của mình là ở chỗ đã đánh phụ nữ.

Hồ Khả ngồi dưới nước mưa tháng Mười hai, gió lạnh thổi ràn rạt làm khô dòng nước mắt rơi xuống má, lớp trước khô, lại còn lớp mới làm mặt nàng loang lổ. Hồ Khả vẫn khóc, tiếng khóc không to không nhỏ, nhưng rất rành rọt, thức tỉnh lương tri của tôi. Tôi nắm chặt cán ô, không biết làm thế nào để an ủi người con gái đã từng gọi tôi là chồng đang tức tưởi khóc, ngoài việc giương ô che mưa cho nàng. Mấy lần toan giơ tay ôm vai nàng nhưng lại thôi vì sợ lại bị từ chối.

Người qua đường nhìn chúng tôi ngạc nhiên. Có người đã đi khá xa vẫn tò mò ngoái đầu lại, nhìn người con gái đang ngồi khóc dưới trời mưa mùa đông, còn cậu con trai đứng bên cạnh che ô, mặt thiếu não.

Lát sau, Hồ Khả đứng lên, nói: “Chúng ta về thôi”. Nhìn đôi mắt sưng mọng

của nàng, tôi muốn khóc. Chúng tôi theo đường cũ trở về.
Tôi nghĩ vậy là với chúng tôi, tất cả đã kết thúc. Ý nghĩ khiến tôi, gã trai hai mươi tuổi, suýt bật khóc.
Đến cổng trường, Hồ Khả nói: “Anh vào trước đi, tôi có cuộc hẹn”.
Tôi nhìn nàng, biết nàng cố ý nói vậy. Nàng muốn trừng phạt tôi. Nếu tôi chấp nhận trừng phạt thì tôi là thằng ngốc. Tuy nhiên tôi là thằng ngốc thực sự. “Hò hẹn với đàn ông?”. Tôi buột miệng hỏi.
“Chuyện đó không liên quan đến anh. Anh đi đi”.
“Được, nhưng cô có thể cho biết, người mới của cô là ai không?”. Tôi cố nài, nghĩ bụng nếu có thằng cha đó thật, tôi sẽ để mấy đứa bạn cho gã một bài học.
“Lý Kiến Hoa”. Hồ Khả đáp. Tôi vẫy tay tạm biệt rồi quay đi, trong đầu vang lên cái tên mà Hồ Khả vừa nói, Lý Kiến Hoa, thì ra anh ta, con trai hiệu trưởng một trường đại học nào đó ở Trùng Khánh.
Tôi hiểu tôi hoàn toàn không thể sánh với gã. Cứ coi tôi là người có tài thì người ta vừa có quyền vừa có tiền, hưởng hò tôi chẳng là gì hết. Nhiều nhất cũng chỉ là một kẻ lãng phí tuổi trẻ của mình trong trường đại học. Thành ra tôi biết, ngoài việc phỉ nhổ cái tên Lý Kiến Hoa, tôi không thể làm gì hết.
Vậy là không nói một câu, tôi đi ngay, bất giác tôi đưa cùi tay lau giọt nước mắt ứa ra từ lúc nào - Tôi biết giữa tôi và Hồ Khả đã thật sự kết thúc.
Đi đến chỗ rẽ, chợt nghĩ muốn nhìn nàng lần cuối, tôi đột ngột quay đầu lại. Trong khoảnh khắc đó, tôi bắt gặp nàng đang nhìn theo tôi, khuôn mặt xinh đẹp lần dưới tán ô hồng, khuôn mặt thân thương tôi từng tha thiết gọi: “Mặt trời của tôi”.
Tôi dường như lao đến trước mắt nàng, khi tôi nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của nàng, không kìm được, tôi ôm lấy nàng, ghì vào lòng: “Hồ Khả!”.
Chiếc ô trong tay nàng rơi xuống đất, mặc cho tôi ôm.
“Lần cuối được không?”. Lần này tôi thực sự cầu xin nàng. Tôi sợ vẻ mặt lạnh lùng của nàng, sợ bị từ chối.
“Dương Dương!”. Tiếng nàng yếu ớt. Tôi không nói gì, tôi ôm nàng chặt hơn, mấy sợi tóc của nàng vờn má tôi nhồn nhột.
Chúng tôi đứng cạnh cổng trường, ôm nhau khóc lóc dưới trời mưa gió, bắt chước người qua lại, giống như hai kẻ mộng du. Mấy phút sau tôi đang định nói chúng mình quay lại với nhau được không thì Hồ Khả đã trườn khỏi vòng tay tôi: “Đừng làm thế, người ta nhìn thấy không hay!”.
Tôi sức tỉnh buông tay, sững sờ nhìn nàng, cố hiểu hàm ý câu nói vừa rồi. Nàng muốn khẳng định một lần nữa, quan hệ của chúng tôi đã chấm hết.
Tôi bàng hoàng. “Sau này không nên gặp lại nữa phải không?”. Tôi hỏi nhỏ. Nàng gật đầu. Nhìn giọt nước mắt vẫn đọng nơi khoé mắt nàng, tôi cảm thấy

sao mà giả dối. Nếu chia tay làm nàng đau đớn, lẽ ra nàng không nên cố chấp như vậy. Tôi lấy cùi tay lau cho nàng. Tôi không tin nước mắt đó là vì tình yêu. Nếu yêu tôi, nàng đã không rời xa tôi. Ý nghĩ mới loé lên trong đầu khiến tôi trở nên cứng rắn.

Tôi lạnh lùng quay lưng , nói: “Cô đi đi!”.

Chợt nhớ ra điều gì, tôi gọi giật lại: “Chờ đã!”.

....

Hồ Khả quay đầu.

“Tôi muốn biết tại sao cô lại mắng Mai Mai?”.

Mới đầu nàng chỉ nhìn tôi, nét mặt và ánh mắt như bị màn đêm bao phủ, hoang mang, bất ổn: “Tôi biết, cô em gái đáng yêu của anh sẽ không nói với anh”. Hồ Khả cười nhạt, giọng châm biếm. “Bởi vì cô ta vừa vẽ vừa lặng lẽ cho tôi biết, các người đang yêu nhau”.

Bức hoạ của Mai Mai? Nàng đã nhìn thấy bức hoạ đó? Tôi vô tình chạm vào túi quần, đột nhiên cảm nhận được gánh nặng ấy, nó nặng nề đến mức tôi không biết đối diện với nó thế nào.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:Hà Thu

Chương 34

ĐỐI MẶT

Tôi không đi học. Tôi gọi Hà Tặc và A Thụ đến phòng rủ đi uống rượu. “Hai người anh em, hôm nay tôi mời”. Có người mời, hai gã đương nhiên không từ chối, sung sướng mặc quần áo, cả ba hùng hổ dẫn nhau đi.

Tay trái tôi vẫn để trong túi quần, tai phải cảm ly rượu, tự uống cạn không đợi ai mời giục. Trong lúc đó, tôi luôn mồm nói hai gã: “Các cậu thấy Mai Mai thế nào?”.

“Rất đẹp, nhưng xa vời với không với tới được!”. Hà Tặc nói ngay.

“Một tiên nữ lương thiện”. A Thụ tiếp lời.

Tôi nhìn A Thụ. Gã vốn rất tốt với Mai Mai, bất chợt thấy hoang mang. Đã hơn hai mươi tuổi mà tôi vẫn không biết thế nào là lương thiện! Người yêu luôn đẹp trong mắt người yêu, A Thụ cảm thấy Mai Mai luôn hoàn mỹ.

Tôi lại chạm vào bức hoạ, cảm thấy nóng như phải bỏng.

Khi Hà Tặc và A Thụ giải quyết sạch chỗ thức ăn đã gọi thì tôi cũng nốc cạn hai chai “Kim lục phúc”. Lúc đó hai gã mới hiểu ra: “Dương Dương, cậu mượn rượu giải sầu phải không?”. Trước đây tôi không thích uống rượu, bây giờ uống xong, toàn thân nóng bừng, tôi mới có dũng khí nói về cô em gái.

Nhưng biết nói thế nào đây? Vậy là tôi bảo: “Cứ ăn từ từ, các anh em, tôi về trước đây”.

“Gã gàn này, cậu cứ thế mà về sao? Không biết say vì ai đây?”. Hà Tặc hét lên vào đúng thời điểm nhạy cảm.

“À, đúng, đúng, tôi mời ...các cậu tưởng tôi bỏ trốn sao?”. Đầu nặng trĩu, người lằng lằng, tôi hào phóng rút tập tiền trong túi để lên bàn. “Ai thêm bỏ trốn...phục vụ! Tính tiền...!”. Người, bàn ghế chập chờn chao đảo, tôi nhìn thấy khuôn mặt đỏ như mặt trời của bà chủ tiến lại gần, tôi khoát tay

“Không...không cần...trả lại...”.

Sau đó tôi không biết gì nữa. Trước khi xỉu hẳn, tôi còn lơ mơ nghe thấy tiếng Hà Tặc: “Cha này xem chừng say thật rồi”. Về sau Hà Tặc nói với tôi, “Dương Dương, lúc cậu ném tập tiền lên bàn bảo bà chủ quán không cần trả lại, tôi mới biết thế nào là đại gia”. Tôi không biết hai gã đưa tôi về phòng bằng cách nào, chỉ biết sáng hôm sau, khi tỉnh dậy thì đã đang nằm trên giường của Hà Tặc, phòng không có ai, chắc mọi người lên lớp hết. Đầu tôi vẫn nặng trĩu, trở mình, toàn thân nhức mỏi không còn sức lực, động vào chỗ nào cũng đau. Tôi không dám tưởng tượng tối qua tôi bị đối xử thế nào trong lúc say. Tôi đang cố tưởng nhớ tại sao tôi lại nằm ở đây, đột nhiên nhìn thấy mảnh giấy trên bàn, của Hà Tặc viết cho tôi, chữ như gà bới: “Thất tình thì cũng nên biết điều, đừng nghĩ quần nhảy lầu thiệt thân vân vân...”. Tôi đoán hai gã tưởng rằng mọi chuyện là do tôi và Hồ Khả chia tay nhau. Tờ giấy gấp trên bàn nhắc tôi nghĩ đến Mai Mai và Hồ Khả. Nỗi tuyệt vọng lại trào lên. Tôi thò tay vào túi lấy bức họa của Mai Mai, định lúc không có người sẽ mở ra, cảm thấy đó là nỗi nhục không thể nói thành lời.

“Người Dương Dương yêu là mình, mình cũng yêu anh ấy”.

Khi tôi cho rằng Mai Mai chỉ đơn phương yêu anh trai, sức chịu đựng của tôi đã lên tới đỉnh điểm. Tôi không ngờ nó lại dùng cách đó để đối phó với bạn gái của tôi. Nhớ lại thái độ của nó lúc bóc trứng cho tôi, lặng lẽ, điềm đạm, hoàn toàn lương thiện. Lại nghĩ tới tối qua A Thụ gọi Mai Mai là tiên nữ lương thiện. Tôi nghĩ nát óc vẫn không hiểu nổi tình cảm của Mai Mai. Liệu có thể coi là lương thiện?

Tờ giấy trên bàn của Hà Tặc nhắc tôi đừng nên nhảy lầu, tôi đi ra ban công, nhìn xuống bên dưới, rất nhiều sinh viên, người trốn học đi ăn sáng, người có người yêu trốn học đi mua bữa sáng cho, hôn hờ, vội vã. Tôi nghĩ, nếu tôi nhảy xuống, ngày mai các báo sẽ đưa tin: Một sinh viên năm thứ tư của trường Đại học X, do thất tình đã nhảy từ tầng tám xuống, tử vong. Tôi ngao ngán quay vào phòng.

Mở điện thoại di động thấy có bảy cuộc gọi lỡ, sáu cuộc là của mẹ. Tôi gọi cho mẹ. Mẹ khóc lóc bảo tôi đến bệnh viện ngay. Tôi tưởng bệnh của Mai Mai có chuyển biến xấu, liền gọi tắc xi đi ngay.

Đến bệnh viện mới biết mình bị lừa. Mai Mai vẫn nằm bình yên trên giường, mẹ đang bón cháo cho nó. Mẹ xúc từng thìa cháo đưa lên miệng thổi nguội rất thận trọng bón cho con gái. Con bé An An cũng có ở đây, đang ngồi đọc báo trên ghế, thấy tôi nó nói ngay: “Mẹ, anh đến rồi, nhất định anh ấy đã uống rượu”. Tôi đến ngồi cạnh nó, quát: “An An, đừng có lảm chuyện”. Lúc đầu tôi sống chết không thừa nhận có uống rượu, nhưng An An nói thẳng: “Nhìn mặt anh, mắt anh là biết, anh uống rượu, không tin anh đến cho mẹ ngủ”.

Vậy là lại bị mẹ mắng một trận. An An nháy mắt, tôi lờm nó, bị mẹ phát hiện, mẹ gõ vào đầu tôi mấy cái. Tôi ôm cái đầu đau nhói. An An vẫn cười đắc ý. Mai Mai cũng cười, nó ngồi trên giường mỉm cười đôn hậu, dịu dàng như cô tiên nhỏ.

Cô em gái tôi vẫn tao nhã, tự nhiên như mùa đông lạnh, mùa hạ nóng, sắc đẹp vẫn khiến cho người ta thần phục, ngưỡng mộ.

Trước đó tôi đã định vào đến phòng sẽ chất vấn Mai Mai cho ra nhẽ câu chuyện với Hồ Khả rốt cuộc là thế nào, nhưng nhìn thấy ánh mắt yếu đuối, tội nghiệp, nụ cười mỗi một đáng thương của nó, tôi lại không thể mở miệng.

Mẹ vẫn bón cháo cho Mai Mai. An An vẫn đọc báo. Tôi ngồi bên cửa sổ,, gió lạnh lùa qua cổ áo khiến tôi tỉnh hẳn rượu. Tôi thấy Mai Mai đón thìa cháo của mẹ một cách mãn nguyện, thỉnh thoảng liếc nhìn tôi, nhoẻn cười hạnh phúc.

Tôi bắt đầu cảm thấy nghi ngờ nụ cười thường nhật của nó thực ra có chứa ẩn ý.

An An đọc được 1 tin giật gân trên báo, hốt hoảng lên gọi tôi đến xem. Tôi nhìn về thẳng thốt của nó, nghĩ bụng nhất định có chuyện lớn, vội đến ngồi bên nó. Tin đưa: “Một sinh viên trường X, do không chịu nổi áp lực học tập căng thẳng, đã nhảy từ giảng đường tầng sáu xuống đất, thiệt mạng”.

Thì ra có người nghĩ quần đã nhảy lâu thật. Mẹ nói, về xót xa: “Có việc gì mà lại nghĩ quần thế không biết? Mới tý tuổi đầu đã như vậy, một đứa con, lớn bằng ấy rồi...vậy mà...”. Mẹ phàn nàn, cuối cùng không quên nhắc nhở ba đứa con lấy đó để làm tấm gương.

Tôi nhìn Mai Mai đang ngồi sau lưng mẹ, vẫn liếc về phía tôi với ánh mắt khác lạ chưa từng thấy. Tôi đau đớn thầm nghĩ cái gì làm con bé lương thiện bỗng chốc trở nên gian xảo như vậy. Theo ánh mắt của Mai Mai, tôi chú ý đến An An, nó ngồi cạnh tôi, tay bám vào bàn tay phải đang cầm tờ báo của tôi, miệng làu bàu điều gì.

Tôi sực tỉnh, cảm thấy ớn lạnh. Mai Mai nói nó yêu tôi. Ánh mắt, cử chỉ vừa rồi của nó nói lên điều đó.

Lát sau An An liếc nhìn chị gái, nó lảng lảng buông tay tôi, ngồi nhích ra xa.

Tôi nhìn Mai Mai, nó trở lại vẻ thiên thần yếu đuối, đáng thương. Đầu óc tôi muốn nổ tung. Hồ Khả bị tôi tát, kêu khóc ngoài cửa, lại còn bức họa nặng trĩu trong túi tôi nữa. Tôi biết trong nó chứa đựng điều bí mật khủng khiếp gì.

Lát sau, lấy lý do trong phòng thiếu không khí, An An đi đến gần cửa sổ. Tôi bỗng thấy bất bình thay cho Hồ Khả, kinh ngạc nhận ra oan ức của nàng. Tôi muốn trút tất thảy nỗi giận lên Mai Mai đang nằm trên giường bệnh. Tôi đứng phắt dậy, bằng giọng nghiêm khắc chưa từng có, tôi nói rành rọt: “Em dựa vào đâu mà làm vậy?”. Đúng lúc mẹ vừa múc đầy thìa cháo, nghe giọng nói của tôi, cái thìa rơi đánh choang xuống đất.

“Dương Dươn, con nói gì thế? Vì sao phải to tiếng với em! Con điên hả?”.

Mẹ để cái thìa vào bát, mắng tôi.

Đầu tiên, Mai Mai sưng người, sau thì đôi mắt mở to trống rỗng, nhìn tôi trách móc. Vết tui thân của nó lại khiến tôi tưởng rằng mình đã trách sai nó, làm vẩn một tâm hồn trong sáng. Sự áy náy này bù lại cho Mai Mai lời trách vừa rồi. Tôi rút bức họa trong túi ra, sự căng thẳng chưa từng có khiến người tôi run lên, cộng với lời phàn nàn của mẹ càng kích thích cơn phẫn nộ của tôi. Tôi ném mạnh bức họa xuống chân trước mặt Mai Mai.

“Mày tưởng tao không biết à? Mày là đứa hiểm ác? Rốt cuộc mày có lương tâm không?”

Bức họa trên tấm chăn, vết gấp hằn rõ chứng tỏ tôi đã gấp mở nhiều lần.

“Rốt cuộc là thế nào? Hả? Anh em ruột thịt có chuyện gì không nói được với nhau mà phải to tiếng thế, người ngoài chửi cho?”. Mẹ vừa nói vừa giữ chặt tôi, mặt đang tái đi vì giận, mẹ sợ tôi lao đến đánh Mai Mai.

Thực ra khi nhìn thấy điệu bộ hình như có vẻ tui thân của nó, tôi cũng muốn đánh thật. Chính nó đã làm cho tôi xa người yêu của tôi, để cho Hồ Khả phải lấy người nàng không yêu, mặc dù đó là con trai một ông lớn. Nó làm cho tôi cảm động lương thiện. Nó làm cho tôi phải thông cảm bởi sự yếu đuối đáng thương của nó. Tôi muốn phơi bày tất cả, thì ra nó là con yêu tinh xinh đẹp.

“Mày là yêu tinh!”. Tôi không kìm được, hét vào mặt đứa con gái mà tôi rất thương yêu.

Mai Mai cúi đầu, tôi không nhìn thấy nét mặt nó.

“Dương Dương, con điên thật rồi! Con làm gì vậy? Hả? Có phải con say rượu không?”. Mẹ hốt hoảng chạy đến giữ chặt tôi, giọng cực kỳ nghiêm trọng: “Con say rượu phải không, con không nhận ra Mai Mai là ai phải không, nó là em gái con mà! Nhất định con phải đánh nó sao! Nó đã khổ lắm rồi! Con biết nó không nói được lại còn bắt nạt em! An An, An An, lại đây, giữ chặt thằng điên này cho mẹ!”.

Mẹ gọi An An đến giữ tôi, nhưng giọt lệ đang trào ra từ khoé mắt nó. Những

giọt nước mắt đọng trên khuôn mặt kiều diễm giống hệt Mai Mai, tinh khiết như giọt sương trên cánh hoa lê.

Nhìn thấy An An khóc, cơn điên của tôi mới dừng lại. Tôi đứng cạnh nó, không phải nghĩ nhiều cũng đọc được suy nghĩ của nó lúc này. Tôi vỗ về: “An An, em khóc gì, em ngoan, anh có mắng em đâu...”. Bên dưới mái bờm, thấp thoáng vết sẹo dài.

An An thường rất kiên cường, tính tình sôi nổi, lạc quan, ít khóc, ít quan tâm chuyện vật vãn, tính khí có lúc như con trai, suy nghĩ đơn giản, rõ ràng.

Nhưng tại sao nó lại khóc vào lúc này, mà lại thê thảm như vậy? Tôi ôm em gái một cách vụng về, nhẹ nhàng dỗ nó: “Ng ngoan nào, đừng khóc nữa. An An ngoan nhất, đừng khóc nữa...”.

Ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ánh mắt khiến tôi kinh ngạc, ánh mắt Mai Mai đang nhìn An An gần như cắn hận.

Mẹ nhất định cũng đã nhìn thấy. Mẹ lo lắng chạy đến, nói với An An: “An An, còn ở đây gây chuyện gì thế? Con về trước đi. Lớn thế này động tý là khóc”. Mẹ vừa nói vừa vỗ vai con gái nhỏ. Người mẹ luôn bận rộn với các con, tôi thấy lòng dịu lại, nói với mẹ: “Con đưa An An về”.

Mẹ gật đầu nhắc chúng tôi đi đường cẩn thận.

Một giây trước khi rời phòng bệnh còn thấy Mai Mai vuốt vuốt bức họa với ánh mắt đặc biệt dịu dàng, bình thản đến mức có cảm giác: tất cả không liên quan đến nó. Nó thậm trọng vuốt phẳng bức họa, ánh mắt đôn hậu, ánh mắt đó đã lay động sợi dây đàn ở nơi sâu nhất trong lòng tôi, Mai Mai chỉ là cô bé đáng thương.

Đòn cuối cùng đánh vào tâm hồn tôi khiến tôi nát lòng, giọt nước mắt to tròn, long lanh như pha lê trào ra nơi khoé mắt nó, lăn chậm chậm, nặng trĩu như nỗi đau muôn thuở của kiếp người. Tình yêu có tội gì?

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:Hà Thu

Chương 35

SỰ THẬT

Trên đường về nhà, An An đã lau khô nước mắt, bình tĩnh trở lại. Gió lạnh là mặt nó đỏ lựng, hắt tung mái bờm lộ ra vết sẹo. Tôi không kìm được bật hỏi: “An An, vì sao lúc này em khóc?”.

An An tần ngần hồi lâu mới nói một câu mà tôi không hiểu: “Chị bị câm, cho nên em đành chịu thua”.

Câu trả lời khiến đầu óc tôi càng thêm mông lung. Hỏi nữa nó khôn nói, lắng

lặng bước. Tôi đang nghĩ có nên nói ra chuyện giữa Mai Mai và Hồ Khả.
“Mấy hôm nay anh buồn lắm phải không?”. An An đột nhiên hỏi.
Tôi nói buồn thật nhưng lại không nói ra được buồn ở chỗ nào.
“Bởi vì không có Hồ Khả”. An An nói, ngửa mặt nhìn trời, hình như nó cười thầm.
“Mai Mai tâm địa xấu xa. An An, em không biết đó thôi. Mà thôi, không nói chuyện ấy nữa, đằng nào anh cũng không nên buồn vì một người độc ác như vậy”. Tôi phần nộ nói, quên hết vẻ dịu hiền của Mai Mai khi bóc trứng cho tôi ăn, lấy nước cho tôi rửa chân.
An An nhìn tôi, trầm ngâm không nói.
Anh em tôi vẫn đi, trên đường tôi nảy ra ý nghĩ, nhất định phải chuyển vào nội trú.
Về nhà không lâu, chẳng ngờ mẹ cũng về. Mẹ vội vã đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến phòng Mai Mai. “Tiểu Mai bảo mẹ về lấy ít đồ, anh em đã ăn cơm chưa? Mẹ không có thời gian nấu cơm, các con ra ngoài ăn tạm, mẹ phải quay lại bệnh viện ngay, nếu không Mai Mai sẽ sợ...”. Mẹ nói liền một hơi. An An liếc mẹ với ánh mắt khó hiểu, nhưng không nói gì. Nó ôm con mèo đi vào phòng của mình.
Tôi không còn hứng thú tìm hiểu tâm tư của An An, chỉ chờ có sơ hội để nói với mẹ. Khi đã lấy hết dũng khí, tôi mới bắt đầu:
“Mẹ...!”
“Lại chuyện gì nữa? Không thấy mẹ đang bận à? Bây giờ đã xảy ra bao nhiêu là chuyện, Mai Mai bị xe tông, còn chưa đủ làm mẹ rối trí sao? Mấy anh em lại còn định gây chuyện! Không phải mẹ nói con, nhưng con lớn rồi, lại là anh, không nhường em được à? Con nghĩ lại hành động sáng nay của con xem, làm cho em phát khóc. Lúc ấy con như người mất trí, từ nhỏ đến giờ lúc nào nó cũng chăm sóc con, ân cần là thế... Cái bút vẽ của Mai Mai đâu nhỉ?”. Tôi còn chưa mở miệng đã bị mẹ chặn họng cuối cùng đành im.
“Mẹ, mẹ lại con cà con kê. Thôi con không nói nữa”. Tôi cau mày, ngồi xuống giường nhìn mẹ mồ hôi nhỏ giọt lục tìm ngăn bàn, ngăn tủ.
“Thế nào? Vậy con mắng em đã xong chưa? Lại chỉ vì đứa con gái chẳng ra gì, con có còn là anh nữa không? Em nó viết mấy câu, vẽ mấy bức tranh, làm gì con phải giận đến vậy?”
“Mẹ nói gì? Ai chẳng ra gì?”. Tôi bực mình vì mẹ muốn bênh con gái mà nói Hồ Khả như vậy. “Mẹ đã đọc mấy câu đó chưa?”
“Mẹ không đọc nhưng con gái tôi, tôi biết, nó có thể viết gì chứ?”
“Con thì biết!”. Tôi lầm bầm, ra vẻ tôi đã biết vậy mà!
Mẹ lườm tôi. Tôi không dám nói. Tệ hơn, mẹ lại trút hết mọi tội lỗi trên đầu tôi: “Bệnh bạn gái, coi thường em ruột, uống công mẹ nuôi dưỡng!”
“Lại còn con bé An An nữa, lạ thật, nó còn khóc nổi gì, có khóc cũng đừng

để Mai Mai nhìn thấy mới phải, đừng để chị lo nghĩ”.

“Mẹ, không phải con nói mẹ, nhưng quả thật mẹ quá thiên vị!”. Cuối cùng tôi không chịu được bật ra, tôi cảm thấy lúc này không thể không nói. “Mẹ không để ý đến con cũng chẳng sao, dù gì con cũng là con trai. Nhưng sao lúc nào mẹ cũng thiên vị Mai Mai, không để ý đến tình cảm của An An?”. Lúc đó, mẹ đang tìm cái áo nhung của Mai Mai trong tủ, vẫn đang phàn nàn không biết nó để đâu. Nghe tôi nói vậy mẹ không ngẩng đầu, nói ngay: “Mai Mai từ nhỏ đã không nói được, nó bị câm, mẹ là mẹ, không thương nó thì thương ai”. Mẹ nói câu đó bằng cái giọng chắc như đinh đóng cột, như điều đó là đương nhiên, mà ngữ khí này còn mang hàm ý: con nghĩ không thông, con bé An An sức khỏe tốt, học giỏi, mẹ chẳng cần phải lo nhiều cho nó, sau này thế nào chẳng có người thương nó.

Tôi quá đổi kinh ngạc. Khi nói với mẹ chuyện này, tôi hy vọng mẹ sẽ thanh minh, đại loại: “Con ngốc ạ, mẹ đâu có thiên vị vì mẹ đối với ba anh em như nhau, cùi tay và bàn tay đều là thịt da”. Ai ngờ mẹ lại giải thích như thế, lại còn thừa nhận mình thương con gái lớn. Tôi lập tức nhớ lại lời An An.

“Chị bị câm, cho nên em đành chịu thua”.

Tôi thấy cần bênh vực An An. Đều là con mẹ sinh ra, nhưng lại thương yêu khác nhau, đối xử khác nhau. Tôi là con trai, ăn to nói lớn, trước đây thấy mẹ đối xử không công bằng với tôi, tôi cũng bất bình, song không nói ra, nhưng mẹ không thể cư xử như vậy với An An được.

Trước kia tôi cũng không để ý lắm đến tâm tư của con gái, sau này có Hồ Khả, để nịnh nàng, tôi bắt đầu lưu tâm tìm hiểu nên cũng biết sơ sơ. Phụ nữ, dù có kiên cường, cứng rắn đến đâu cũng rất dễ bị tổn thương. Đàn ông được nặn từ đất sét, phụ nữ được làm từ nước, đàn ông ít nghĩ ngợi linh tinh, phụ nữ lại đa sầu đa cảm, mềm mại như nước. Cho nên hôm nay, lúc trong viện An An đã khóc. Tôi không biết hằng ngày khi tôi thanh thản ngủ say trong chăn, An An đã âm thầm khóc một mình ra sao.

“Mẹ hãy quan tâm hơn đến An An, mẹ có biết nó như một đứa trẻ không mẹ không?”.

Lúc đó, mẹ mới ngừng lời, quay ngoắt lại, sừng sốt nhìn tôi. Tôi định nói thẳng với mẹ rằng mẹ thiên vị, nhưng nhìn mái đầu bạc của mẹ càng trắng hơn dưới ánh đèn, nhìn rõ nếp nhăn trên trán mẹ, nhìn thấy sự mệt mỏi của mẹ, và phúc chết lặng trong cái nhìn của mẹ đang gục bên giường bệnh của con, nói rằng mẹ quá thiên vị đứa con này.

Mẹ chậm rãi đi đến bên giường, ngồi xuống cạnh tôi. Tôi định vuốt mái đầu rồi bù còn chưa kịp chải của mẹ. Mắt nhìn tôi, nhưng tôi thấy ý nghĩ của mẹ hướng đi nơi khác. Tôi lập tức ý thức được, tôi đã nặng lời; tôi nói thế, khác nào bảo mẹ: Bà không xứng là người mẹ.

“An An nói với con như vậy sao?”. Mẹ cúi đầu hỏi nhỏ.

Tôi nắm tay mẹ, nói: “Không phải, An An không nói gì, có lẽ bởi vì nó luôn rất lạc quan, chỉ do con đoán thế thôi. Con chỉ là...con cảm thấy...so sánh ra hình như mẹ thích Mai Mai hơn”. Tôi giải thích tế nhị, chỉ sợ mẹ buồn.

Mẹ không nói, đoán được mẹ đang nghĩ gì, tôi không muốn quấy rầy. Tôi đi lấy lược, vụng về chải đầu cho mẹ. Do không quen nên mặc dù chải đi chải lại, tôi vẫn không làm sao gom được mớ tóc. Mẹ để mặc tôi đánh vật với mái tóc, cuối cùng mẹ giữ tay tôi, giờ tay búi gọn sau gáy, tôi phần khởi nói tốt tốt, rồi ngoẹo đầu ngắm nghía “tác phẩm” của mình, thấy mẹ khóc.

Tôi nói: “Sao mẹ lại khóc?”, vội lấy khăn lau mắt cho mẹ.

“Đâu có”, mẹ kéo tay tôi, “mẹ không khóc”, mẹ lấy tay lau nước mắt, “mẹ chỉ rất cảm động, rất vui vì mẹ có ba anh em con”. Tôi nắm tay mẹ, bàn tay mẹ nhỏ nhắn nhưng đầy vết nứt nẻ, nắm bàn tay mẹ, tôi thấy hoàn toàn không giống bàn tay Hồ Khả. Tay Hồ Khả mềm mại, tay mẹ thô cứng. Tôi là con trai của mẹ, tôi mới chỉ chải đầu cho bà mà bà đã khóc vì xúc động rồi.

Tôi muốn hỏi sao mẹ dễ thỏa mãn vậy?

“Dương Dương, con nói rất đúng. Nghĩ lại, mẹ thấy mẹ hiểu về An An ít quá, chăm sóc nó cũng chưa đầy đủ”. Từ trước đến nay, đây là lần đầu mẹ nhìn nhận lại bản thân. “Hai đứa đều là con mẹ, thực ra mẹ không có ý yêu ai hơn, ghét ai hơn; chỉ có điều đôi lúc cứ nghĩ Mai Mai bị câm là do lỗi của mẹ nên mới muốn bù đắp cho nó chút ít, đứa con khốn khổ của mẹ. Còn An An, mẹ cho rằng nó sẽ hiểu lòng mẹ”.

“Mẹ ơi, đâu phải lỗi của mẹ? Có lẽ là do số của Mai Mai khổ, việc gì mẹ phải để cho đứa kia đau buồn?”.

Mẹ suy nghĩ một lát, thở dài: “Dương Dương, con lớn thật rồi, những điều con nói mẹ sẽ suy nghĩ”.

Tôi dìu mẹ đứng lên, mẹ lại đi tìm những thứ cần tìm, nhưng động tác chậm chạp hơn. Mẹ cũng không phàn nàn gì nữa. Đột nhiên mẹ đứng ngậy nhìn bức họa của Mai Mai, rồi gọi tôi lại: “Dương Dương, trước đây con có thấy Mai Mai vẽ những bức như thế này không?”.

Tôi băn khoăn bước lại gần mẹ, cúi nhìn, một tập tranh đều là hình mặt người, mới chỉ phác thảo, mà hình như toàn là một người, nhìn thẳng, nhìn nghiêng, kiểu tóc như nhau, những nét vẽ vội vàng, như là vẽ trộm mặt sau mỗi bức đều ghi ngày tháng với dòng chữ: “Em yêu anh”.

Người đàn ông trong tranh chính là tôi. Tất cả chúng tôi đều biết Mai Mai chưa bao giờ vẽ người.

Lật nhanh tập tranh đầy bụi, không biết nó đã tồn tại mấy năm, tôi kinh ngạc. Vậy mà cả gia đình tôi không ai phát hiện ra!

“Thì ra là thật...thì ra những gì An An nói đều là thật! Trời ơi!”. Mẹ rên rỉ, tôi không hiểu, nhìn mặt mẹ càng lúc càng trắng bệch. Tôi vội đỡ, suýt nữa mẹ ngã khụy, tôi hỏi mẹ có sao không.

“Trời ơi! Tôi đã phạm tội gì hả trời?”. Mẹ ngồi xuống giường, nắm chặt tập tranh, tay run lên. “Như thế là loạn luân! Đứa con gái u mê khốn khổ của tôi”. Mẹ lại nức nở.

Tôi biết có những điều tôi không hiểu, nhưng từ loạn luân thì tôi hiểu. Thì ra An An đã sớm nghĩ đến. Nếu trước đây đoán động cơ vẽ của Mai Mai thì bây giờ mẹ đã phải công nhận. Cô em gái cùng cha cùng mẹ của tôi đã yêu tôi.

Tôi cảm thấy mọi chuyện đều rõ ràng, tự nhiên - sự công kích thù địch của nó với Hồ Khả, cả ánh mắt sắc lạnh liếc trộm chúng tôi khi An An và tôi bên nhau. Thì ra tất cả đều do đồ kỵ!

Có một ngọn lửa vừa nhen lên trong tôi. Tôi hổ thẹn vì đã cho mình là anh hùng, trong đó có cả sự hổ thẹn, hối hận đối với Hồ Khả.

Mẹ lúc sau đau đớn ngẩng đầu, bảo tôi giữ kín chuyện, dù sao chuyện xấu trong nhà không nên để lọt ra ngoài.

Mẹ nói: “Việc này để mẹ nói với Mai Mai, chắc tại từ nhỏ nó đã cô độc nên thành ra lẩn thẩn như vậy. Dương Dương, con giữ kín chuyện này nhé!”.

Tôi nhìn mẹ đang cố trấn tĩnh, một mình giải quyết chuyện đau đầu này, không đành lòng, nhưng chẳng thể làm sao được.

Tôi không biết mẹ xử trí thế nào.

“Mẹ, Mai Mai vì ích kỷ đã làm tổn thương bạn gái con!”. Tôi nhất định phải nói với mẹ điều đó. Mai Mai không nói được, luôn tỏ ra trầm tĩnh nhưng đầu óc lúc nào cũng suy tính. Vẻ bề ngoài của nó giống như ngọn núi lửa quanh năm tuyết phủ, bên ngoài bình yên nhưng bên trong sôi sục.

‘Dương Dương, nó là em con. Cùng lớn lên với các con. Con tin nó xấu thật sao?’. Mẹ nhìn tôi băn khoăn.

Mai Mai xấu thật sao? Mai Mai từ nhỏ luôn lặng lẽ, lúc nào cũng mỉm cười nhận sự khen ngợi của người khác, đứng dưng trước những lời bình luận của mọi người. Không khóc, không cãi, dường như ngay cả thời thơ ấu nó đã không có tuổi thơ. Ai biết được, ngoài phá tình yêu của tôi và Hồ Khả nó có những lỗi lầm nào khác! Tôi quả thật không hình dung được Mai Mai xấu đến đâu.

Vừa lúc đó An An đột nhiên xuất hiện ngay trước phòng Mai Mai. Nó đứng đó, khóc ròng, trên trán vẫn buộc cái khăn màu da cam gắn bó với nó bao nhiêu năm. Nó như con ngựa nhỏ màu hồng xinh đẹp, hoạt bát, khỏe mạnh - nếu không có vết sẹo trên trán, An An đúng là công chúa xinh đẹp hạnh phúc.

Nó đứng ngây nhìn mẹ, mắt ngấn nước; tôi không hiểu ý nghĩa những giọt nước mắt ấy. Con mèo Sbin luẩn quẩn dưới chân kêu meo meo, nó mặc kệ, chỉ nhìn mẹ đăm đăm. Tôi bảo An An vào phòng, nó cũng không nói gì.

“Mẹ, con chôn vùi bí mật bao năm như vậy, mẹ còn muốn con phải lẩn tránh

bao lâu nữa?”. An An nói, bước từng bước vào phòng, vẻ trịnh trọng xen lẫn khổ tâm: “Những gì mẹ và anh nói con đã nghe thấy hết. Mẹ, con đã định nói câu này lâu rồi, mẹ thiên vị!”. An An nói chậm rãi. Tôi kinh ngạc nhìn nó, lại nhìn mẹ. mẹ vừa đau khổ vừa hổ thẹn, mẹ lắc đầu nói mẹ không thiên vị. “Mẹ nói thực, khi nhìn thấy chị Hồ Khả khóc lóc bị anh đuổi đi, con đã biết xảy ra chuyện gì. Có lẽ, con là người hiểu chị sớm nhất, sớm hơn bất kỳ ai trong nhà mình. Sự thật Hồ Khả bị đuổi là do chị, kết cục đó con đã dự đoán từ lâu. Khi con biết anh cũng nhìn ra con người của chị, con vui hơn tất cả mọi người. Đúng là con rất vui! Mẹ có thể nói con ích kỷ, nhưng dựa vào cái gì mà chị lại dùng cách cực đoan đó! Dựa vào đâu chị làm hại người khác mà lại được chúng ta che đậy, giấu giếm. Còn nữa, dựa vào đâu...”. An An càng nói càng gay gắt. “Con đã phải trả giá như thế nào cho tình yêu bệnh hoạn của chị!...Mẹ!”. Nói đến đó nó kéo tuột cái khăn vàng trên đầu xuống, lộ ra vết sẹo lớn hằn ngay do được che đi chỉ nhìn thấy thấp thoáng, lúc này hằn lên như một con rết trườn trên vàng trán phẳng phiu. Nói dồn dập một lúc, cuối cùng tuyệt vọng, nó ngồi thụp xuống. Nó ôm đầu ngồi bên cạnh mẹ. “Con cũng là con gái mẹ...từ nhỏ con đã mong mẹ cũng yêu con như yêu chị. Nhưng...con không những không được cái bình đẳng tối thiểu đó, thậm chí khi con nói với mẹ vết thương của con là do chị gây ra mẹ cũng nghi ngờ. Mẹ thiên vị, thiên vị! Mẹ có biết ở trong nhà này con đã phải chịu bao nhiêu tủi hổ, âm ức không? Mẹ có biết con đã bị chế nhạo thế nào vì vết sẹo không thể xóa đó không? Mẹ chỉ biết chị bị câm, chị rất đáng thương, chị bỏ học, chị thế này, chị thế khác, cái gì cũng chị! Lẽ nào toàn vẹn cũng là tội lỗi ư? Mẹ, nếu tàn tật mà được mẹ yêu như cây, con sẵn lòng tự làm tổn thương mình để trở thành tàn tật, con thà làm một kẻ đui mù...”. Cuối cùng, mẹ lại bị đánh bại hoàn toàn khi nghe câu “con thà làm một kẻ đui mù”. Lúc đầu mẹ chỉ kinh ngạc nhìn con gái, nghe nó khóc lóc kể lể, rồi không chịu nổi, mẹ cũng ngồi sụp bên nó, ôm lấy thân mình run rẩy của nó, khóc oà.

Tôi vừa nghe thấy tiếng kêu từ một trái tim khác. Tôi hãi hùng không nói nên lời. Tôi cứ ngồi trên giường, im lặng, sững sờ nhìn hai người thân đau khổ, lòng như dao cắt.

“Con! Con! Đúng là mẹ không tốt! Mẹ tưởng tự con biết cách chăm sóc bản thân! Mẹ đoảng quá, mẹ thiên vị, mẹ không biết cảm xúc của con, mẹ đáng chết!”. Mẹ nói, vậy là An An lao vào lòng mẹ, khóc không thành tiếng/ “Nhưng con biết không, trong trái tim mẹ, ba anh em con đều là ruột thịt, sao mẹ lại không yêu con? Mẹ yêu tất cả. Nhìn các con khôn lớn, trưởng thành, hiểu biết, học hành, lòng mẹ rất vui!”.

Lời nói từ đáy lòng mẹ khiến tôi chảy nước mắt. Mẹ ngẩng đầu, dịu dàng lau nước mắt cho An An, khuôn mặt nó đã nhem nhuốc. “Mẹ là gà mẹ, các con

là gà con, nhưng với một con gà ngốc nhất, khiếm khuyết nhất, mẹ sẽ phải quan tâm, chăm sóc nó hơn. Sau này các con có gia đình, con cái, các con sẽ hiểu. Chẳng có bà mẹ nào không thương xót con, nhưng quan tâm hơn đến đứa yếu đuối nhất, cô đơn nhất. Nếu các con không tha thứ cho mẹ thì mẹ cũng không biết nói thế nào nhưng bảo mẹ không yêu các con thì không bao giờ có chuyện đó”. Lần đầu tiên thấy mẹ xúc động như vậy.

“Mẹ, con biết mẹ yêu con, là do con ích kỷ, hẹp hòi, con ghen với tình yêu của mẹ dành cho chị. Mẹ là người mẹ tốt. Mẹ đừng khóc nữa!”. An An ôm lấy mẹ, gục đầu vào lòng mẹ, lau hết nước mắt cho mẹ. Đó là hạnh phúc.

“Con ngoan, mẹ có lỗi lớn, mẹ không chú ý đến tình cảm của con, con đừng trách mẹ!”.

An An lắc đầu. Hai mẹ con ôm nhau, lát sau tiếng khóc nhỏ dần. Tôi lặng lẽ đi rửa mặt, quay vào thấy hai mẹ con vẫn ôm nhau không biết đến sự vắng mặt lần hiện diện của tôi.

Tôi nghĩ tâm sự bấy lâu giấu kín trong lòng An An cuối cùng cũng đã được bộc lộ. Tôi khâm phục phụ nữ, họ có thể suy nghĩ mọi việc thấu đáo như vậy. Phụ nữ thật đặc biệt!

Mẹ dìu An An đứng dậy, ngồi lên giường, mẹ lại lau nước mắt cho nó, nó vẫn ôm chặt mẹ, không rời. “Con đáng thương, vết sẹo sao lại lớn như vậy!”. Mẹ run run sờ vết sẹo, nước mắt lại ứa ra.

“Mẹ, không sao đâu, để tóc mái che đi là được, người ta không nhìn thấy đâu!”. An An cố tỏ ra vui vẻ khiến tôi một lần nữa phải nhìn nhận lại cô em mà trước đây tôi vẫn nghĩ nó vô tư không biết điều – Thì ra nó còn thấu tình đạt lý hơn tất cả chúng tôi.

Tôi là kẻ ngốc nghếch; không biết lúc đó nghĩ thế nào mà tôi lại hỏi: “Lẽ nào vết sẹo trên trán An An là do Mai Mai gây ra sao?”.

Mẹ cau mày lườm tôi, nhưng ánh mắt mẹ chuyển sang An An lại trở nên bối rối, bất lực. An An vừa nín, giờ lại chảy nước mắt. Tôi ân hận mình quá nông nổi.

Tự dưng thấy sợ hãi, không biết sau này tôi làm thế nào đối diện với An An. Mẹ thở dài: “Mẹ rất hiểu các con, kể cả Mai Mai, dù nó chưa bao giờ nói được”. Ngập ngừng một lát, mẹ lại tiếp tục: “Thực ra nó đâu có xấu đến vậy, nó rất lương thiện nhưng mặc cảm, tự ti, lòng thiện của nó bị cái tự ti lấn át thôi”.

Tôi suy nghĩ rất lâu về câu nói của mẹ. Có phải mẹ muốn nói với chúng tôi,

Mai Mai lương thiện, mọi việc làm nếu có sai trái thì cũng chỉ do sự khiếm khuyết của nó, tất cả chỉ bởi nó bị câm, nó không nói được?

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:Hà Thu

Chương 36

TÂM TU

“Thôi, mẹ phải đến bệnh viện đây, nếu không Mai Mai lại sợ”. Mẹ vội vàng lau nước mắt, hấp tấp đi ra.

“Mẹ!”. Tôi gọi.

“Gì thế?”. Mẹ vừa xỏ dép vừa hỏi.

Tôi nhìn mẹ, người đàn bà trái tim đang nhỏ mắt buộc phải đẩy nỗi đau vào trong để đối diện với trăm ngàn lo toan của cuộc sống, đau đớn vì tình cảm bệnh hoạn bất thường của con, nhưng trái tim người mẹ có cách lý giải riêng. Bà càng xót thương đứa con gái bất hạnh, càng thấy mình có lỗi trong những bất hạnh của nó. Bà sốt sắng đến với nó, không muốn nó một mình đối diện với cô đơn.

Mẹ là người vĩ đại, những câu phàn nàn của mẹ chứa đựng tình mẫu tử sâu nặng.

“Nói đi cái thằng! Đang bận chết đi được! Mai Mai lại sốt ruột lắm đây”.

Mai Mai? Tôi không biết mẹ sẽ xử lý việc này thế nào. Mẹ bảo cứ để mẹ lo, không biết mẹ sẽ đơn giản hoá hay phức tạp hoá chuyện này. Đằng nào tôi cũng thấy chuyện khá rắc rối, cho nên quyết định né tránh. ‘Mẹ, con muốn chuyển vào ký túc xá sống’.

“Hả?”. Mẹ vừa nghe vậy, quay ngoắt đầu lại. “Ở ký túc?”. Bà ngơ ngẩn nhìn tôi.

“Mẹ, con cũng muốn ở ký túc”. An An cũng đứng lên nói.

“Ký túc? Cả hai anh em đều muốn ở nội trú?”. Mẹ suy nghĩ, có vẻ không muốn nhưng thấy thái độ kiên quyết của chúng tôi nên lại do dự. “Thế cũng được...”. Cuối cùng mẹ thở dài nói như hụt hơi, rồi quay đi, bước chân lảo đảo, nặng nề.

Mẹ đi rồi, tôi và An An nhìn nhau cười gượng gạo, không biết lúc đó nó nghĩ gì, nhưng cả hai anh em đều thấy sự bế tắc của hoàn cảnh này. Bàn tay An An sờ lên vết sẹo trên trán một cách vô thức. Tôi không tưởng tượng được nó đã khó khăn thế nào để giấu mình trong cái mặt nạ vô tư, lạc quan

ngàn ấy năm rồi.

“An An, em có hận Mai Mai không?”. Tôi thận trọng hỏi.

An An không trả lời, chỉ thở dài, quàng tay ôm con mèo, vuốt ve một lát rồi đứng dậy thu xếp đồ đạc, chuẩn bị vào nội trú.

Việc ở nội trú không có trở ngại gì. Nhà trường lấy lý do kỷ luật, yêu cầu học sinh vào ở nội trú. Học sinh nhà gần trường, muốn ngoại trú, hoặc những người muốn thuê nhà sống ở bên ngoài cho thoải mái đều bị phản đối quyết liệt, cho nên mỗi chúng tôi đều có một cái giường cá nhân ở khu nội trú, nộp tiền lệ phí rồi coi như xong, nhà trường không bận tâm sinh viên có ở hay không. Có lẽ bố mẹ sau khi nộp lệ phí cho con là yên trí chúng sẽ chăm chỉ học tập. Cho nên, bây giờ tôi chỉ cần thu xếp ít đồ để chuyển vào trường là xong.

Lý do ở nội trú càng đơn giản. Khi tôi và A Thụ và Hà Tặc đến chuyển đồ, trước lời chất vấn của hai gã, tôi phẩy tay, buông đúng một tiếng “nhàn”.

Đúng vậy, sống ở nội trú rất nhàn. Ở nội trú có thể ngủ chán chê. Cái gọi là cuộc sống nề nếp chính là: đánh bài thâu đêm, ngày ngủ vùi.

Tôi và Hà Tặc ở chung một phòng. Buổi tối đầu tiên khi tôi vào trường, gần chục gã trai cùng phòng và mấy phòng lân cận mở một cuộc liên hoan nhỏ chào mừng thành viên mới của ban “mạt chược” khiến tôi rất đổi cảm động. Ở nội trú quả thật rất nhàn. Năm thứ tư bài vở ít, càng nhàn. Hằng ngày tôi nằm trên giường nhìn bạn bè đi đi lại lại, cảm thấy vô cùng sung sướng.

Nhưng sau những ngày sung sướng đầu tiên là nỗi buồn không thể xua đuổi: luận văn chưa đâu vào đâu, công việc chưa có manh mối, tương lai là một dấu hỏi lớn, cha mẹ lại lo âu.

Ở nội trú thể nghiệm sự nhàn rồi thật tuyệt. Nhưng sinh viên năm cuối mà vẫn nhàn rồi thì có ba loại. Loại thứ nhất là không tìm được việc, dứt khoát học tiếp nghiên cứu sinh. Loại thứ hai là có bố mẹ làm quan. Loại thứ ba là phó thác tất cả cho tương lai. Còn những sinh viên năm cuối thực sự có chí hướng tuyệt đối không nhàn rồi. Họ luôn tất tả hoạt động, thận trọng lựa chọn các công ty, cố tìm những công ty ưu tú nhất, họ trau chuốt bản luận văn sao cho thật vừa ý.

Tôi thuộc đối tượng ba, chẳng có gì, nhưng ép mình nhàn rồi trong tư duy rồi rằm. Nhiệm vụ hằng ngày của tôi là ngủ đến lúc chán mắt thì tự thức dậy, tuy đã tỉnh nhưng mắt vẫn nặng trĩu, không mở ra được, sau đó nhanh chóng vào nhà vệ sinh, rồi bật ti vi (Hà Tặc dạy tôi cách nằm trên giường mở ti vi, thật độc đáo, không ai bắt chước được). Đi vệ sinh xong chẳng cần rửa tay, vớ ngay bánh mì tối hôm trước đã nhờ bọn con gái mua hộ, dùng đỉnh vừa gặm bánh mì vừa lên mạng tán gẫu với bạn chat. Buổi tối, sau một chầu tán gẫu về bọn con gái, lại bận bịu với trò đen đỏ - “công việc thường trực” hằng đêm. Hay nhất vẫn là tiết mục “nói mơ giữa ban ngày”.

Trong hành trang “vào đời” của sinh viên chắc chắn có một “tài sản tinh thần”, đó là kỷ niệm “nói mơ giữa ban ngày” của bạn bè. Chuyện như sau, hằng đêm, khi đám con trai đang bận tụ tập “đấu địa chủ” (chơi bài) dưới ánh đèn điện tù mù, đúng lúc cuộc vui đang hồi gay cấn, chợt có tiếng kêu thất thanh: “Cứu! Cứu với!”.

Mọi người ngơ ngác nhìn quanh, đó là tiếng kêu của gã con trai duy nhất đang nằm ngoan ngoãn, yên giấc trên giường của mình. Tưởng hấn gặp nguy hiểm, chạy đến thấy hấn nằm đó, mắt nhắm nghiền, người đầm đìa mồ hôi, chân tay quờ quạng. Lay hỏi: “Sao thế?”. “Ồi giờ ời, tở lọt vào hang ổ của thổ phỉ!”. Hấn thở hỏn hỏn, miệng lấp bắp, mắt vẫn nhắm nghiền. Tất cả cười ồ. Hôm sau hỏi hấn: “Đêm qua đi gặp thổ phỉ hả?”, hấn há hốc mồm, kinh ngạc: “Sao biết? Hôm qua tở xem truyện truyền kỳ!”.

Cuộc sống của sinh viên năm cuối rất nhàn rỗi. Tôi nhàn rỗi đến phát ngán, ngày ngày gục đầu trên bệ cửa sổ nhìn ra sân trường. Hà Tặc có một dạo cũng bắt chước tôi làm vậy, nhưng gã đang săn “gái đẹp”. Hà Tặc thích gấp máy bay giấy, trong viết mấy câu thơ tình, nhìn thấy em nào bắt mắt là hét tướng lên để đối tượng buộc phải chú ý, rồi gã ném máy bay về phía họ kèm câu nói: “Người đẹp ời!”, mới đầu chẳng ai để ý đến. Sau bị ban quản lý ký túc bắt nộp phạt 20 đồng vị tội vứt rác lung tung, gã mới thôi không tiếp tục trò đó nữa.

Hà Tặc bảo tôi là con gấu lười nhác, lười nhác đồng nghĩa với truy lạc, gã không hiểu, cũng không biết dùng từ nhàn rỗi, gã bảo tôi truy lạc. Mỗi khi có người tìm tôi, gã không thềm ngừng đầu, chỉ hát hàm về phía cửa sổ:

“Thằng cha đang truy lạc ở kia”, hoặc “Hấn hả? Không biết hấn đang truy lạc ở đâu!”.

Trong lúc nhàn rỗi ở trường, tôi cố gắng không nghĩ về nhà, không nghĩ đến người thân; chia tay với Hồ Khả và câu chuyện éo le của em gái khiến tôi nẫu ruột. Rất ít gặp Hồ Khả, những lúc bất chợt nhìn thấy, tôi vội vàng lướt qua, chỉ có A Thụ gặp Hồ Khả ở nhà ăn tập thể vẫn “chị dâu, chị dâu” rồi rít khiến tôi và nàng cùng bối rối.

Hà Tặc mắng A Thụ gọi lung tung nhưng A Thụ cãi lại: “Thì trước đây chẳng phải vẫn gọi như vậy sao?”. Tôi bảo hấn bây giờ Hồ Khả đã có cuộc sống khác rồi.

“Chị dâu đã có cuộc sống khác? Thế là thế nào?”. A Thụ giả bộ không biết. Khi nói với A Thụ như vậy, hình ảnh Hồ Khả trong tôi chỉ còn lơ mờ như sương mù Trùng Khánh, dần dần tôi đã xếp nàng vào kho ký ức và phủ lên đó tấm thảm dày được kết bằng những mảnh ghép, trong đó khuôn mặt Hồ Khả khi thì lạnh tanh như lúc nàng nói: “Tôi sắp lấy chồng”, khi thì thoả mãn trong vòng tay gã con trai bẻ thế đó; cùng có cả khuôn mặt tội nghiệp ngấn nước mắt khi nàng gọi tên tôi trong cái ôm cuối cùng nơi cổng trường.

Câu “sương mù Trùng Khánh” không phải vô cớ. Mùa đông Trùng Khánh quả thật có rất nhiều sương mù. Ý nghĩ cuộc đời sinh viên của mình cũng trôi qua một cách vô vị như sương mù khiến tôi tiếc nuối, buồn bã.

Mẹ ngày nào cũng gọi điện thoại, chỉ toàn những chuyện vặt vãnh, như Mai Mai đã xuất viện, Mai Mai bị con mèo Sbin cào, Mai Mai lại vẽ mặt trời trong sương mù Trùng Khánh, vân vân... Mẹ có vẻ phấn khởi. Khi luôn mồm nhắc đến Mai Mai, không hiểu mẹ có nghĩ tới chuyện bại hoại luân lý của nó đã gây ra không. Mai Mai là con của mẹ, mẹ vẫn yêu nó. Mai Mai cũng là em gái tôi, mẹ yêu nó. Mai Mai cũng là em gái tôi, nó đã quán quýt, tựa vào tôi gần hai mươi năm, nó cũng chăm sóc tôi gần hai mươi năm, liệu tôi có đủ độ lượng tha thứ cho nó không?

A Thụ nói tôi quá tàn nhẫn với Mai Mai, hấn bảo: “Dù sao cậu vẫn nên đến thăm cô ấy. Lỗi lớn nhất của em gái cậu là đã yêu anh trai”. Lời A Thụ làm tôi như thức tỉnh, tỉnh rồi lại thấy đau lòng. Bởi vì tôi cũng rất yêu em gái, nhưng không chịu nổi tình yêu bệnh hoạn của nó, tôi biết nó cô đơn, tôi biết tôi rất quan trọng với nó, đó là tình ruột thịt, còn tình yêu trai gái khác hẳn, làm sao có thể mập mờ? Thực là rắc rối! Tôi ghét mọi sự rắc rối, tôi yêu sự đơn giản, nhàn nhã.

An An cũng thường xuyên gọi điện, nó thề trong điện thoại là sẽ cố gắng học, nhưng hôm sau là quên ngay, nó khoe bạn trai Liêu Văn Đạo bắt đầu theo học tốc ký...tuyệt nhiên không nhắc đến chị gái. Tôi nghĩ sau những việc vừa qua, sự bất mãn của An An với chị gái được che đậy bấy lâu cuối cùng đã bộc lộ hoàn toàn.

Cuộc sống vô vị cứ thế trôi qua, A Thụ nói sắp nghỉ đông rồi. Nghỉ đông xong là mùa xuân. Mùa xuân đến thật mới mẻ, bất ngờ. Nó lặng lẽ đến khi người ta không mong đợi; nếu không có sự phát dục của con Sbin, chắc tôi đã bỏ quên mùa xuân Trùng Khánh ngẩn ngui, quý báu. Nhiệm vụ duy nhất của tôi trong mùa xuân là chờ đợi mùa hè. Đúng vậy, nghĩ lại những ngày ở nhà thật bình an, mãi mãi là ba anh em riu rít, mãi mãi là bà mẹ lăm điều và ông bố kiêu lòi, liên tục rít thuốc lá. Rồi chuyện xảy ra, ai cũng đau lòng, tôi và An An chọn giải pháp né tránh, dồn trách nhiệm nặng nề lên đôi vai gầy của mẹ, trông chờ vào phép màu nào đó của mẹ. An An thông minh nhất, con nhỏ này thường xuyên không về nhà. Tuần trước mẹ bảo đó đưa người yêu về để mẹ xem mặt, có nghĩa là mẹ đã không ngăn cản, không ngăn cản tức là đồng ý. An An sau khi nhận được thánh chỉ, lẽ ra phải vui nhưng lại nơm nớp lo lánh nạn, rất ít về nhà, tuy vậy cũng không bị truy cứu. Mẹ không dám trách móc nó, có lẽ là do vết sẹo trên trán nó.

Mai Mai thực ra không thay đổi mấy - vẫn nét mặt bình thản cố hữu, ít cười, vẫn những cử chỉ ra hiệu tao nhã như xưa, buổi sáng vẫn bóc hai quả trứng sạch tinh bỏ vào bát cho tôi, nhưng sự xa lánh rõ rệt của tôi khiến ánh mắt

nó nhìn tôi càng trở nên u ám, vời vời nỗi buồn, khiến mẹ càng đau lòng, muốn nói nhưng lại lặng thinh.

Học kỳ mới bắt đầu, kỳ học cuối cùng của đời sinh viên. Tôi bắt đầu thử tìm việc, thử đến các buổi gặp gỡ, giao lưu với các nhà tuyển dụng. Hà Tặc thấy tôi bận rộn, lại giễu tôi. Hắn nói tôi giống con thú gặm cỏ sau khi tỉnh ngủ. Trên bảng không biết gã nào rồi việc viết mấy chữ to tướng: “Thời gian biểu đếm ngược ngày tốt nghiệp”, bên dưới có hàng chữ nhỏ hơn bằng phấn màu: “Cách lễ tốt nghiệp x ngày”.

Còn nhớ hồi năm thứ hai, áp lực thi cứ quá lớn, chúng tôi sửa: “Đồng hồ đếm ngược ngày thi” thành: “Đồng hồ đếm ngược nghỉ hè”, hiệu quả rất tốt, ai cũng cảm thấy dễ chịu. Bởi người ta chỉ muốn hướng tới những ngày hè thoải mái, không ai mong đợi các kỳ thi.

Nhưng bây giờ, câu: “Cách ngày nghỉ hè còn x ngày” viết trên bảng của sinh viên năm cuối lại không mang đến niềm vui cho họ như những năm trước, bởi đây là kỳ nghỉ hè cuối cùng. Nghỉ hè có nghĩa là tự lực cánh sinh, đơn độc đi ra xã hội. Nghỉ hè có nghĩa là đơn độc đối diện với thế giới mênh mông đầy biến động. Nghỉ hè có nghĩa là trách nhiệm, là gánh nặng của gia đình đã chuyển sang vai bạn, có nghĩa là bạn đã trưởng thành. Càng nghĩ càng thấy buồn; đó là nỗi luyến tiếc những năm tháng vô tư.

Mỗi lần bước ra khỏi cổng trường, không dám ngoái nhìn lại, tôi sợ tiếng đồng hồ đếm ngược. Nó như nhắc tôi: “Bạn còn có thể ngoái nhìn cổng trường mấy bận nữa, ngoái nhìn trong nhàn rồi như vậy?”.

Thực ra điều tôi sợ nhất cũng chính là sự nhàn rồi đó.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:CTT

Chương 37

Tình yêu?

Hôm nay đã xảy ra ba chuyện.

Chuyện thứ nhất, đồng hồ đếm ngược trên bảng do không có ai chịu trách nhiệm cập nhật thường xuyên nên đã mấy ngày không được chỉnh sửa. Hôm nay vào giờ học Chính trị, thấy con số chỉ ngày thiếu mất một tuần, càng

thấy chán nản, đến giữa buổi bỏ về - thời sinh viên mấy ai không bỏ tiết!
Nếu trước đây trốn học là sự hưởng thụ thì bây giờ là bắt buộc, là nỗi lưu
luyến một thói quen, giống như hoài nhớ một kỷ niệm.

Chuyện thứ hai xảy ra tại phòng ở của chúng tôi. Tôi nhận được một bức
thư.

Trong thời đại kỹ thuật số phát triển như vũ bão còn có người viết thư tay?
Đúng là hành động yêu nước ủng hộ ngành sản xuất giấy thiết thực nhất!
Trong suốt mấy năm học đại học, tôi chưa hề nhận được thư, trước đây viết
cho Hồ Khả đều là thư điện tử. Cho nên khi cô gái phòng bên đưa cho tôi
phong thư với cái nhìn ngạc nhiên pha chút hiếu kỳ, phản xạ đầu tiên của tôi
là nhìn vào địa chỉ người gửi. Tôi tò mò không biết nhân vật yêu nước nào
đây!

Bóc thư, lướt nhìn ngay xuống phần ký tên, dòng chữ khiến tôi choáng
váng: “Em gái, Mai Mai”.

Tôi cầm bức thư của Mai Mai, lòng bồn chồn, thư dài mấy trang. Trước
khi đọc, tôi cẩn trọng đóng cửa sập lại để xem trộm.

Bây giờ chỉ có một mình tôi.

Anh thân yêu!

Chúc vui vẻ!

Đây là lần đầu tiên em viết thư khi đã ngoài hai mươi tuổi, cũng là lần đầu
tiên em bộc bạch với anh nỗi lòng em: đau khổ, hạnh phúc, chân thành, giả
trá, hối hận, day dứt...

Anh có biết không? Trong cuộc đời em, ước nguyện lớn nhất là có thể gọi
anh trai của em một tiếng: “Anh!”

Lúc nhỏ, ngoài anh và em gái, không có ai chơi với em. Bởi vì em bị câm.
Trẻ hàng xóm bắt nạt em, xa lánh em. Em không biết ngoài nỗi bất hạnh
không nói được, em đã làm gì tổn hại đến chúng. Khi em vừa ra cửa, luôn có
những tiếng hét đằng sau, khi to, khi nhỏ: “Con câm! Con câm!” Chúng gọi
em như thế. Em quay mặt lại, chúng trốn hết. Đến nỗi trong em thành phản
xạ tự lúc nào: mỗi khi ra đường là có cảm giác có người đang giễu em, chỉ

trở vào em. Em rất sợ - em sợ tất cả mọi người, trừ người nhà.

May mà gia đình mình đối xử với em rất tốt. Mẹ đặc biệt cưng chiều em, điều đó đã phần nào cân bằng tình cảm trong em. Ai cũng biết trong nhà mình có hai chị em sinh đôi, cô chị điềm đạm, cô em thông minh, hoạt bát.

Em thề rằng lúc đầu em ngưỡng mộ An An. Nhìn những vị khách đến chơi nhà vui cười với An An, An An biết hát, biết múa, em thường nghĩ, vì sao bọn em chỉ ra đời cách nhau mười hai phút đồng hồ, vậy mà em gái lại hạnh phúc như vậy, còn em chỉ là “con câm” ? Lúc đó em ngưỡng mộ em gái bởi vì nó có tiếng cười lanh lút, có giọng nói ngộ nghĩnh, dễ thương; còn em, ngoài lòng mẹ, em không có gì hết, không ai biết đến em! Vậy là em trở nên nhút nhát, chỉ khi gục vào lòng mẹ mới cảm thấy bình yên. Quả thực em đã mong muốn mình cứ yếu đuối gục vào lòng mẹ suốt đời như vậy, đơn giản và thanh thản!

Anh, không biết hồi nhỏ anh thích em hay thích An An hơn? Em chỉ biết, khi nhìn em, anh không có biểu hiện gì, anh chỉ vui đùa với An An. Sự thiệt thòi của em, hồi còn nhỏ em cũng không nghĩ nhiều, cho rằng, em cứ mãi mãi lặng lẽ ở bên An An, cùng hưởng sự âu yếm, cưng chiều của mẹ. Lúc bấy giờ em rất dễ thỏa mãn. Cho đến một ngày, khi anh dũng cảm đánh lại trẻ con hàng xóm để bảo vệ em, lòng em xúc động khôn cùng. Em thấy anh lúc đó bị chảy máu, rất nhiều máu, chắc là đau lắm, anh đã dũng cảm lao vào đánh bọn chúng. Em rất sợ hãi, nhưng trong lòng lại trào lên cảm giác ngọt ngào chưa từng có.

Anh, hôm ở bệnh viện mắng em. Em nhớ đó là lần đầu tiên anh mắng em, anh nói em tâm địa độc ác, chắc anh thấy em rất xấu xa. Anh! Em đã trở nên xấu xa, sự xấu xa của em bắt đầu từ chính lần anh bảo vệ em.

Anh, em là đứa trẻ xấu xa. Đầu tiên là ngưỡng mộ em gái, sau là đồ kỵ, ghen ghét, em thấy anh cưng chiều nó, thích chơi với nó, tìm cách đánh lừa nó để nó gọi một tiếng “anh”, để được nghe giọng nói dễ thương của nó, những lúc như thế trông anh sung sướng làm sao. Anh sẽ không bao giờ hiểu được nỗi tủi hổ, đau đớn của em lúc đó! Đó là lần đầu tiên em nếm trải nỗi đau và trở thành nỗi đau thường trực, hiện hữu mỗi ngày, trở thành nỗi ám ảnh tuổi thơ của em, nó khiến em không có tuổi thơ. Chưa bao giờ em được hưởng niềm hạnh phúc tuổi thơ.

Anh! An An gọi anh nũng nịu và ngộ nghĩnh, em đã thực sự đồ kỵ với nó.

Em nghĩ tại sao em gái nói được còn em thì không, nếu như em nói được, em có thể gọi anh, anh cũng sẽ vui. Mọi sự chăm sóc của em với anh đều không bằng một tiếng gọi của nó. Em có lỗi gì đây, phải chăng là lỗi muốn được hưởng tình yêu thương thân thiết của anh trai?

Anh có biết không? Em thường nhìn trộm anh, sau đó thầm gọi trong lòng: Anh! Anh!

Nếu anh thích An An gọi như vậy thì tiếng gọi thầm của em cũng không ít hơn An An. Về sau An An đi học. Có một hôm về nhà, anh bảo sau này lớn lên anh sẽ cưới An An làm vợ, anh không thích em vì em bị câm. Đó là lần thứ hai trái tim non nớt của em như bị bóp nát. An An chắc chưa bao giờ nếm trải nỗi đau như vậy, bởi vì nó chưa bao giờ không được nâng niu. Người khác gọi em là con câm, em chỉ thấy buồn, nhưng người anh thân thiết nhất gọi em như vậy, em không chịu nổi. Anh thấy đấy, mới năm, sáu tuổi đầu em đã phải chịu sự bất công ở đời.

Em bị người anh trai yêu mến nhất gọi là con câm, em không trách anh, bởi vì anh là anh trai yêu quý của em, anh làm chuyện gì em cũng tha thứ. Em chỉ đành trút mọi sự phẫn nộ lên An An, bởi vì nó được anh yêu mến.

Khi ấy, lòng đố kỵ của em lên đến độ điên cuồng.

Tình yêu và sự ghen tuông khiến em trở nên ranh ma. Dưới vẻ ngoài bình thản, em có một toan tính sâu xa. Mẹ muốn em và An An học vẽ, em không có năng khiếu bẩm sinh như nó, nhưng em miệt mài hơn nó. Bởi vì em không thể nói được, chỉ có thể dùng tay, dùng nét vẽ bộc lộ tình yêu của em. Anh trai, tình yêu của em, đó là anh.

Em thích vẽ mặt trời, dù rằng ánh mắt trời có thể làm hỏng mắt, bởi không thể vẽ anh một cách đáng hoàng, bởi tên anh là Dương Dương, nghĩa là mặt trời; em say mê vẽ mặt trời.

Bây giờ em sẽ nói với anh câu chuyện em đã giấu kín trong lòng mười lăm năm nay. Nói ra chuyện này có nghĩa tội ác của em đã bại lộ, nói ra anh sẽ càng hận em. Nhưng nếu không nói ra, em sẽ bị lương tâm lên án suốt đời. Em vốn định giữ kín câu chuyện này, bởi vì quả thực em rất hối hận, và sợ ánh mắt khinh bỉ của anh.

Anh, bây giờ em có thể nói to rằng, nếu anh có thể cảm nhận được nỗi lòng

em, anh nhất định nghe thấy tiếng thét đinh tai nhức óc. Nó tượng trưng cho sự chuộc tội của em. Vết thương trên trán An An là do em gây ra, do em cố ý gây ra.

Em gái An An vốn ngây thơ hoạt bát, ai cũng thích. Là chị em sinh đôi, chúng em có ngoại hình và gương mặt giống hệt nhau. Lúc còn nhỏ, em không biết tình cảm với anh có phải là tình yêu? Em chỉ cảm thấy, khi anh ở bên An An, em khó chịu kinh khủng. Nhưng anh vẫn thích An An. Vậy là em hận nó, nó đã dùng tiếng nói để “lừa” anh! Đúng thế! Anh là của em, em muốn độc chiếm anh, ý nghĩ này nhất định khiến anh kinh sợ, nhưng lại khiến em vô cùng dễ chịu, giống như được an ủi. Đúng vậy! Còn gì an ủi con tim nhức nhối ghen tuông hơn khi gây tổn thương cho “tình địch”; từ đó em bắt đầu trở nên xấu xa, và như một người trượt dốc, em không thể nào dừng lại được.

Sự việc xảy ra khi chúng em năm tuổi. Em nghĩ có lẽ không ai trong gia đình mình có thể quên. An An bị thương, gương mặt xấu đi, khiến cho một gia đình vốn vui vẻ phải buồn rầu một thời gian. Em thừa nhận em đã đẩy An An từ phía sau. Lẽ ra em phải đau buồn, phải hối hận nhưng khi nhìn thấy máu chảy trên mặt nó, em lại cười! Em cười, cười đắc thắng, đủ chứng minh em xấu xa đến mức nào.

Về sau, được mẹ cưng chiều, em lại càng có cơ hội xấu xa hơn. Em giống như mụ phù thủy luôn bày mưu tính kế, luôn đề phòng tất cả. Khi lớn lên một chút, nhìn thấy vết sẹo trên trán An An, em cảm thấy một niềm vui sướng, mãn nguyện ngấm ngấm, lòng em thư thái tựa như được an ủi. An An cuối cùng cũng không còn hoàn mỹ nữa, nó đã có khiếm khuyết.

Nhưng có lúc cũng thấy buồn. điều em không thể chịu đựng nổi là rõ ràng. An An bị em đẩy ngã, có một vết sẹo to xấu xí trên mặt, vậy mà nó vẫn yêu em một cách thơ ngây, lúc nào cũng ở bên em. Sự lương thiện hồn nhiên của nó khiến em tức giận, càng kích thích tính ích kỷ trong em. Đó là khi chúng em đang học lớp Bảy, nó là công chúa được mọi người ngưỡng mộ, còn em là mụ phù thủy âm thầm.

Em không hề tỏ ra thích An An. Nhưng thâm tâm em thực sự yêu nó, trớ trêu thay em phải cố kìm chế tình cảm tốt đẹp đó, em hận nó, lý do duy nhất em hận nó chính là bởi vì anh thích nó. Chỉ cần ai đến gần anh là em hận người đó. Em quyết định bỏ học, em muốn có cơ hội gần anh, không để cho ai cướp mất anh, em như bị ma ám, càng ngày càng không thể kiểm soát bản

thân. Có lúc bình tâm lại, nghĩ đến việc làm của mình, em cũng cảm tức bản thân, nhưng không biết làm thế nào. Vẫn biết như thế là độc ác nhưng không dừng được. Thì ra, em đã yêu anh sâu sắc như vậy.

Em đoán mẹ biết chuyện, có lẽ mẹ cố không muốn nghĩ, không muốn tin, hơn nữa mẹ thấy em đáng thương, lại càng muốn bảo vệ, cưng chiều em, khiến em khi nhìn thấy An An bị mắng oan, tủi thân lại thấy vui mừng xen chút áy náy. Em nghĩ An An cũng đoán biết chuyện, nhưng do tốt bụng, nó không tố giác em, nó còn phần nào sợ em nên ngoan ngoãn nhượng bộ, xa lánh anh. Thấy nó lặng lẽ rút lui khỏi cuộc chiến âm thầm tranh giành tình cảm của người anh giữa hai chị em, em vừa đắc ý vừa khổ tâm. Em bị giằng xé giữa tình ruột thịt và dục vọng ích kỷ. Tình ruột thịt khiến em thương xót em gái, dục vọng ích kỷ xui khiến em phải bảo vệ tình yêu. Bởi vì em bị cảm, em đầy mặc cảm. Ngoài phá hoại tình cảm giữa anh và An An, em không có cách nào khác để chia rẽ hai người, để kéo chúng ta lại gần nhau.

Khi anh rời gia đình đi học đại học, em rất đổi hoảng sợ. Em xúi An An, em khẩn cầu nó cũng thi vào Đại học Trưng Khánh. Bởi vì em không muốn xa anh. Em chỉ sợ trong bốn năm học ở thành phố khác, anh sẽ quen và yêu cô gái nào đó. Em tuyệt vọng, hoảng hốt, lòng như lửa đốt.

Một chuyện khiến em phải biết ơn An An, đó là cuối cùng nó cũng thi đỗ đại học – một trường cùng thành phố với anh. Hôm nhận được giấy báo đỗ, em vui hơn ai hết.

Bởi vì em không phải xa anh, em lại sắp được trở về bên anh.

Đến Trưng Khánh em mới biết, thì ra trong cuộc đời em, không phải chỉ làm tổn thương An An mà em sẽ còn làm tổn thương nhiều người con gái, nếu người đó đến bên anh.

Nghe nói anh thích một cô gái, em lại một lần nữa hoảng sợ, nhưng em không nghĩ ra cách nào để ngăn cản anh. Em chỉ có thể đối xử tốt với anh, chăm sóc anh từ li từ tí. Khi anh đi học, em ở nhà nghiên cứu các món ăn. Mỗi khi anh khen ngợi món ăn em nấu, em lại hy vọng anh nảy sinh tình cảm với em, đó là phần thưởng lớn nhất dành cho em: người em yêu một ngày nào đó sẽ yêu em!

Khi tận mắt nhìn thấy Hồ Khả, em mới biết tất cả chỉ là ảo huyền.

Lần đầu nhìn thấy Hồ Khả, sự ích kỷ che giấu trong lòng bao năm lại lộ ra, và vẫn không thể kìm chế được. Ngày ngày em suy tính tìm cách phá hoại tình cảm hai người. Em chuyển toàn bộ sự đề phòng từ An An sang Hồ Khả. Cho đến hôm đó, bằng một dòng chữ đơn giản, cuối cùng em đã đuổi được Hồ Khả, mà lại là mượn bàn tay của anh.

Xin lỗi anh, em đã khiến anh bị oan. Xin lỗi, em đã làm anh trách oan Hồ Khả. Anh và Hồ Khả chia tay nhau em mừng lắm, em nghĩ cuối cùng anh lại thuộc về em, chỉ riêng một mình em. Em tưởng chỉ cần em tốt với anh, anh sẽ quên Hồ Khả.

Nhưng có lẽ em đã sai, mặc dù anh không nói ra, nhưng nhìn mắt anh, em biết anh rất yêu Hồ Khả, anh không muốn xa chị ấy.

Mãi đến bây giờ em mới hiểu, dù em có cố gắng đến đâu, chúng ta cũng chỉ có thể là anh em, anh luôn coi em là em gái, vì vậy em tốt với anh là chuyện đương nhiên. Tiếp nhận sự quan tâm của người thân đâu cần bất cứ lý do gì!

Anh ơi, em hiểu, anh không thể yêu em, em hiểu chúng ta không có bất kỳ kết quả nào, song em không thể kìm chế được bản thân. Trong những lúc bình tĩnh, có thể em là một người mạnh về lý trí, có trái tim lương thiện như hầu hết những cô gái cùng tuổi. Nhưng thực tế chứng minh, chỉ cần tiếp xúc với anh là em trở nên điên cuồng, em chỉ có thể mặc cho cái ác trong em hoành hành.

Khi tận mắt chứng kiến anh đau lòng như thế nào vì mất Hồ Khả, em mới nhận ra ngoài nấu cơm, giặt quần áo cho anh, em không thể nào đánh thức tiếng cười trong lòng anh. Phát hiện đó khiến em đau đớn.

Em bắt đầu nghĩ em có nên từ bỏ tình yêu tội lỗi, bởi vì anh không vui? Em không muốn anh không vui. Em muốn anh vui vẻ chơi đùa hạnh phúc như hồi nhỏ.

Em không ngồi một mình thần thờ, em nghĩ, nếu em không phải là em gái anh, liệu anh có yêu em? Nhưng chỉ là suy nghĩ vậy thôi.

Em vốn định không bao giờ nói với anh những điều này. Hôm ở bệnh viện, em tận mắt chứng kiến anh tức giận với em, tận mắt chứng kiến cơn phẫn nộ của anh. Anh mắng em là yêu tinh, ác độc. khi đó em mới biết, dù anh chăm sóc em chu đáo đến đâu, dù tình yêu của em với anh sâu nặng đến thế nào

thì khi biết rõ mọi chuyện, anh nhất định sẽ giận dữ, sẽ căm hận em. Anh, em đã bao lần thành tâm cầu khẩn Thượng đế để người khiến cho anh yêu em, nhưng chỉ nhận được sự căm hận, vậy em còn sống vì cái gì?

Khi em thấy anh quát mắng em, khi em thấy An An cuối cùng đã ngồi khóc một cách tuyệt vọng, em mới biết tội lỗi mà em gây ra trong mười mấy năm qua khủng khiếp đến mức nào.

...

Mấy tháng nay, anh và An An đều tránh em. Em như lại trở về thời thơ ấu với những lời chế nhạo: “Con câm! Con câm!”, nhưng em không hận anh, tất cả đều do em gây ra, là hậu quả của sự độc ác của em, nó sẽ giày vò suốt đời, khiến em sống trong thế giới đơn độc, tối tăm, không lối thoát.

Anh, anh chưa bao giờ lạnh lòng với em đến thế. Những ngày này, anh thậm chí không thèm nhìn em, anh chuyển vào sống trong ký túc. Anh đã để trái tim đầy cát bụi của em có thời gian dài suy ngẫm. Rốt cuộc, em yêu anh là phúc hay là họa của anh?

Nếu tình yêu của em là mối họa đáng ợ của anh, làm cho anh căm hận, vậy thì xin anh hãy trở về nhà, em sẽ ra đi.

Nếu tình yêu của em được tạo nên bởi vô số vết thương của các cô gái thì em nguyện từ bỏ.

Nếu tình yêu của em được vun trồng bằng những thủ đoạn ti tiện, bằng một loại vũ khí tội nghiệp, gây ra những vết thương trong lòng anh thì xin anh đừng tha thứ cho em, em sẽ dùng sinh mệnh nhỏ nhoi, tội nghiệp còn lại của mình để sám hối.

Anh, cuộc đời này đã cho em một ân huệ lớn nhất, đó là làm em gái anh. Lỗi lầm đáng tiếc nhất của Thượng đế là để cho chúng ta làm anh em.

Em không dám mong được sự tha thứ của anh và An An, em là một tội nhân.

Dù em xấu xa đến đâu, dù em có gây bao nhiêu tội ác, nhưng sự lương thiện của em vĩnh viễn bị anh cầm tù, suốt đời vì anh.

Cầu cho anh trọn đời bình yên!

Em gái Mai Mai
Ngày 2 tháng 4 năm 2003

Đó là thư em gái gửi cho tôi, bức thư loang lổ nước mắt.

Tôi chờ dẫn đến mức Hà Tặc lôi mấy đứa bạn về phòng, ồn ào, huyên náo mà tôi vẫn không hay biết.

Vừa đọc xong thư, sóng gió trong lòng chưa kịp lắng xuống thì xảy ra chuyện thứ ba. Điện thoại réo. Tôi lặng lẽ lau nước mắt nhấc máy.

“Anh, anh đang ở đâu?” tiếng An An gấp gáp, thảng thốt.

“Đang ở trường, có chuyện gì?”

“Anh đến ngay, Mai Mai bị thương.” An An bật khóc.

Tai tôi ù đặc, máu như dồn cả lên đầu. Tôi choáng váng lao ra khỏi phòng, vừa chạy vừa hỏi: “Bình tĩnh! Em đang ở đâu? Mai Mai bị thương thế nào? Ở đâu?”

“Bị dao đâm, đâm từ phía sau, sâu đến gần tim.”

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:CTT

Chương 38

Chị em

Bí mật giấu kín mười mấy năm trời, cuối cùng cũng được làm sáng tỏ, lẽ ra An An phải vui. Nhưng sau đó An An lại không biết nên đối diện với chị gái thế nào.

Khi anh trai biết Hồ Khả bị oan, biết tội lỗi của Mai Mai mười lăm năm trước, anh đã xa lánh Mai Mai. An An không biết anh trai nghĩ thế nào,

nhưng cô không thể nào vui lại được.

Trước đây buồn tủi thân một mình, trong đau khổ, An An chỉ tượng tượng đến khi mọi người biết chuyện thì sẽ ra sao, chị sẽ bị báo ứng thế nào. Nhưng đầu sao vẫn chỉ là ý nghĩ. Lúc tĩnh tâm, lại không đành lòng nhìn chị gái đáng thương bị trừng phạt.

Hôm đó, anh tức giận, gào thét trong bệnh viện. Anh mắng chị. Anh yêu quý chị là thế, vậy mà sau khi biết sự thật lại phần nộ chửi bới chị, An An càng thấy tủi thân. Mới một chút anh cũng không kìm chế được, còn mình đã nhẫn nhịn mười mấy năm trời. Cho nên mỗi khi ngồi một mình lại khóc, khi được mẹ và anh quan tâm lại tủi thân, càng không thể giữ cho nước mắt khỏi rơi.

Khi An An khóc trước mặt mọi người, cô thầm trách mình yếu đuối, nhưng rốt cuộc An An cũng chỉ là một cô gái bình thường.

Sau đó, cũng giống anh trai, cô muốn tạm lánh một thời gian. Thực tình, An An không quá ghét chị, chỉ cảm thấy khó xử, nhìn nhau thấy bẽ bàng, bèn dứt khoát chuyển vào nội trú.

Nhà chỉ còn mình Mai Mai và mẹ. Mẹ vẫn làm lụi làm việc nhà, vẫn gượng nhẹ, nâng niu chị. Cả con Sbin cũng đi tìm bạn tình.

Mẹ vẫn chăm sóc Mai Mai không dám mắng một câu, nhưng khi có mặt cả ba anh em, bà thường tỏ ra thận trọng.

Nghỉ đông, An An không về nhà.

Vẫn ngôi nhà cũ, có người nấu ăn, giặt giũ cho cả ba anh em, có bàn tay mẹ chăm lo mọi việc nhưng gia đình đã không còn là gia đình cũ nữa, không khí tẻ nhạt, gượng gạo, không còn tình ruột thịt tự nhiên đơn thuần nữa. Mỗi khi An An thấy Mai Mai nhìn anh trai với ánh mắt tĩnh lặng sâu thẳm như đáy hồ, u uất tuyệt vọng, cô không chịu nổi. Suốt cả mùa đông chị ngồi một mình trên đi văng, cô đơn, lặng lẽ đan áo. Đến khi chiếc áo thành hình mới nhận ra là kiểu dáng của đàn ông. An An thường thấy mẹ trốn xuống bếp, vừa dọn dẹp vừa lén lau nước mắt.

An An cho rằng tình trạng buồn tẻ, trớ trêu của gia đình như thế này cũng là lỗi của cô. Mặc cảm có lỗi với chị, không còn mặt mũi nào nhìn chị, cô

dứt khoát ở lý nhà người yêu Liêu Văn Đạo, tâm sự chuyện gia đình với anh. Anh an ủi cô “Đừng tự trách bản thân như thế, chị ấy tự làm tự chịu.”

Liêu Văn Đạo nói Mai Mai sẽ bị báo ứng, An An nghe vậy, lại thấy khổ tâm, máu chảy ruột mềm, người ngoài làm sao hiểu nổi.

Đạo này, Liêu Văn Đạo khá bận, buổi tối đi làm, ban ngày tham dự lớp tóc ký, học vi tính. Hai người đã qua thời kỳ bốc lửa ban đầu, sống yên ả giống như đôi vợ chồng trải qua nhiều thăng trầm. An An không còn thức suốt đêm chờ Liêu nữa. Liêu cũng không còn thích bữa sáng do An An làm nữa.

Khi Liêu và Chàng Béo đi làm, An An rỗi rãi, lên mạng chơi game. Đang chơi, thấy tín hiệu QQ hiển thị, có người đã nhận ra mình, nhảy vào nói chuyện. “Vậy là đã tìm được em, Dương An, đạo này thế nào?” Đối phương gọi đúng tên cô.

An An kinh ngạc hỏi là ai.

“Anh hỏi thăm rất nhiều mới biết được số QQ của em! Anh là Lý Khoa!”

Lý Khoa? An An thấy ngờ ngợ, nghĩ một lát mới nhớ ra đó là mối tình đầu của cô, anh chàng có dáng ngang tàng, hút thuốc như đốt lò, một thời rất yêu bóng đá, có cô bạn gái mặc váy xanh dữ tợn từng đâm An An một nhát dao.

Hận cũ An An không dễ bụng, gặp lại vẫn thấy vui.

“À, anh đấy hả, tôi cũng được. Còn anh?”

“Anh ư? Cũng vậy vậy thôi, vẫn theo dõi tình hình của em, quan tâm đến em, nhưng em thì dường như đã quên gã trai bất hạnh này rồi, không đúng sao? Anh đang nghĩ nên giải thích thế nào với bạn về về quan hệ trước đây của chúng ta: Bạn học hay người tình?”

An An cau mày, không thích kiểu vòng vo như vậy, cô nhắc anh ta: “Trước đây anh không như vậy.”

“Có vẻ em rất hiểu anh, vậy em nói xem trước đây anh thế nào, là người tốt phải không? Ha ha!”

Không biết vì sao tiếng cười nghe rất thâm.

“Bây giờ anh sống thế nào?” An An hỏi lại lần nữa.

“Không tốt, cũng không tồi. Bây giờ anh cũng đang ở Trùng Khánh. Biết cùng ở một thành phố với em, anh rất vui.”

“Anh đến Trùng Khánh để tìm tôi?”

“Ha ha, chỉ là ngẫu nhiên gặp may, nghe nói em ở Trùng Khánh, vậy là tìm QQ của em.”

Hai người bắt đầu tán gẫu, Lý Khoa nói đùa với cô, không nồng nhiệt cũng không lạnh nhạt, rằng cô có thể giới thiệu cho anh ta vài cô gái đẹp không.

“Mình anh cần đến mấy cô sao?”

“Ha ha, đương nhiên không phải cho một mình anh!”

An An nghĩ Lý Khoa thay đổi quá nhiều, không còn là gã trai trẻ yêu bóng đá, hình dung con gái như hoa bồ công anh nữa. Tán thêm vài câu, Lý Khoa có việc, thoát ra.

Sau đó, An An quên ngay chuyện đó, cả khi Liêu về cô cũng không nhắc đến chuyện gặp Lý Khoa trên mạng.

Những ngày tháng đi đi lại lại giữa ký túc xá và nhà thuê của Liêu Văn Đạo yên ả trôi qua. Chỉ cần không về nhà! Chỉ cần không gặp Mai Mai!

Vui nhất là lúc buôn điện thoại với anh trai, chế nhạo thói đa cảm của anh, chưa tốt nghiệp đã lo nhớ trường. Đôi khi anh cũng tâm sự nỗi nhớ Hồ Khả. Anh và Hồ Khả không đáng phải chia tay, thâm tâm An An vẫn thích Hồ Khả, chị ấy thẳng thắn, đáng yêu.

An An không muốn về nhà, ở nhà rất bức bối, nhưng không muốn không có nghĩa là không về. Vào năm học mới được hai tháng, cô chỉ về nhà một lần, bất đắc dĩ vì phải lấy thêm đồ.

Bước vào nhà, nghĩ lại lần về trước, đúng lúc thấy mẹ đi chợ. Mai Mai ngồi một mình ngoài ban công vẽ tranh, dáng lười lười, bỗng thấy chị cô đơn đến nao lòng. Không nén được, cô thốt lên: “Chị, em đã về”, nhưng Mai Mai

không đáp, chỉ ngược nhìn, ánh mắt xao động. An An im bất không biết nói gì.

Cô không thích nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp mà sầu muộn như vậy, một thiếu nữ kiều diễm đang độ tuổi thanh xuân rực rỡ lại trầm mặc, thâm u như một bức tranh cổ, giống như Giả phủ trong Hồng lâu mộng, đã qua mọi thăng trầm, yên ả, nhẫn nại thách đố.

An An lẳng lặng vào nhà - cảm giác vào nhà của mình mà như kẻ trộm. Mẹ đang ngồi xem ti vi một mình. Mẹ nói chị đi mua đồ. An An thở phào, vội tìm mấy bộ quần áo mùa xuân, định trở lại trường ngay.

Mẹ nói: “Ăn cơm rồi hãy đi, chị con chắc cũng sắp về.” An An từ chối, muốn chuồn cho nhanh.

Xuống lầu, gặp ánh nắng mặt trời giữa trưa ấm áp, cảm thấy dễ chịu.

Phía trước có tiếng ồn ào, một đám đông đang tụ tập ở góc phố. Chuyện thường thôi! Người Trùng Khánh ưa chuyện tùm phào, động thấy ở đâu có gì ồn ào là tụ lại như đàn kiến. Chẳng có gì đáng xem cả.

An An hấp tấp len vào đám đông, bởi vì cô thoáng nhìn thấy chiếc giày màu hồng rơi gần đó là giày của chị. Lúc ấy, cô quên hẳn mọi nỗi oán hận trong lòng.

“Lui ra! Lui ra!” An An vừa gạt đám người, chưa len được vào trong đã nghe thấy tiếng đàn ông: “Dương An, có đi theo chúng tao không?”

Khó khăn lắm mới chen được vào trong, cảnh tượng trước mắt thật bất ngờ: Mai Mai đầu tóc xỗ tung, một chiếc giày tuột khỏi chân, co ro góc tường, trong tay ôm chặt thứ gì đó, xung quanh toàn những gã lạ, mặt mày hung dữ; xem ra họ đang gây sự với chị.

“Đồ lưu manh! Tại sao chúng mày bắt nạt chị tao?” An An tức điên xông lên, bước đến gần chị: “Chị đừng sợ, có em đây...” Cô vỗ nhẹ vào vai Mai Mai, chợt nhớ lời hứa với mẹ từ thuở nhỏ, “ra đường phải bảo vệ chị”. Lúc này, cô đã hiểu lời mẹ, chị gái luôn cần bảo vệ!

“Khốn kiếp!” An An đứng lên: “Đứa nào bắt nạt chị tao?” An An bắt chước giọng Trùng Khánh quát to, mặt vênh lên, chứng tỏ mình không dễ bị

bắt nạt.

Mấy gã thoát đầu hơi sững người, nghĩ ở đâu ra con bé giống hệt thể này, sau thấy vẻ ngang ngạnh của cô, chúng phì cười.

“Cười cái con khỉ! Tao và chị phải đi, chúng tao không có thời gian với lũ chúng mày!” An An biết không thể đấu lại bọn này, kéo tay chị đứng dậy, toan bỏ đi.

“Dương An?”

“Ai?”

“Thì ra cô mới là Dương An?” Người vừa nói bước ra, trở mắt nhìn hai cô gái: “Ồ, rất giống, hèn nào các ông anh nhầm lẫn.”

An An cau mày nhìn người lạ, lại nhìn đám đông, nghi hoặc hỏi: “Ai vậy?” Thấy quen quen nhưng không nhớ ra.

“Ai hả? Ha ha, sao cô em chóng quên thế?” Hắn cười sảng sặc, vẻ giễu cợt, bọn người xung quanh cũng hô hô cười theo.

An An tức đỏ mặt, nói to: “Vớ vẩn! Em nào? Ai quen...?” Bỗng một ý nghĩ vụt lóe qua đầu. Chẳng phải là...? “Anh là Lý Khoa ư?”

Sao lại gặp hắn trong hoàn cảnh thế này? Hắn mang theo nhiều người vây lấy hai chị em, rốt cuộc có ý định gì, đầu nghĩ nhanh làm sao gọi điện thoại cầu cứu.

“Nghĩ ra rồi hả?” Lý Khoa ngấm ngấm hai chị em từ đầu đến chân. An An nổi da gà trước ánh mắt của hắn. “Giống nhau lắm! Ta đang nghĩ tại sao lại không thấy cái sẹo trên trán, thì ra là sinh đôi, tốt! Hai người càng tốt!” Lý Khoa cười gằn, lẩm bẩm, nét mặt độc ác. Nhìn kỹ, mới mấy năm mà Lý Khoa thay đổi quá nhiều, gã để râu, tóc dài, mắt hung dữ, như một tay anh chị giang hồ, hoàn toàn không còn dấu vết của một vận động viên điền trai, mê đá bóng ngày nào.

“Lý Khoa, anh mang nhiều người đến bắt nạt chị em chúng tôi, rốt cuộc là vì cái gì?” An An nói, giọng đầu dụi, cô đã thấy gã đứng sau Lý Khoa đeo một con dao dài sáng loáng. Mình thì không sao, chỉ sợ chị bị tổn thương. “Thế nào? Đều là người quen cả, chuyện gì cũng có thể giải quyết, sao cần

nhiều người như vậy, bắt nạt phụ nữ, tin đồn ra ngoài không hay.”

“Ha ha, con lỏi khôn, biết điều!” Gã đứng sau Lý Khoa phá lên cười: “Hay lắm! Tao khoái con này!” Gã nhìn xoáy vào An An, đoạn quay sang Lý Khoa, hất hàm: “Tiểu Lý, mang các cô em đi!” Gã ra lệnh.

“Vâng, vâng!” Lý Khoa quay người, gật đầu lia lịa.

Đến lúc này An An mới thấy tình thế nghiêm trọng. Cô rời Mai Mai, tiến lại gần Lý Khoa, tươi cười hỏi: “Lý Khoa, chúng ta từng là bạn học, chị tôi là người thật thà, nếu đã đắc tội gì với vị đại ca này, chị em chúng tôi xin lỗi, nhờ anh nói với đại ca một câu, có phải xong không?”

“Xong hả? Dương An, không phải tôi không muốn giúp cô, nhưng chị gái cô quá xấu tính. Vừa rồi đại ca chỉ muốn xem bức tranh của cô ta, không ngờ cô ta không cho xem thì thôi, lại còn giẫm lên chân đại ca tôi, thế là thế nào?”

An An nhìn gã “đại ca” đang vênh mặt, nhon nhon tự đắc, ở mũi giày bóng nhoáng của hắn có dính đất.

“À, thành thực xin lỗi! Chị tôi không cố ý.” An An nói, chạy đến nắm chặt bờ vai run run của Mai Mai, trong đầu thầm nghĩ kế thoát thân. “Vậy theo anh, chúng tôi bồi thường thế nào?”

“Bồi thường? Đôi giày mấy triệu bạc, vả lại danh dự, làm sao bồi thường được?” Lý Khoa cười nhăn nhở, buông một câu đầy ẩn ý.

“Vậy theo anh phải làm thế nào?” An An mím môi, hơi hoảng, tiếng đã run run.

“Giải tán! Giải tán! Làm việc của mình đi! Cút hết! Cút!” Gã có dao giắt ở thắt lưng bắt đầu giải tán đám đông, mọi người giãn dần.

An An nhìn đám người tỏ ra sợ sệt khi thấy con dao, cầu cứu với ánh mắt tuyệt vọng, ôm chặt chị, dù thế nào cũng không được tỏ ra yếu đuối, bởi như vậy chị sẽ càng sợ hãi.

“Đại ca vừa rồi đã có chỉ thị, muốn chị cô đi giúp tý việc, đều là người làng hoàng, không để ai làm không công!”. Lý Khoa ghé sát mặt An An,

giọng cọt nhả, tiếp tục.

“Đều là người lịch sự, biết điều, chỉ cần cô giúp, nhất định không để cô chịu thiệt! Mà cũng chẳng vất vả gì...” Gã cười nhăn nhở, giơ tay phác hoạ cơ thể phụ nữ.

An An lập tức hiểu ý gã, thầm rửa: “Đồ lưu manh!”

“Lý Khoa! Chỗ quen biết cũ, anh nói giúp một câu với đại ca được không?” An An cổ trắn trĩnh, nhưng thực ra trong lòng rất hoảng sợ.

“Dương An, đương nhiên tôi sẽ giúp cô, ai bảo chúng ta là người tình cũ, ha ha!” Lý Khoa nhún vai, câu nói của gã khiến An An buồn nôn: “Nhưng tôi cũng chỉ là chân long toong, lời nói không có trọng lượng.”

An An muốn hét to, “chúng mày là đồ chó má”, nhưng cố nén, lại gằn gã, giọng cầu khẩn: “Vậy anh nói đi, tôi phải làm gì?”

Lý Khoa ngẩn người một lát, làm bộ thương lượng với gã đại ca, rồi quay về phía An An, cổ tỏ ra nghiêm túc: “Được rồi, đại ca nói, cô ở lại, cô ta có thể đi”, hắt chỉ Mai Mai.

An An thoáng nghĩ, chị không có kinh nghiệm để chị đi mình ở lại tính sau, bèn gật đầu.

An An chạy đi nhặt chiếc giày xỏ vào chân chị, lúc này mới nhìn thấy má trái Mai Mai sưng vù, cô nghiêng răng thầm rửa lũ côn đồ. Lúc xỏ giày cho Mai Mai, cô nói nhỏ: “Chị đi đi, mau báo cảnh sát, mau đi!”

Mai Mai đi xong giày, An An cố ý nói to: “Chị về trước đi, hôm nay mẹ nấu món ăn chị thích nhất đấy, bảo với mẹ em gặp bạn cũ, về muộn một chút.”

Lý Khoa nghe nói vậy, mỉm cười nham hiểm.

Nhưng Mai Mai nắm chặt tay em không muốn đi, cả hai đều lưu luyến.

“Chị đi đi, yên tâm, em không sao đâu, anh này là bạn hồi phổ thông của em.”

Cả bọn Lý Khoa cười ồ, không khí sôi nổi hẳn lên. Mai Mai lườm bọn

chúng, vẻ hung dữ.

“Chị đi đi, em không sao đâu.” An An nói, sốt ruột vì thấy chị không chịu đi.

Mai Mai vẫn đứng yên lau nước mắt, nhìn xuống đất. Theo ánh nhìn của chị, An An thấy bức tranh bị bọn côn đồ giẫm lên, đó là bức vẽ anh trai.

An An hiểu ra, bước lên trước, tiến lại gần gã đại ca, mỉm cười lấy lòng hắn: “Tôi nói điều này, đại ca, sau này mọi người đều là bạn bè, có thể nương tay,...cái này...”, đoạn cô chỉ bức chân dung dưới chân gã.

“Cái gì? Cái này hả?”, hắn chửi tục, “Ờ giấy nát này làm sao?”, rồi hắn lấy mũi giày di di lên bức họa, bức họa đầy đất rách bươm, “Nói xem, tờ giấy này thế nào?”

An An nhìn ánh mắt đau đớn của chị gái khi bức chân dung bị rách; chị co rúm người, mặt trắng bệch, môi run run.

Đúng lúc đó, còi xe cảnh sát rú vang. An An ngẩng đầu, một chiếc xe cảnh sát xuất hiện ở đầu phố, cô thở phào. Bỗng Mai Mai lao vào gã đầu sỏ như một con thú dữ, miệng hét lên những âm thanh hoang dại, điên cuồng An An chưa bao giờ thấy. Chị lúc nào cũng điềm tĩnh, nhẹ nhàng.

Mai Mai nắm lấy tay gã nọ cắn, mặc hắn đánh tới tấp vào đầu, nhất định không buông. An An sợ chị bị thương, vội chạy lại đá thật mạnh vào bộ hạ của gã, miệng hét to, gã đàn ông to vật rống lên, ngồi thụp xuống, hai tay ôm chặt chỗ hiểm.

An An kéo chị đứng dậy, hét bảo chị chạy đi. Hai chị em cùng nhau chạy, nhưng do chân chị mới bị gãy chưa phục hồi, không chạy nhanh được. An An cố kéo chị chạy, không ai nỡ bỏ ai.

Đúng lúc đó, An An nhìn thấy con dao sáng loáng lao về phía mình, một ý nghĩ thoáng qua: “Thế là hết!”. Bỗng cô thấy người mình như bay lên không trung, bật về phía trước, sau tiếng “hự”, chị gái đổ xuống lưng cô, nặng trĩu. An An đứng không vững, cả hai lăn ra đất.

Trên lưng chị cắm một con dao dài gần nửa thước.

“Chị! Chị!” An An nhồm dậy, cuống quýt cạnh Mai Mai lúc này đã gục hẳn, kêu khóc thảm thiết. Cô thấy máu tuôn ra như suối, nỗi sợ hãi chưa từng thấy khiến cô lạnh toát. “Chị, chị ơi!” An An gào khản cả tiếng.

Cảnh sát từ trên xe lao xuống, tiếp đó là mẹ, ngỡ ngác, hốt hoảng.

“Mai Mai! Trời ơi, con tôi, ai cứu con tôi!”

“Chị, chị không được chết! Cứu! Cứu!”

...

Gió tháng Tư vẫn mang chút hơi lạnh thổi thông thốc vào những chỗ không người trên phố. Khu phố yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có cơn gió, mọi người vây quanh vũng máu chỉ trở, bàn tán. Những người mới đến tò mò, chỉ nghe loáng thoáng những từ: “Côn đồ... bạo gan... sinh đôi...”

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:CTT

Chương 39

Người thân

An An gọi điện cho tôi nói Mai Mai bị thương. Tôi không kịp nghĩ gì lao ra khỏi trường, mặc cho người tài xế tò mò hỏi có việc gì mà vội thế cũng không buồn trả lời.

Bên tai vẫn văng vẳng tiếng nói của An An, “Chị sắp chết, chị mất rất nhiều máu!” và tiếng khóc nức nở của nó.

Tay tôi vẫn cầm bức thư của Mai Mai. Tôi không dám gọi đó là thư tình. Bức thư, nó làm tôi cảm động, làm rung sợi dây ở tận đáy tâm hồn, chạm vào chỗ mềm yếu, nhạy cảm nhất khiến tôi đau đớn.

Cô em gái căm tộ nghiệp mà tôi yêu quý, nó có thể mỉm cười một cách thanh thản trước mọi biến cố, vẫn lặng lẽ bóc trứng cho tôi mỗi buổi sáng, ai ngờ dưới bề ngoài yên ả như vậy lại là con tim dậy sóng, những con sóng ngầm lặng lẽ, trào lên từ một mạch nguồn sâu thẳm, lạnh lẽo.

Nó đã làm nhiều việc sai trái. Nó nói nó yêu tôi. Tôi không dám tưởng tượng, khi viết bức thư này, Mai Mai đã đau đớn thế nào, khi gửi thư đi, nó đã can đảm thế nào. Trong thư nó thừa nhận nó là người xấu xa, mà kẻ khiến nó xấu xa chính là tôi. Vì yêu tôi nó đã làm tất cả, kể cả những chuyện độc ác, nhẫn tâm. Giờ cô em gái khốn khổ của tôi sắp chết. Có thể nó phải già từ cõi đời với trái tim rỉ máu, cũng như nó đã mang trong người trái tim rỉ máu suốt quãng đời hơn hai mươi năm qua. Trong hơn hai mươi năm ngắn ngủi, nó đã có được mấy ngày hạnh phúc? Ý nghĩ có thể tôi sẽ vĩnh viễn mất nó khiến tôi phát điên.

“Bệnh viện Tây Nam, nhanh lên!” Đó là câu duy nhất của tôi từ khi nhận cú điện thoại định mệnh của An An. Tôi ngồi rũ trên ghế, cau mày, suy nghĩ rất nhiều nhưng đầu óc lại trống rỗng. Tôi cầu mong An An đã nói quá, hy vọng vết thương của Mai Mai không nghiêm trọng đến thế.

Bức thư của Mai Mai vẫn trong tay. Nhất định nó phải trải qua nhiều giảng co dãn mới viết ra bức thư đó. Thừa nhận mọi tội lỗi của mình, kể cả tội loạn luân, chắc nó đau đớn lắm; nó còn đau đớn hơn vì không biết thái độ của tôi thế nào khi biết chân tướng sự việc. Theo như nó nói thì nó yêu tôi; thông thường đối với một người đang yêu, không gì khủng khiếp hơn là thói xấu của mình bị phơi bày trước mặt người yêu. Vậy mà Mai Mai đã tự nói ra tất cả, nó đã tự cửa vào trái tim mình. Trong thư Mai Mai viết: “em sẽ ra đi”. Ra đi? Nghĩa là gì? Tạm thời hay vĩnh viễn? Nghĩ đến đó, người tôi lạnh toát. “Nếu Mai Mai có mệnh hệ gì?”, tôi nhìn khuôn mặt mình trong ô kính, một khuôn mặt xa lạ, hai mắt trũng sâu, tôi không nghĩ đến cái từ “nếu” ghê tởm đó. Vào đến bệnh viện, nhìn thấy Mai Mai lúc sắp được đưa vào phòng phẫu thuật, tôi hiểu mọi hy vọng của tôi là hão huyền. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy nhiều máu thế. Mai Mai nằm trên băng ca, mảnh mai như một

đưa trẻ, mặt tái nhợt.

Không thấy mẹ, An An nói mẹ bị ngất, đang cấp cứu. An An lao đến ôm lấy tôi, mắt sung húp. “Anh, làm thế nào bây giờ, chị...” An An gào khóc, nhưng không ai nhắc nhở không được làm ồn trong bệnh viện vì nhân viên phòng cấp cứu đang bận rộn chuẩn bị cho ca mổ.

“Tránh ra!” Các y tá đẩy chiếc băng ca vào phòng mổ.

“Chị, em là An An! Chị ơi! Chị phải cố lên!” An An oà khóc, đuổi theo Mai Mai bất tỉnh trên băng ca. Mai Mai mắt nhắm nghiền, thở bình dưỡng khí, máu trên người đã thâm đỏ tím ga.

“Mai Mai!” Tôi nhìn Mai Mai đang được truyền máu, thở bình dưỡng khí, vẻ căng thẳng của bác sỹ, bầu không khí nghiêm trọng xung quanh, đột nhiên thấy sợ hãi. Một ý nghĩ loé lên trong đầu: Đây có phải lần cuối cùng gặp Mai Mai?

“Mai Mai!” Tôi chạy theo gọi.

Kỳ tích đã xuất hiện. Mai Mai mở mắt! Yếu ớt nhìn tôi, dường như muốn nói điều gì.

“Mai Mai, em phải cố lên! Mai Mai, em nhất định sẽ qua khỏi!” Tôi chạy lại, nắm tay động viên nó, tôi không thể hình dung chúng tôi sẽ mất Mai Mai.

“Chị! Chị ơi!” An An gào thét khản giọng. “Em biết em sai rồi, em sẽ không trách chị nữa, sao chị lại đỡ nhát dao đó? Chị ơi, chị của em, chị phải khoẻ lại...chỉ cần chị khoẻ lại...”

Tôi không dám nhìn bình dưỡng khí, nó gần như che hết mặt Mai Mai! Tôi thấy cảnh tượng giống như trong phim, một khi mang cái đó...thì... “Bác sỹ, bác sỹ, xin hãy cứu chị cháu, nhất định phải cứu chị cháu.” An An đột nhiên quỳ xuống.

Bác sỹ chắc đã quá quen cảnh tượng đó, lảng lạng né sang bên, tiếp tục đẩy băng ca.

“Hãy cứu em tôi!” Tôi chạy theo, lấp bắp như một cái máy.

“Mai Mai!” Tôi lại lao về phía em gái. “Em của anh, em còn rất trẻ, nhất định em phải sống!”

Mai Mai lại mở mắt nhìn tôi, nặng nề giơ tay phải lên, tôi nắm lấy bàn tay đó một cách bản năng, bàn tay lạnh giá! Nó cau mày nhăn nhó. Tôi tưởng làm nó đau, vội buông ra, ngoài gọi tên nó, tôi không biết làm gì.

Khi tôi buông tay, Mai Mai vội nắm tay tôi đặt lên ngực mình.

“Anh, nhất định chị có điều muốn nói.” An An nói.

Tôi bừng tỉnh, hỏi: “Mai Mai, em định nói gì?”

Đầu tiên nó chỉ vào người nó, rồi dùng ngón tay vuốt ve ngón tay cái, lại chỉ vào tôi, mắt nhắm nghiền yếu ớt, nhìn trân trân vào phòng phẫu thuật, lát nữa tôi và An An sẽ bị giữ lại bên ngoài.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Mai Mai dùng tay ra hiệu nói: “Em yêu anh!”

Tôi đứng sững ngoài cửa phòng phẫu thuật, mắt nhìn cánh cửa khép chặt, trong đầu vẫn nghĩ tới hình ảnh vừa rồi của Mai Mai.

Em gái tôi nói: “Em yêu anh”. Khi tôi bừng tỉnh đã thấy nước mắt trào ra tự lúc nào.

An An nắm tay tôi, nói: “Nhất định chị sẽ khỏe lại.”

“Ừ!” Tôi quả không còn sức để suy nghĩ, đầu óc rối bời, thấy An An tin tưởng, lòng tôi càng se lại. Mai Mai mất nhiều máu như vậy, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

“Đúng, Mai Mai không thể chết. Em chắc chắn như vậy!” An An khẳng định như đinh đóng cột. “Vừa rồi, trước khi vào phòng chị còn nắm tay em!”

“Như thế có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là chị bảo thiên thần sẽ không chết!” An An nói.

Tôi ngưỡng mộ sự thơ ngây của nó.

Tôi không nói nữa, thầm nghĩ nếu có thể làm gì để cứu Mai Mai tôi sẽ làm. Tay tôi vô tình chạm vào túi quần, bức thư của Mai Mai vẫn trong đó - bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể làm, kể cả chấp nhận tình yêu tội lỗi của nó.

Nếu yêu một người là yêu đến đau đớn cả thể xác, thì không biết Mai Mai hằng ngày đã phải sống trong nỗi đau thế nào? Tôi nghĩ tới lời em gái, do tên người nó yêu nghĩa là mặt trời nên nó đã vẽ và treo khắp phòng những bức tranh mặt trời. Nếu theo đuổi tình yêu cũng giống như theo đuổi mặt trời, phải chăng Mai Mai đã bị mặt trời thiêu đốt, toàn thân đầy thương tích?

Mẹ đã quay trở lại. Câu đầu tiên khi mẹ nhìn thấy chúng tôi là hỏi tình hình của Mai Mai. Mỗi khi có một bóng áo trắng từ phòng phẫu thuật đi ra, chúng tôi lại lao đến hỏi: “Bác sỹ, tình hình thế nào?”

Người mặc áo trắng đi ra không nói, rồi vội vàng trở lại với một cái giá treo đầy những bình máu.

Lại có người ra, chúng tôi lại lao đến, lại im lặng, lại thất vọng, lại thấy thêm máu. Cô em gái trắng như tuyết của tôi sao cần nhiều máu vậy? Đến giờ tôi vẫn nhớ rõ, năm ngoái khi đi bơi nó trắng thế, trắng loá cả mắt với nụ cười mơ hồ trên môi. Tôi trở lại ghế ngồi đợi, An An thì không, nó đi đi lại lại như một con thú bị thương, đứng ngồi không yên. Mẹ vẫn nức nở. Tôi không khóc được, nước mắt của tôi đã cạn.

Mẹ bỗng gục vào lưng tôi oà khóc như một đứa trẻ: “Con gái đáng thương của tôi, liệu nó có bỏ chúng ta không?...” Không ai có thể trả lời được, ai cũng đoán, cũng nghĩ, nhưng không dám nói ra.

Bật ra câu đó, tôi biết, mẹ đã không gắng gượng được nữa.

Mắt mẹ sưng húp không mở ra được, nhưng dòng nước mắt đục mờ vẫn tràn ra. Tôi không dám nghĩ, nếu Mai Mai có chuyện gì... người đáng thương nhất là mẹ.

“Mẹ nói gì thế! Chị là thiên sứ, cha chị là Thượng đế! Làm sao Thượng đế dễ dàng để cho con gái ra đi như vậy! Mẹ yên tâm đi!”

An An chạy lại, vừa khóc vừa lắc lắc đôi vai rũ xuống của mẹ.

“Nhưng Thượng đế liệu có ghen tỵ với chúng ta, muốn đưa con gái về?”

“Không đâu! Thượng đế dù có uy quyền bao nhiêu cũng không thể tùy tiện! Mẹ yên tâm!” Tôi cố mỉm cười an ủi mẹ: “Đây là bệnh viện cao cấp nhất thành phố, số chúng ta rất may mắn, gặp được bác sỹ giỏi nhất phẫu thuật cho, chắc sẽ không có vấn đề gì.”

Nghe vậy mẹ có vẻ yên lòng, dựa vào lưng tôi, có lẽ mệt quá nên đã thiếp đi. Mai Mai đã ở trong phòng phẫu thuật bốn tiếng. Từ khoé mắt mẹ, nước mắt vẫn rỉ ra, như không bao giờ cạn.

An An cũng mệt, ngồi dựa vào tôi, nhắm mắt. Tôi nhìn nó, nhớ lại cách đây không lâu nó còn khóc lóc tranh giành tình cảm, ầm ứ vì bị chị gái bắt nạt, giờ đây nó còn nhớ “mối hận” đó không?

Tôi bỗng ý thức được tầm quan trọng của mình. Mẹ và em đều là phụ nữ, khi xảy ra chuyện, hộ lương cuống không biết xử trí ra sao, họ quen dựa vào đàn ông rồi. Nhìn mẹ và em gái bên cạnh, tôi nhận ra mình đã không còn là trẻ con nữa.

Nhưng những điều tôi nói ban nãy, chỉ là để an ủi mẹ. Ai cũng biết bệnh viện càng cao cấp, số lượng tử vong càng nhiều, bước chân lên Thiên đường càng gần.

Tôi nhắm mắt thề cầu nguyện.

“Ai là người nhà của Dương Mai?”

Cả ba chúng tôi đều đứng dậy. “Tôi”, hai người phụ nữ lao về phía bác sỹ.

“Bác sỹ, tôi là anh trai bệnh nhân, xin hỏi em tôi đã thoát khỏi nguy hiểm chưa?”

“Bệnh nhân mất quá nhiều máu, nhóm máu lại đặc biệt, chúng tôi không có đủ, máu ở các bệnh viện khác đưa đến không kịp!” Ông bác sỹ nói một lèo, tôi toát mồ hôi.

“Tôi là em gái, chúng tôi là chị em sinh đôi!” An An chen vào. “Bác sỹ, máu của tôi nhất định phù hợp! Hãy lấy máu của tôi!”

“Nhưng tôi cần lượng lớn, cô gầy như vậy, nhiều nhất chỉ có thể lấy 500 cc.”

“Không, nhất định phải lấy của tôi, chính vì tôi mà chị bị thương.”

“Bác sỹ, tôi là anh trai, có thể lấy máu của tôi.” Tôi cũng chen vào.

“Được, đi theo tôi!”

Mỗi người lấy 500 cc, tôi còn gắng gượng được, nhưng An An bị choáng, lảo đảo.

Khi trở về, nghe thấy câu nói sung sướng của mẹ: “Mai Mai đã qua cơn nguy hiểm rồi”, tôi và An An mặc dù còn mệt nhưng đều nhảy lên, sung sướng như phát điên.

Cảm ơn Thượng đế đã cho em gái hồi sinh!

Mẹ nhìn chúng tôi rất đôi cảm kích. Mẹ không ngớt lời cảm ơn tôi và An An.

An An vui vẻ trách mẹ. “Mẹ! Mẹ nói gì thế? Chị bị nguy hiểm, chúng con phải cứu, trách nhiệm mà!”

Mẹ vừa gạt đầu lia lia vừa lau nước mắt.

Ngày hôm sau, khi Mai Mai tỉnh lại, câu đầu tiên của An An là: “Chị, em nhớ chị quá!”

Mai Mai cười yếu ớt, chậm rãi chấp hai bàn tay giơ lên, ra hiệu cảm ơn, rồi lại chỉ tay vào ngực có ý xin lỗi.

Mai Mai xin lỗi An An, còn An An thì khóc. An An nói chúng ta là chị em, trong huyết quản chúng ta chảy cùng một dòng máu. Hai chị em ôm nhau khóc, không ai còn nhớ chuyện ngày xưa, một kết thúc thật hoàn mỹ, khởi đầu cho cái mới tốt đẹp.

An An luôn trách chị sao lại đỡ nhát dao đó, Mai Mai chỉ nắm tay em gái, mỉm cười dịu dàng. Người ngoài nhìn hai khuôn mặt giống nhau như đúc cùng cười chắc sẽ thấy thú vị lắm. Tôi đứng nhìn, mắt cay sè, lòng lâng lâng.

Khi tôi rơm rớm nước mắt, nói: “Mai Mai, anh yêu em!”. An An không biết sao lại giở giọng đùa: “Ai cần tình yêu của anh! Đáng ghét!” Tôi đánh An An, nó cười khanh khách chạy khắp phòng. Mẹ hét to cẩn thận kéo ngã. Mai Mai ngồi trên giường lặng lẽ mỉm cười, cả phòng bệnh đầy ắp tiếng cười của An An và tiếng trêu đùa của chúng tôi.

Trong huyết quản của Mai Mai có máu của tôi và An An. Được sự chăm sóc của mẹ, Mai Mai bình phục rất nhanh, mặt đã hồng hào trở lại, lại có thể mỉm cười, nụ cười trong sáng, êm đềm như mặt nước hồ buổi sớm. Mẹ hết lòng chăm sóc con gái, An An tan học là đến bệnh viện, quanh quẩn bên giường chị.

An An nói tình ruột thịt là sợi dây bền chặt không thể chia cắt.

Tình ruột thịt? Tôi nhớ lại bức thư trong túi, có lẽ không ai nghĩ, dưới cái vỏ bọc của tình ruột thịt, một tình yêu bệnh hoạn đã nảy nở, duy trì suốt mười mấy năm.

Bây giờ An An thích chăm sóc Mai Mai, hai người dường như đã hoàn toàn hiểu nhau. Trước người chị vừa qua cuộc đấu tranh với tử thần, hầu như An An không còn nhớ những lỗi lầm của chị với mình. Mẹ tíu tít bên con gái, hồ hởi hỏi han đủ điều. Không biết tự lúc nào, Mai Mai không còn nhìn tôi nữa. Tôi ra khỏi bệnh viện, gió táp vào mặt, cơn gió thực dễ chịu và gợi nhớ.

Đến giờ tôi vẫn không hiểu tình yêu của em gái đối với tôi là thế nào, nhưng vẫn phải đối diện với nó, giống như mặt trời, người ta không rõ nó xuất hiện như thế nào, nhưng ngày ngày đều chiêm ngưỡng nó.

“Mai Mai, em mãi là em gái anh, anh mãi mãi là anh trai em. Cho nên anh cũng yêu em.” Tôi nói với Mai Mai lúc rời bệnh viện. An An bảo tôi lắm chuyện. Đó là lần đầu tiên tôi nói với đứa em về tình cảm của tôi dành cho nó. Tôi không biết liệu mình có bù đắp được thương tổn tình cảm của nó mười mấy năm qua?

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:CTT

Chương 40

Mùa hoa dành dành

Ngày cuối cùng của tháng Sáu, không biết ai đề xuất ý kiến ra quán chat thâu đêm, mọi người lập tức tán thưởng nhiệt liệt.

Duy chỉ có gã cao thủ “nói mê giữa ban ngày” phản đối, gã bảo máy vi tính vừa bán, việc gì phải lên mạng. Vừa nói ra đã bị phản đối nhao nhao: “Ai chẳng chán lên mạng, chẳng qua là để nhớ!”

Nhớ cái gì? Chẳng ai hỏi, nhưng ai cũng biết, tốt nghiệp rồi, ra trường, sẽ không còn những buổi chat thâu đêm, chơi điện tử thâu đêm nữa.

Theo quy định của quán, chơi thâu đêm là từ mười một giờ đêm hôm trước tới tám giờ sáng hôm sau.

Giới sinh viên gọi những gã chưa từng bị thi lại là “ấm đầu”, những gã chưa chơi điện tử thâu đêm bao giờ là “người ngoài hành tinh.”

Nhớ lại hồi mới vào năm thứ nhất, trái tim đầy nhiệt huyết, ngày ngày lên lớp, học ngủ đúng giờ, vào nhà ăn đúng giờ. Lúc đó, những kế hoạch vạch ra sao mà hoàn mỹ: nào là trung với Đảng, hiếu với dân, chuyên cần học tập, làm thực sỹ, làm tiến sỹ. Đến năm thứ tư, những người tìm được việc làm tuyệt nhiên không muốn học nghiên cứu sinh.

Sinh viên vừa tốt nghiệp, gặp nhau thường hỏi: “Thi nghiên cứu sinh chưa?”, chứ không hỏi: “Tìm được việc chưa?”

Sinh viên năm thứ nhất là dòng suối chưa bị ô nhiễm, trong sạch, tinh khiết, an phận thủ thường, chưa biết gì về tương lai. Đến năm thứ hai, nước bắt đầu chuyển màu, từng quầng, từng quầng một. Thỉnh thoảng bỏ học, trốn học đã tưởng như là phạm tội tày đình, còn cố tìm lý do bao biện, bị thầy phát hiện thì tim đập chân run, cuối cùng thành tâm viết kiểm điểm, buổi tối còn đến xin thầy đừng ghi vào sổ đầu bài.

Năm thứ ba là dòng chảy hợp lưu, chảy chậm chạp, nhiều màu sắc. Ngủ

đến chán mắt, không cần phải tuân thủ nội quy, bởi vì nội quy đã có lớp sinh viên mới tuân thủ, chi phí sinh hoạt đã có gia đình chu cấp, cuộc sống như Thiên đường, đánh bài, ngủ, lên mạng chat, hạn chế duy nhất là nhàn rồi đến vô vị.

Đến năm thứ tư, sóng coi như đã ra đến biển. Khi đó mới nhận ra đang chơi voi giữa biển cả mênh mông, một thế giới muôn hình vạn trạng đang chờ đợi, và phải một mình đối diện với nó, cạnh tranh ác liệt... Muốn khóc không được chính là bởi lẽ đó. Lúc ấy mới bắt đầu tiếc nuối khi còn là con tuổi nhỏ, sao không giữ cho nó trong sáng, sạch sẽ đến cùng. Cuối cùng, cái còn lại chỉ là hoài niệm, tiếc nuối. Năm học thứ tư, chúng tôi đã bắt đầu tiếc nuối - tiếc nuối những năm tháng sinh viên đẹp đẽ, tình bạn chân thành.

Theo kế hoạch, chúng tôi sẽ tụ tập trong phòng tán gẫu đến mười một giờ, sau đó sẽ ra quán Internet. Máy tay phòng khác cũng hưởng ứng. Đột nhiên có gã nào đó hô lên: “Tại sao ta không chơi bài?”, vậy là những cuốn vở dày được kê xuống để ngồi, cuộc “đấu địa chủ” bắt đầu.

Thực ra, thâm tâm ai cũng nghĩ đến một câu hỏi: “Ngày này năm sau sẽ thế nào?”

Đang chơi dở cuộc, một gã đưa ra câu đố tự sáng tác: “Con gì vừa sợ lạnh vừa sợ nóng vừa sợ bóng vừa sợ muỗi cắn vừa sợ mặt trời!”

Quái vật nào thế? Chưa ai đoán ra. Là “con gái”. Gã đưa ra đáp án.

Mới đầu chưa hiểu, ai nấy đều ngây ra, rồi sau vỗ đùi đen đét khen hay.

Tôi lập tức nghĩ đến Hồ Khả, thấy đúng quá, thật là chí lý!

Tự dung cả phòng lắng xuống trong chốc lát; câu đố vốn để khuấy động không khí, ai ngờ lại khiến mọi người đắm chiêu. Những gã ngồi đây, ai chẳng có bạn gái? Nhưng liệu có ai vui vẻ dặt tay bạn gái ra khỏi trường cùng nhau đi tiếp? Càng nghĩ càng thấy buồn.

Mãi mới đến mười một giờ, tất cả hò nhau ra quán.

Lên mạng ở ngoài quán quả nhiên khác hẳn. Trong mịt mù khói thuốc, cảm giác quên đi bản thân mới rõ rệt, khác hẳn khi chỉ có một mình trong phòng. Khi buồn ngủ có thể gục xuống bàn tranh thủ chợp mắt. Ngủ trong giờ học

và trong quán Internet là tuyệt vời nhất, vừa gục xuống là như lạc vào tiên cảnh.

Nhiều lần chơi điện tử, chat thâu đêm.

Cư dân mạng rất khoái món mỳ ăn liền mà quán bao giờ cũng có sẵn; khi đánh thức chủ quán gọi mỳ ăn liền, cảm thấy thật thú vị. Đa phần đã vào khoảng ba, bốn giờ sáng, chủ quán đang yên giấc, bất thần giật nảy mình bởi tiếng gọi: “Ông chủ, mỳ tôm!”

“Hả, cần bao nhiêu?”

“Hai thùng!”

Lại ồn ào một chập.

Sau đó là ngủ đã đời, vừa đặt mình là ngủ như chết.

Hôm nay là lần duy nhất không ngủ sau một đêm chơi, chat. Bởi vì, tôi đã thu xếp tất cả hành lý, chuẩn bị về nhà. Đêm qua là buổi tối cuối cùng ở trường, mọi người tụ tập trong quán Internet, vừa vui vừa buồn.

“Hôm qua, lúc nộp lại thẻ sinh viên, thẻ thư viện, tự dưng thấy lưu luyến, giống như chia tay với người yêu”, gã Hà Tặc phôi bò cũng nói một câu đầy tâm trạng như vậy, tôi càng thảng thốt, nhưng không để lộ cảm xúc, chỉ yên lặng gật đầu đồng tình.

Sau bốn năm học, sách tham khảo, giáo trình cũ có thể bán hai đồng tư một cân; ngấm đống sách lúc mua phải bỏ cả vạn đồng bây giờ chỉ bán được mấy đồng, chúng tôi không khỏi bất mãn với nhà trường.

Tôi nhìn lần cuối mấy gã thức suốt đêm qua giờ không chịu nổi, nằm lăn lóc trên những cái giường không chiếu, quả quyết bước ra.

Tôi khoác cái ba lô to dùng mang từ nhà, đi trên con đường mà bốn năm trước tôi háo hức đi đến, cảm xúc thật khó tả.

Tôi đã hứa với Mai Mai sẽ về nhà sớm. Bốn năm trước, tờ giấy báo trúng tuyển của trường Đại học Trùng Khánh đưa tôi đến đây. Bốn năm qua, nó lặng lẽ lấy đi tuổi trẻ của tôi, bây giờ đá tôi ra. Chỉ có cây dành dành ven cái

hồ nhân tạo trong vườn trường bên mé trái cổng ra vào đường như còn lưu luyến chúng tôi, lặng lẽ nở hoa, toả hương thơm ngát.

Lại sắp đến mùa dành dành đơm hoa, coi như tôi đã hiểu vì sao hoa dành dành lại khiến cho đám sinh viên sắp ra trường có cảm giác buồn thảm da diết như vậy; hoa dành dành có mùi hương đặc biệt – mùi của chia ly.

Tôi ra tới cổng trường, ngoái đầu nhìn lại sân trường lần cuối, thầm nghĩ không biết tôi đã để lại đây những gì? Tuổi trẻ? Lý tưởng? Sự hồn nhiên? Những ước mơ hay mối tình day dứt?

Không phải tôi đa cảm. Đó là cảm giác hụt hẫng thực sự, các bạn nhất định sẽ hiểu.

Ai chẳng lưu luyến lúc chia tay, nhất là chia tay với một phần tuổi trẻ của mình, từ giã một đoạn đời đáng nhớ?

Cuối cùng cũng ra khỏi cổng trường, tôi đã tự do. Tự do đến quá bất ngờ, quá mạnh mẽ. Tôi ưỡn ngực bước theo thói quen, vấp phải cái bệ ở ngay cổng trường.

Trong khi loạng choạng lao về phía trước, đầu tôi va phải vật gì mềm mềm. Đêm qua không ngủ, giờ đầu lại bị va choáng váng, tôi không nghĩ thấy một mùi hương dành dành – mùi hương ám ảnh, không thể lẫn lộn, không thể mờ phai.

“Tại sao anh cứ quen ngửa đầu mà đi vậy?” Giọng quen thuộc vang lên khiến tôi mừng rơn. Tôi kinh ngạc, tỉnh ra chút ít, mở mắt, đúng là Hồ Khả.

Hồ Khả đang ngồi xổm trước quây hoa ở cổng trường, kết quả bị một gã là tôi hậu đậu lao vào. Cô gái mắt mở to, tay cầm bó hoa dành dành; khi cô ấy tức giận có một vẻ đáng yêu đặc biệt luôn làm tôi bối rối.

“Em... Hồ Khả xem hoa ư?” Tôi ngơ ngác.

“Mua hoa!”

“Vậy ư? Anh đã ra trường.” Tôi bỗng không biết nói gì.

Hồ Khả mặc dù kém tôi mấy tháng tuổi, nhưng về một mặt nào đó, nàng tỏ

ra chín chắn hơn tôi. Ví dụ, đối với vấn đề tốt nghiệp. Trước đây, nàng từng nói ra trường là sự khởi đầu mới, rất đáng mong đợi, nên lúc thấy buồn vì phải tốt nghiệp, tôi đã tìm nàng để sẻ chia. Xem ra đã thành quán tính, thấy nàng tôi lập tức kể khổ.

“À, em biết!” Hồ Khả mỉm cười như trước để an ủi tôi, khiến tôi thấy vững dạ. Nhưng lại thấy đắng buốt bởi giờ đây nàng không thuộc về tôi nữa, tôi không còn ai an ủi ngoài bà mẹ nói nhiều.

“Anh tốt nghiệp rồi, không biết sau này có còn gặp lại nhau, em có thể đi cùng anh một đoạn không?” Tôi nói, lời thỉnh cầu đó hoàn toàn chân thật, xuất phát từ đáy lòng, chỉ lo bị từ chối.

“Được thôi!” Hồ Khả ôm bó hoa cười, hoa đẹp nhưng nàng còn đẹp hơn. Gió làm rối tung mái tóc dài buông xoã của nàng. Tôi biết Hồ Khả là cơn gió mát giữa mùa hè.

Lúc đầu, cả hai chúng tôi đều im lặng. Trước đây, tôi và nàng đã bao lần đi bên nhau như thế này, vậy mà giờ đây nàng sắp kết hôn, nàng sắp thuộc về người đàn ông khác. Ý nghĩ đó làm tôi nghẹt thở.

“Bạn trai đối xử với em có tốt không?” Tôi hỏi như vậy để chúng tỏ tôi không còn nhớ tới nàng, chúng tỏ tôi là người đàn ông cao thượng.

“Bạn trai? Ý anh nói Lý Kiến Hoa?” Hồ Khả nhướn mắt hỏi.

“Không đúng sao?” Lẽ nào cô ấy đã thay người khác? Tôi thoáng nghĩ, bỗng thấy căng thẳng, nhưng thái độ bất cần của Hồ Khả không hiểu sao làm tôi bực mình.

“Em chỉ... với anh ấy một tuần, chia tay rồi!” Hồ Khả trả lời bằng một giọng dửng dưng.

“Hả..?” Mặc dù đã cố kìm chế để chúng tỏ tôi không quan tâm đến chuyện yêu đương của nàng, nhưng cái tiếng “hả” báo hại đó vẫn bật ra một cách bất cần, nó đã tố giác tôi, rằng tôi đang sung sướng vì nàng đã rời bỏ người đó.

“Vì sao?” Tôi cố trấn tĩnh.

“Tính không hợp. Anh ấy quá gia trưởng.”

“Vậy cha em không phản đối sao?” Một lần nữa tôi lại hối hận vì sự hấp tấp của mình.

“Phản đối. Nhưng em tuyệt thực làm ông phát hoảng.” Đúng, trước đây nàng cũng hay dùng chiêu đó để dọa tôi. Cố kìm chế xúc động, tôi nói chậm rãi, nghiêm trang như một người anh lớn tuổi: “Sau này nhất định sẽ tìm được người phù hợp!”, rồi nhìn trân trân vào mắt nàng, xem phản ứng của nàng.

Thất vọng! Nàng không tỏ thái độ gì.

“À, còn anh, em gái hình như rất thích anh?” Hồ Khả nhếch mép, lộ vẻ châm biếm.

Tôi biết Hồ Khả ám chỉ Mai Mai.

“Anh đã nói với nó, nó mãi mãi là em gái anh.”

“Như vậy liệu có làm tổn thương cô ấy?”

“Anh cũng chẳng biết làm thế nào, không thể khác được, nó là đứa thông minh, nhất định sẽ hiểu ra.”

Tôi nói, mắt lơ đãng nhìn ra xa, mặt trời vừa mới ló nhưng cái nóng đã bắt đầu râm ran khó chịu.

Không biết Hồ Khả nghĩ gì, tôi chỉ muốn lại được nắm tay nàng như xưa.

“Này”, Hồ Khả cất tiếng.

“Này”, đúng lúc tôi cũng mở miệng.

“Em nói đi!” Tôi nhường nàng, một dự cảm lạ lùng khiến mặt tôi bỗng nóng bừng.

“Anh nói đi!” Hồ Khả cũng đỏ mặt, đỏ lựng, đẹp như mặt trời mới mọc.

“Em nóng không?” Tôi hỏi.

Nàng gật đầu.

“VẬY...chúng ta đi xe buýt có điều hoà nhé!” Tôi nói, vẻ thận trọng.

Hồi lâu sau, cuối cùng nàng gật đầu, bó hoa dành dành trong tay khẽ lay động, tôi bỗng khao khát nắm bàn tay đang run lên của nàng. Bây giờ giữa chúng tôi là ngát ngào hương dành dành. Chúng tôi được bao bọc trong mùi hương dành dành tinh khiết, ám ảnh. Mùi hương thanh tao ùa vào, gột rửa tâm hồn u uẩn của tôi, trả lại vẻ tinh khôi tươi rói cho trái tim mệt mỏi của tôi. Tôi bỗng nhận ra bốn năm nay, bao mùa dành dành ra hoa, chứng kiến bao cuộc chia ly, bao nhiêu người đã nhìn thấy nhưng có mấy ai để ý, dành dành giản dị vẫn nở hoa, âm thầm toả hương, bất chấp sự vô tình của người đời. Chưa bao giờ tôi thấy hoa dành dành đẹp đến vậy, có lẽ nó chỉ đẹp với những kẻ hữu tình. Tôi lại nhìn người thiếu nữ đi bên tôi, nàng đã hiến dâng tâm thân trinh bạch cho tôi, đau khổ vì tôi, trong khi tôi đứng dưng trước nỗi khổ của nàng. Không hiểu sao tôi lại nghĩ đến Mai Mai, trong trắng như đoá dành dành hé nở. Lẽ ra em là một thiên thần. Một sự bất cẩn của tạo hoá xô đẩy em mang trong tim một tình yêu dữ dội, tình yêu lạc loài khiến tâm hồn em đầy thương tích, phải giã từ nó, ai biết em đau đớn thế nào!

“Alô?”

“Alô! An An hả? Nhấn mẹ trưa nay anh không ăn cơm nhà!”

“Sao? Anh à, vì sao? Em đã hẹn đưa Liêu Văn Đạo về nhà, anh nhất định phải về ăn cơm!”

“Thôi, em nói với mẹ giúp anh! Anh phải đi với chị Hồ Khả.” Hồ Khả véo tay tôi đau điếng. “Anh phải ăn cơm với chị Hồ Khả của em...”

“Ai, chị Hồ Khả? Anh với chị ấy làm lành rồi ư...? Vậy bao giờ anh về?”

“Không biết, có thể đến tối anh sẽ đưa chị ấy về.”

...

“Về nhà anh ư?” Hồ Khả do dự, tôi biết nàng sợ điều gì.

“Tất nhiên! Sao?”

“Nhưng... em gái anh... Cô ấy hoàn toàn không để ý nữa chứ?”

Tôi nhìn ông mặt trời chói chang; mặc dù đã nói chuyện với Mai Mai, nhưng có thể sẽ chưa đơn giản ngay như vậy.

“Không sao, dù gì cũng không thể né tránh mãi, Mai Mai sẽ phải quen!”
Tôi quả quyết.

Hồ Khả không nói gì, nàng lặng yên đi theo tôi.

Những cánh hoa dành dành trắng muốt đang hé môi cười.

Anh Trai Em Gái

Sưu tầm:CTT
Đoạn kết

Chuyện của ba anh em chúng tôi đại khái là như vậy. Về sau, đương nhiên cũng còn xảy ra những chuyện thú vị hoặc đau buồn khác, nhưng đó là chuyện sau này.

Tôi quyết định ở lại thành phố Trùng Khánh, làm việc là vì Hồ Khả. Tôi không đi, đương nhiên Mai Mai, An An cũng không đi. Vậy là mẹ đành chuyển đến sống với chúng tôi.

Xin tiết lộ một chuyện, em gái An An lấy chồng! Đám cưới rất vui! Năm hai mươi hai tuổi, nó kết hôn với chàng trai vốn là nhạc công đã chuyển sang nghề tóc ký. Tôi lấy làm ngạc nhiên bởi cô em không để an phận này lại lấy chồng nhanh đến thế.

Trong tiệc cưới An An, tôi quay sang Hồ Khả ngày càng ương ngạnh, nói nhỏ: “Hay là chúng mình cũng làm đám cưới luôn?”

Tôi bị nàng giẫm vào chân một cái đau điếng. Nàng càng ngày càng khó tính, tôi đành rút lui.

Người thay đổi nhiều nhất là Mai Mai. Đầu tiên là thay đổi ngoại hình. Hãy tưởng tượng Mai Mai đột nhiên đến hiệu làm đầu thay đổi kiểu tóc, cũng để mái bờm, giống hệt An An. Còn tôi thì đang cố tập làm chủ rể.

Sự chuyển biến thứ hai của Mai Mai là bắt đầu chấp nhận Hồ Khả. Nó mỉm cười với Hồ Khả, vẫn là nụ cười “nhãn hiệu” Mai Mai: dịu dàng, êm đềm như mặt nước mùa thu khiến Hồ Khả không thể không thốt lên: “Trời ơi, em đừng cười nụ cười thực nữ như vậy làm chị cũng thấy nao lòng!”

Mai Mai lại càng hay cười.

Hồ Khả nói: “Mai Mai không giống người phàm trần, sau này tìm chồng cho cô ấy cả nhà chúng ta phải “kiểm duyệt” thật kỹ mới được.” Lúc đó A Thụ cũng ở đây, chẳng hiểu sao vô duyên vô cớ lại đỏ mặt. Chúng tôi phạt rượu hấn vì tội đỏ mặt không lý do.

Quyết định này được tôi và An An ủng hộ. Tuy nhiên, đến bây giờ Mai Mai vẫn chưa có bạn trai, mẹ thường ôm nó vào lòng vỗ về: “Chỉ có Mai Mai là tâm lý nhất, biết mẹ cô đơn, muốn sống với mẹ thêm vài năm nữa, đâu có giống hai anh em mày, đứa nào cũng vừa lớn lên là đã tấp tễnh lấy vợ lấy chồng.” Lời phàn nàn của mẹ không bao giờ hết, tuy nhiên, trong đó có cả sự mãn nguyện và hạnh phúc.

Hôm cưới An An, khách rất đông, rất nhiều tặng phẩm, trong đó có cả quà tặng của chị gái Mai Mai.

Mai Mai cười, thận trọng lấy ra một bao diêm cũ đựng trong cái hộp màu đỏ. Mọi người đều phấn khởi, háo hức, tưởng trong đó là vật báu gì, chạy ủa lại xem, ai ngờ chỉ có một con ve sầu ướp khô.

Thực vô vị!

Nhìn thấy cái hộp và con ve sầu, An An ôm chầm lấy chị, bật khóc.

Nguyên nhân thế nào tôi không được rõ, chỉ đoán đó là bí mật riêng của họ, bí mật thuộc về hai chị em song sinh không ai biết.

HẾT

Nguồn: Thư viện Ebook.com
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 12/01/2009 10:37:40 CH